

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

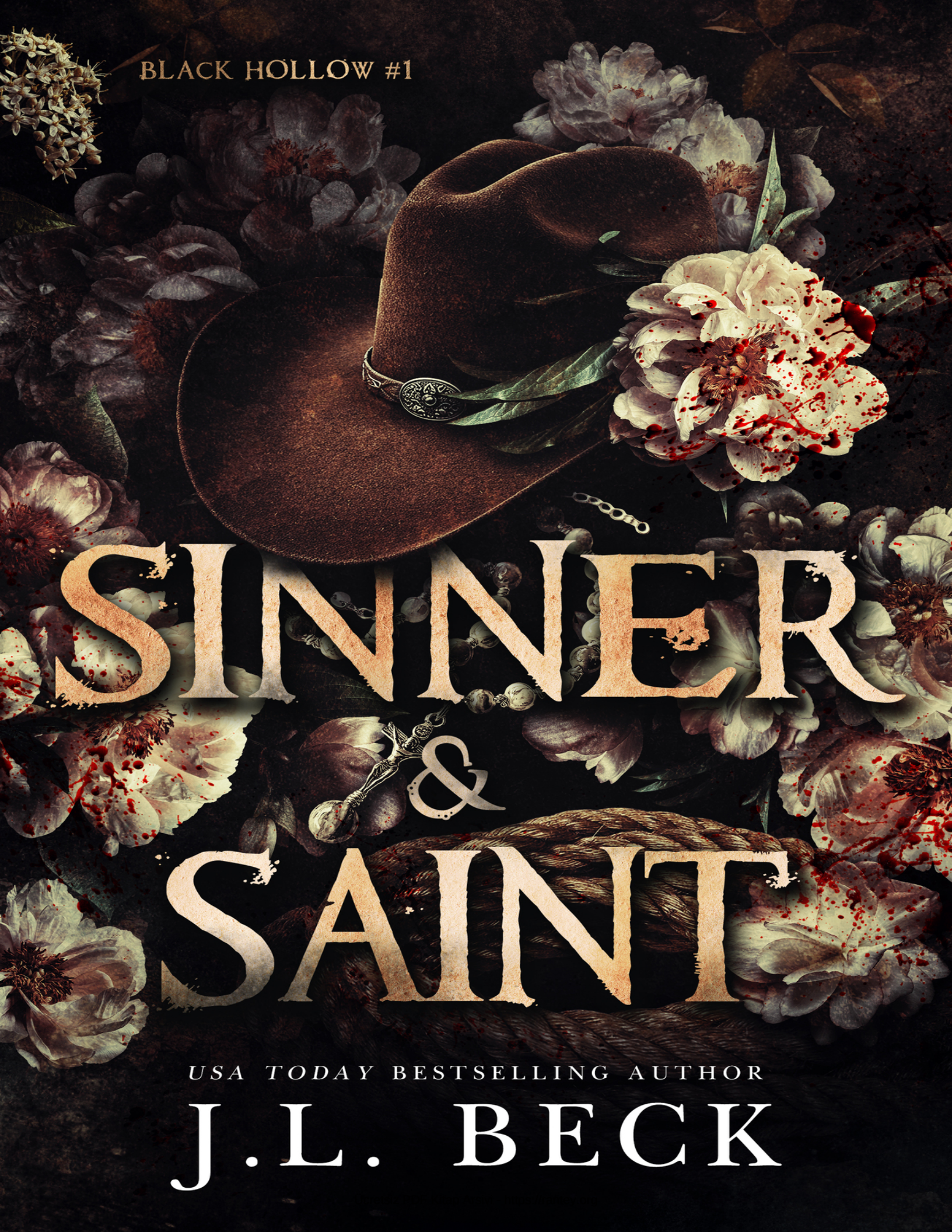
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BLACK HOLLOW #1

SINNER & SAINT

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J.L. BECK

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

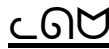
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Telif hakkı © 2025 JL Beck'e aittir.

Kapak Tasarımı: Simply Defined Art

Düzenleme: Editing4Indies

Beck Romance Books LLC tarafından yayınlandı.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

✿ [Parşömen kağıdıyla biçimlendirilmiş](#)

Değerli okurlarım. Beni desteklediğiniz ve bu yolculukta benimle birlikte devam ettiğiniz için teşekkür ederim.

JL Beck tarafından da yayımlandı.

[JL Beck'in Kitapları](#)

Yazardan

*"Psikopatlar"*ı okumayı seçtiğiniz için çok minnettarım. Bunun karanlık bir aşk romanı olduğunu ve bir kurgu eseri olduğunu anlamanız önemli. Bazı okuyucuları tetikleyebilecek gerçek hayattan temalar içeriyor. Bu kitapta yer alan tüm karakterler ve olaylar tamamen kurgusaldır. Belirtildiği gibi, bu kitap tek başına okunabilir, ancak daha iyi bir okuma keyfi için *"Duvar Çiçeği"* ile başlayıp seriyi sırayla takip etmeniz en iyisidir. Aşağıda kitapta yer alan tetikleyici unsurların bir listesi bulunmaktadır.

Lütfen okumadan önce bunları gözden geçirin, çünkü ruh sağlığınız son derece önemlidir.

Takip, rıza dışı cinsel ilişki, kaçırma, psikolojik işkence, ölüm, manipülasyon, gizli topluluk, taciz, röntgencilik, çocukluk istismarı, esaret, akıl sağlığı sorunları, zorbalık, sert seks, kardeş ölümü, üvey kardeşler, saldırı, şantaj, kronik hastalık, zorla kurumsallaştırma, kurumsallaştırma, zorla ilaç verme, ilaçlar, uyuşturma, uyuşturucu, reçeteli ilaçların etiket dışı kullanımı, cinsel aşağılama, küçük düşürme, gaslighting, panik atakları, fiziksel istismar, grafik şiddet ve kan.

Yazar Notu

Selamlar,

Sinner & Saint tamamen bağımsız bir kitaptır. Bunu anlamak için diğer kitaplarımı okumanıza gerek yok. Yepyeni bir dünya. Önceki eserlerim kadar karanlık olmasa da, yine de karanlık bir romantizm olarak kabul edilebilir.

Ruh sağlığınız önemlidir ve bu nedenle okumaya başlamadan önce şu tetikleyici unsurları göz önünde bulundurmalısınız: yaş farkı, zorla evlilik, kaçırma, cinayet, grafik şiddet, ebeveyn kaybı, çocuk istismarı, cinsel taciz, uyuşturucu kullanımı, damgalama, intihar düşüncesi, güç dengesizliği, zorla zevk alma, şantaj, kan, psikolojik istismar ve alkol kullanımı.

İçindekiler

Önsöz

1. Calder
2. Aziz
3. Calder
4. Aziz
5. Calder
6. Aziz
7. Calder
8. Calder
9. Aziz
10. Calder
11. Aziz
12. Calder
13. Calder
14. Aziz
15. Aziz
16. Calder
17. Aziz
18. Aziz
19. Aziz
20. Calder
21. Aziz
22. Calder
23. Aziz
24. Calder
25. Aziz
26. Aziz
27. Calder
28. Aziz
29. Calder

30. [Calder](#)

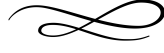
31. [Calder](#)

32. [Aziz](#)

[Epilog](#)

[Yazar Hakkında](#)

Ö_{ns}öz

AZİZ

"DOĞUM GÜNÜM KUTLU OLSUN," diye fısıldıyorum kendi kendime yatağın kenarına otururken. Resmen yetişkin oldum. *On sekiz*. Her şeyin değişmesi gereken yaş, ya da en azından bana öyle söylendi. Bu herkes için geçerli olabilir, ama benim için değil.

Yarın sabah uyandığımda her şey aynı olacak. Hâlâ Tanrı'dan korkan bir vaizin kızı olacağım, asla yok olmayacak beklentilerin altında hapsolmuş. Her zaman emredildiğinde gülümseyeceğim, her zaman çağrıldığımda göreve koşacağım, ama bir kez olsun ne istediğim sorulmayacak.

Adı aziz, doğası da aziz.

Elbette, böyle düşününce göğsüme suçluluk duygusu çöküyor. Çok ağır bir yük bu. Hayatım güzel. Memnunum. Mutluyum. Bana bakılıyor ve seviliyorum. Kendimi böyle düşünmek bencilce ve günahkârca. Her şeye sahipken kendime acımak mantıklı değil.

Düşüncelere daha da dalmadan önce, bir çakıl taşı penceremin camına çarptı.

Hayır, bugün benim doğum günüm. Eğer bir günde bencil olabiliyorsam, o gün bugündür. Bu yüzden lanet olası kişiliğime yerleştirdiğim utancı bir kenara bırakıp en iyi arkadaşım ile eğlenceli bir gece geçirmeye hazırlanıyorum. Dudaklarıma yapmacık bir gülümseme yerleştirip yataktan kalkıyorum ve pencereye doğru

yürüyorum. Orada kimin duracağını zaten biliyorum. *Allie*. Rahip James'in evine taş atacak kadar pervasız olan tek kişi o.

Perdeyi aralayıp dışarı baktım ve tahmin ettiğim gibi, Allie orada durmuş bana bakıyordu. Bahçenin ortasında sırtıyordu, kolunu geriye doğru bükmüş, elinde başka bir taş tutuyordu.

"İçeri gireyim, doğum günü kızı! Sana bir sürprizim var!" diye bağıyor.

Ona sessiz olmasını söylemek için işaret parmağımı dudaklarıma bastırdım ve babamı uyandırmamaya dikkat ederek aşağıya inip kapıyı açtım.

Allie içeri daldı, her zamanki gibi dağınık bakır rengi saçları kusursuzca şekillendirilmişti. Vücut hatlarını saran kısa bir bluz ve benim asla giymeye cesaret edemeyeceğim dar bir kot pantolon giymişti. Yüzüne bir bakışta kötü bir şey planladığını anladım. Yeşil gözleri yaramazlıkla parıltıyor ve yakında yaşanacak bir kaosun habercisiydi.

Allie ve ben her konuda birbirimizin zıttıyız.

O cesur, ben sessizim; o pervasız, ben temkinliyim. Sanırım bizi bu kadar iyi arkadaş yapan da bu.

"Ne tür bir sürpriz?" diye fısıldadım.

Belindeki çantadan pembe bir şişe çıkarırken gülümsemesi daha da genişledi. "Sıvı olanından. Ve bundan sonra da The Rusty Nail'e gideceğiz."

Midem alt üst oldu. Black Hollow Creek'teki en popüler bar orası. Babam öğrenirse oraya gitmek başıma türlü bela açar. Ya biri beni tanırsa? Ya babama söylerlerse? Beni ömür boyu ev hapsine alır. "Allie—"

"Bunların hiçbirisi olmaz. Bu gece bahanelerinizi kabul etmeyeceğim. Sizin için bir şey yapıyoruz. Vaizin kızı Saint'in yapmayacağı bir şey. *Normal* bir şey."

Acaba o da benim aklımı okuyabiliyor mu? Gerçekten kendim olarak görülmek istediğimi, sadece Rahip James'in kızı olarak değil, kendim olarak görülmek istediğimi hiç dile getiremedim.

Yaşım ilerledikçe, daha fazlasını *başarma*, daha fazlasını *yapma* isteğim daha da artıyor.

Bu hatırlatma ve içimdeki his, seçimimi yönlendiriyor. Ama önce bu utancı beynimin derinliklerindeki bir dolaba geri itmeme gerekiyor.

Düşünmüyorum, hareket ediyorum.

Şişeyi kaptım, dudaklarıma götürdüm ve uzun bir yudum aldım. Sıvı boğazımdan aşağı doğru bir ateş yolu gibi aktı ve öksürerek, boğularak şişeyi ağızımdan çektim. Tanrım, merhamet et.

"Bunun çakmak gazı olmadığından emin misin?" diye soruyorum, hâlâ boğazımdaki yanma hissiyle boğuşarak.

Omuz silkerek, "Sanmıyorum, ama yine de etiketini okumadım. Annemin barından alıp gittim işte." dedi. *Tahmin edilebilir bir durum.* Allie on üç yaşından beri annesinden alkol çalıyor. Ve her seferinde beni de bu belaya bulaştırmaya çalışıyor.

"Peki ne olacak?" Allie kalçasını öne doğru çıkarıyor.

Kararımı verdim bile. "Bir saatliğine gidebiliriz. O kadar."

Allie çılgılık atıp kollarını bana doladı. "Evet! Beni yoldan çıkarmana izin verdiğin için çok mutluyum. Ve kim bilir, belki Calder da orada olur."

Yanaklarım kızardı. "Durun. Sessiz olun, yoksa babamı uyandırırız."

Allie başını sallayıp güldü. "Asla durmayacağım. Bir yıldan fazla süredir bu adama aşıksın. Artık harekete geçme zamanın geldiğini düşünmüyor musun?"

"Belki, ama ben senin gibi değilim Allie. İstedğim bir şeyi görüp öylece almam."

Onun gibi olsam bile, Calder ile asla birlikte olamazdım. Calder, Black Hollow Creek'teki en korkulan aile olan Bishop'ların en büyük oğludur.

Onunla ilk kez resmi olarak yaklaşık bir yıl önce, hasat festivali sırasında attan düşüp bileğimi kırdığımda tanıştım. Calder bunu gördü ve bana yardım etti.

Masum. Basit. O zamandan beri hislerim hiç de öyle olmasa da.

Annem öldükten sonra ilk ve son kez ata binişimdi. Nazik ve kibardı. Beni kucağına alıp göğsüne yasladığında kendimi güvende hissettim. Çok garip bir şeydi. O andan itibaren ona duyduğum hayranlık kemiklerime işledi. Onu her fırsatta izledim—kilisede, dükkânda ve sosyal toplantılarda. Elbette, her zaman uzaktan.

Daha iyisini biliyordum. Babam bana piskoposların kurtarılamayacak durumda olduğunu söylemişti. Bana yardım ettikten sonra bile babam beni uyarmıştı. Ben aynı fikirde değildim. Calder'ın market alışverişi yapmak, yağmurda birinin lastiğini tamir etmek ve isimsiz hediyeler bırakmak gibi iyilikler yaptığını görmüştüm.

Calder Bishop, tehditkar bir görünümün ardında gizlenmiş bir nezakettir. Onun huysuz kovboy havasının ne kadarının bir oyun olduğunu hep merak etmişimdir.

"Anlaşılan benden bir şeyler öğrenebilirsin." Allie göz kırptı. "Şimdi git ve biraz daha rahat bir şeyler giy."

Gözlerimi devirdim ama yine de gittim. Yukarı çıktım, sade mavi bir elbise bulup giydim. Babamın asla onaylamayacağı kadar çok bacağımı gösteriyordu ama bu gece onunla ilgili değildi. Bugün benim doğum günüm ve beni izlemek için orada olmayacaktı.

Aşağıya sessizce inerken Allie usulca ısıklık çaldı. "Calder Bishop neye uğradığını anlamayacak."

"O zaten orada bile olmayacak," diye homurdanıyordum ama içten içe iyi göründüğüm ve iyi hissettiğim için memnunum.

Evim şehrin uzak tarafında, çıkmaz bir sokağın üzerinde ve The Rusty Nail de şehrin karşı tarafında. Allie ile yirmi dakikalık yürüyüş boyunca sohbet ediyoruz ve uzun zamandır ilk defa kendimi *normal* hissediyorum.

Barın yanıp sönen floresan tabelası görünür görünmez sinirlerim alt üst oldu. Kapıya vardığımızda ve içeri girdiğimizde adeta kontrolden çıkmış bir enerji yumağıydım.

İçeriye girdiğimizde kavurucu bir sıcaklık duvarıyla karşılaşıyoruz ve konuşmanın temposu o kadar düşüyor ki, her bakışı hissedebiliyorum.

Hava loş, duman ve bayat bira kokusuyla ağırlaşmış, bir de kahkahalarla karışmış bir müzik kutusunun alçak sesi duyuluyor. Ayakkabılarım fazla temiz, elbisem fazla yumuşak. Kapı eşiğinde donup kalıyorum—çünkü ilahiler ve iyi davranışlarla büyümüş bir kız için burası bambaşka bir dünya.

"Şu ifadeyi yüzünden sil ve beni takip et," diye emretti Allie ve parmaklarını benimkilerle kenetledi. *Hangi ifadeyi sileyim? Bunu sormama fırsat vermeden beni bara doğru sürükledi.*

Karşı taraftaki adamla, Rick diye seslendiği kişiyle sohbet etmeye başlıyor. Ben etraftaki yeni manzaraları ve sesleri algılamakla o kadar meşgulüm ki, konuşmalarına pek dikkat etmiyorum, bu yüzden ona ne söylediğinden emin değilim. Tek bildiğim, adamın ona iki bira uzatıp defolmasını söylediği.

Allie sırtarak bana döndü ve elimde buharla ıslanmış kahverengi bir şişe tutuşturdu. "İç bakalım, doğum günü kızı."

Gülümsedim ve içeceği tereddütle dudaklarıma götürdüm. Acı, çimenimsi tat dilimde kaldı, ardından yüzümü buruşturmama neden olan iğrenç bir ekşilik geldi.

İnsanlar bunu neden içiyor?

"Güzel, değil mi?" diye soruyor Allie. Başımı sallıyorum ve ona onay işareti veriyorum. Gülp başını sallıyor. "Alışacaksın. Ayrıca, ne kadar çok içersen o kadar iyi olur."

"Bundan emin değilim," diye mırıldandım biradan bir yudum daha alırken.

"Hadi şuraya oturalım," diyor Allie, beni bilardo masalarının yanındaki bir masaya doğru sürükleyerek.

Yavaş hareket ediyorum, sanki bir tuzak kapısının açılıp beni yutmasını bekliyorum.

Burada kendimi tamamen yabancı hissediyorum.

Jukebox hoparlörlerinden country müziği süzülüyor. Babamın "şeytan tapınması" diyeceği popüler bir country şarkısı bu. Kendime ve yeniden tırmanmaya çalışan o eski tanıdık suçluluk duygusuna, onun bu gece burada olmadığını hatırlatıyorum. Arada bir bırakıp eğlenmenin sorun olmadığını.

Başka biri veya başka bir şey olmak istemekte hiçbir sakınca yok.

"Bilardo oynamak ister misin?" diye sordu Allie, arkadaki boş masayı işaret ederek. Başımı salladım, ellerimle bu bira şişesini tutmaktan başka bir şey yapabildiğim için minnettardım.

Masa, loş tavan lambalarının altında duruyor; yeşil keçesi binlerce oyunun izlerini taşıyor. Allie topları ustalıklarla diziyor, ben de bir ıstaka seçip ağırlığını test ediyorum.

"Sen kırılırsın," diyor geri çekilerek.

Masaya doğru eğilip oyun hakkında bildiklerimi hatırlamaya çalışıyorum. Vuruşun sesi barda yankılanıyor ve toplar etrafa saçılıyor.

Çizgili bir top köşedeki cebe giriyor.

"Fena değil, doğum günü kıızı!" diye sevinçle bağırdı Allie.

Yavaş oynuyoruz, benim vuruşlarım beceriksiz ve belirsizken Allie'nin vuruşları kendinden emin ve güvenli. Benim bir vuruşuma karşılık o üç vuruş yapıyor ve her kaçırdığımda gülüyor. Sıralar arasında bara gidiyor ve taze şişelerle geri dönüp soğuk bardağı elime tutuşturuyor.

"İçkiyi bitirin. Geri kalıyorsunuz."

Bira her yudumda daha az kötü geliyor, acılığı neredeyse hoş bir şeye dönüşüyor. Başım hafifliyor, uzuvlarım gevşiyor. Hoparlörlerden gelen müzik şimdi daha yüksek sesli, göğsümde nabız gibi atıyor.

"Tahmin edemezsin kimi gördüğümü," diyor Allie aniden, bir sonraki atışını yaparken.

"DSÖ?"

Uzaktaki duvardaki gölgeli kabinlere doğru baktı. "Calder Bishop."

Kalbim tekliyor ve bakışlarını takip ediyorum. Köşe bir masada yalnız başına oturuyor, önünde kehribar rengi bir içecek bardağı var. Kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, yara izleriyle dolu ön kolları görünüyor. Üst kısmı yanlardan daha uzun olan koyu renk saçları alnına dökülüyor. Bu mesafeden bile çenesinin keskin çizgisini ve omuzlarının boşluğu nasıl doldurduğunu görebiliyorum. Bu açıdan göremiyorum ama gözlerinin buz mavisi olduğunu ve sana baktığında adeta yandığını biliyorum.

Çok kötü görünüyor.

"Bana dik dik bakma," diye tısladı Allie, ama kendimi tutamadım. Onu şehirde ve bazen kilisede görmüştüm, ama yaralandığımdan beri bu kadar yakından hiç görmemiştim. Onunla gerçekten konuşabileceğim bir mesafede hiç görmemiştim.

"Sıra sende," diye sesleniyor Allie, ama onu zar zor duyuyorum.

Boğazımı yakan alkolün verdiği cesaretle bir yudum daha bira içiyorum. Belki bu gece farklı olabilir. Belki gerçekten onunla konuşabilirim. Belki beni sadece papazın kıızı olarak değil, daha fazlası olarak görebilir.

Allie'nin telefonu çalıyor ve düşüncelerimi bölüyor. Ekranı kaşlarını çatarak bakıyor. "Ryan arıyor. Bir saniye bekle."

Telefonu kulağına dayamış, banyolara doğru yürüyor ve beni bilaro masasında yalnız bırakıyor. Kenara yaslanıp, kaybolduğı kapıya bakıyorum ve bir an önce geri dönmesini diliyorum.

"Bakın burada ne var."

Ses arkamdan geliyor. Döndüğümde, ikisi de solmuş kot pantolon ve pazen gömlek giymiş iki adamın yaklaştığını görüyorum. Uzun olanın göbeğı çıkık ve saçları seyrek. Kısa olan ise sararmış dişlerini göstererek sırıtıyor.

"Merhaba," diye mırıldandım, biraz geri çekilerek.

"Tek başına mı oynuyorsun?" diye soruyor Göbekli Adam, yaklaşarak. "Hiç eğlenceli değil."

"Arkadaşım az önce uzaklaştı. Her an geri dönecek."

"O zamana kadar sana eşlik edebiliriz." Sarı Dişli adam diğer tarafıma doğru dönerek beni masaya sıkıştırdı. Üzerinden bayat bira ve sigara kokusu dalga dalga yayılıyordu. "Adın ne tatlım?"

"Gidip arkadaşımı bulmalıyım." Onların yanından geçmeye çalışıyorum ama Göbekli Adam yoluma çıkıyor.

"Durun bir dakika. Sadece arkadaşça davranıyoruz. Kaçıp gitmenize gerek yok."

Kalp atışlarım boğazımda gümbür gümbür atıyor. Bar çok gürültülü, çok kalabalık, ama nedense kimse olan biteni fark etmiyor gibi. Bir kaçış yolu arayarak bira şişemi daha sıkı tutuyorum.

"Hanımefendi arkadaşını bulması gerektiğini söyledi."

Ses, panik halimi bir bıçak gibi kesip geçti. Soğuk. Keskin. Hiç şüphe götürmez.

Calder.

Birdenbire orada belirdi, iki adamın hemen arkasında duruyordu. Yaklaştığını görmemiştım. Buz mavisi gözleri önce Göbekli Adam'a, sonra Sarı Dişli Adam'a kilitlendi. Yüz ifadesi okunamazdı, ama ondan tehlikeli bir şey yayılıyordu.

Bira Göbeğı dikleştı, omuzlarını dikleştirdi. "Sadece onunla konuşuyoruz."

"Ve şimdi gidiyorsunuz."

Bu bir rica değil. Kelimeler ağırlık, otorite, tehdit taşıyor. Sarı Dişli, yüzünde belirsiz bir ifadeyle arkadaşına bakıyor.

"Bununla kötü bir şey kastetmedik," diye tekrar deniyor Bira Göbekli, ama cesareti hızla yerle bir oluyor. "Sadece sohbet ediyorduk."

"Defol git." Calder'ın sesi alçalıyor, soğuklaşıyor. "Şimdi."

Beer Mut, bakışlarını iki saniye kadar üzerine dikti, sonra gözlerini kaçırdı. "Aman Tanrım, dostum. Onun senin olduğunu bilmiyorduk."

Kelimeler havada asılı kalıyor. *Senin* . Sanki ben onun malıymışım gibi. Sanki ona aitmişim gibi. Onları düzeltmeliyim, bir şeyler söylemeliyim ama sesim çıkmıyor.

Calder bunu inkar etmiyor. Ama doğrulamıyor da. Sadece, geri çekilip barın yakınındaki kalabalığın arasına karışarak gözden kaybolana kadar onlara bakıyor ve özürler mırıldanıyor.

Ellerim titriyor. Düşürmeden önce bira şişesini yere koyuyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Calder'ın bakışları bana kayıyor ve bakışlarının yoğunluğu nefesimi kesiyor. Uzun bir süre sadece bana bakıyor. Beni okuyor. Değerlendiriyor.

"Arkadaşın nerede?"

"Banyo. Telefon geldi ve..." Birdenbire ona ne kadar genç görüldüğümün farkına vardım. Ne kadar aptalca. Burada tek başıma, hafif sarhoş bir halde, iki sarhoş adamla başa çıkamayacak durumdayım.

Çenesi kasıldı. Bakışları banyolara kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Burada yalnız olmamalısın."

"Yalnız değildim. Allie tam buradaydı, sadece..." Titreyen parmaklarımla elbise cebimden titreyen telefonumu çıkardım. Ekranda yeni bir mesaj görünüyordu.

Ryan'ın acil bir durumu oldu. Ayrılmak zorunda kaldı. Çok üzgünüm!! Eve sağ salım vardığında beni ara. ❤️ Allie

Kelimeler biraz bulanıklaşıyor. *O gitti*. En yakın arkadaşım beni on sekizinci yaş günümde burada, bir barda yalnız bıraktı. İhanet, olması gerekenden daha çok acıtıyor.

"Geri dönmeyecek." Başka ne yapacağımı bilmediğim için ona ekranı gösteriyorum.

Calder mesajı okudukça yüz ifadesi kararıyor.

İki adamın bize baktığı ve fısıldaştığı bara doğru bakışlarını çevirdi. Eli dirseğıme doğru uzandı, sert değil ama sıkı bir dokunuştı. Aşağıya baktım ve dokunduğı yerde tenim yandı.

"Hadi gel. Seni eve götürüyorum."

"Hayır, sorun değil. Yürüyebilirim. Çok uzak değil ve—"

"Yürüyerek gitmeyeceksin." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Hadi gidelim."

Reddetmeliyim. İyi olduğumu, yardımına ihtiyacım olmadığını ısrarla söylemeliyim. Ama o adamlar hâlâ izliyor, Allie gitti ve bira her şeyi biraz dengesiz hissettirdi. En iyisi beni eve götürmesine izin vermek. Bilaro sopasını masaya bırakıp, yarı dolu birayı da arkamda bırakarak, beni çıkışa doğru götürmesine izin veriyorum.

Dışarıda, gece havası yanaklarımı soğuk ve keskin bir şekilde öpüyor, beynimdeki sisi dağıtmaya yardımcı oluyor. Yukarı bakıyorum ve siyah Montana gökyüzüne dağılmış yıldızları fark ediyorum. Gökyüzü güzel ve aynı zamanda korkutucu. Otoparkta yürürken ayaklarımın altında çakıl taşları çıtırdıyor. Kamyoneti karanlıkta beliriyor. Devasa ve siyah, tıpkı on yedi yaşındayken hatırladığım gibi. Bir beyefendi gibi yolcu kapısını benim için açıyor ve midem garip bir şekilde alt üst oluyor. İçeri giriyorum, kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor. *İşte bu.* Ona yakın olma şansım.

Koltuk hem yabancı hem de bir şekilde doğru hissettiriyor.

Calder direksiyonun başına geçti, varlığı kabinin her köşesini doldurdu. Deri, viski ve odunsu bir koku yayılıyordu; bu koku alkolden daha çok başımı döndürüyordu. Radyo kısık sesle çalışıyordu, tanımadığım başka bir country şarkısı. Damarlarımdaki uğultu, ondan başka hiçbir şeye odaklanmamı zorlaştırıyordu.

Sessizce araba sürüyoruz ve ben de oturduğum yerden ona ara sıra göz atıyorum.

Calder, tehlikeye bulanmış bir gınahtır ve ben o tehlikenin tadına bakmak istiyorum. *Bir kez olsun.* Sadece bir kez.

Çenesinin nasıl kenetlendiğini ve direksiyonu sıkıca kavradıkça parmak boğumlarının nasıl bembeyaz olduğunu fark ettim. Kızgın görünüyordu, ama bunun benden mi, durumdan mı yoksa tamamen başka bir şeyden mi kaynaklandığını anlayamadım.

Sessizliği bozarak tekrar, "Bana orada yardım ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim.

"nemli değil."

Sözleri kısa ve öz, kmseyiciydi. Sanki yaptığı hiçbir şey değilmiş gibi, ama benim için hiçbir şey değildi. Beni kurtardı.

"O adamlar..." Yutkunuyorum. "Ne yapacağımı bilemedim."

"Birini aramalıydın. Arkadaşınla tuvalete gitmeliydin. Hiç içki imemeliydin." Her bir cümle bir hayal kırıklığı tokadı gibi. "Ne kadar içtin?"

"Tıpkı iki bira imi gibiyim. Sarho değilim."

Gözleri kısa bir an bana kaydıktan sonra tekrar yola döndü. "Zaten yeterince sarhosun."

Yanaklarım kızardı. "Kendime bakabilirim."

"Seni bulduğumda yaptığın şey bu muydu? Kendini idare etmeye mi çalışıyordun?"

Onun alaycı sözleri canımı yakıyor çünkü haklı. O adamlarla ba edemezdim. Kendi başıma kamamın imkanı yoktu. Parlak zırhlı bir valye gibi birdenbire ortaya çıktı.

"zr dilerim," diye fısıldadım. "Akşamınızı mahvettiğim için."

Uzun ve hayal kırıklığı dolu bir i çekiçle saçlarını eliyle düzeltti. "Tanrım, Saintlyn, hiçbir şeyi mahvetmedin ki."

Hareketler beni büyüledi. Sonra donakaldım ve sonunda anladım. *Adımı biliyor.* Bunu kurtarabilir miyim acaba? Muhtemelen hayır. Gergin olduğumda yapabildiğim tek şeyi yaptım: Sağmaladım.

"Bunu sık sık yapar mısınız? Barlarda sarhoş adamlardan kızları kurtarır mısınız?"

Soruyu sormamın sebebi niyetimden daha sert ıktı. Bunun sebebi bira, utanç duygusu ve göğsümde dönüp duran karmaşık duygular.

"HAYIR."

Sadece bu. Başka bir şey değil.

"Anlamıyorum. O zaman neden benim için yaptın?"

Cevap vermiyor ve sokağıma yaklaşırken kamyon yavalıyor. Uzaktan evin önündeki lamba parlıyor, sıcak ve davetkar bir hava yaratıyor.

Ev. Güvenlik.

İsteyebileceğim her şey.

Beni yavaş yavaş öldüren her şey.

Calder'la birlikte karanlıkta otururken, hafifçe sarhoş, düşüncelerim karmakarışık halde, harekete geçmem gerektiğini biliyorum. Henüz eve gitmek istemiyorum.

"Bir şey hatırlıyorum," diye birden ağızımdan kaçırdım. "Daha öncesinden. On yedi yaşındayken."

O soğuk mavi gözler içimi delip geçti ve gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi.

"Hasat festivali sırasında Parks çiftliğinde attan düştüm ve bileğimi kırdım." Kelimeler şimdi daha hızlı dökülüyor, bira dilimi gevşetiyor. "Oradaydın. Neden orada olduğunu bile bilmiyorum ama oradaydın. Yerde ağlıyordum ve acıdan öleceğimi sandım. Ve sen birdenbire ortaya çıktın. Sanki ne yapacağını tam olarak biliyormuşsun gibi." Artık raydan çıktım ama duramıyorum. "Çok sakın ve naziktin. Beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kamyonuna taşıdın ve her tümseğin üzerinden çok dikkatli bir şekilde geçtin ve sürekli iyi olup olmadığımı sordun. Yalnız kalmaktan korkuyordum ve babam gelene kadar hastanede kaldın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu yapmak zorunda değildin. Bana yardım etmek zorunda değildin, ama ettin."

"Aziz." Sesi bir uyarı niteliğinde.

"Şimdi düşününce, sana hiç hakkıyla teşekkür etmemişim. Babam geldikten sonra beni çok hızlı bir şekilde dışarı çıkardı ve sonra da senden uzak durmamı söyledi. Tehlikeli olduğunu, piskoposların... olduğunu söyledi." Ne dediğimi fark edince sözlerim yarım kalıyor. "Babamın ne düşündüğünün önemi yok. O gün tehlikeli değildin. Beni kurtardın."

"Akıllı olan herkes yardım ederdi. Yaralandın."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Kimse değil. Senin yaptığın gibi değil. Naziktin. Ve bir yıl sonra bile o nezaketini unutmadım." Koltukta oturan adama dönüyorum. "Sadece kafam karışık. O zaman neden bu kadar naziktin de şimdi soğuk ve kaba davranıyorsun?"

Çenesini o kadar sıkı sıkıyor ki, dişlerinin gıcırdatmasını bile duyabiliyorum. "Bence babanı dinlemen en iyisi. Benden uzak

durmalısın."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle söyledim."

Sesindeki bir şey göğsümü acıtıyor. Söylediği sözlerde, sanki bir kapı çarparak kapanıyormuş gibi bir kesinlik var. Bunun olmasına izin veremem. Ona ulaşmalıyım. Kamyon durdu ve o vitesi Park konumuna aldı ama motoru çalışır halde bıraktı.

Aramızda gergin bir hava var ve o bana bakmaktan kaçınıyor.

Hayır. Gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum. Gözlerinin üzerimde olmasına ihtiyacım var .

"Teşekkür ederim," dedim tekrar usulca.

Hiçbir yanıt vermiyor, çenesi sıkıca kenetlenmiş bir şekilde dümdüz ileriye bakıyor.

Cesaretimi kaybetmeden önce, bunun neden berbat bir fikir olduğunu düşünmeden önce harekete geçiyorum. Koltukta dizlerimin üzerine çöküp kucağına oturuyorum. Kendimi direksiyon ile sert göğüs hatları arasına sıkıştırarak, hareketimle kollarını direksiyondan uzaklaştırıyorum.

"Aziz." Sesi boğuk çıkıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bunu çok daha önce yapmalıydım." Ellerim titreyerek yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Teninin sıcaklığı avuçlarımın altında hissediliyor, sakal tıraşı izleriyle pürüzlü. "İşte bu. Doğum günü hediyem."

"Yapma."

Ama beni durdurmak için çok geç, çünkü çoktan yaklaşıyorum. Dudaklarımı çoktan onun dudaklarına bastırıyorum.

O, o mükemmel, kırılgan saniyede, bana karşılık öpüyor.

Dudakları, ruhumun derinliklerinde bir ateş yakacak kadar aklıkla dudaklarıma değiyor. Annem öldüğünden beri hissetmediğim bir ateş bu. Kalçalarımın kavlıyor, parmakları morartacak kadar sertçe saplanıyor. İyi hissettiriyor. Sanki yaşıyorum.

Göğsünün derinliklerinden gelen, inilti ile hırıltı arasında bir ses, içimi titreştiriyor. O sesi tekrar duymam gerekiyor.

O an, altımda tüm vücudu kaskatı kesildiğinde paramparça oldu. Dudaklarını benimkilerden ayırdı ve gözlerindeki ifade saf öfkeydi. Karnımda korku dalgaları yükseldi.

"Defol git buradan." Keskin sözler can yakıcı.

"Ne?" Hâlâ kucağındayım, hâlâ ondan yayılan sıcaklığı hissedebilecek kadar yakıным. "Ben—"

"Çık. Dışarı." Bana bakmıyor bile, sanki beni görmezden geliyor. Şakağında bir damar atıyor ve akıllı olsaydım, bunun kıyamet kopmadan önceki uyarı olduğunu söylerdim.

"Anlamıyorum. Ben ne yaptım ki—"

"İsa Mesih." Kollarımdan tutarak beni kucağından kaldırıp yolcu koltuğuna öyle bir kuvvetle bıraktı ki, zıpladım.

Sonunda bana döndü ve gözlerindeki ifade buz gibi bir öfkeydi. "Defol git. Sen, bulunmaman gereken bir barda kılık değiştirip oynayan, kaldıramayacağın kadar bira içen, seni istemeyen erkeklere kendini atan bir çocuksun."

Her kelime içimi paramparça etti, keskin ve testere gibi. Gözlerim yaşlarla doldu, daha durdurmayı düşünmeden.

"Seni o adamlardan kurtardım çünkü bunu herkes için yapardım. Hepsi bu. Burada başka hiçbir şey yok. Hiçbir bağlantı yok. Hiçbir geçmiş yok. Hiçbir şey." Sesi daha da alçalıyor, acımasızlaşıyor. "Ve o öpücük? O hiçbir şey ifade etmedi. Hiçbir şeyden de az. Sen ne zaman duracağını bilmeyen aptal bir kızsın."

"Bunu yapmaya çalışmıyordum—"

"Ne yapmaya çalıştığın umurumda değil." Kabinin üzerinden uzanıp, yolcu kapısını iterek açtı. Bu hareket onu o kadar yaklaştırdı ki nefesindeki viski kokusunu, gözlerindeki zorlukla kontrol edilen öfkeyi görebildim. "Kamyonumdan in. Kapına kadar yürü. Ve babanın bu gece tam olarak nerede olduğunu ve ne yaptığını öğrenmesini istemiyorsan, bir daha asla benimle konuşma."

Aramızda bir tehdit asılı duruyor. Babamın güvenini bir silah olarak kullanıyor, bana zarar vermek, beni kendinden uzaklaştırmak için.

Onurumu toplamaya çalışırken ellerim titriyor. "Senin farklı olduğunu düşünmüştüm. Bu karanlıktan daha değerli, kurtarılmaya değer olabileceğini sanmıştım."

"Yanlışı düşündün." Hâlâ üzerime doğru eğilmiş, bir eli açık kapıda, bedeni dizginlenmiş bir şiddet duvarı gibiydi. "Şimdi defol git, yoksa ikimizin de pişman olacağı bir şey yaparım."

Son sözlerinde sesinde bir şey var. Acımasızlığın altında yatan neredeyse bir umutsuzluk gibi. Ama yüzünde soğuk bir kayıtsızlıktan başka bir şey yok.

Aceleyle kamyonundan indim, neredeyse tökezleyecektim ve arkamdan kamyonun kapısını kapattım. Soğukta orada durdum, onu pencereden izledim.

Direksiyonu iki eliyle sıkıca kavramış, başı öne eğik, omuzları gerginlikten kaskatı kesilmişti. Bir an bana bakacağını, belki de fikrini değiştireceğini düşündüm. Ama değiştirmede. Kamyonu geri vitese takıp, etrafa çakıl taşları saçarak oradan hızla uzaklaştı.

Arka lambalar köşeyi hızla dönüp kayboldu, beni karanlıkta yalnız bıraktı. Belki de böyle olması gerekiyordu. Belki de bu, Calder'den uzak durmam gerektiğinin işaretiydi. Ne düşündüğümün ya da ne istediğimin önemi yok. Bu geceki olaylardan sonra aramızda hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorum.

Caldar

BİR YIL SONRA

MONTANA GÖKYÜZÜ sonsuza dek üzerimizde uzanıyor, yıldızlar siyah zeminde kırık cam parçaları gibi keskin. Ekim başı, deri ceketimin içinden sızan gece havasına keskin bir soğukluk getiriyor, ama bu topraklarda yeterince kış geçirdim, biliyorum. Bir süre sonra soğuğa alışıyorsunuz. Wayne yanımda kıpırdanıyor, koyun derisi paltosuna daha da büzülürken nefesi buğulanıyor, botlarını soğuktan sertleşmiş toprağa vuruyor.

"Geç kaldı," diye mırıldandı, beş dakika içinde üçüncü kez saatine bakarken.

Yıllarca çiftlik işlerinde çalışmaktan pürüzsüzleşmiş ceketinin manşetinin altından görünen gümüş rengi yüz, ay ışığında parıltıyordu.

Cevap vermeye tenezzül etmiyorum, sadece siyah F-350'min kaputuna yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Wayne de benim kadar biliyor ki, Bishop ailesine borcu olan erkekler genellikle, özellikle de ödeyemeyecek durumda olduklarında, geç kalırlar. O fazladan dakikaları mucizeler için dua ederek veya asla sahip olamayacakları cesareti toplamaya çalışarak geçirirler.

Seçtiğimiz açıklık, Bishop arazisinin kenarında yer alıyor ve arkasında, uzakta karanlık nöbetçiler gibi yükselen dağlara doğru uzanan yoğun bir çam ormanı bulunuyor.

Ayın dolunay halinde ve ağır ağır parladığı bu gibi gecelerde, en yüksek zirvelerdeki kar örtülerinin parıldadığını görebilirsiniz; bu da Montana'da kışın asla uzak olmadığını hatırlatır. Babamla ters düşerseniz ölüm için de aynı şey söylenebilir.

Wayne cebinden bir kutu tütün çıkarıyor ve bir tutamını alt dudağının arkasına sıkıştırıyor. Benim aksime, o asla rahatlayamadı. Ya da rahatlamış gibi yapamadı. Altı yıldır yanında çalışıyorum ve hâlâ ona biraz sakinleşmesini söylemek istiyorum. Ama Wayne işte böyle biri; her yeri sinirli ve çabuk sinirlenen biri.

Çok zeki biri değil belki ama sadık ve aile şirketinde sadakat her şeyin üstündedir.

"Geleceğini düşünüyor musun?" diye soruyor Wayne, tütün suyunu kırağıyla kaplı çimenlerin üzerine tükürerek.

"Evet, çünkü eğer yapmazsa onu bulacağımızı biliyor." Sesim, kuzeydeki otlakta gün boyu emirler bağırmaktan dolayı boğuk ve derin çıkıyor. Babam bizi bu özel görev için çağırmadan önce, sabahı inatçı bir sığır sürüsünü alt tarlalara taşımakla geçirmiştik. Saat dörtten beri ayakta olmamızın ya da antibiyotik verebilmek için hasta bir buzağıyla boğuşmaktan omuzlarımın hala ağrımalarının bir önemi yoktu.

Roma Piskoposu çağırdığında, cevap verirsiniz.

"Bugün kasabada o güzel sarışın kızı gördüm," diyor Wayne, sanki ben de çiftlikteki diğer işçiler gibi onun dedikodularını dinlemek istiyormuşum gibi.

Canım sıkıldığı için meraklandım ve dayanamayıp "Sarışın şey ne?" diye sordum.

"Şu küçük papazın kızı. Ne kadar da büyümüş."

Cevap verme ihtiyacına karşı dişlerimi sıkıyorum. Yasal yaşta olabilir ve onu şehirde gördüğümde zaman zaman izliyor olabilirim, ama onun hakkında Wayne ile konuşmayacağım. Arzularımı sıkıca kontrol altında tutmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Farlar, açıklığın kenarındaki karanlığı yarıyor. Paslanmış yeşil bir Ford pikap, motoru son nefesini veriyormuş gibi hırıltılar çıkararak bize doğru yavaşça yaklaşıyor. Sahibinin de son nefesini veriyor olabileceği düşünüldüğünde, bu durum oldukça yerinde.

“Gösteri zamanı.” Wayne yanımda doğruldu ve geniş omuzlarını silkti. Kamyonetimin kenarından kendimi iterek birkaç adım ileri attım. Botlarım buzda gıcırdadı ve bu herifin beraberinde getireceği her türlü felakete karşı kendimi hazırladım. İçimde bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyordum.

Kamyon yirmi metre ötede durdu ve Martin Everett günlerdir uyumamış gibi görünerek arabadan indi. Eskiden inşaat işçisi olan bir adam için oldukça zayıftı; bir zamanlar sağlam olan vücudu, onu babamdan borç almaya iten sorunlar yüzünden iyice incelmışti. Anlaşmanın detaylarına girmiyorum. Benim işim ödemeyi tahsil etmek ve tahsil edilecek bir ödeme olmadığında mesaj gönderiyorum veya başka bir ödeme kaynağı buluyorum.

Üzerindeki pazen gömlek gövdesinde bol duruyordu ve gözlerinin altındaki halkalar ay ışığında morluklar kadar koyuydu. Bakışları bir yandan bize, bir yandan da açıklığı çevreleyen ormana gidip geliyordu.

Bu herif şimdiden kaçış yolu aramaya başladı bile.

Maalesef, öyle biri yok. Bu topraklarda onu bulamayacağım hiçbir yer yok.

"İyi akşamlar Martin," dedim sesim ifadesiz bir şekilde. "Ödemenizi aldığınızı varsayıyorum."

Ondan keskin ve ekşi bir koku yayılıyor. Korku. Bu koku, çam kokulu havayla ve uzun günün yorgunluğundan giysilerime sinmiş sığır kokusuyla karışıyor.

Martin yutkunurken boğazı titriyor ve yıpranmış beyzbol şapkasının siperliğini geriye iterken elleri titriyor. "Bir kısmını anladım. Tamamını değil ama—"

"Ya hep ya hiç. Anlaştığımız buydu." Sözünü kestim.

"Hadi ama, Calder." Sesi titriyor, umutsuzluk boşluğa yayılıyor. "Karım hasta ve tıbbi faturalar birikmeye devam ediyor."

Eğer parasını bir kasaba ötedeki kumarhanede gerçekten kumarda kaybettiğini bilmeseydim, ona acıyabilirdim. Paramızı ödünç almakta hiçbir sorun yaşamayan çoğu insan gibi, geri ödeme zamanı geldiğinde her zaman bir sorun çıkıyor. Black Hollow Creek'teki herkes ailemin karşısına çıkmanın ne anlama geldiğini biliyor.

Çiftliğimiz bizim işimiz, ama etkimiz çok daha geniş bir alana yayılıyor.

"Benim sorunum değil." Bu sert bir yanıt, ama ona sempati göstermeyi göze alamam, hele ki aileme borcu varken. Yanlarımda ellerimi ovuşturuyorum. Avuçlarım nasırlı, eklemlerim yaralı; atları da, insanları da aynı verimlilikle kırmış eller. "Babam sana bir süre verdi ve sen de şartları kabul ettin. Şimdi buraya paranın *bir* kısmıyla gelip, gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Akıllı ol. İkimiz de bunu yapamayacağımı biliyoruz."

Wayne sağ tarafıma doğru kayıyor, bana sayısız kez destek olmuş bir adamın içgüdüleriyle pozisyon alıyor. Eli belindeki silaha doğru kayıyor; ne zaman hazır olursam o da hazır diyor adeta.

Martin, sesine umutsuzluk karışmış bir şekilde, "Geri kalanını halledebilirim," diye yalvarıyor. "Sadece iki haftaya daha ihtiyacım var. Hayatım üzerine yemin ederim."

Ailemde ikinci şans yok. Ne benim için, ne kardeşlerim için, ne de Martin Everett gibileri için. Uzatmalar istisnalara yol açar, istisnalar zayıflığa yol açar ve zayıflık ölümle sonuçlanır. Ya da daha kötüsü, saygısızlıkla.

"İşin garibi, tam olarak bunu yapıyorsun," diyorum ona, lafı yumuşatmaya gerek duymadan.

Ceket cebini karıştırırken, defalarca katlanıp açılmış ve kırıksıklıkları kalıcı gibi görünen bir zarf çıkardı. "İşte yedi bin. Biraz zaman verirsiniz, geri kalanını da getiririm."

Hep aynı hikaye. Yalvarıp yakarmalar, asla yerine getiremeyecekleri vaatler. Eğer Martin'in gitmesine izin verirsem, babamın ve benim sözlerim hiçbir anlam ifade etmez. Martin bir ayağından diğerine ağırlık verirken ben zarfı alıp metodik bir şekilde sayıyorum.

Banknotlar yıpranmış, bazılarının yırtıldığı yerler bantlanmış. Borcu olan 150 bin liranın 7000 lirasını ödeyememiş. Ne kadar parası olduğu önemli değil. Yeterli değil.

"Babamın talimatları açıldı," diyorum zarfı ceketimin içine sokarken. Yılların yıpratmasıyla vücuduma şekil almış, deri ceketim hareket ettikçe gıcırıyor. "Ya hep ya hiç. Eğer hepsine sahip değilseniz, tek bir ödeme şekli daha var."

Martin'in yüzü buruştu. "Lütfen. Çocuklarım var."

"Herkesin yükümlülükleri vardır. Piskoposlardan borç almadan önce bunu düşünmeliydiniz sanırım."

Gece havası sözlerimi alıp götürüyor, bizi çevreleyen karanlığın içinde eritiyor. Burada çılgınlıklar da aynı şekilde kayboluyor.

Wayne öne doğru bir adım attı ve ben de ona hemen bitirmesini söyleyen hafif bir baş hareketiyle karşılık verdim, bu hareket neredeyse fark edilmeyecek kadar azdı.

Martin'in yüzünde durumun gerçekliğinin yansımasını izliyorum, gözleri iyice açılıyor ve tüm beyazlıklar görünüyor. Nefret ettiğim kısım bu; şiddet değil, konuşarak kurtulmanın mümkün olmadığını anladıkları an. Bishop ailesinde hiçbir uzantı olmadığını anladıkları an.

Tam o anda Martin hızla uzaklaştı.

Her şey birden oluyor. Wayne silahını çekmeye çalışırken, silah kılıfında sıkışıyor ve Martin'e kolay bir başlangıç fırsatı veriyor. Martin, açıklığın kenarındaki çalılıkların arasından hızla geçerek karanlık ormana doğru canını kurtarmak için koşuyor. Çaresizliği ona, tahmin edemeyeceğim bir hız kazandırıyor; ince bedeni, kalın ponderosa çam ağaçlarının gövdeleri arasında kayboluyor.

"Kahretsin," diye tükürdü Wayne, sonunda silahını elinden çekip alırken.

Ay ışığında gümüş parıltılar saçarken, hedefi ıskalayan bir atış yapıyor, patlama sesi ağaçların arasında yankılanıyor, barut ve çam kokusu havayı dolduruyor.

"Körlemesine ateş etme, aptal!" diye hırladım, zaten hareket halindeydim.

Yıllarca binicilik ve çiftlik işleriyle güçlenmiş kaslarım düşünmeden tepki veriyor ve beni ileriye doğru itiyor. "Kaçıyor ve bunun sorumlusu sensin."

"Beni mi suçluyorsun? Ben ne yaptım ki?" diye homurdanıyor ama ben cevap vermiyorum.

Ağaçların gölgesinin altında orman zifiri karanlık. Başkaları korkabilir, ama ben bu dağları kendi yansımam gibi tanıyorum. Burada doğdum, burada büyüdüm. Yürümeye başladığımdan beri bu ormanlarda avlanıyorum. Eğer biri onu burada bulabilirse, o da benim. Ağaçların arasında ve devrilmiş kütüklerin üzerinden

geçerken, nemli toprak ve çürüyen yaprak kokusu her adımda yükseliyor.

Orman zemini, çam iğneleri, kırık dallar ve açıkta kalan köklerle dolu bir karmaşa; bu arazide nasıl hareket edeceğinizi bilmiyorsanız ayak bileğinizi kırabilirsiniz.

Wayne, arkamdan bir yerlerden yaralı bir boğa gibi, tüm gücüyle ama incelikten yoksun bir şekilde çalılıkların arasından fırladı.

Çevreyi tarayarak sağımda bir hareket fark ettim ve yön değiştirerek ağaçların arasından geçtim. Önümdeki dalların kırılma sesi beni doğrudan ona doğru yönlendirdi. Nefesim düzenli ve kontrollüydü. Piskopos olmanın ne anlama geldiğini anlamadan önce babam beni ava götürürdü. O zamanlar onunla geçirdiğim zamanın tamamen eğitimle, öğretilecek derslerle ilgili olduğunu anlamamıştım. "Nefesini kontrol et, atışını kontrol et," derdi hep.

Şimdiki gibi zamanlarda hâlâ onun sesini kulağımda duyuyorum.

Orman, gümüş ay ışığıyla yıkanmış küçük bir açıklığa açılıyor. Martin orada, devrilmiş bir kütüğün üzerinden tırmanmaya çalışıyor, hareketleri panikten sakar. Aldığı her nefes, soğuk havada bulanıklaşan kesik kesik bir hıçkırık. En azından onu yakaladık ve babama kaçtığını bildirmek zorunda kalmayacağım.

Kahretsin, bugün kesinlikle bununla uğraşmak istemiyorum. Silahımı çekiyorum—Wayne'in gösterişli silahı gibi süslü püslü bir şey değil, sade siyah bir Glock—ve nişan alıyorum.

"Martin. Gidecek hiçbir yer yok. Geri dön ve bu işi kolay yoldan bitirelim."

Şaşırtıcı bir şekilde, evet, yapıyor; hareketleri artık yavaş, göğsü inip kalkıyor. Elinde kan var. Çılgın koşusu sırasında kendini kesmiş olmalı.

"Lütfen," diye fısıldadı ve sesi yankılanırken sanki kısıldı. "Paranın geri kalanını ben alacağım. Her şeyi yaparım. Yemin ederim."

Silahı göğsüne doğrulttum, parmağım tetikte sabit duruyordu.

Metal tenime soğuk ama tanıdık geliyor. "Babam kısmi ödemeleri kabul etmiyor."

"Çalışarak öderim! Çiftlikte çalışabilirim—" Sesi titriyor, yüzünde sönmekte olan bir ateşin son közleri gibi umutsuz bir umut belirliyor.

"Daha fazla ele ihtiyacımız yok." Bu yalan kolayca söylenir.

Sonuçta her zaman daha fazla ele ihtiyacımız var. Beş bin dönüm arazi kendi kendine bakılmıyor ve kasabadan bu kadar uzakta iyi bir yardımcı bulmak zor. Ama bir adamın sözünün bir anlamı olmalı ve şimdi Martin'in sözünün hiçbir anlam ifade etmediğini biliyorum.

Uzaktan Wayne'in bana yetiştiğini duyuyorum. Her zaman bir adım geride.

Bu yüzden babam beni gönderiyor. Ben hata yapmam.

"Lütfen," diye yalvarıyor Martin. Soğuğa rağmen şakaklarından terler akıyor. "Yaşamama izin verin, iki katını, hatta üç katını öderim."

Boğazımda bir kahkaha düğümlendi. "Hangi parayla? Zaten borcunu bile ödeyemedin. Ödeyemeyeceğin çekler yazma Martin."

Bunu tahmin etmeliydim. Çaresiz bir adam çaresiz hareketler yapar, ama sorun da bu. Tahmin edemiyorum. Bana doğru atıldığında tamamen hazırlıksız yakalandım. Hareket önceden belliydi, korku ve çaresizlikle beceriksizceydi. Kolayca yana kayabilirdim—yıllarca boğa güreşi yapmak ve vahşi atları ehlileştirmek bana çoğu erkeğin sahip olamayacağı refleksler kazandırdı—ama yapmadım.

Bunun yerine tetiği çektim. Silah sesi ormanı yarıp geçti ve Martin omzunu tutarak geriye sendeledi, şok yüzündeki kırıksıklıklara işlemişti. Ay ışığında simsiyah görünen kan parmaklarının arasından sızdı.

Öldürmek için ateş etmedim. *Henüz değil.*

Çam iğnelerinin düşüşünü yumuşattığı bir anda dizlerinin üzerine çökerken ona, "Aptalca oyunlar oynarsan, aptalca ödüller kazanırsın," diyorum.

Nefesi kısa, acı dolu hıçkırıklar halinde çıkıyor, soğuk havada küçük bulutlar oluşturuyor. Taze kanla daha da kayganlaşmış eline bakıyor ve gözlerinde bir şeyler değişiyor. Teslimiyet kaybolmuş, yerini vahşi bir umutsuzluk almıştı; köşeye sıkışmış bir hayvanın bakışı.

O anda Wayne aramıza katılıyor ve ben de ona doğru şöyle bir bakıyorum.

Martin'in tekrar ayağa kalkması bu kadar zaman aldı; geri döndüğümde zaten ağaçlık alanın içinde olduğu için, kan kaybından ölmek üzere olan biri için hareketleri oldukça hızlıydı.

"Kahretsin," diye mırıldandım, silahımı kılıfına koyup peşinden koşmaya başladım. Bu herif nasıl bu kadar hızlı olabilir? *Bana* ne oluyor böyle? Kanı takip etmek kolaydır, karanlıkta bile. Kör bir adamın bile takip edebileceği bir iz bırakır, koyu damlacıklar yaprakların ve çam iğnelerinin üzerine düştükleri yerde ay ışığında parlar.

Wayne arkamdan bir yerlerden bağıyor, sesi ağaçların arasında yankılanıyor. "Bana yetişene kadar Martin ölmüş olacak. Garanti ederim. Martin yaralı, dehşete kapılmış ve bilmediği bir bölgede körü körüne koşuyor. Fazla uzaklaşamayacak."

Arazi yukarı doğru eğim kazandıkça orman sıklaşır ve zemin daha kayalık hale gelir.

Çam kokusu yoğunlaşıyor, kanın metalik kokusuyla karışıyor.

Lanet olsun sana, Martin.

Fırsatım varken onu öldürmeliydim. Şimdi onu avlamak zorundayım. Aptalca. Artık hata payı yok, konuşmanın da bir anlamı yok. Eminim kaçtığını sanıyor ama kaçmadı. Eğer Martin kaçarsa, kendimi vursam daha iyi olur.

İş bitene kadar eve gitmeyeceğim.

Şu an Allie'nin sesini kafamda DUYABİLİYORUM .

Eğlenmek için dışarı çıkabilecekken neden fırıncılıkla uğraşıyorsun?

Üniversitede okuyan Allie'yi düşündükçe, her zaman olduğu gibi göğsüm acıyor. Kendime acıma duygusuna kapılmamaya çalışıyorum. Bana hiçbir faydası olmayacak. Ayrıca, onunla gitmek yerine burada kalıp babama yardım etmeye karar verdim. Kimse beni kalmaya zorlamadı.

Kimse beni gitmeye teşvik etmedi. Kafamdaki sesi ve suçluluk duygusunu görmezden gelip, radyodan gelen hafif cızırtıya eşlik ederek mırıldanıyorum; mutfağı vanilya ve esmer şeker kokuları dolduruyor. Kurabiye pişirirken içimi ısıtan belli bir şey var. Kurabiye hamuru çırpıcıya yapışıyor, tatlı ve altın renginde; başparmağımdaki bir lekeyi sessiz bir gülümsemeyle yalıyorum.

Sadece ben, fırının sıcaklığı ve karıştırmanın düzenli ritmi—güvenli, tanıdık, bana ait. Tam kurabiyeleri tepsiye koyup fırına atmak üzereyken, ön kapıya gelen üç sert vuruş beni olduğum yerde durduruyor.

Gürültü sessizliği bozuyor ve beni irkiltiyor. Ellerim karıştırma kabının üzerinde donup kalıyor, boğazımda ürpermiş bir ses düğümleniyor.

Gece yarısını geçti. Ziyaretçiler için çok geç. Özellikle de çoğu insanın saat onda uyuduğu Black Hollow Creek'te. Evimiz kasabanın kenarında, kilometrelerce uzanan vahşi doğanın ortasında yer alıyor.

Orada kim varsa ya yolunu kaybetmiş ya da başını belaya sokmak istiyor.

Yapma bunu, Aziz. Sakın yapma.

Zihnimde uyarı zili çalarken bile, bobinleri kontrol etme ihtiyacı göğsümde giderek artıyor.

Ya birinin yardıma ihtiyacı olursa?

Sonra, bu sefer daha yumuşak olan dördüncü bir tıkırtı, endişeme rağmen beni itiyor. Ellerimi en sevdiğim ayçiçeği desenli önlüğüme siliyorum. Parlak çiçekler, beş yıl önce kanserden ölen annemi hatırlatıyor. Kurabiyelerin tatlı kokusu, omurgamda yükselen huzursuzlukla çatışıyor ve burada yalnız olduğumu hatırlatıyor.

Babam pazar gününe kadar başka bir papazın inziva kampında. Normalde bu sessizlik beni rahatsız etmez. Ama şu anda içimi ürpertiyor.

Saçmalama, Aziz.

On dokuz yaşına geldiğime göre, her gıcırta irkilmeyi bırakmış olmalıyım. Kötü şeyler sadece burada değil, her yerde olur. Yine de, boynumun dibindeki karıncalanma geçmek bilmiyor. Ya birinin gerçekten yardıma ihtiyacı varsa? Ya hiçbir şey yapmazsam ve pişman olursam?

Önlüğü çözüp sandalyenin üzerine serdim, telefonumu alıp kot pantolonumun cebine soktum. Mutfak penceresinde yansımam belirdi: Dağınık topuz, yanağımda un, belirsizlikle açılmış mavi gözler.

Rahat ol. Muhtemelen bir şey yok.

Salonda çıplak ayaklarımın altında tahta döşemeler gıcırıyor. Duvarlardaki aile portreleri, loş ışıktaki hayalet gibi bakıyor. Kapıda durduğumda kalbim hızla çarpıyor, elim sürgüdeki soğuk metale titriyor.

"Kim var orada?" Sesimin gücüne kendim bile şaşırdım.

Bekliyorum ama sessizlikle ve çam ağaçlarının arasından süzülen hafif rüzgar sesiyle karşılanıyorum. *Belki de gittiler. Başka bir eve gittiler.* Bu düşünce, içimdeki sürekli var olan suçluluk duygusunu daha da burkuyor. Biraz daha hızlı olsaydım, tereddüt etmeseydim...

Sonra duyuyorum, o kadar hafif bir fısıltı ki neredeyse kaçıyorum.

"Yardım."

Söz, tahta kapıdan umutsuz bir dua gibi süzölüp gitti.

Acı ve korkuyla dolu tek bir kelime.

Tüm düşüncelerim değişiyor ve içgüdülerim devreye giriyor. Bir anda, tek düşünebildiğim şey yardım etmek oluyor. Kimse yardım için yalvarmak zorunda kalmamalı. Sürgüyü açıp kapıyı açıyorum, menteşeler protesto edercesine gıcırıyor. İlk başta, gözlerim ışık değişimine hala alışmaya çalışırken, karanlıktan başka bir şey göremiyorum.

Sonra verandanın kenarında bir hareket fark ettim. Çökmüş bir figür korkuluğa ağır bir şekilde yaslanmıştı. Yüzü gölgelerle kaplı olsa da, büyüklüğünden bir erkek olduğunu anlayabiliyordum. Gözlerim, elinin dayandığı yerde gömleğindeki yayılan lekeyi takip etmeden önce, kanın bakırmısı kokusu burnuma geldi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Beni çok korkuttun."

Sesimi duyunca adam sendeleyerek açık kapıdan sızan ışığın içine doğru ilerledi. Yüzü porselen gibi solgundu, havadaki soğuğa rağmen terden sıırılsıklamdı. Görünüşüne bakılırsa orta yaşlıydı. Cildi, hayatı boyunca açık havada çalışmış biri gibi yıpranmıştı. Kasaba halkının çoğunu, en azından düzenli olarak kiliseye gidenleri, yüzeysel olarak tanıyor olmama rağmen onu tanıyamadım.

"İyi misiniz efendim?" diye soruyorum, oysa cevabı zaten biliyorum.

Korkmuş bakışları benimkine kilitlendi, sonra omzunun üzerinden arkasındaki karanlık ormana baktı. *Birisi ona saldırdı mı? Belki de avlanırken yaralandı?* Silah ya da başka bir alet göremiyorum.

"Efendim?" dedim.

Korkuluğa tutunarak hızla arkasına döndü. "Lütfen," diye hırıltılı ve cılız bir sesle söyledi. "Geliyorlar."

"Kimler geliyor?"

İçimden bir ses kapıyı kapatıp uzaklaşmamı söylüyor ama biliyorum ki eğer o ölürse ve ben ona yardım edebilecekken bunu yapamasaydım kendimi asla affedemezdim.

Yapmamam gerekse de, kenara çekilip sıcak içeriyi işaret ettim. "İçeri gelin, size yardımcı olabilirim."

Başını sallayarak ağır adımlarla ilerledi, her adımda vücudu sallanıyordu. "Vakit yok. Sadece kanamayı durdurmam gerek."

Bakışlarım parmaklarının arasındaki noktaya kayıyor, kanın verandadaki tahtalara iri damlalar halinde sıçramaya başladığını görüyorum. Bu adamın ihtiyacı olan şey bir ambulans, ilk yardım çantası değil.

"İçeri girerseniz size yardımcı olmak daha kolay olur." Tekrar deniyorum. "Ya da en azından daha sıcak bir ortamda."

Göğsü hafif bir sarsıntıyla yükseliyor, nefes almakta zorlanırken hava hırıltılı bir şekilde dışarı çıkıyor. " *Hayır !* Sadece şu lanet bandaja ihtiyacım var." Ciğerlerini bir nefes daha dolduruyor. "Bana yardım edebilir misin, edemez misin?" Acıyla dolu sesindeki sertlik beni harekete geçiriyor.

"Sanırım öyle. İlk yardım çantamı alayım." Geçen yaz aldığım iki haftalık ilk yardım kursunun bu durumda işe yarayacağından emin değilim.

Basınç. Yükseltin. Yardım çağırın.

Adımları zihnimde tekrarlıyorum. "Ayrıca ambulans çağıracağım."

"Hayır!" diye itiraz etti ve bana doğru uzandı, banyoya giden koridora doğru bir adım atmadan önce eli bileğimi kavradı. Tutuşu güçlü değildi ve parmakları titriyordu. Korkmam gerektiğini biliyordum ama korkmuyordum. Gözlerindeki aciliyeti görünce korkmuyordum. "Hastane yok. Telefon yok. Lütfen!"

911'i aramayı istemek dilimin ucunda. Yine de tereddüt ediyorum çünkü gözlerindeki saf korku, yaralanmanın acısının ötesine geçiyor. Boğucu, ölüm kalım meselesi. Sanki günlerinin sayılı olduğunu zaten biliyor. Ne olduğunu ya da nasıl benim verandama geldiğini bilmiyorum ama bu kasabada insanlarda bu tür bir korku uyandırmasıyla bilinen sadece bir aile var.

Piskoposlar.

Damarlarımdaki kan buz kesiyor. Bishop ailesi, Montana'nın vahşi doğasına yayılan beş bin dönümlük çiftlikleriyle ilçenin yarısına sahip. Roman Bishop, her önemli mecliste yer alıyor, adı ipotek ve tapu

senetlerine bir uyarı gibi işlenmiş. Dört oğlu da aynı; yakışıklı, tehlikeli, bulundukları ortamı sessizliğe büründüren adamlar.

Babam uzak durmam konusunda beni uyardı ve ben de öyle yaptım.

Çoğunlukla öyle. Calder'ın ailesinin geri kalanından farklı davrandığını düşündüğüm o bir gece hariç. Meğerse öyle değilmiş. Babam her ruhun kurtuluşu hak ettiğini söylerdi, ama biliyorum ki on sekizinci doğum günümün gecesinden sonra onların ruhlarını kastetmiyordu.

Anı midemi bulandırıyor, sözleri, bakışları. Veranda daha soğuk, daha karanlık geliyor; sanki onu düşünmek onu buraya çağıracaktı gibi.

Onu unut. Odaklan.

"Pekala," dedim, bileğimi adamın elinden nazikçe kurtarıp Calder'ın anılarını zihnimin karanlık köşelerine iterek. "Ambulans yok, ama ilk yardım çantasını getireyim."

Gözlerindeki rahatlama belirtisinin hemen ardından başka bir şiddetli ağrı nöbeti geldi.

"Hemen geri döneceğim."

Gözle görülür bir şekilde başını salladı, rahatladıktan sonra kapı eşiğine yaslandı.

O orada yaslanırken kapıyı olabildiğince sıkıca kapatıp aceleyle evin içinden banyoya koştum. Kalbim göğüs kafesimde çılgın bir ritimle çarpıyordu, parke zemindeki her adımla aynı tempoda. *Bu delilik.* Hemşirecilik oynamak yerine Şerif Tanner'ı aramalıyım.

Ama ona zaten aramayacağını söylemiştin.

Sözümünden dönemem. Yoksa hiçbir anlamı kalmaz.

Lavabonun altındaki, kapsamlı ilk yardım setimi sakladığım dolabı hızla açıyorum. Beyaz plastik kutu görüldüğünden daha ağır; içinde bandajlardan antiseptiğe, hatta nasıl kullanacağımı hâlâ zar zor bildiğim dikiş setine kadar her şey var.

"Bunu başarabilirsin, Saint," diye fısıldıyorum, çocukluğumdan beri kasabadaki herkesin bana taktığı takma adı kullanarak. Özellikle iyi olduğum için değil, ki olmaya çalışıyorum, ama tam adım Saintlyn çok uzun olduğu için. Babamın ailemizin derin dini köklerine yaptığı birçok göndermeden sadece biri.

Mutfağa geri dönüp buzdolabından bir şişe su, ardından oturma odasındaki kanepeden bir battaniye alıyorum. Ellerim dolup taşmış bir halde kapıya doğru yöneliyorum. Hiçbir şeyi düşürmemek için dikkatlice dengeleyerek ağır kapıyı açıyorum.

Verandaya adımımı attığımda nefesim havada küçük bulutlar oluşturuyor. Aman Tanrım, birkaç dakika öncesine göre havada inanılmaz bir soğukluk var. İçeri girdiğimde adamın durduğundan emin olduğum noktaya bakıyorum.

Durun bir dakika... nereye gitti o?

Bir an için, her şeyi hayal mi ettim, geç saat ve çok fazla suç podcast'i mi sonunda beni etkiledi diye merak ettim.

Bakışlarım, birkaç metre ötede, ancak kâbus gibi bir manzaraya takılıyor. Uzun boylu, geniş omuzlu bir adam, yüzü gölgelerle gizlenmiş halde, elinde kanla parıldayan bir bıçakla yere yığılmış bir figürün üzerinde duruyor.

Kaçmalıydım. Ya da gözlerimi kaçırmalıydım, ama yapamıyorum. Adamın ayaklarının dibindeki bedene gözlerimi kısarak bakıyorum. Eskimiş tahtaların üzerinde yüzüstü yatıyor, vücudu verandadaki loş ışığın altında yayılmış, bir kolu kapıya doğru uzanmış, sanki sürünerek uzaklaşmaya çalışmış gibi.

Loş ışıkta simsiyah, yağ gibi parlayan kan, altında yayılıyor.

Yardıma muhtaç olan adam öldü. Gölgedeki adam onu öldürdü.

Bütün kaslarım kilitlendi, tüm vücudum taşa döndü. Zihnen, kaçmam, bu kişiden kurtulmam gerektiğini biliyordum ama beynim donmuştu. Adam hareket etti, ayaklarının dibindeki cesedin üzerinden sanki yokmuş gibi geçti.

Sıradaki sensin. Aklıma gelen tek şey bu. Sıradaki sensin.

Alt dudağım titriyor ve içimden sessizce kendime hareket etmem, bir şey yapmam için, herhangi bir şey yapmam için bağıriyorum. Sundurma lambasının ışığına doğru adım attığımda, katilin yüzünü görüyorum.

Sevgili Tanrım, meğerse o bir yabancı değilmiş.

Bu Calder Bishop.

Bu isim beynimde ikinci bir kalp atışı gibi yankılanıyor, korku ve anılar birbirine karışıyor.

İlk yardım çantası, duygusuz parmaklarımdan kayıp verandaya çarparak boş bir plastik ses çıkarıyor. Su ve battaniye de aynı şekilde yere düşüyor.

Bu olamaz. Bu gerçekleşemez.

Boğazımda hava düğümleniyor, gergin sessizlikte ses çok yüksek çıkıyor.

Calder'ın buz mavisı gözleri benimkilerle buluşuyor ve neden yaptığımı bilmiyorum ama bir yıl önce onu öpme gibi korkunç bir hata yaptığımda bana beklenmedik bir tutkuyla bakan adama bir benzerlik arıyorum. Bileğimi kırdığımda beni yerden kaldıran ve her şeyin yolunda olacağını söyleyen adama.

Belli ki vücudunun bir kısmı ölmüş. Karşımdaki adam sanki bir yabancıymış gibi. Bakışları, potansiyel avını değerlendiren bir kurtun ilgisiz bakışıyla beni süzüyor. Göz temasından kaçınıyorum ve yüzündeki kanı fark ediyorum. *Aman Tanrım.* Bu manzarayı görünce midem bulanıyor. Kan sadece yüzünde değil, ellerinde, gömleğinde ve kot pantolonunun önünde de var.

Tehlike. Kaç. Aziz. Hareket et.

Sonunda içgüdülerim devreye giriyor ve geriye doğru sendeliyorum—ağır, beceriksiz, sanki bacaklarıma kayalar bağlanmış gibi—ve neredeyse eşikte takılıp düşüyorum. *Devam et.* Hızla arkamı dönüp eve geri koşuyorum. Çıplak ayaklarımdan parkeye çarpma sesi evin içinde yankılanıyor, yüksek ve telaşlı. Her nefesim göğsümde yanıyor.

Nereye gideyim?

Mutfak—tek şansım orası. Oradan arka kapıdan geçip ormana doğru gideceğim.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, botlarının tahta zemine vuruş sesleri, adımları benimkinden çok daha hızlı.

“Aziz!” diye bağılıyor adımı, ama durmuyorum ya da arkama bakmıyorum. Mutfığa koşuyorum ve pencereden sızan ay ışığı özgürlüğe giden yolu aydınlatıyor. Sadece oraya ulaşmam gerekiyor.

Üç adım.

Akciğerlerim yanıyor.

İki.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

Bir-

Parmaklar kolumu kavradı, beni geriye doğru çekti ve boğazımdan bir çığlık koptu, havayı insandan çok hayvana benzeyen delici bir feryatla doldurdu.

Onunla dövüş.

Pes etmeyin.

Mantıklı olarak, Calder gibi iri bir adamdan kaçmanın mümkün olmadığını biliyorum, ama duramıyorum. Bir saniye ileri doğru hareket ederken, bir sonraki saniye duvara çarpıyorum ve darbenin omurgama saplandığını hissediyorum; etrafımdaki dünya dönüyor. O kadar korkuyorum ki acıyı bile hissetmiyorum. Ciğerlerime hava çekmek için çabalarken göğsüm hızla inip kalkıyor.

Calder tam önümde, bakışları gözlerimle buluşuyor ve yapabildiğim tek şey inlemek, ruhunda az da olsa merhamet kalmış olmasını dilemek. İçimde bir panik pençeleri tırmalıyor ve o hareket etmeyince bu panik daha da şiddetleniyor. Sadece orada durup bana bakıyor, tıpkı saldırmak için bekleyen bir yılan gibi.

Gözlerinin yumuşaklıktan soğuk çeliğe dönüşmesini ya da bana baktıkça gözlerinde beliren suçluluk duygusunu bir türlü anlayamıyorum. Belki de içten gelen bir iyilik, belki de Tanrı'nın bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesidir.

Bilmiyorum, ama o küçük tereddüde, o minicik merhamet kırıntısına tutunuyorum.

"Lütfen..." diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla dolarken kendiliğinden kapandı. "Beni öldürmeyin."

"Yalvarmak olacakları değiştirmeyecek, Aziz." Adımı sanki sonradan aklına gelmiş gibi söylemesi içimi altüst ediyor.

Haklı olduğunu biliyorum. Tek umudum Tanrı'nın beni bağışlaması. Bu yüzden dua ediyorum.

"O sizi kanatlarıyla örtecek, kanatlarının altında sığınak bulacaksınız." Bunu iki kez söylüyorum, bir şey olmasını, herhangi bir şey olmasını bekliyorum ve sonra oluyor.

Calder öfkeyle elini ağzıma kapattı ve göz kapaklarım aniden açıldı. Elinden sızan kanın metalik kokusu burnuma doldu.

Nefesim kesiliyor, ona karşı mücadele ediyorum ama onu yerinden oynatamıyorum.

"Dur! Dualarını gerçekten önemli oldukları zamanlar için sakla. Tanrı seni benden kurtaramaz, Saintlyn. Ne şimdi, ne de asla."

Ona yanıldığını söylemek istiyorum. Tanrı'nın dilediği herkesi kurtarabileceğini anlatmak istiyorum, ama korku o kadar yoğun ki, gözlerinin içine bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Durumun gerçekliği içime işledikçe soğuk gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Ölemem. Henüz değil. Çok gencim. Hayatımda yapmak istediğim o kadar çok şey var ki. Peki ya babam? Ona kim bakacak? Annemi kaybetmenin acısını zar zor atlattı.

Eğer beni kaybederse, bu onu mahvedecek. Bu düşünce beni daha da çok ağlatıyor. Vücudumu sarsan hıçkırıklar ayakta durmamı zorlaştırıyor. Calder'ın bana olan tutuşu sıklaşıyor ve beni ayakta tutan tek şey o.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, içimden farklı bir sonuç için sessizce dua ettim. Çenesinin sinirle kasılması, kamyonunda geçirdiğimiz geceyi hatırlattı bana. Ne kadar çelişkili olduğunu, iki duygu arasında sıkışıp kaldığını, hangisinin galip geleceğinden emin olmadığını. Bakışları benimkilerle buluştu, bir anlık pişmanlık belirdi ve sonra ön kapıya doğru baktığında duman gibi buharlaştı.

Belki beni bırakır. Sonuçta istediğini aldı.

Başka bir ses tüm hayallerimi paramparça ediyor. "Acele et, Calder. Hızlı hareket etmeliyiz. Eğer onu öldürmeye cesaretin yoksa, ben öldürürüm." Kişinin yüzünü göremiyorum ve sesi tanımıyorum, ama sertleşmiş gibi geliyor. Bir katil gibi. *Calder gibi.*

"Kapa çeneni lanet olası. Ben hallederim." Calder'ın sesi çelik gibiydi, cevabını sertçe verdi, keskin çenesi dişlerini sıkarken seğiriyordu.

Bir şey yap. Herhangi bir şey.

Bu, kaçmak için son şansım, direnmek için son şansım. Bu düşünce zihnimde tazeyken, sahip olduğum azıcık gücü toplayıp karşı koyuyorum. Sonuçları ya da bundan sonra ne olacağını düşünmüyorum. Önemli olan tek şey hayatta kalmak.

Ağızma bastırılmış olan avuç içindeki etli kısma dişlerimi geçiriyorum.

Acının onu, bir saniyeliğine bile olsa, beni bırakmaya zorlayacağını ummuştum, ama olmadı. Tıslayarak elini çekti, derisini dişlerimin arasından ayırdı ve geride kanın demir gibi tadını bıraktı. Kusmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

İşe yaramadı, daha da kötüsü, şimdi ne halde görünüyor? Eğleniyor mu? Birinin can damarına bulanmış birinin gösterebileceği en eğlenceli hali. "Bu acıtmak için miydi? Eğer öyleyse, daha iyisini yapmalısın. Yavru kediler senden daha sert ısıtır."

İçimde öfke ve korku çarpışıyor ve onun üzerimdeki etkisinden kurtulmaya çalışarak ona karşı direniyorum. "Lütfen yapma."

"Henüz hiçbir şey yapmadım."

"Ama yapacaksın! Biliyorum, beni inciteceksin."

"Yapıyor musun?"

Belli ki beni bırakmaz, bu yüzden onu görmezden gelip mücadeleye devam ediyorum, ama Calder kolayca ağırlığını ve kas kütlesini üzerime bastırarak beni tamamen hareketsiz bırakıyor.

Boynu şimdi yüzümün yanına yaslanmış, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı dağıtıyordu. "Ne olursa olsun, mücadelenize hayranım."

Kurtulmanın bir yolunu bulmak için çabalıyorum. "Babam fark edecek. Beni arayacak ve bulana kadar da aramayı bırakmayacak. Bunu yapma."

"Elbette, seni arayabilir ama asla bulamayacak. Ve sonunda, herkes gibi o da senin gittiğini kabullenecek."

İşte bu kadar. Öleceğim. Beni öldürecek.

Damarlarımda yeni bir adrenalin dalgası yükseliyor, başım dönüyor ama gidecek hiçbir yerim yok, kaçacak hiçbir yol yok.

"Lütfen... lütfen, Calder." diye hırıltılı bir sesle fısıldadım, beni görmesini, duymasını diledim. "Beni öldürme." Tekrar hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım ve bulanık bakışlarımla onu izledim, bunu yapmasını bekledim.

Beni bitirmek için.

Ama o kıpırdamıyor. Ağzı açılıyor, sonra şakağıma doğru kapanıyor ve yemin ederim bir şey söylemek istiyor. Özgürlük fantezisi, bileklerimi tek eliyle birleştirip kolunu boynumun arkasına dolayarak beni daha sıkı kendine çektiğinde paramparça oluyor.

Korkudan inliyorum, ciğerlerime hava çekmek giderek zorlaşıyor.

Vücut ağırlığını kullanarak beni duvara daha da bastırıyor, nefes almamı, var olmamı imkansız hale getiriyor. *Bu kadar mı?* Beni ezerek öldürecek mi? Kollarını yukarı doğru kaldırdığında cevabımı alıyorum, bu hareket gözlerimin arkasında noktaların belirmesine neden oluyor.

Bu herif ne yapıyor böyle? Nefes alabiliyorum ama her şey bulanık şimdi.

"Şşşş. Kavgı etmeyin. Böyle daha kolay olacak," diyor yukarıdan bir yerden.

Alnım kalbimin atışıyla zonkluıyor, gittikçe hızlanıyor, gittikçe şiddetleniyor. Her şey değişiyor ve baskı dayanılmaz hale geliyor.

Calder gözlerimin içine bakıyor, benden uzaklaşırken yüzündeki ifade okunamaz bir duygu maskesi gibiydi. Uçuruma düşmeden hemen önce, "Artık benimsin, Azizim," dediğini duyduğuma yemin ederim.

SAINT UZUN SÜRE DİRENEMEZ. Özellikle de kan dolaşımı kesildiğinde.

Neden yapmadım? Kendimden öğreniyorum. Boynunu kırmak hızlı ve acısız olurdu. Duygularımı kilitledim, hislerimi zihnimin arka planına ittim.

Çok kolay olurdu.

Onu asla elde edemeyeceğim gerçeğiyle barışmaya hazırdım ki, yalvarmaya başladı ve adımı söylediği an... *kahretsin* .

Kontrolümü kaybettim. Pes ettim. Yapamayacağımı biliyordum.

Kahretsin. Şimdi bunu Wayne'in gözünün önünde nasıl başaracağımı bulmam gerek.

Ölmediği aşikar olan kızı evden çıkarın ve birlikte çalıştığım adamı onu başka bir yere gömmeme izin vermesi için ikna edin. Ben yalancı değilim ve onun kadar Piskopos ismine sadığım, ama aileye olan sadakatimi sınavabilecek biri varsa o da Saint'tir.

Onu daha sıkı kavrayarak, cansız bedenini gelin gibi kollarıma aldım. Düzenli olarak attığımız saman balyalarına kıyasla çok hafifti. Bal sarısı saç telleri gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına yapışmış, teni solgundu ve çok masum ve huzurlu görünüyordu, ancak yüzüne bir bakışla kimse onu ölü sanamazdı.

Kahretsin, ne yapacağım şimdi?

Sonlandırın.

Hâlâ zaman var. Bileğimi bir kez çevirsem sorun çözülür. Sanki bu kadar kolaymış gibi. Parmaklarım kırırdamıyor ve bu düşünce beni mantıksız bir şekilde öfkeliyor.

Hayal kırıklığı damarlarımda yakıcı ve acı bir şekilde yükseliyor. Onu hayatta tutmak, yıllardır yaptığım en aptalca şey ve bunun farkındayım.

O bir risk, bir tanık, Martin'in yanında verandada susturmam gereken bir yükümlülük. Ama işte burada, nefesi köprücük kemiğime geliyor, her tereddütümde beni daha da sıkıca bağlıyor. Vücudumdan ona sinen bakır ve çam kokusu var, ama teninde çiçeksi veya tatlı bir şeyin de izi kalıyor.

Wayne'in sesi gecenin sessizliğini yırtarak beni ürküttü. "Calder! Hemen gitmemiz gerek. Beni duyuyor musun? Bu temiz değil!"

Bunu bilmiyor muyum? Martin'in cesedi verandada soğuyor, olmaması gereken yerlerde kan var ve ben de papazın evinde, gömmem gereken şeyi elimde tutuyorum. Babam bunu bilseydi çıldırırdı.

Sesini kulağımda duyabiliyorum ve yumruğunu çeneme vurduğunu hissedebiliyorum.

Suçluluk duygusunu bir kenara bırakarak kanepeye doğru yürüdüm ve Saint'i minderlerin üzerine bıraktım. Onu bir battaniyeye sarmak, hayatta olduğunun daha az fark edilmesini sağlayacaktı. Kanepenin arkasındaki yorganı yırtıp onu sıkıca sardım, ta ki küçük ve hareketsiz görüne kadar—canlı, nefes alan bir kızıdan ziyade bir bedene benzeyene kadar. Sonra onu tekrar kucağıma aldım ve verandaya çıktım.

Wayne, alnı kırışmış, yumrukları sıkı bir şekilde adımını yarıda kesti. "Bu tam bir felaket, Calder. Tam bir felaket. Her yer kan içinde, bir görgü tanığı var ve—"

"Boşver, hiç endişelenme. Tanıkla ilgilendim. Şimdi sadece cesetlerden kurtulmamız gerekiyor," diyerek sözünü kestim ve tamamen dibe vurmadan önce onu durdurdum.

Bakışları Saint'in sarılı olduğu battaniyeye kaydı ve ben de ona çıkışmamak için dişlerimi sıktım.

Onun hayatta olduğunu anlayabilir mi? Eğer blöfümü anlarsa, çok sert bir şey yapmak zorunda kalacağım. Mesela onu gerçekten öldürmek gibi. Ya da onu .

"Ona ne yaptın?"

"Önemli mi?"

Başının arkasını kaşıdı. "Hayır, ama bilmem gerekiyor ki gerekirse evi temizlemesi için birini gönderebileyim."

"Ciddi misin Wayne?" Ona başımı salladım. Bazen hayatta nasıl bu kadar ilerlediğini merak ediyorum. "Boğazını kesmedim. Islakken bile beş kilo eder. Sadece boynunu kırdım."

Belli ki o da benim kadar bunalmış durumda, ama fazla düşünmek yapmamız gerekeni değiştirmiyor. "Aman Tanrım, Calder. Martin'in kaçması, kız ve şimdi de halletmemiz gereken iki şey. Roman—"

"Rahatla." Sadece bunu söylüyorum.

Wayne inanmazlıkla bakıyor. "Şaka mı yapıyorsun? Rahatlayacak zaman yok. İşimiz bitti."

"Rahatla dedim ve gerçekten de öyle demek istiyorum." Sözlerim keskinleşti ve bana doğru attığı adımı yarıda kesti. Kollarımdaki bohçayı düzelttim ve ünlü Bishop öfkesini ses tonuma yansıttım. "Lanet olsun, bitti. Şimdi bu pisliği temizleyip çiftlik işlerine geri dönelim."

Babamın olanları öğrendiğinde çıldıracağını ikimiz de biliyoruz. Özellikle Saintlyn'in *ölmediğini* öğrenirse, mahvolacağım. Ama ses tonumdaki sertlik ve kontrolü ele alış biçimim onu motive ediyor gibi görünüyor ve bir an sonra Wayne biraz sakinleşiyor.

"Doğru." Başını salladı, ama benimle tam olarak aynı fikirde olmadığını anlayabiliyordum. "Geri dönüp kamyonu getirebilirim, cesetleri yükleyip çukura atabiliriz."

"Normalde kabul ederdim ama bu sefer öyle yapmıyoruz," diye çıkıştım. "İkisini de aynı kamyonu koymayacağız. Birbirine bağlamak çok kolay. Çok özensiz olur. İkinci bir araç çağırın."

Wayne itiraz ediyor. "Bu protokole aykırı. Her kamyonu bir delik. Her zaman böyle olmuştur."

Aramızdaki mesafeyi geçip tam yüzüne, ya da bir ceset tutarken olabildiğince yakına yaklaşıyorum. "Tek bir ceset olsa mantıklı olurdu,

ama değil. İki ceset var, bu da bizi suçla ilişkilendirmek için iki fırsat demek. Şimdi ya beni dinlersin ya da babama emre karşı geldiğini bildiririm, o zaman gecenin ne kadar daha iyi geçeceğini görürüz." Tehdidi aramızda asılı bırakıyorum.

Dudakları ince bir çizgi haline geliyor ve bakışlarını kaçırıyor. Bana güvendiğı için değil, korku isyan etmekten daha kolay olduğı için. Benimle aynı fikirde olmasa bile, bana karşı gelmeyecek.

İçimde kalbim hızla çarpıyor. Sadece haklı olduğı için değil—bu durum karmaşık, gürültülü, tehlikeli—aynı zamanda kollarımın arasındaki yorgan, onun nefesinin hafif iniş çıkışlarıyla kıpırdanıyor. Eğer çok dikkatli dinlerse, çok uzun süre bakarsa, gerçek beni gömmek için orada bekliyor.

"Pekala, arayacağım." diye mırıldandı ve ben de neredeyse rahat bir nefes aldım.

* * *

Gece, dikiz aynasında vaizin evini yutuyor, daha karanlık bir gökyüzüne karşı siyah bir silüet. Martin'in cesedi başka bir elin, Ezra'nın kamyonetinin kasasına yüklendi ve Wayne, cesedin olması gerektiğı gibi ortadan kaybolduğundan emin olmak için ön koltukta oturuyor. Bundan sonra, Ezra şafak sökmeden önce verandadaki her şeyi temizleyecek ve bot izlerinden kurtulacak. Nasıl yaptığı umurumda değil, yeter ki iş bitsin ve onlar bana, yani *bize* dikkat etmesinler.

Wayne'e kızı başka bir yere götüreceğimi söyledim. Sanki bir angarya gibi söyledim. Sanki kollarımda taşıdığım ağırlığı zaten tenimi yakmıyormuş gibi. Şimdi kamyonetimin yolcu koltuğunda, o yorgana sıkıca sarılmış, başı cama yaslanmış halde yatıyor.

Bir sessizlik yığını. Fazla hareketsiz.

Yol ayrımından dönerken direksiyon gıcırıyor, kuzeye doğru ilerliyorum; yol adeta insanların varlığını unutmuş gibi. Çam ağaçları sıkışık bir şekilde sıralanmış, omurgaları gökyüzüne karşı sivri bir şekilde uzanıyor, farlar gölgelerinde tüneller açıyor. Çitlerin kenarlarını buz kaplıyor, ışık huzmelerinde kırık cam parçaları gibi parlıyor.

Onu nereye götürebileceğimi düşünürken, aklıma ilk gelen yer kulübe oldu. Orası benim alanım, sık sık kaçamadığım gizli bir sığınak. Kimse onu orada bulamaz ve eğer bir şekilde kulübeden kaçmayı başarır, ona yardım etmeye istekli birine rastlayana kadar kilometrelerce yürümek zorunda kalır.

Çene kaslarım ağrıyor ve farkında olmadan her yerimi kastiğımı anlıyorum. Kahretsin, bu gece çok kötüydü. İşe başladığımdan beri hiçbir işi bu kadar kötü yönetmemiştim.

Dikkatsiz olmak ölüme götürür... Bu, babamın bitmek bilmeyen takıntılarının biri. Parmak boğumlarım çıtırdayana kadar direksiyonu daha da sıkı tutuyorum.

Buraya nasıl geldim ben? Tek bir işim vardı, kahrolası bir işim, ve onu bile doğru düzgün yapamadım. O ölmüş olmalıydı, yanımda oturup yumuşak nefeslerinin sinir uçlarımin her birini ezmesine izin vermemeliydi. Saint'i kurtarmak geri alamayacağım bir hata, ama düzeltmeye de kendimi zorlayamıyorum. Bu küçük gerçek parçası, babamdan gelecek herhangi bir sonuçtan veya tehditten daha çok bıçağı daha derine saplıyor.

Lastiklerin altında toprağın çıkardığı sese odaklanıyorum ve düşüncelerimi serbest bırakıyorum.

Burada ev yok. Göz yok. Sadece karanlık seni tamamen yutuyor.

Bu kadar ilerleyebildiğim için rahatlamış olmalıyım ama değilim. Yarının cehennem olacağını biliyorum, her şeyi mahveden babamla yüzleşmek zorunda kalacağım. Martin'in kaçmasının sonuçlarıyla başa çıkacağım. Saint'e gelince, kimse ondan haberdar olmayacak.

Birkaç dakika sonra kamyoneti kulübenin önüne park ettim ve motoru durdurdum. Sessizlik beni sardı ve bir anlığına bu sessizliğe dalmaya çalıştım. Bu berbat gecenin ardından kendime gelmeye çalışıyordum.

Kamyondan iner inmez, yolcu koltuğundan Saint'i alıyorum. Kabinin kapısını omzuma atıp açtığımda zifiri karanlık. Soğuk hava içeri doluyor, toz ve eski kül kokusuyla birlikte.

Onu doğruca yatağa götürüp pazenle kaplı şilteye yatırıyorum.

Onun ağırlığı altında gıcırıyor, yorgan kayarak yüzünü ortaya çıkarıyor. O anda yapabileceğim milyon farklı şey var ama ben sadece orada durup karanlıkta ona bakıyorum.

Telefonumu cebimden çıkarıp, el fenerinin sert ışığını odanın karşısına doğru çevirdim. Işık çirkin, çok keskin, kaba kirşlere ve taş şömineye yansıyarak yüz hatlarını belirginleştirdi. Bu haliyle kırılğan görünüyordu, yatak örtüsüne karşı solgun, dudakları hâlâ duymamam gereken bir nefesle aralıktı.

Işık huzmesini komodinin üzerinde gezdiriyorum, bir kibrit kutusuna ve kısa cam bir fenerin ışığına denk geliyor. Birini yakıyorum, telefonun ışığını söndürüyorum ve fenerin ışığının her yeri kaplamasına izin veriyorum. Alev sabitleniyor, gölgeler duvarlar boyunca uzanıyor. *Daha sıcak. Daha sessiz.* Bunun olması gerekenden çok daha samimi. Yumuşak ışık onun üzerine yayılıyor, tenini yumuşak altın rengine boyuyor.

Buna bir son ver. Aile kuralları bunu gerektiriyor. Ama ellerim farklı hareket ediyor. Yorganı daha yukarı doğru düzeltiyor, sanki hakkım varmış gibi onu etrafına sarıyor. Boğazımda bir gerginlik var, her saniye daha da artıyor, kendi ihanetimle boğuluyorum.

Bu yorgan onu yeterince sıcak tutmayacak. Yorganı araladım ve evdeki tartışmamızdan kalan kan lekelerini kıyafetlerinde gördüm.

"Kahretsin," diye küfrettim kendi kendime, sonra yatağın ayak ucundaki sandığı karıştırıp temiz bir gömlek bulmak için geri çekildim; benimkilerden biriydi, yumuşak pamuklu ve eskimişti.

Sessizce banyoya giriyorum, su pompasını çalıştırıyorum, kuyunun donmamış olması için dua ediyorum ve bir bezi lavaboda ıslatıyorum.

Suyunu iyice sıktım, yanına döndüm ve yüzünün dibine diz çöktüm. Ağzının ve yanağının her yerine kan bulaşmıştı, onu susturmak için çok sert bastırmıştım. Bu hali ona hiç yakışmıyordu. Sanki bir meleği günaha batırmışım gibi.

Bezi nazıkçe teninin üzerinde gezdirip, yumuşak, krem si yüzünü temizleyene kadar siliyorum. Neyse ki kıpırdamıyor. Nasırlaşmış ve yaralı ellerimle olabildiğince nazıkçe, hızlı ve etkili bir şekilde kıyafetlerini çıkarıyorum, ama lanet olsun ki, yumuşak teninin pürüzlü avuçlarıma her dokunuşunu hissediyorum. Benim gibisi için fazla iyi hissettiriyor, ama bu beni durdurmuyor.

Aksine, bu durum ona daha çok dokunma isteğimi artırıyor. Başka hiçbir erkeğin dokunmadığı veya görmediği yerleri keşfetmek istiyorum. Fantazilerimi gerçekleştirmeden önce, o pürüzsüz tenini

eski, uzun kollu pamuklu bir gömlekle örtüyorum. Gömleğin etek ucu uyluklarını sarıyor, kolları narin bileklerinin üzerinde gevşek bir şekilde sarkıyor. Kokum şimdi ona sinmiş durumda. Pamuklu kıyafetlerim içinde küçük görünüyor, henüz farkında olmasa bile. Bal sarısı saçlarını yüzünden uzaklaştırıp başımı sallıyorum.

Buraya nasıl geldik?

Komik olan şu ki, bir yıl öncesine kadar Saint benim için Black Hollow Creek'teki sıradan bir kızdı. Düşüşünden sonra onu kurtardığımda ne tür bir belaya dönüşeceğini anlamalıydım ama anlamadım. Çevremiz nadiren kesişirdi. Babam kilisede babasıyla iş yapıyordu ve ben de ayda bir ödeme alıyordum. Saint liseden yeni mezun olmuştu, genç, masum, tatlıydı. Onu hastaneye götürdüğüm zaman ile doğum günü arasındaki bir yıl boyunca bile onu aklımdan çıkarmayı başarmıştım. İlgi duyduğum hiçbir şey değildi. Bir çocuk.

Sonra on sekizinci doğum günü gecesi geldi. İlk defa onu fark ettim; ne papazın kızı olarak, ne de şehirde gördüğüm sıradan bir çocuk olarak, bir kadın olarak.

Onu eve bırakmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama onu The Rusty Nail'de öylece bırakamazdım. Kucağıma tırmanıp yumuşak dudaklarını benimkine bastırduğunda, beni ele geçirdi. Dokunuşu içimdeki buzı eritti, göğsümde donmuş olduğunu bile fark etmediğim bir şeyi açtı. Uzun süre düşünürsem, hâlâ tatlı vanilya kokusunun izini yakalayabiliyorum, hâlâ bana sürtünürken vücudunun ağırlığını hissedebiliyorum—masum ve çaresiz, ne istediğini bile anlamadan kendini yere vuruyordu.

Hatta yaptığıının farkında bile olduğunu sanmıyorum. O minicik jestin beni ne kadar etkilediğini kesinlikle bilmiyordu. Barda benimle flört etmeye çalışan herhangi bir kadından daha çok etkiledi beni.

Başparmağımı bacağının çıplak teninde gezdirirken, kasıklarının penisime nasıl bastırıldığını, nefesinin yanağıma nasıl sıcak değdiğini ve gözlerini... *Aman Tanrım.*

Geniş ve parlak, hak etmediğim bir güvenle, taşıdığının farkında bile olmadığı bir cazibeyle parılıyordu. Kalçalarına iz bırakacak kadar sertçe bastırdım, her yanım onu kendime doğru çekmek isterken onu hareketsiz tuttum. Parmak izlerimin kremi teninde iz bırakmasını, ilk

kez zevki yaşarken yüzündeki ifadeyi ve penisimi boğarken vajinasının sıkı kasılmasını hissetmek istedim.

Hatta boğazına aşk ısırıkları bırakıp bu kasabadaki her piç kurusunun onun benim olduğunu bilmesini istedim. Onun yumuşaklığını mahvetmek, masumiyetini söküp kendime almak istedim. Açlık şiddetli, acımasızdı, beni neredeyse tükettiği kadar korkutan bir ihtiyaçtı.

Bir anlığına, onun buna inanmasına izin verdim. Hatta neredeyse kendim de inanacaktım. Onu o anda almaktan kendimi alıkoymam tam bir mucizeydi. Kontrolümü kaybetmeden önce onu itmek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Biliyorum, acımasız sözlerimle kalbini paramparça ettim, o anı unutacağımı umdum, *düşündüm* . Onu unutmak ve onun da beni unutmasını istedim. Olmadı. Onu unutamadım. O öpüş, o ses, gözlerindeki o bakış—beni derinden etkiledi.

Bir yıl sonra bile, alamadığım şey için hâlâ yanıyorum.

Elimle çenemi okşadım, göğsüm öfke ve acil ihtiyaçla sıkışmıştı.

Aileme ihanet etmeme sebep oldu.

O, bende arzu duygusu uyandırdı; oysa arzu etmek zayıflıktır.

O gecenin, o yumuşak, kremi teninin anısı, aylardır söndürmeye çalıştığım arzuları yeniden alevlendiriyor. Tanıdık bir acı fermuarıma baskı yapıyor, varlığı sert ve talepkar. Öfke ve şehvet içimde kontrolü ele geçirmek için savaşıyor. Keşke ondan nefret edebilseydim.

Ama ona karşı çok güçsüzüm, hem de çok güçsüz. Kendimi durduramadan ona uzanıyorum, baş parmağım yanağının yumuşak çizgisine değiyor. Eğer şu an uyanık olsaydı, bana böyle dokunmama izin vermezdi. Bu düşünce içimde çirkin bir şeyi ortaya çıkarıyor ama arzunun büyümesini engellemiyor. Tam bir yıl boyunca umursamadığımı sandım.

Yavaşça, boğazına doğru iniyorum, parmak uçlarımda nabzını hissedebilecek kadar yavaşça, gözlerim tişörtünün etek ucuna doğru bir yol izliyor. Pamuklu kumaş onu benden gizlemiyor. Tişörtümün altında basit pamuklu bir külot ve sütyen giyiyor ve bu bile fazla.

Zayıf. O senin zayıf noktan.

Elimi sanki yanmış gibi geri çekip yataktan sendeledim. Kabin birdenbire çok küçük geldi, duvarlar üzerime kapanıyordu. Mesafeye

ihtiyacım var. Alana. Bilinci kapalıyken bile üzerimdeki manyetik çekimini kıracak her şeye.

Banyo buz gibi soğuk, taş zeminin soğukluğu botlarımın içinden bile hissediliyor. İki elimi de lavabonun kenarına dayadım, başımı öne eğdim ve nefes almaya zorladım kendimi. Faydası yok. O hâlâ orada—kafamda, tenimin altında ve sanki bana aitmiş gibi tişörtümün içinde sarılı.

Elim bilinçsizce kemerime uzandı, tereddütten değil, kısıtlamadan titreyen parmaklarımla tokasını çözdüm. Acıyan penisimi serbest bırakmak için kot pantolonumu biraz aşağı ittim ve rahatlama anında ve aynı anda hem yıkıcı hem de yıkıcı oldu.

Kahretsin, bu yanlış. Biliyorum. Ama umurumda değil. Ben düzgün bir adam değilim—hiç olmadım, asla da olmayacağım. Belki de beni ilk başta bu yüzden istedi. Belki de canavarı gördü ve onu kurtarılmaya değer bir şey sandı.

Elimle penisimi kavrayıp alçak ve hırıltılı bir inilti çıkarıyorum, ses karanlıkta kayboluyor. Diğer elimle soğuk taş duvara yaslanıp kendimi acı verici hareketlerle okşuyorum. Zihnimde, o uyanık. O kocaman mavi gözleriyle bana bakıyor—yarısı korku, yarısı da ihtiyaç gibi görünen bir şey. Görüntü zihnimde canlanıyor, altımda, adımları fısıldayarak. Küçük elleri göğsümde, tırnakları derime batıyor, izler bırakıyor. Ona dokunduğumda, bir yıldır kendimden esirgediğim şeyi sonunda elde ettiğimde çıkaracağı o kahrolası sesler. *Benimle savaştı mıydı? Pençeleyip ısıracak mıydı? Yalvaracak mıydı, sesi adımları söylerken titreyecek miydi? Yoksa sessizleşecek miydi, gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları beni öptüğü zamanki gibi titreyecek miydi?*

Bu düşünce, bıçak gibi keskin bir şekilde içimi parçalıyor.

Daha hızlı, daha sert pompalıyorum, nefesim kesiliyor, çenem o kadar sıkı kenetlenmiş ki acıyor. Her fantezi bir ihanet—onun masumiyetine, aşmamam gereken sınıra. *Fark etmez.* O kadar ileri gittim ki, var olan ahlaki sınır silindi. Dışarı çıkıp ona dokunmak istiyorum ama kendimi durduruyorum. Dokunmakla kalmayabilir ve kötü bir insan olsam da, tecavüzde sınır çiziyorum. Kapıdan dışarı bakıyorum, bakışlarım onun ince ama kaslı uyluğunun çizgisine, beyaz külotunun altındaki vajinasının kıvrımına takılıyor.

Bakire kanını penisimde görmek nasıl olurdu acaba?

Çok kan kaybeder miydi? Az mı?

Kahretsin. Testislerimdeki gerginliğe karşı dişlerimi sıkıyorum. Boşalma beni sert ve ani, yoğunluğuyla vuruyor. Omuzlarım şiddetten titrerken, leğene boşalırken dişlerimi sıkıyorum. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür yankılanıyor, ardından nefesimin düzensiz sesi geliyor ve bir an için sadece mutluluk var, başka hiçbir şey yok.

Sonra gerçeklik odaya geri döndü ve bu durumun ne kadar berbat olduğunu bana hatırlattı. Hızla temizleniyorum, yüzüme ve ellerime buz gibi su serpiyorum, kanıtları yıkıyorum ama utançtan değil. *Hayır. Sadece temizlenmek için.*

İçimde cam gibi keskin, acı bir düşünce kıvranıyor: *İşte bu yüzden seni kendimden uzaklaştırdım. Seni kurtarmaya çalıştım. Seni benden, bu hayattan uzak tutmaya çalıştım. Ama fark etmedi. Sanırım Tanrı'nın başka planları vardı.*

Üzerine birkaç battaniye daha örttüm, sonra kamyonetime doğru koşarak bir çift kelepçe aldım. Kaçmasını engellemeliyim ve bu işe yarayacaktır. Sağ bileğini demir yatak başlığına kelepçeledim, sessizlikte keskin bir tık sesi duyuldu.

Sigorta. Merhamet değil.

"Sen bir zayıflıksın. Benim zayıflığımsın," diye hırıltılı bir sesle konuştum, sesim öfke ve hayal kırıklığıyla kısılmıştı. "Seni yanımda tutmaya gücüm yetmez, ama seni öldürmeye de gücüm yetmez."

Küçük yemek masasında kağıt ve kalem var. Onun için bir not karalayıp yatağın yanındaki komodinin üzerine, bir şişe su ve bir protein bariyle birlikte koyuyorum. Uyandığında çok sinirlenecek, haklı da, ama gözlerinin yaşlarla dolmasını görmektense öfkesiyle yüzleşmeyi tercih ederim. Ondan sonra, şöminede büyük bir ateş yakıyorum, umarım ben geri dönene kadar ona yetecek. En azından gece boyunca üşümeyecek. Ayrılmadan önce, genellikle kül için kullandığım kovayı alıp, kullanması için yatağın hemen yanına koyuyorum.

Kelepçeli olduğu sürece tuvaleti kullanamayacak.

Kapı eşiğinde duraklıyorum, kendimden ve onu nasıl bıraktığımdan memnunum. İyi olacak. Son bir kez bakıp kendimi

geceye doğru zorluyorum, soğuk dağ havası ciğerlerimde bir kefarete gibi yanıyor.

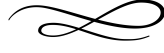
Kulübeden uzaklaşırken, aramızda kilometrelerce mesafe açarken bile, gölge gibi peşimi bırakmayan bu gerçekten kaçış yok.

Aziz benimdir.

Tamamen.

Her açıdan, her şekilde ve her ne kadar berbat olsa da, bunu bilmenin belli bir tatmini var.

AZİZ

Çam KOKUSU rüyalarımaya sızıyor ve beni şaşkına çeviriyor. Bir an için, babamın bazen gençlik grubunu hafta sonu gezilerine götürdüğü kilise kamp merkezinde olup olmadığımı merak ediyorum. Bu düşünceyle birlikte içimde ani bir sevinç dalgası yükseliyor.

Kütük evler, orman havası ve ateş başında yenen marshmallowlu bisküvilerin yaz kokusu. O günleri çok özölüyorum. Anıya biraz daha dalmaya, sıcak bir battaniye gibi beni sarmasına izin vermeye çalışıyorum, ama bilinçaltım uyanmamı istiyor.

Bir şeyler ters gidiyor. Hem de çok ters gidiyor.

Panik içinde gözlerimi araladım, parlaklığa karşı gözlerimi kısarak baktım.

Alarmımı yine duymazdan geldim mi acaba?

İçimden bir inilti çıkardım ve gözlerimi birkaç kez daha kırptırdım, görüşümün alışması için biraz zaman tanıdım. Sanırım tavanın kaba işlenmiş ahşaptan olması ve başımın üzerinden çaprazlama geçen koyu renkli kirişler yüzünden hayal görüyorum.

Bunlar yatak odamın pürüzsüz beyaz sıvalı duvarları değil.

İçimde bir panik ve kafa karışıklığı balonu oluşuyor. *Neredeyim ben?*

Her kasım ağrıyor, sanki bir kamyon ezmiş gibiyim ve ağzım, Bayan Mills'in her pazar kilisede bize zorla yedirdiği kurabiyelerden

daha kuru. Suya ihtiyacım var.

Beynim lapa gibi, düşüncelerim pekmez gibi yavaş ilerliyor. Kafamda kalın ve boğucu bir sis var, düşünmemi, hatırlamamı, olup biteni anlamamı zorlaştırıyor.

Neredeyim?

Dönüp etrafıma daha iyi bakmaya çalışırken boynumdaki kasların ağrısıyla inledim. Hâlâ kafam karışık ve nerede olduğumdan, buraya nasıl geldiğimden emin değilim. Tek bildiğim, evde ya da babamla birlikte bir inziva yerinde olmadığım.

Kollarımı başımın üstüne kaldırıp gerinirken, bir kolum aniden ve hareketin ortasında durdu.

Bu da ne? Başımı yastığa doğru geriye yasladım ve hareket edemememin sebebini keşfettim: Sağ bileğim metal yatak çerçevesine kelepçelenmişti.

Bu gerçek değil. Kolumu çekmeye çalışıyorum ama bu sadece kelepçenin derime daha çok batmasına neden oluyor. Soğuk çelik, cılgınca çekişlerime karşı direnç gösteriyor.

Neden yatağa kelepçelendim?

Korku boğazıma kadar yükseliyor. *Rahatla. Sakinleş.* Panik yapmanın verimli olmadığını biliyorum, ama elimde değil. Sis perdesinin arasından geçerek düşüncelerimi toparlamaya, dağılmış yapboz parçaları gibi onları incelemeye, buraya nasıl geldiğimi çözmeye çalışıyorum.

Düşündükçe ve bir cevap bulamadıkça göğsüm daha da ağırlaşıyor. Etrafıma bakmadan önce bana ipucu verebilecek herhangi bir şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Bakışlarım göğsüme ve bacaklarıma iniyor. Bacaklarım çıplak, üst bedenim ise bol, uzun kollu bir tişörtle örtülü. Ayaklarımın dibinde bir yorgan sarılmış ve buruşmuş durumda.

Bu gömlek kimin?

Başkasının, özellikle de bir erkeğin gömleğini asla giymeşdim. Yakasını kokluyorum ve deri ile sedir ağacının belirgin erkeksi kokusu, on yedi yaşındayken beni kamyonuna taşırken göğsüne yaslandığım ilk anki gibi burnuma çarpıyor.

Calder.

Bacaklarımın çıplak teni, loş ışıkta soluk ve savunmasız görünen pazen çarşaflara sürtünüyor ve beni kısmen örten yorganı tanıyorum.

Buraya nasıl geldi?

Onu görünce göğsüm zlem ve korkuyla sıkışıyor. Annemin vefatından önce yaptığı bir şeydi bu. Aylarca pencerenin yanındaki en sevdiği koltuğunda oturup o tanıdık dikiş deseni üzerinde çalışmıştı.

Neredeyim? Neden Calder'ın kıyafetlerini giyiyorum?

Sorular kontrolden çıkıyor, her biri bir öncekinden daha korkutucu.

Bu hiç mantıklı değil. Asla onun kıyafetlerini giymeıdim. Asla onun beni soyunmasına izin vermezdim. Bu gerçek, üzerime bir kova buzlu su gibi çöktü ve içimde panik kıvranmaya başladı. Ya affedilemez bir şey yaptıysam—ya da daha kötüsü, bana bir şey yapıldıysa? Bu düşünce beni kemiriyordu: Belki de Calder'a ya da daha kötüsü, bir yabancıya, bilincim yerinde değilken, onları durduracak gücüm olmadan bakireliğimi kaybettim.

Titreyen elimi karnıma bastırıyorum, sonra aşağıya doğru indiriyorum—araştırıyorum, kontrol ediyorum, hiçbir şeyin yanlış olmadığına dair kanıt arıyorum. Bacaklarımın arasında hiçbir ağrı, yanma veya hassasiyet yok, görebildiğim kadarıyla hiçbir kan izi de yok.

Hissettiğim rahatlama başımı döndürüyor ama kısa sürüyor.

Çünkü eğer bu olmadıysa, ne oldu ki?

Dikkatlice yana döndüm ve kelepçenin zinciri metal karyola çerçevesine sürtünerek şıkırdadı.

Hareket bana mekanı farklı bir açıdan görme imkanı veriyor ve yatağın yanındaki masada bir protein barı ve bir su şişesi olduğunu keşfediyorum.

Sanki beni buraya getiren kişi—Calder'ın kendisi mi acaba?—susuz ve a uyanacağımı biliyordu. *Düşün, Aziz* . Ne yaptığıını düşün. Parçalanmış anılar ve görüntüler zihnimde bir korku filmi gibi oynuyor, kapatamıyorum.

Kurabiye pişiriyordum ve mutfak sıcak ve güvenliydi.

Ellerimde un vardı ve havada vanilya kokusu sinmişti.

Ev. Güvende.

Ve daha sonra...

Kapı çalındı. Sessiz geceyi bölen keskin vuruşlar.

Nefes alamıyorum.

Yaralı adamın sendeleyerek verandama gelmesi, parmaklarının arasından sızan kan ve gözlerindeki çaresizlik görüntüsü... Hepsi bir anda zihnimde canlandı.

Kan. Eskimiş tahtaların üzerinde dökülmüş şarap gibi yayılan çok fazla kan birikmişti. *O* da oradaydı. *Calder Bishop.* Şeytanın ta kendisi, adamın buruşmuş bedeninin üzerinde duruyor, elinde kan damlayan bir bıçak vardı.

Onun o buz mavisi gözleriyle bana bakışını hatırladıkça göğsümde bir çatlak oluşuyor; kış gölü kadar soğuk, merhametten ve tereddütten yoksun bakışları... Tek bir kelime bile söylemeden, söylemesi gereken her şeyi söylemişti.

Onun yüzünden buradayım. *Beni kaçırdı.* Kendi evimde av gibi kovaladı. Beni öldürmemesi için yalvardığımda beni bayıltmış olmalı. Gözlerimin önünde beliren noktaların hatırası ara sıra beliriyor, ama şu ana kadar hatırlayabildiğim tek şey bu.

"Bu gerçek olamaz. Olamaz," diye fısıldadım boş odaya. Kelepçeyi bir kez daha, bu sefer daha sertçe çekiştirdim, bileğime batan metalin acısını umursamadım. "Lütfen, lütfen bu korkunç bir kâbus olsun."

Ama bunun öyle olmadığını biliyorum.

Bileğimdeki ağrı çok keskin, çok gerçek. Damarlarımda sıvı ateş gibi akan korku, hayal edilemeyecek kadar içsel. İçinde bulunduğum tehlike, göğsüme fiziksel bir ağırlık gibi çöküyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

Bu tamamen gerçek.

Neden buradayım? Neredeyim? Benimle ne yapacak?

Ailesinin ilçe genelinde toprakları var. Herhangi bir yerde saklanabilirim. Ancak muhtemelen ormanın derinliklerinde, kimsenin çığlıklarımı duyamayacağı bir yerde. Piskoposlar hakkında duyduğum tüm korkunç şeyleri düşünüyorum. Cinayet, ölüm ve suçla ilgili söylentiler. Daha önce inanmakta zorlanıyordum, ama dün gecedен sonra... Calder'ı elinde o bıçakla gördükten sonra...

Piskoposlar tehlikeli ve ben neredeyse ölmüş sayılıyorum.

Bu hatırlatma, düşüncelerimin kontrolden çıkıp vahşi bir at gibi savrulmasına neden oluyor.

Benden ne istiyor?

Beni öldürecek mi? Beni sonsuza kadar burada mı tutacak? Bana işkence mi edecek?

Olasılıklar sonsuz, her biri zihnimde eski bir slayt gösterisi gibi dönüp durdukça daha da korkunç hale geliyor. Mantık bana, bunca zahmete girdiyse, ölüden çok canlıyken ona daha faydalı olabileceğimi düşündüğünü söylüyor. Yoksa neden beni taa ıssız bir yere götürüp zincirlesin ki? Mantık bile endişemi dindiremiyor.

Nefes al. Rahatla.

Yavaş ve ölçülü nefeslerle ciğerlerime hava çekerken kendime söylüyorum. Burundan içeri, ağızdan dışarı, annem hastalandığında panik atak geçirdiğimde bana öğrettiği gibi. Durumun dehşetinin pençelerini omurgama kadar saplamasına, beni tamamen felç etmesine izin veremem. Saf ve masum olabilirim ama aptal değilim. Hayatta kalmalıyım.

Bunu atlatacağım .

Gözlerim dökülmemiş gözyaşlarıyla yanıyor, onları silmek için göz kırpyorum. Dökülmelerine izin vermeyeceğim. Kendimi güçsüz bırakmayacağım.

Ağlamak ne işe yarayacak ki? Beni buradan çıkarmayacak.

Babamın görüntüsü aklıma geliyor. Nazik yüzü endişe ve hüznle kaplı. Bana ihtiyacı var. Başka kimsesi yok, sadece ben. Annem öldükten sonra, ben onun tüm dünyası oldum.

Eğer ortadan kaybolursam, eve dönmezsem, bu onu mahvedecek.

Kaçmanın bir yolunu bulmalıyım ya da Calder'ı gitmeme izin vermesi için ikna etmeliyim.

Niyetleri belirsiz, ama mutlaka bir planı olmalı, *değil mi?* Düşüncelerimi topluyorum, kendimi metodik düşünmeye zorluyorum ve çevremdekileri değerlendiriyorum.

Bulduğum oda küçük, hatta klostrofobik; yatak odanın büyük bir bölümünü kaplıyor. Yatak ince ama rahatsız edici değil, çarşaflar sert ama temiz.

Yatağın yanında küçük bir sehpa var, eski püskü, çiziklerle dolu bir tahta. Ahşap bir sandık da yatağın ucuna yaslanmış, ne yani, kraliçe boy yatak mı?

Odanın en uzak köşesinde taştan bir ocak bulunuyor. Şimdi hava soğuk ve karanlık, ama birkaç köz hala yanıyor gibi görünüyor. Yanında ise ilkel bir mutfak alanı var: başka bir yüzyıldan kalma gibi duran bir lavabo, ocaklı küçük bir tezgah, gelişigüzel istiflenmiş konserve ve malzemelerle dolu birkaç raf.

Hatta üzerinde birbirine uymayan iki sandalye bulunan minik bir masa bile var, sandalyelerden birinin mili kırık. Yatağın karşısında, kısmen gölgede kalmış bir başka kapı görüyorum—muhtemelen banyo kapısı? Acaba şu anda içeride, karanlıktan beni izliyor olabilir mi?

Kelepçe, en fazla bir metre uzunluğunda bir zincire bağlı. Tamamen uzansam bile banyoya ulaşamazdım.

Burada sıkışıp kaldım, bir tuzağa yakalanmış hayvan gibi bu yatağa bağlıyım, özgürce hareket edemiyorum, en temel insanlık onuruna erişemiyorum.

Duvarlarda resim yok, kişisel dokunuşlar da yok.

Burada yaşanmış bir hayata ya da temel ihtiyaçların ötesinde var olan bir insana dair hiçbir iz yok.

Burası bir ev değil. Burası bir saklanma yeri.

Kimsenin varlığından haberdar olmadığı, kimsenin beni bulamayacağı bir yer. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, panik yeniden yükseliyor, kaçamayacağım bir dalga gibi. Büyürken birçok şey öğrenmiştim: Toplum merkezinden kalp masajı, annemden dikiş, kilise bahçemizde sebze yetiştirmeyi ve yas tutanları teselli etmeyi, hastalarla birlikte dua etmeyi.

Hiçbir şey, kesinlikle *hiçbir şey*, beni buna hazırlamamıştı.

Hiç tereddüt etmeden öldüren bir adamın insafına kalmış olmak.

Verandamdaki adam, hayal ettiğim adam değil; o sessiz gözlü, yumuşak dokunuşlu, bir zamanlar beni hastaneye taşıyan, kemiğimi yerine oturturlarken yanımda oturan veya teşekkür beklemeden yabancılara yardım eden adam değil.

O iyilik kırıntıları, dün gece gördüğüm canavarla uyuşmuyor.

Calder, kılık değiştirmiş bir şeytandır; tıpkı Lucifer gibi, göz önünde saklanan bir ışık meleğidir.

Kalbim bunu görmeyi reddetti, hastanedeki ve doğum günümdeki o geçici anlara tutundu. Şimdi onu öptüğüm için ya da içinde iyi bir insan olduğunu düşündüğüm için kendime lanet ediyorum.

Babam, İsa'nın herkesi affettiğini ve belki de Calder'ı da affedeceğini söylerdi, ama ben asla affetmeyeceğim.

Sırtımı yatak çerçevesine yaslıyorum ve ince pamuklu kumaştan soğuk kemiklerime kadar işliyor. Hava soğuk ve daha da soğuyacak.

Tek umudum Calder'ın yakında dönmesi ve döndüğünde kendimi bu durumdan kurtarmak için bir planım veya bir yolum olması. Yatağın kenarında metal bir kova görüyorum.

Bu ne için olabilir? O anda aklıma geldi. Benim içinmiş. Banyoya ulaşamıyorum, o yüzden gitmem gerekirse kovayı kullanmak zorunda kalacağım.

Bu durumun yarattığı aşağılanma, midemde derin bir utanç duygusu uyandırıyor.

Gözlerim kovadan kaçıyor, sanki bakmazsam kaybolacakmış gibi. İşte o zaman komodinin kenarında, beyaz zemin üzerinde koyu ve kalın harflerle yazılmış bir kağıt parçası görüyorum. Kelepçenin izin verdiği kadar öne eğilip, gözlerimi kısarak erkek el yazısıyla karalanmış küçük kelimeleri okuyorum.

Hava kararmadan döneceğim. Gerekiyorsa kovayı kullan.

-C

Not kısa, pratik ve tamamen duygusuz.

Sanki bir insanı esir tutmak yerine, bir köpeği besleme talimatları bırakıyormuş gibi. O kelimelere, bulanıklaşana kadar bakıyorum, apaçık olanın ötesinde bir anlam çıkarmaya çalışıyorum.

Bunu, olacakların bir uyarısı olarak mı yoksa her şeyin yoluna gireceğine dair Tanrı'nın bir işareti olarak mı almalıyım bilmiyorum. Beni bir yere bırakıp çürümeye terk etmedi. İncancıma her zaman bir can simidi gibi sarıldım, her şeyi Tanrı'ya teslim edersem O'nun düzelteceğine, göremediğim zamanlarda bile bir planı olduğuna olan incancıma. Her şey yıkıldığında, O her zaman dayanabileceğim, sürekli bir varlıktı.

Annemizi kaybettikten sonra ev çok boş ve sessiz gelmişti, ondan birkaç yıl önce de babam kanser korkusu yaşamıştı ve onu da kaybedebileceğimizi düşünmüştük. Hatta her şeyimizi, kiliseyi bile kaybetmeye çok yaklaştığımız, ödeyemeyeceğimiz borçlara battığımız bir dönem bile olmuştu ve bir şekilde Tanrı bize yardım etti.

Belki de artık inancımın bana yol göstermesine izin vermem gerekiyordu.

İnanın bana, hâlâ hayatta olmamın bir sebebi var, bu acının bir amacı var. Calder bana gerçekten zarar vermedi. Evet, beni korkuttu, kovaladı, bayılttı ve burada bir hayvan gibi zincirledi—ama beni dövmedi ya da tecavüz etmedi.

O, korkunç şeyler yapabilecek, berbat bir adam.

Bunlara kendi gözlerimle şahit oldum, ama o bana henüz hiçbir şey yapmadı.

Fırsatı varken bile yapmadı ve ben tamamen çaresizdim. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi? Küçük bir merhamet, küçük bir tereddüt, tamamen çaresiz olmadığını gösteriyor.

Cephaneliğimdiki tek silahlar kelimeler, inanç ve on yedi yaşındayken beni hastaneye götüren adamın, dün gece verandamda duran katilin içinde bir yerlerde hâlâ var olduğuna dair umutsuz bir umut. Alternatif ise düşünmeyi bile reddettiğim bir şey: burada öleceğim, kimse beni asla bulamayacak, babam hayatının geri kalanını küçük kızına ne olduğunu merak ederek geçirecek.

Dizlerimi göğsüme çekerek, bir bileğim hala zincirliyen kollarımı bacaklarımın etrafına olabildiğince sarıyorum ve yanağımı dizime yaslıyorum. Pozisyon garip ve rahatsız edici, ama bir şekilde tanıdıklığıyla rahatlatıcı. Çocukken korktuğumda veya üzgün olduğumda böyle otururdum, kendimi küçültür ve sıkıştırırdım. Daha az yer kaplayarak kendimi koruyabileceğimi hissederdim. Nefesime odaklanıyorum, ritmin beni sakinleştirmesine izin veriyorum ve bundan sonra ne olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum. Karanlık çöktüğünde Calder'ın o kapıdan içeri girdiğini hayal etmemeye çalışıyorum.

Bunun yerine annemi düşünüyorum, hatırasının serin su gibi üzerime akmasına izin veriyorum.

Yumuşak sesi ve nazik elleri, yemek yaparken mırıldanması, bana dikiş dikmeyi, pasta yapmayı veya dua etmeyi öğretirken gösterdiği sabır. Bir soruna çözüm bulmaya çalışırken mantıklı bir şey bulamadığımda, köşeye sıkıştığımda ve çıkış yolum kalmadığında bana hep söylediği şeyler.

"Her şeyi Tanrı'ya bırak, Saintlyn. Gitmen gereken yöne doğru seni yönlendirmesine izin ver. Biz göremediğimizde bile O yolu görüyor. Ona güven."

Onun yumuşak sesi zihnimde o kadar net ki, neredeyse odada benimle birlikte olduğunu, hasta olduğumda veya korktuğumda olduğu gibi yatağın kenarında oturduğunu düşünüyorum. Neredeyse parfümünün kokusunu, her zaman kullandığı o hafif çiçeksi kokuyu alabiliyorum. Neredeyse elini alımda hissedebiliyorum. Ona duyduğum özlem o kadar yoğun ki, göğsümde fiziksel bir acı gibi.

"Her şey yoluna girecek. Sen iyi olacaksın." diye fısıldıyor.

İhtiyacım olan tüm teselli bu. Dua etmeye başlıyorum, korkumu, umudumu ve çaresizliğimi kelimelere döküyorum, onları sessiz kabinin içine usulca fısıldıyorum.

Bir cevap, bir koruma, hak ettiğimden emin olmadığım bir mucize için dua ediyorum. Annemin yorganını üzerime çekip sıcaklığı içime çekiyorum.

"Ey göksel Baba, beni kötülükten kurtar. Annemin her zaman söylediği gibi beni koru. Bunun neden olduğunu, neden beni buraya getirdiğini anlamıyorum, ama sen her şeyi görüyorsun ve kalbimi biliyorsun. Lütfen, ne olursa olsun yüzleşmek için bana cesaret ver. Lütfen, beni zarardan koru. Lütfen, bunun sonum olmasına izin verme. Ve eğer öyleyse..." Sesim titriyor, gözyaşlarım sonunda yanaklarımdan aşağı akıyor. "Eğer öyleyse, lütfen babama sahip çık. Acı çekmesine izin verme. Onu sevdiğimi bilmesini sağla. Ona olan inancımı asla kaybetmediğimi bilmesini sağla. Amin."

Söz havada asılı kalıyor, sonra geriye sadece sessizlik ve çam ağaçlarının arasından esen rüzgarın uzaktan gelen sesi kalıyor.

Yalnızım ve zincirlenmişim, karanlığın geri dönmesini bekliyorum.

Onun dönmesini bekliyorum.

SABAH ÇOK ÇABUK GELDİ. Saatler önce yataktan kalkmalıydım çünkü bütün gün tavana bakıp durdum, beynimi kapatma girişimlerim de kafamda dönüp duran düşünceler tarafından boğuldu.

Saint'i öldürmek yerine hayatta tutmak, hayatımda verdiğim en aptalca karar olmalıydı. Ama aklımdan çıkmıyor, çünkü hâlâ bir diken gibi aklımdan çıkmıyor.

Teninin ne kadar yumuşak olduğunu, parmaklarımin altında nabzının nasıl hissedildiğini, bir yıl boyunca kendimi ondan uzak tutmaya zorladıktan sonra ona dokunmanın ne kadar doğru hissettirdiğini...

Onu sahiplenmek istiyorum. Onu kendime ait yapmak istiyorum. Çok kötü durumdayım.

Yatakta doğrulup yüzümü elimle siliyorum ve bu durumun ne kadar berbat olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Babamın emrine karşı gelmemin ne kadar yanlış olduğunu. Yıllardır onun sağ kolu olduğum süre boyunca hiç tereddüt etmedim, hiçbir işi bitirmeden bırakmadım.

İçimde vicdan azabı kemirse ve yaptığım şeyi itiraf etmem için yalvarsa da, biliyorum ki onu kurtarmayı seçerdim. Tekrar tekrar. Saint'i bağışladığım için pişman değilim.

Tek pişmanlığım onun bana geri dönüş *şekli* . Keşke böyle tekrar karşılaşmak zorunda kalmasaydık, ailemin sorunlarına bulaşmasaydı. Artık bunun bir önemi yok, çünkü yaptığımı değiştiremem.

Sadece ileriye bakabilirim, sadece bugünü düzeltmenin bir yolunu bulabilirim. Kulübe sadece geçici. Onu orada sonsuza kadar tutamam, ama babamın ya da başka birinin onun hayatta olduğunu öğrenme riskini de alamam. Bir plan yapana kadar olmaz.

Bir oğlun babasından nefret ettiğini söylemesi normal değil, ama Roman ile ilişkimiz hiçbir zaman normal olmadı. Yıllardır ondan nefret ediyorum; anneme yaptığı kötü muamele yüzünden, kardeşlerime ve bana yaptığı kötü muamele yüzünden. Hepimizi birbirimize karşı kıskırtması yüzünden.

Onun için önemli olan tek şey aileye olan bağlılığıdır. Piskoposun adı ve itibarı her şeyden önce gelir. Kural budur. Her zaman da böyle olmuştur.

Aziz olana kadar.

Ama Roman'ın ipleri elinde tuttuğu sürece kuralları yeniden yazmanın imkanı yok.

Gerçeği öğrendiğinde, çünkü Saint'i sonsuza kadar saklayamam, ortalık karışacak. Komodin'in üzerindeki telefonum titriyor ve onu almadan önce yumruğumu sıkıyorum.

Ah, bu sadece Wayne.

Wayne: *Baban seni görmek istiyor. Ofiste. Sabah 9.*

Şaşırmadım. Wayne, işler ters gittiğinde babama her zaman şikayet eder. Ve dün gece işler ters gitmekten de öteye gitti. Wayne'i suçlayamam, aşırı derecede sadık biri.

Ve burada sadakat, hayatta kalmanın önünde gelir. Sadakat, hayatta kalmak *demektir* .

Yataktan kalkarken midem kasılıyor. Ne olacağını biliyorum ve Roman'ın bana vereceği her türlü cezayla başa çıkacağım.

Kendimi zorla duşa sürükledim ve hızla yıkandım. İşimi bitirip her zamanki kıyafetlerimi giydiğimde—yıpranmış kot pantolon, pazen gömlek ve çelik burunlu botlar—bu toplantıyla ilgili kaygıyı o kadar bastırmıştım ki neredeyse unutmuştum. Neredeyse.

Aynanın karşısında durup görünüşümü kontrol ediyorum: kare çene sakalla kaplı, gözler fazla keskin, burun Kade ile yaptığım birçok

kavgadan dolayı yamuk. Tam bir Bishop kanı.

Hayatımda birçok canavarla karşılaştım, ama hiçbirisi babam kadar acımasız ve duygusuz değildi. Onunla yüzleşmek beni korkutmuyor, asıl korkutan sonrasında olanlar. Ona karşı çıktığımızda her zaman öyle bir misilleme yöntemi buluyor ki, bu çoğu zaman konuşmanın kendisinden on kat daha kötü oluyor. Cezası da genellikle benden çok değer verdiğim insanları etkiliyor. Kardeşlerimi, annemi ve bir kere varlığından haberdar olduğunda Saint'i.

Acıya dayanabilirim, öfkesine dayanabilirim, ama değer verdiğim insanların benim yaptığım bir şey yüzünden perişan olmalarını izlemeye dayanamam. Onları ve Saint'i ne pahasına olursa olsun korumalıyım. Özellikle de Saint, aile üyelerim gibi bu duruma gönüllü olmadığı için.

Ama biz bunu mu istedik? Kardeşlerimle birlikte bu berbat ortama doğduk.

Dışarıda çiftlik sessiz ve ahıra doğru yürürken bu sakinliği memnuniyetle karşılıyorum. Sanki ormanda yatağa kelepçelenmiş biri yokmuş gibi, güne her zamanki gibi başlıyorum. Çiftlikte başka kimsenin idare edemediği Storm adındaki siyah kısrağ atımı eyerliyorum ve sabah işlerimi yapmak için dışarı çıkıyorum.

Çitleri kontrol ediyorum. Atımın üzerinde ilerlerken, doğudaki otlaklar önümde uzanıyor, güneş gökyüzünde yeni yeni yükselmeye başlıyor. Bu topraklar dört nesildir Bishop'un bölgesi, her bir karış toprak kan ve fedakarlıkla ödenmiş.

Büyük dedem bir elinde tüfek, diğer elinde altınla hak iddiasında bulundu. Dedem, evlilikler ve ipoteklerle ilçenin yarısını kendi iradesine boyun eğdirerek bu araziye genişletti ve babam da onu bir imparatorluğa dönüştürdü.

Bir gün, bunların hepsi benim olacak.

Bu mirasın ağırlığı, Storm'u çit boyunca yönlendirirken ve daha sonra onarılması gerekecek kırıkları kontrol ederken üzerimde ağır bir yük gibi duruyor. Çiftlik işleri, en büyük Bishop oğlu için bile asla bitmez.

Özellikle de piskoposun en büyük oğlu için.

Babam emeğin onuruna, sahip olduğun her karış toprağı bilmenin önemine inanıyor. Belki de üzerinde anlaştığımız tek şey bu. Memnun

bir şekilde ana eve doğru geri dönerken, çiftlik çalışanlarından birkaçıyla karşılaştım.

Yanlarından geçerken saygıyla başlarını sallıyorlar, hiçbiri göz teması kurmuyor.

Onlar benim kim olduğumu, ne olduğumu biliyorlar.

Babamın gölgesi.

Hepimiz biliyoruz ki onları korkutan sadece benim adım değil. Onun için yaptıklarım da onları korkutuyor. Ailemize karşı geldiğinizde, her şey bitmeden önce göreceğiniz son şeyin benim gözlerim olduğunu bilmek de onları korkutuyor.

Ahıra vardığımda attan indim ve Storm'u, benden daha uzun süredir bizimle çalışan ahır sorumlusu Miguel'e teslim ettim. O, yorum yapmadan dizginleri aldı, ancak koyu renkli gözleri bir an için yüzümde fazla uzun süre kaldı.

Orada yazılı olan ihanetimi görebiliyor mu?

Hayır, elbette hayır, vicdanım beni suçlu hissettiriyor. Yaptıklarımı hatırlatıyor. Babamı bekletirsem işlerin daha da kötüye gideceğini bilerek yoluma devam ediyorum. Sabır, Tanrı'nın ona bahsettiği bir şey değil. Ana ev, Bishop Çiftliği'nin merkezinde bir kale gibi duruyor; büyük büyükbabam tarafından inşa edilmiş üç katlı ahşap ve taş bir yapı.

O zamandan beri her oğul ona katkıda bulundu, mirası genişletti ve evin, tıpkı aile gibi, manzaraya hakim olmasını sağladı. Gerçekten kendim için istediğim bu mu? Sanırım Black Hollow Creek'in ötesinde başka bir seçeneğin olabileceğini hiç düşünmedim.

Araba yolundan yukarı doğru yürüyorum, babamın siyah Escalade'inin yanından geçiyorum ve yan taraflarına sıçramış çamuru fark ediyorum. *Dün gece dışarıda mıydı? Nereye gitti?*

Sanırım işi tekrar kontrol etmek için dışarı çıktı, muhtemelen Wayne doğrudan ofisine koşup içini döktüğü için. Onunla görüşmek yerine doğrudan eve gidip yatağa girerek kendimi suçlu duruma düşürdüm. Protokol gereği görüşmem gerekiyordu ama olanlardan sonra Saint'i saklamam arasında biraz zaman geçmesi gerekiyordu.

Şimdi bunun sonuçlarına katlanacağım.

Ben kapıya varmadan önce ön kapı açılıyor.

Annem beni karşıyor, incecik bedeni devasa meşe kapının yanında küçücük kalıyor. Bir zamanlar Elena Bishop, üç ilçenin en güzel kadını olarak kabul edilirdi. Babamla otuz yıllık evliliği onu kırılğan ve tetikte birine dönüştürmüştü. Gerçi bunca yıldır pek de iyi bir anne olmamıştı. Roman'ın elinden sayısız "*ders*" almıştı ve sadece kenarda durup izlemişti.

Kendi travmasının içinde hapsolmuş.

Tıpkı çok uzun süre kafeste kalmış bir kuş gibi.

"Calder." Gözlerime tam olarak bakmıyor. Artık hiç bakmıyor. "Seni görmek güzel. Baban ofisinde bekliyor."

"Günaydın anne. Seni de görmek güzel." Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim, bastıramadığı hafif bir irkilmeyi hissettim. Artık her şey bir biçim meselesi.

Annemi çok seviyorum ve ona yardım etmek istiyorum, ama bazen yardım edilmek istemediğini düşünüyorum. Babamdan kaçmasının bir yolu olsa bile, gideceğini sanmıyorum. Annelik içgüdüğü çok güçlü. Biz bu dünyanın bir parçası olduğumuz sürece o da olacak ve bu durumdan nefret ediyorum. Babama ihtiyaç duyduğu varisleri sağlayarak rolünü oynadı. Babamızın etkisi altında ne hale geldiğimizi görmenin onun için zor olduğunu biliyorum.

Özellikle de şu anki halim.

Geri çekilerek içeri girmem için işaret etti. "Sadece seni uyarmak istedim, baban yine huysuzlanmış. Aile adını lekelediğini düşünüyor ve bütün gece bunun hakkında bağırıp çağırıp durdu."

Gözlerimi devirme isteğimi bastırıp evin içine giriyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyor. "Şaşırtıcı değil. Eminim Wayne dün gece buradaydı, her yere laf kusuyordu."

"Öyleydi ve baban her kelimeyi dikkatle dinliyordu. Ona pek dikkat etmedim, çünkü biliyorum ki sen asla bize sırtını dönmezsin. Öte yandan baban aklını kaybediyor. Sürekli paranoya yüzünden herkesi düşman sanıyor."

"İnan bana, biliyorum." Ona hafif bir gülümseme verdim. "Eğer onu bu durumdan kurtarabilecek biri varsa, o da benim."

"Biliyorum," diye fısıldadı ve bana yandan sarıldı.

Yollarımız ayrılıyor ve ben babamın ofisine doğru ilerlemeye devam ediyorum. Ofis, zemin katın batı kanadının tamamını kaplıyor;

hem göz korkutmak hem de etkilemek için tasarlanmış bir mekan. Yerden tavana uzanan pencereler çiftliğe bakıyor ve gözün görebildiği her şeyin Roman Bishop'a ait olduğu mesajını pekiştiriyor.

Duvarlar, onun tarafından vurulup kafeslere konulan geyik, sığın ve dağ koyunlarının kupa başlarıyla dolu. Bir köşede, dokuz metrelik boyuna kadar dikilmiş, son direniş anında donakalmış devasa bir boz ayı duruyor.

O ayıdan hep nefret ettim. Onu hep çok iyi anladım.

Babam, tek parça devasa meşe ağacından oyulmuş bir masanın arkasında, sırtı kapıya dönük, kendi alanına bakarak oturuyor. Elli sekiz yaşında olmasına rağmen, bir zamanlar olduğu üniversite Amerikan futbolu oyuncusu gibi geniş omuzlu ve kaslı, bir adamın nefes borusunu ezebilecek kadar büyük ellere sahip. Bunu biliyorum, çünkü onu yaparken gördüm.

Bazı şeyleri unutamazsınız.

"Geç kaldın."

Sadece bunu söylüyor. Konuşurken bana bakmak için bile dönmüyor. Neden farklı bir şekilde selam vermesini beklediğimi anlamıyorum. Yıllardır böyle.

Saate baktım—8:58. "Hayır efendim. Erken geldim."

Cevabım üzerine döndü ve buz mavisi gözlerimden birkaç ton daha koyu gözlerle bana baktı.

"Elbette. Otur." Masasının karşısındaki, bilerek kendininkinden daha alçak olan sandalyeyi işaret etti. Babam hakkında bilmeniz gereken tek şey, yaptığı her şeyin kasıtlı, bir güç oyunu olduğudur. Roman Bishop, başkalarını küçük ve önemsiz hissettirme konusunda bir ustadır. Söyleneni yapıyorum, yüz ifademi dikkatlice nötr tutuyorum.

Yıllar süren pratik sayesinde bu tür toplantılar benim için adeta ikinci doğa haline geldi.

Hiçbir şey gösterme, hiçbir şey açığa çıkarma.

Özellikle de ona karşı.

Duygular zayıftır. Hisler güçsüzdür.

Duygularınız kalmadığında, başka bir insanın hayatına son vermek kolaydır, nefes almak kadar basittir. Ve o da benden bunu bekliyor.

"Martin Everett'le ne oldu, anlat bana." Gözleri gözlerime kilitlendi, sessiz ama yıkıcı, sakladığınız çirkin gerçeği ortaya çıkaran türden bir bakış. Nefes alacak yer yok, düşünecek alan yok—sadece gerçeğin dışında bir şey fısıldarsam mutlaka anlayacağından emin olmanın korkunç hissi var.

"Dürüst olmak gerekirse, işler ters gitti. Kaçtı ve onu yakalamak için peşine düşmek zorunda kaldık. Her şey planladığımız gibi sonuçlandı, sadece her zamankinden biraz daha fazla temizlik yapmamız gerekti."

"Öyle mi?" Öne eğildi, kollarını masaya dayadı.

Ütüyle ütülenmiş beyaz gömleğinin kolu yukarı kalkmış, dövmenin kenarı görünüyordu; Bishop markası, sığırlarımızı, atlarımızı ve bu ailenin her üyesini işaretleyen aynı marka.

"Bu sabah Şerif Tanner'dan çok ilginç bir telefon aldım. Görünüşe göre birileri dün gece James'in evinin yakınlarında silah sesleri duyduğunu bildirmiş. Orada bulunmanızın bir sebebi var mı?"

Kahretsin. Kalp atışlarımın hızlanmasından nefret ediyorum.

Damarlarımda dolaşan adrenalinin etkisiyle nefesimi düzenli tutuyorum. "Evet, Martin kaçarken onların arazisine girdi. İşler planlandığı gibi gitmedi ama sonuç aynı. Martin öldü."

Saint'i bilerek konuşmanın dışında bırakıyorum çünkü Wayne'in ona ne kadar bilgi verdiğini bilmiyorum.

"İş, size söylediğim şekilde yapılmadığı sürece bitmiş sayılmaz, değil mi?"

"Evet," diye isteksizce cevap veriyorum çünkü şimdiden ne tür bir ders vereceğini sezebiliyorum. Sanırım dayak yemekten ders almak daha iyidir.

"Benimle aptal numarası mı yapıyorsun evlat?"

Sadece başımı sallıyorum, çünkü bu noktada ne söylesem bir önemi olmadığını biliyorum. Babam kontrolsüz bir adam ve bana istediğini yapacak.

"Size işin tam olarak nasıl yapılmasını istediğimi, her seferinde nasıl yapılması gerektiğini öğretmedim mi?"

"Hayır, sen yaptın. Ben hatamı düzeltmeye, bize bir şey olmamasını sağlamaya çalışıyordum. Farklı davranarak saygısızlık etmek gibi bir niyetim yoktu."

Çenesinin hafifçe sıkılması, masanın üzerinden atılıp iri eliyle boğazımı bir anda kavramadan önce aldığım tek uyarıydı. Sanki sınırlarını test ediyormuş gibi sıktı. Vücudumun tepkisini bastırmak için tüm öz kontrolümü kullanmam gerekti. İçgüdülerim karşılık vermemi söylüyordu, ama karşılık vermek durumu daha da kötüleştirirdi. Karşılık olarak kendi ellerimi boğazına dolamak yerine sandalyenin kollarına tutundum. Bu beni zayıf gösterebilirdi, ama uzun zaman önce öğrendim ki, ona herhangi bir tepki vermek, hatta kendimi savunmak bile, canavarı besliyor. O bir tepki, bir kavga istiyor.

"Hatani mı düzelteceğim? Ne ile? Kurallarımı ve iş yapma şeklimi hiçe sayarak. Martin asla kaçmamalıydı. Ya vaizin evinden daha ilerilere gitseydi? Söyle bana, dün gece iki kişiyi öldürdüğünüzü, bunlardan birinin ölmesine gerek olmadığını anlayamayacak kadar kalpsiz değilsiniz." Eli daha da sıkılaştı, nefes borumu ezdi ve görüş alanımın köşelerinde yıldızlar belirdi.

Her bir saniye, boğazıma takılan bir ilmek gibi uzuyor, ciğerlerim hava için çığlık atıyor. Ona tepki vermenin verdiği tatmini yaşatmaktansa boğulmayı tercih ederim. Gözlerine bakıyorum, neredeyse benimkilerle tıpatıp aynı olan gözlerine, bir baba görmüyorum. Artık yok. O adam yıllar önce öldü.

Bunun yerine gördüğüm şey, kendi egemenliğine sarhoş olmuş bir tiran.

Pes etmediğimde, dudakları zehir gibi kıvrılıyor ve acımasız bir güçle beni sandalyeden çekip, sanki taşınması gereken bir ağırlıkmışım gibi masasının önünden sürüklüyor. Yüzü nefesim kadar yakın, burnu burnuma yapışmış, öfkesi tenime sıcak lav gibi akıyor.

"Bana ikinci bir ceset olduğunu söyleyen telefon görüşmesi neredeydi? Saintlyn James'i öldürmeniz gerektiğini, çünkü onun bir tanık olduğunu söyleyen telefon görüşmesi neredeydi?"

"Özür dilerim." Kelimeleri zorla ağızımdan çıkarıyorum ama söylediklerim anlaşılmaz, anlamsız şeylerden ibaret.

Ağızından iğrenç bir kahkaha çıktı. "Özür diliyor musun?" Başını salladı ve öfkesini hissedebiliyordum, tadını alabiliyordum. "Hayır evlat, değilsin. Henüz değil, ama olacaksın." Sözleri havayı sarsan bir kükreme gibiydi, kuduz bir köpek gibi dişlerini gösterirken tükürük

yanaklarıma sıçradı. "Sen yönetmiyorsun! Bu benim krallığım. Benim kanunum. Kanım bu imparatorluğu ayakta tutuyor. Ve sen—" beni kendine daha da yaklaştırdı, tahta kaburgalarına batıyordu. "Bana saygısızlık etmeye, lanet olası kurallarımı çiğnemeye cüret mi ediyorsun?"

Her kelime bıçak gibi saplanıyor içime, ama çenemi sıkıca kilitli tutuyorum, dişlerimi birbirine sürtüyorum ta ki bakır tadı alana kadar.

"Tek oğul. Tek görev." diye tısladı, sesi aşağılamayla doluydu. "Ve sen bir çocuk gibi tökezliyorsun. Belki de zayıflığını parça parça derinden söküp atmalıyım, ta ki kemiklerin bile sadakat diye haykırana kadar. Ne dersin? Seni avluya sürükleyip adamların önünde mi kırmalıyım? Senden ibretlik bir örnek mi yaratmalıyım, onlara bir piskoposun, kendi kanımdan bile olsa, ayrıcalık elde edemeyeceğini mi öğretmeliyim?"

Bunu bekliyordum. Öfke ve hiddetle tepki vereceğini tahmin ediyordum ama bu kadar patlayıcı olacağını düşünmemiştim.

"Yalan söylemeyeceğim. Oğlumu nasıl kolayca örnek bir kişi haline getirebildiğimi gördüklerinde yüzlerindeki ifadeyi izlemekten keyif alırdım."

Omurgamdan aşağıya bir ürperti iniyor, gizleyemiyorum. Çünkü o şerefsiz gerçekten de bunu yapacak. Daha az suç için daha kötülerini yaptığını gördüm. Göz kapaklarımanın arkasındaki noktalarda görüntüler beliriyor: diz çökmüş yalvaran adamlar, çığlıklarının sessizliğe yankılanışı. Bir an için, acaba sonunda benim de ondan farklı olmadığımı anladığı an mı diye düşünüyorum. Kendi öz evladı – tarihe kazınacak bir ders daha.

Ve daha da karanlık olanı, içimi zehir gibi kesen şu düşünce: Yeterince zorlanırsam, ben de aynısını yapar mıydım? Onun gibi olur muydum?

"Dikkatsiz davranış için hiçbir mazeret yok. Sen bir piskopostun. Sen benim lanet olası oğlumsun. Uyulması gereken bir standart var. Bana söyleyecek olsan bile, planlar değiştiği anda söylemeliydin. Seni bundan daha iyi yetiştirdim." Dişlerini sıktı, hayal kırıklığı içimi parçaladı. "Martin'in kaçmasının hiçbir sebebi yoktu. Vaizin kızının da işin içinde olmasının hiçbir sebebi yoktu."

Hoşnutsuz bir itmeyle beni bıraktı ve ben de sandalyeme sertçe düştüm. Ciğerlerime hırıltılı bir nefes çektim ve gözlerine baktım. "Biliyorum ve bir daha olmayacak," diye hırıltılı bir sesle konuştum, boğazım zonluyordu.

"Kesinlikle bir daha olmayacak. En büyük oğlumun, benim *koruyucumun* , benimle veya aile adımızla alay etmesine izin vermeyeceğim." Çenesindeki kas seğiriyor ve biliyorum ki beni incitmek, onu hayal kırıklığına uğrattığım için fiziksel olarak cezalandırmak istiyor ve eminim ki bunu yapacak. Sadece yumruklarıyla olmayacak. "Eğer hata yapılmasını isteseydim, Kade'den bu işi yapmasını isterdim."

Bu çok alçakça bir darbe ve herhangi bir bıçaktan daha derine iniyor. Midem düğümleniyor, öfke utançla savaşıyor, ta ki boğazımda safra yükselene kadar. Kade, pervasız, öfkeli kardeşim, babamın Piskopos adını taşımaya bile layık görmediği biri. Nedense babam bu olayda beni daha kötü gösteriyor?

Ellerimin titremesini önlemek için onları sandalyenin kollarına sıkıca tutuyorum. Çünkü onun bilmediği, öğrenmesinden çok korktuğum şey, işin özensizden de öte, berbat olduğu gerçeği.

Bu, pervasızca bir davranıştı.

Tehlikeli.

Susturulması gereken tek bir tanık her şeyi alt üst edebilir. Hayatıma mal olabilir.

"Anlaşıldı."

"Kızla ne yaptın? Wayne, onu başka bir yere gömdüğünü söylüyor." Bu, hava durumu sorar gibi bir rahatlıkla sorulan ve duymaktan korktuğum soruydu.

Hesaplı bir risk aldım. "Boynunu kırdım ve onu başka bir yere gömmenin gelecekteki sorunları ortadan kaldıracağını düşündüm."

"Hım. Sana inanıp inanmadığımdan emin değilim. Özellikle de benimle değerli bilgileri paylaşmadığın sürece."

"Bu, bir daha asla yapmayacağım bir hataydı."

Birkaç saniye boyunca beni inceliyor, hissedebildiği ama tam olarak belirleyemediği yalanı arıyor. Roman Bishop'ın aldatmayı tespit etme konusunda neredeyse doğaüstü bir yeteneği var. Bu yetenek, imparatorluğunu kurarken, birine hayatta kalamayacağı bir ders

verilmesi gerektiğini tam olarak bilmesinde ona çok yardımcı oldu. "En azından bunu berbat etmedin." Sonunda başını sallıyor, görünüşe göre memnun. "Bir vaizin kızına ateş edemeyeceğini düşünmek bile istemezdim."

"Bir vaizin kızı" diye bu kadar küçümseyici bir şekilde söylemesi, göğsümde bir bıçak saplanması neden oldu. Sanki Aziz hiçbir şey değilmiş gibi. Kullanılıp atılacak biriymiş gibi. Piskoposun yolundaki bir başka engelmış gibi.

Olmaması gereken de bu. Ben de böyle görmeliyim ama görmüyorum. Babam devam ediyor: "Şimdi daha acil bir sorunuz var. Rahip James Pazar akşamı eve dönecek. Kızının kayıp olduğunu öğrenince kıyameti koparacak. O kıyametin kapımıza dayanmamasını sağlamalıyız."

Boğazım düğümleniyor ve infazcı rolüne bu kadar kolayca bürünmem mide bulandırıcı. "Ne yapmamı isterseniz yaparım."

Babam, ona kendimi kanıtlamak için bu kadar istekli olmamdan heyecanlanarak gülümsüyor.

"Bir oyalama taktiği." Masasının üzerindeki dosya yığınınından bir dosya çıkarıp bana doğru kaydırıyor. "Allie Porter. Emma Porter'ın en büyük kızı ve Porter Çiftliği'nin varisi. Hafta sonu için eve geleceği söylendi. Bugün burada olması gerekiyor. Saintlyn ve Allie en iyi arkadaşlar." İçinde ne bulacağımı zaten bildiğim için dosyayı açtım.

Allie Porter'ın hayatına dair detaylar—alışkanlıkları, programı, zaafı. Onu inandırıcı bir günah keçisi yapmak için gereken her şey. "James'in evine Porter'ın oraya gittiğini düşündüren kanıtlar yerleştirmen gerekecek. Sonra da Allie Porter'ın da ortadan kaybolmasını sağla. Herkes sadece iki genç kadının birlikte kaçtığını görecektir. Bundan sonra kasaba halkı kendi sonuçlarını çıkaracak. Küçük bir kasabadan bir vaizin kimsenin yakından incelemesini istemeyeceği türden sonuçlar."

Başka bir masumun hayatını yok etmeyi, başka bir cinayeti örtbas etmek için bu kadar rahat bir şekilde önermesi beni çileden çıkarıyor. Belki de yumuşuyorum, ya da belki de artık babamın köpeği olmaktan bıktım. Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, Allie Porter'ın üniversiteden eve kötü bir zamanda gelmesi dışında hiçbir yanlış

yapmadığı. Ve şimdi, benim yaptığım şeyi örtbas etmek için o da yok edilecek.

"Ben hallederim." Bu sözler ağızımda kül gibi bir tat bıraktı.

Babam başını salladı. "Öyle yaptığından emin ol. Ve Calder—" sesi sertleşti, "bir daha hata yapma. Bir emir verdiğimde, harfiyen yerine getirilmesini ve tüm bilgilerin, her lanet olası detayın benimle paylaşılmasını beklerim. Anladın mı?"

"Evet efendim." Bu yanıt otomatikleşmiş, çocukluktan beri yerleşmiş bir alışkanlık.

"Güzel." Pencereye geri döndü, net bir şekilde konuyu geçiştiriyordu. "Çıkarken Kade'i içeri gönderin. Henderson mülkü hakkında konuşmamız gerekiyor."

Dosyayı kolumun altına sıkıştırarak ayağa kalktım, bu odadan ve beni açık bir kitap gibi okuyabilen adamdan bir an önce kurtulmak için can atıyordum. "Ve unutma evlat, sen bir Piskopossun. Benim kanımdan. Benim varisim. Burada inşa ettiğim her şey bir gün senin olacak, ama eğer bana layık olup olmadığını sorgulatmaya devam edersen, herkesin bizden neden korktuğunu sana hatırlatmak zorunda kalacağım."

Tehdit havada asılı duruyor. Eğer bir daha hata yaparsam, peşimden gelecek.

Başka bir şey söylemeden, kapıyı sessizce arkamdan kapatarak çıktım. Koridora çıktığımda, duvara yaslanıp biraz dinlendim; elimdeki dosya yirmi kiloluk bir ağırlık gibiydi. Yere bakmaktan başımı kaldırdım ve annemin koridorun sonunda durduğunu gördüm.

Endişeli bakışları benimkine karıştı. "İyi misin?"

"İyiyim," diye yalan söyledim, doğrulurken. "Sadece yorgunum. Kade burada mı? Babam onu görmek istiyor."

Başını salladı. "Mutfakta kahvaltı yapıyor." Dudakları aralandı ve sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi göründü ama kelimeler ağzından çıkmadı, bu yüzden uzaklaştım.

Kade'i mutfak masasında, bir yığın krepî yarıda kesmiş halde buldum.

Yirmi altı yaşındaki kardeşim, gençliğindeki babamızın tıpatıp aynısı; aynı geniş omuzlu, aynı kendinden emin duruşlu, Bishop ismine aynı sorgusuz sualsiz bağlılık. Ben babamızın soğuk

hesapçılığını miras alırken, Kade öfkesini aldı. Ve bu tehlikeli bir kombinasyon.

Ağız yemek dolu bir şekilde, "Günaydın," dedi.

"Günaydın. Babam seni görmek istiyor." diye buz gibi bir küçümsemeyle kendime bir fincan kahve doldururken söyledim. Kade bir şeylerin ters gittiğini sezerek kaşını kaldırdı.

Duygularımızı ve sorunlarımızı konuşmak, genellikle yaptığımız bir şey değil. Yumruklarımızla konuşuruz, eğer bu işe yaramazsa kurşun kullanırız. Ama Kade'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, bugün bu yeterli değil.

Çatalını bırakıp bana dik dik baktı. "Neler oluyor Allah aşkına?"

"Hiçbir şey. Dün gece işte biraz dikkatsiz davrandım. Babam haklı olarak kızgın. Açıklamanın bir anlamı yok çünkü bir daha olmayacak."

"Dağınık mı?" Dudaklarından bir kahkaha balonu kaçıyor. "Ortalığı dağıtmak benim işim." Bunu şaka gibi söylüyor ama ben gerçeği biliyorum.

Özgüvensizliğini mizahla örtüyor. Kade yıllardır babamıza kendini kanıtlamaya çalışıyor. Yaptığı hiçbir şey yeterli değil, muhtemelen de asla olmayacak, en azından babamızın gözünde. Oradaki hoşnutsuzluğu anlamıyorum, ama yine de kardeşimle ilgili duygusal konulara girmeye ya da babama sorunun ne olduğunu sormaya niyetim yok.

"Endişelenme, kupa hâlâ senin."

Siyah kahvemden bir yudum alıyorum ve sıvının yakıcı etkisi, zihnimdeki bazı düşünceleri dağıtmaya yardımcı oluyor. Saint ile olan bu meseleyi çözmem gerekiyor ve bunu hızlıca yapmalıyım. Babam her zamankinden daha paranoyak olacak. Dikkatli olmalıyım.

"Güzel, yerimi almaya çalışmanı riske atamam." Bana sırtarak karşılık verdi ve ben de yaptığım şeyi ona anlatmalı mıyım diye düşündüm. *Hayır.* Babama söylemeyeceğinin garantisi yok. Kade her zaman arkamda durdu ama babamızın onayını o kadar çok istiyor ki, sırf bu yüzden ona koşmayacağından emin değilim. "Başka her şey yolunda mı?"

Bu onun bana iyi olup olmadığımı sorma şekli ve eğer ona karşı dürüst olsaydım muhtemelen gerçeği söyledim ama kendime ve

işlediğim ihanete daha fazla dikkat çekmek istemiyorum. Birkaç lokma daha almasını izliyorum, sonra cevap veriyorum.

"İyiym." Yaptığım şeyi yüksek sesle itiraf etmemek için kupadan bir yudum daha alıyorum.

"Tabii ki öylesin." Gözlerini devirdi. "Bu akşam The Rusty Nail'de içki içme planımız hâlâ geçerli mi? Sawyer bu hafta işe aldıkları yeni garson hakkında susmuyor."

Sorunun sıradanlığı rahatsız edici. *İçecekler. Garson kızlar.* Sanki dün gece hiç yaşanmamış gibi. Sanki şu anda kabinimde yatağa zincirlenmiş, kapısını yanlış kişiye açma talihsizliği yüzünden hayatı geri dönülmez bir şekilde değişmiş bir kadın yokmuş gibi.

"Hayır. Başka bir iş buldum ve bu sefer batıramam." Dosyayı gösteriyorum. Oysa bilmiyor ki ben çoktan batırdım. Babamızın öfkesinden beni kurtaramayacak kadar büyük bir batırdım.

Kade omuz silkip sandalyesinden kalktı ve tembel bir kedi gibi gerindi. "Bütün iş, hiç eğlence yok. Senin kaybın kardeşim."

"Klamidya kapmak benim kaybımsa, bununla sorun yok."

Bana orta parmağını gösterdikten sonra, babamızın ofisine doğru rahat ve kendinden emin bir şekilde yürüyor. Omuzlarında hiçbir yük yok. Zihninde hiçbir şüphe yok. Tek istediği kendini kanıtlamak.

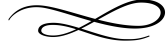
Bu arada, tek istediğim ortadan kaybolmak. Babamın gölgesi altında boğulmaktan kurtulmak.

Kahvemi bitirdikten sonra kamyonetime doğru yöneliyorum, aklım çoktan yapılması gerekenlere odaklanmış durumda. Şu anda kulübeye gitmem gerekiyor. Saint'in uyanık olup olmadığını kontrol etmeli ve onunla ne yapacağımı bir çözüm bulmalıyım.

Hazır yeri gelmişken, Allie Porter'la da nasıl başa çıkacağımı düşünmem gerekecek. Kahretsin. O kadar çok hareketli parça var ki, bir de Saint.

Çözüm bulana kadar aklımda tutmam gereken bir ihanet bu. Geri dönüş yok, fikrimi değiştirmek yok. Seçimimi yaptım. Sadakat ve kan bağının yerine saplantıyı ve ihtiyacı seçtim. Şimdi hayatlarımızı kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım, çünkü babam ne yaptığımı öğrenirse, ikimizi de öldürmesini engelleyecek hiçbir şey olmayacak.

AZİZ

Burada ne kadar zamandır oturduğumu, kapının açılmasını nefesimi tutarak beklediğimi anlamak İMKANSIZ . Calder'ın benim için ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yok ve bitmek bilmeyen sorular midemi düğüm düğüm ediyor.

Yerimde kıpırdanıp bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum. Oturmanın sadece iki yolu olduğunda rahatsız olmak kolay. Bakışlarımı kapıya dikerek çenemi dizime yaslıyorum ve korkunun karanlık bulutunun beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum.

Güneşin konumu değişmiş, ışık artık pencereden içeri girmiyor, daha düşük bir açıyla eğik bir şekilde vuruyor. Saatin kaç olduğunu gösteren bir saat yok ama öğleden sonra olduğunu tahmin ediyorum. Emin olamıyorum. Üçüncü duayla kelepçeyi yüzüncü kez umutsuzca çekiştirmem arasında bir yerlerde zamanın nasıl geçtiğini unuttum.

Acıyan bileğime baktım ve kaşlarımı çattım. Kelepçenin metalinin derime batmasından dolayı deri tahriş olmuş ve sızlamıştı. *Aptal kelepçe*. Daha doğrusu aptal Aziz. Kanı görür görmez mücadeleyi bırakmalıydım, ama durmak yenilgiyi kabul etmek gibiydi, bu yüzden devam ettim.

Hiçbir faydası olmadı. Ne kadar çeksem, ne kadar çevirsem de çelik yerinden oynamadı ve tek başardığım şey bileğimi kesmek oldu.

Solgun tenime bulaşmış kurumuş kan lekelerine bakmaktan kaçınıyorum. Şu an yapabileceğim hiçbir şey yok.

Karnım guruldamaya başlayınca gözlerim yatağın yanındaki masada duran protein barına takıldı. Karnım endişeden, açlıktan ya da her ikisinden birden kasıldı. Bunun son yemeğim olup olmadığını bilmezken nasıl yemek yiyebilirim ki? O döndüğünde nelerle karşılaşacağımı bilmezken?

Bana bıraktığı su şişesinin yarısını çoktan içtim. Uyandığımda ağzım kupkuruydu, sanki içine bir sürü pamuk tıkılmış gibiydi. Bunu gidermenin tek yolu bir şeyler içmektir. Ama ya daha fazla su bulamazsam? Suyu boşa mı harcadım?

Ya bana geri dönmezse? Daha da kötüsü, ya dönerse?

Notundaki kelimeler, çizik bir plak gibi zihnimde dönüp duruyor, her tekrarda daha derin izler bırakıyor. Anlamıyorum. Benden ne istiyor? Onun için hiçbir değerim yok. Elbette, olanlara şahit oldum, ama aptal değilim. Hiçbir şey söylemeyeceğim. Cevapların yokluğu ve sürekli endişem beni uçurumun kenarına daha da yaklaştırıyor. Sakinleşmem gerek. Her an ortaya çıkabilir ve sonra ne olacak? Hazırlıklı olmayacağım.

Nefes almaya kendimi zorluyorum. Burundan nefes alıp ağızdan veriyorum. Annemin öğrettiği gibi. İlk panik atağımı geçirdiğimde, atak geçirdiğimi bile bilmiyordum. Gerçekten ölüyorum sandım. Annem bana yardım etti, farklı başa çıkma mekanizmaları öğretti. Onu düşünmek beni ağlatıyor, bu yüzden düşüncelere çok fazla kapılmadan önce onları uzaklaştırıyorum.

Burada kendi dünyamda kaybolmamak çok zor. Kulübe o kadar sessiz ki, insanı bunaltıyor. Elektrik sesi yok, uzaktan gelen trafik gürültüsü yok, komşuların sohbeti yok.

Bunun yerine, arada sırada tahtaların gıcırdaması, dışarıdaki çam ağaçlarının arasından esen rüzgarın fısıltısı ve kendi kalbimin gürültülü atışı duyuluyor. Yalnızlık boğucu ve ürkütücü.

İstersem sesim fısıltıya dönüşene kadar bağırabilirim ve kimse beni duymaz. Kimsenin beni kurtarmaya gelmeyecek olması korkunç bir gerçek.

Tamamen yalnızım.

Elbette bu hatırlatma panikimi daha da artırıyor ve kendimi tekrar aynı döngünün içinde buluyorum. Gözlerimi sıkıca kapatarak düşünceleri geri püskürtmeye çalışıyorum.

Dağılıp gidemezsin. Henüz değil. Mücadele etme şansın olmadan, kaçmaya çalışmadan olmaz.

O kapıdan içeri girdiğinde sakın kalmalıyım, tetikte olmalıyım, hazır olmalıyım.

Yapacak daha iyi bir şey olmadığı için, bir zayıflık, gizli bir fırsat veya bir çıkış yolu arayarak kulübenin etrafına tekrar göz attım. Burada hiçbir şey yok. Kaçış yok. Pencereler, ulaşabilsem bile tırmanamayacağım kadar küçük. Kapı, içeriden görebildiğim kadarıyla kilit olmayan masif ahşaptan. Üstelik yere sabitlenmiş bir yatak çerçevesine zincirlenmiş olmam da cabası. Bunu da denedim, omzum ağrıyana kadar ağırlığımı üzerine verdim. Bir santim bile kıpırdamadı.

Tuzağa düştüm. Tamamen ve kesinlikle tuzağa düştüm.

Yatağın yanındaki kova bana alay ediyor. Şimdiye kadar kalan son onur kırıntısına tutunarak onu kullanmaktan kaçınmayı başardım, ama mesanem protesto etmeye başlıyor. Yakında başka seçeneğim kalmayacak. Umarım bu, geleceğimin nasıl olacağının bir işareti değildir. Gerçek bir tuvalet kullanamayan, yatağa zincirlenmiş bir mahkum.

Gözlerim sıcak gözyaşlarıyla doldu, dökülme düşüncesi beni çileden çıkardı, bu yüzden gözlerimi kırıştıtararak onları sildim. *Hayır. Ağlamayacağım. Ağlamak yardımcı olmayacak. Ağlamak beni buradan çıkarmayacak.*

Bir plana ihtiyacım var. Bir fırsata.

Calder ile aramda az da olsa bir geçmiş var. Her zaman yalvarabilir, onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışabilirim. Belki de savaşılabirim? Kaçma şansım olması için kelepçelerimi çıkarması gerekecek ve bunu yapacağından emin değilim. Belki de beni öldürecek? Öte yandan, zaten beni öldürecekse neden hayatta tutsun ki?

Bu mantıklı değil.

Eğer beni öldürmeyi planlamıyorsa, o başka.

Bu düşünce beni rahatlatmalıydı ama rahatlatmıyor. Çünkü eğer beni öldürmeyi planlamıyorsa, o zaman ne planlıyor? Benden ne

istiyor? Aklım hemen en karanlık yerlere gidiyor—fısıltılarını duyduğum şeyler, kaybolan kadınların başına gelen dehşetler. Uyandığımda kendimi kontrol ettim, saldırıya dair hiçbir kanıt bulamadım, ama bu olmayacağı anlamına gelmiyor. Titreyerek, kollarımı dizlerimin etrafına daha sıkı sarıyorum, kendimi olabildiğince küçültüyorum. Keşke kaybolabilseydim. Bu korkunç kabustan uyanabilseydim.

Babamın yardım edebileceği umuduna tutunuyorum. Henüz kayıp olduğumu bilmiyor, çünkü hâlâ inziva yerinde, ama eve döndüğünde... eğer ben ölmüş ve toprağa gömülmüş olmazsam. Ve o zaman bile ne yapacak? Şerif yardım edecek mi? Hiçbir ipucu yokken birini aramaya nereden başlanır?

Bu kulübeyi bilen var mı? Calder'in beni buraya getirdiğini bilen var mı?

Umutsuzluk beni boğmakla tehdit ediyor ve başımı şiddetle sallayarak onu geri püskürtüyorum. Hayır. Böyle düşünemem. Vazgeçmem. Annem vazgeçmemi istemezdi. Her zaman, göremediğimiz zamanlarda bile, her şey en karanlık görüldüğünde bile Tanrı'nın bir planı olduğunu söylerdi.

"Bütün yüreğinle Rabbe güven," diye fısıldıyorum, ayet kendiliğinden aklıma geliyor. "Ve kendi anlayışına dayanma."

Yatağa zincirlenmişken güvenmek zor. Korku içinde ve yalnızken inanmak zor. Her şey bu kadar korkunç bir şekilde ters gittiğinde bir plan olduğuna inanmak zor. Ama elimde sadece dua var, bir de Tanrı'nın rehberliği.

Gözlerimi kapatıp asla gelmeyecek bir çözüm için dua etmeye hazırlanırken, ayak seslerini duydum. Tahta üzerinde ağır bot sesleri. Kalbim boğazıma fırladı.

Geri döndü.

Sinir sistemimi panik kaplıyor, adrenalın o kadar yükseliyor ki başım dönüyor. Hayır. Çok erken. Hazır değilim. Kendimi bu durumdan nasıl kurtaracağımı henüz çözemedim. Kapı kolu sallanıyor ve kendimi yatak başlığına daha da bastırıyorum, içgüdüsel olarak olabildiğince uzaklaşmaya çalışırken zincir şıkırdıyor, oysa gidecek hiçbir yer yok. Ağır ahşap kapı açılıyor ve Calder Bishop'ın devasa bedeni çerçeveyi dolduruyor.

Kıyafetlerini değiştirmiş. *Neden ilk fark ettiğim şey bu?* Temiz bir kot pantolon, koyu renk bir flanel gömlek giymiş ve kahverengi saçları yeni duş almış gibi nemli görünüyor. Kan yok. Bıçak yok. Ne yaptığına dair hiçbir kanıt yok. *Normal* görünüyor. Neredeyse on yedi yaşındayken beni hastaneye götüren adama benziyor. Neredeyse Bayan Wilson'ın market alışverişini ödeyen ve Bay Peterson'ın lastiğini değiştiren adama benziyor.

Onun o saf adam numarasına inanmayacak kadar akıllı olduğumu biliyorum. Maskenin altında saklı canavarı gördüm. Calder'ın mavi gözleri, tüylerini diken diken eden bir yoğunlukla vücudumu tarıyor.

Yüz ifadesini gzemiyorum; özenle ifadesiz, kontrollü, hiçbir şey ele vermiyor.

Zaman durmuş gibi birbirimize bakıyoruz. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece kapı eşiğinde durup, gzemediği bir sorunmuşum gibi beni izliyor. Gözümü kırıptığım anda o an bitiyor ve hareket edip kabine giriyor, kapıyı sessizce arkasından kapatıyor.

"Güzel, uyandın," diyor alçak ve boğuk bir sesle.

Bu bir soru değil, bu yüzden sesime henüz gvenemediğimden sadece başımı sallıyorum.

Hareket edip yatağa doğru yaklaştığında, kendimi başucu tahtasına daha da bastırırken buluyorum. Yatak çerçevesi sırtıma batıyor ama neredeyse hiç hissetmiyorum. Odaklandığım tek şey o; yırtıcı bir zarafetle hareket edişi, gözlerinin benden hiç ayrılmaması, varlığının tüm kabini doldurup nefes alacak yer bırakmaması.

"Uykulu musun?" diye soruyor, sesinde hafif bir endişe tonuyla.

Yine başımı sallıyorum. İlk uyandığımda yarı uyanık, yarı uykudaydım. şimdi bile gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum, beni uyanık tutan tek şey panik ve korku.

enesinin hafifçe kasılmasını ya da gözlerindeki bir şeyin kıpırdamasını fark etmedim. Suçluluk mu yoksa sinirlilik mi? Anlayamıyorum. Duygularını saklamakta çok başarılı.

"Bu da geçecek," diyor ve ilerlemeye devam ediyor.

Elimde değil, boğazımdan yarı inilti yarı yalvarış gibi küçük bir ses çıkıyor. Bu ses onu duraksatıyor ve gözleri neredeyse şaşkınlıkla kısılıyor.

"Rahat ol. Sana zarar vermeyeceğim," diyor ama sözleri boş geliyor.

"Eğer bu doğruysa, bırakın gideyim," diye zar zor kelimeleri ağzından çıkardım, sesim kısık ve çatlaktı. "Gördüklerimi kimseye anlatmayacağım. Tek bir kişiye bile. Söz veriyorum. Hatta İncil üzerine yemin ederim."

Yüzünde kısa ama kalbimin hızla çarpmasına yetecek kadar derin bir karanlık belirdi; sanki uzun zamandır içinde tuttuğu bir şey sonunda ağzından kaçmış gibiydi. "Bunu yapamam."

"Ne? Neden olmasın? Söylemeyeceğim. Söz veriyorum. Bana güvenebilirsin. Lütfen, Calder, sadece eve gitmeme izin ver. Eve gitmek istiyorum." Gerekirse yalvarmaktan da çekinmem.

"Ev mi?" Sert kahkahası hiç de komik değil. "Bunun bir şaka mı, bir oyun mu olduğunu sanıyorsun?"

"Elbette hayır—"

"Eve gidemezsin, Aziz. Eve gitmeye kalkarsan ölürsün. Babam seni kendi elleriyle öldürür ve gözünü bile kırpmaz."

Ölümümün kaçınılmaz olduğunu, sadece kimin ve ne zaman öleceğinin meselesi olduğunu ima eden bu kayıtsız tavrı, tüylerimi diken diken eden bir korku hissi uyandırıyor.

"Peki... peki sonra ne olacak...?" Sesim titriyor. "Benimle ne yapacaksınız? Neden buradayım?"

İçini çekerek elini koyu saçlarının arasından geçirdi ve maskenin altındaki adamı şöyle bir gördüm. Endişe ve hayal kırıklığı yüz çizgilerine kazınmıştı. "O kısmı hâlâ çözmeye çalışıyorum."

"Anlamaya mı çalışıyorsun?" Göğsümde histeri kabarıyor. "Bu ne anlama geliyor?" Patlamadan önce bir cevaba ihtiyacım var. "Lütfen söyle bana."

Ama bana söylemiyor. Tek karşılık olarak başını sallıyor. Bu bana yetmiyor. Bundan sonra ne olacağını bilmek istiyorum. Bütün gün burada oturuyorum. Korku içinde boğuluyorum. Ne olacağını bilmeye hakkım var.

"Bunun ne anlama geldiğini bana anlat!"

"Kahretsin!" diye çıkıştı Calder. "Sanki bunun olmasını istemişim gibi davranıyorsun. Sanki o kapıyı açmanı planlamışım gibi."

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor. Onu hiç böyle kızgın görmemiştim, öfkesini hiç yaşamamıştım. Onu tanımadığım halde nasıl yaşayabilirdim ki? "Birine yardım etmeye çalışıyordum!"

"Nasıl gidiyor?" Sesi alçalıyor, kabalaşıyor, her kelimeyi sanki ağırlığını hissetmemi istiyormuş gibi uzatıyor. Yaklaşarak yatağın üzerine çöküyor, küçük alanda boyu ve varlığı ezici. Çenesindeki kaslar kasılıyor, dudakları hafifçe geriye kıvrılarak içindeki öfkeyi gösteriyor. Gözleri—karanlık, kırılmayan—beni gölgesinden daha sert bir şekilde yere sabitliyor. "Bu sana bir örnek olsun, kendi işine bak. Eğer içeride, güvende olduğun yerde kalsaydın, şu anda burada olmazdın." Ağzı "*güvende*" kelimesinde zehir gibi bükülüyor. Mizahsız bir gülümseme dudaklarında beliriyor, sonra sanki hiç olmamış gibi kayboluyor. "Ama yapmadın. Her zaman yaptığın şeyi yapmak zorundaydın. *Yardım et. İlgilen.* O aşırı iyi halinle davran!"

Merhametimi bir kusur, birine yardım etmeyi bir günah gibi görmeye nasıl cüret eder? *Nasıl cüret eder!* Öfke, korkumu yakıp kavuruyor, beni kontrolden çıkarıyor ve olduğumdan daha cesur hale getiriyor.

"İyi niyetim sizi rahatsız ettiyse özür dilerim—" kelepçeye karşı çırpınırken, çelik bileğimi ısırırken, kelimeler hırıldayarak ağızımdan dökülüyor, "—birinin hayatını kurtarmak istedim. Bir adamın verendamda kan kaybından ölmesini izleyemezdim. Hepimiz sizin gibi kalpsiz canavarlar değiliz."

Calder'ın dudağı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sonunda. Hâlâ beni kahraman olarak görebileceğinden endişeleniyordum. O öpücüğün aklını başından almadığını görmek beni mutlu etti."

Onun içinde iyi bir şey olduğuna inanabildiğime, hatta onu önemsemişliğime, ona ilk öpücüğümü verdiğime inanamıyorum.

Boğazım düğümlendi ama kelimeler yine de ağızımdan döküldü. "Seni öpmek hayatımda yaptığım en büyük hataydı ve o günden beri her gün pişmanlık duyuyorum."

Yalan içimi yakıp kavururken göğsüm acıyor. Sanki sözlerim onu incitebilecek güce sahipmiş gibi irkiliyor. İçinde iyi bir şey olduğuna, belki de yetiştirilme tarzıma aykırı davranmaya değer olduğuna inanacak kadar safmışım.

"Eğer duygularımı incitmeye çalışıyorsan, daha çok çaba göstermen gerekecek."

"Neden beni öldürmedin ki? Fırsatın vardı. Neden kendine bu kadar sorun çıkardın?"

Değişim anında gerçekleşiyor. Gömleğinin altındaki omuzları geriliyor ve boynundaki bir damar, kontrolü elinde tutma çabasıyla belirginleşip atıyor. Şu anda, babamın onu resmettiği dokunulmaz canavardan çok, kendi gerçeğiyle köşeye sıkıştırılmış bir adama benziyor. Ellerini yanlarında yumruk yapıyor, eklemleri bembeyaz kesiliyor.

"Size verecek bir cevabım yok."

"Ben de bir tane istiyorum."

"Çok kötü canım, çünkü sen bir tane alamayacaksın." Bu sevgi sözcüğü amacına ulaşmıyor ve zaten ben onun *sevgilisi* olmak istemezdim.

"Bunu bir sebeple yaptınız ve o sebebin ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Bazen bir sebep yoktur, Aziz. Bazen insanlar bir şeyler yaparlar ve nedenini bilmezler." Bakışları yatağa kelepçelenmiş bileğime kaydı. "Şimdi beş dakika susabilir misin? O yarayı kontrol etmem ve kendini çok kötü incitmediğinden emin olmam gerekiyor."

Kendime zarar vermemin ne önemi var? Bana ne olduğu onu neden bu kadar ilgilendiriyor ki?

"Hiçbir şeyi kontrol etmenize gerek yok."

"Aziz—"

"Hayır. Yardımına ihtiyacım yok." Sırtımı yatak başlığına yasladım ve diğer elimi kaldırıp onu savuşturmaya çalıştım. İstese beni kolayca alt edebileceği için işe yaramazdı ama karşı koymanın tek yolu buydu. Onun iyiliğine ihtiyacım yoktu. Onunla hiçbir ilgim olsun istemiyordum. "Bana zarar verip sonra da başıma gelenler için endişeleniyormuş gibi davranamazsın."

Çenesi kasıldı. "Aklını kullan. Kanıyorsun."

"Güzel. Umurumda değil."

"Evet, öyleyim." Ve işte böylece üzerime atıldı. Kaçmaya çalıştım ama gidecek yer yoktu, zincir sarsılarak beni durdurdu, hassas etime saplandı.

"Hayır! Yapma—" Eli yaralı bileğimi kavradığında itirazım kesildi. İri cüssesine rağmen tutuşu nazikti ve vücudumdaki her sinir ucunun kasılmasına neden olan şey, sıcak, nasırlı elinin dokunuşuydu. Parmakları, teninin sıcaklığı. Hoş bir his veriyor, ama aynı zamanda nefret ediyorum.

Kalp atışlarım onun parmaklarına karşı çılgınca ve haince atıyor, yüksek sesle söylemeyeceğim bir gerçeği ortaya koyuyor. Fark etse bile bir şey söylemiyor. Bir doktor gibi, tahriş olmuş, kanayan deriyi klinik bir ilgiyle inceliyor. "Manşeti çekmeyi bırakmazsan durum daha da kötüleşecek."

Cevap vermiyorum. Vücudunun yakınlığı sinir sistemimi alt üst ediyor. Giydiğim pamuklu gömleğe sinen sedir ve deri kokusuyla sabun gibi temiz bir kokunun karışımı beni baş döndürüyor. Bakışlarımı kaçırmaya çalışıyorum ama tam orada olduğu için zor. Bu kadar yakinken, çenesindeki tek tek sakal kıllarını ve koyu kirpiklerinin o soğuk mavi gözleri nasıl çerçevelediğini görebiliyorum. *Çok güzel.* Ya da sanırım böyle bir canavar olmasaydı güzel olurdu.

"Bileğinizi temizleyeceğim," diyor, hâlâ dikkatlice tutarken. "Ve üzerine biraz antibiyotik merhem süreceğim. Bunu yapmama izin verecek misiniz yoksa bana karşı mı çıkacaksınız?"

Neden benden izin istediğini anlamıyorum. Kabul etsem de etmesem de yapacak zaten. Aptalca bir şekilde, beynim onun benden izin istemesinde, sanki iznim onun için önemliymiş gibi, en ufak bir teselli buluyor; bu hiç mantıklı değil, ama yine de... Bunların hiçbirisi bana pek mantıklı gelmiyor.

"Hadi yap şunu," diye fısıldıyorum.

Bileğimi yavaşça bırakıyor ve bilinçli bir kolaylıkla düzeltiyor.

Döndüğünde, yanında getirdiğini fark etmediğim çantayı görünce kanım dondu. Çantayı açıp içinden bir ilk yardım çantası çıkarırken (eczanedeki ucuz türden değil, kaliteli bir çanta) tedbirli davranarak gözlerimi ondan ayırmadım. Yanıma dönüp çantayı yatağın üzerine koydu, açtı ve antiseptik mendiller ile merhem çıkardı.

"Şimdiden uyarıyorum, bu canını yakacak," diye duyurdu, bakışları benimkine delici bir şekilde dikilmişti.

Sadece başımı sallayabiliyorum. Sıcak nefesinin tenime değmesi, onun bir katil olduğunu hatırlamayı giderek zorlaştırıyor. Bir an sonra,

açık yarayı temizliyor ve irkilmekten kendimi alamıyorum. Tenimde bir yanma hissi oluşuyor ve bağdırmamak için dişlerimi sıkıyorum.

Ona bu memnuniyeti vermeyeceğim.

Yeterince zayıflık gösterdim.

İrkilmeme rağmen, dokunuşu nazik, hareketleri emin. Bu da bana kaç kez böyle yaptığını merak ettiriyor. İnsanlara sık sık zarar verip iyileştiriyor mu acaba?

Kendine gel, Aziz.

Onun ne yapıp yapmadığı umurumda değil. O bir katil ve bu küçük gerçeği unuttuğum an, ölmüş olurum.

Bileğimi bandajla sardıktan sonra ilk yardım çantasını topladı. Oda sessizdi ve bu sessizlik kaygımı daha da artırdı.

Şimdi ne olacak?

Tekrar sormak istiyorum ama aynı zamanda bilmek de istemiyorum.

Bana sırtını dönerek küçük mutfak bölümüne doğru ilerledi. Yeni bandajlanmış bileğim kucağımda dururken onu tedirgin bir şekilde izledim. Çantaya geri döndü ve içinden daha fazla malzeme çıkardı: ekmek, sandviçlik et, peynir ve birkaç şişe daha su.

Protein barları değil, gerçek yiyecekler görmek beni çok sevindirdi. Hiç vakit kaybetmeden bir sandviç hazırladı, yanıma getirdi ve yatağın üzerine koydu.

"Ye." Rica etmiyor, emrediyor ve bu hoşuma gitmiyor.

Sandviçe bakakalıyorum, midem aynı anda hem bulanıyor hem de gurulduyor. "Aç değilim."

"Bu maskaralığa gerçekten devam mı edeceksin? Kanadığını umursamadığını söyledin, şimdi bileğin bandajlı. Şimdi de karnının guruldadığını duyabiliyorken aç olmadığını söylüyorsun. Zorluk çıkarmayı bırak. İkimiz de bunun iki şekilde sonuçlanabileceğini biliyoruz. O yüzden kendi başına mı yiyeceksin, yoksa yemeği boğazına zorla mı tıkacağım?"

"Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum. Aç olmadığımı söyledim."

"Aziz!" Adımı söyleme şekli, bir babanın çocuğunu azarlaması gibiydi; daha ileri gidersem cezalandırılacağımın sözünü veriyordu.

Onu daha da zorlamak istiyorum ama aklımın bir köşesinde dikkatli olmam gerektiğini hatırlatan bir ses var. İstemeyerek de olsa,

boşta kalan elimle sandviçe uzanıyorum, bu kadar kolay pes ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Geręek şu ki, açlıktan ölüyorum ve bilmesini istemesem de, daha sonra güce ihtiyacım olursa inatęı olmanın bana yardımcı olmayacağını *biliyorum* .

Sandviğten bir ısırık alıp, ęięnemeye ve yutmaya kendimi zorluyorum. Kuru ağzımda talaş gibi bir tat bırakıyor ama aç kalmaktan daha iyidir, değil mi?

Calder bir an beni izledi ve memnun göründüğünde dönüp küçük masaya doğru ilerledi. Bir sandalye ęekip ağır ağır oturdu, sanki dünyanın ağırlığı omuzlarındaydı. Aramızda kalın ve rahatsız edici bir sessizlik oluştu. Midem bir lokma daha yemeye karşı isyan etmeden önce sandviğin yarısını bitirdim ve kenara koydum.

Calder, düşüncelere dalmış bir şekilde, dümdüz ileriye bakıyor.

"İşte, yedim. şimdi ne yapacağım?" diye sessizce soruyorum.

Bir an sonra bakışları tekrar bana döndü. "Bilmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Sesimdeki korkuyu gizlemeye ęalıřıyorum ama eğer onun bir planı yoksa... Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmemeye ęalıřıyorum.

"Yani, üzerinde ęalıřıyorum."

"Anlamıyorum."

"Endişelenme. İkimizi de sığ bir mezara gömmeyecek bir ęözüm bulduğumda sana haber vereceğim. O zamana kadar kendine odaklan."

Göğsümde bir ęatlak oluştu ve kelimeler ağzımdan fışkırdı: "Sadece kendimi düşünemem. Eve gitmek istiyorum. Kendi yatağımda uyumak ve kendi kıyafetlerimi giymek istiyorum."

Calder aniden ayağa kalktı, sandalye yere sürtündü. "Bu artık sizin ne istediğinizle ilgili değil. Bu hayatta kalmakla ilgili."

Pencereye doğru ilerliyor, sırtı bana dönük bir şekilde ağağlara bakıyor. Öğleden sonranın ışığı profilini kesiyor, ęenesindeki gerginliği, omuzlarının kaskatı duruşunu vurguluyor. Sinirli ve öfkeli olduğu açıkęa belli. Onu böyle yapan ben miyim, yoksa başka bir şey mi?

"Lütfen," diye fısıldadım. "Lütfen benden ne istediğinizi söyleyin. Neden buradayım? Ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Sana zaten söyledim. Üzerinde ęalıřıyorum."

"Bu yeterli değil. Bir cevaba ihtiyaçım var."

Gözlerinde öfke parıltısıyla bana döndü. "Sana verebileceğim bir cevap yok, Aziz. Sanki her şeyi ben planlamışım gibi davranıyorsun. Senin bu işe karışmanı istemedim. O kapıyı açmanı istemedim, ama açtın. Zamanı geri alamam. Seni sonuçlarından kurtaramam. Olan oldu. Şimdi ikimiz de mahvolduk, bu yüzden sana şu anda altın tepside sunabileceğim mükemmel bir çözümüm olmadığı için beni mazur gör! Seçeneklerim seni öldürmek ya da seni almak oldu."

Gözlerim yaşlarla yanıyor ve göz kırptığımda yanaklarımdan aşığı süzölüyorlar. Cevap yok. Çözüm yok. Tuzağı düştüm. Bu gerçeğı kabul etmeyi, onu fark etmeyi reddediyorum. Bunun yerine, onun cevabını zihnimin en arka köşesine itiyorum.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye sessizce söylüyorum ona.

Öfkesi biraz yatıştı. "Kovayı kullan."

"Yapamam—"

"Öyleyse bekle," diyor pencereye doğru dönmeden önce. "Kelepçelerini çıkarmayacağım."

"Neden?"

"Aptal değilim. Kelepçelerinizi çıkarırsam kaçarsınız ve şu anda bununla uğraşacak sabrım yok."

"Nereye gideceğim ki?" Boşta kalan elimle pencereyi işaret ediyorum. "Hiçliğin ortasındayız. Üstelik, beni yakalamadan on adım bile atamam."

"Seni yakalamak beni endişelendirmiyor." Başını sallıyor. "Ondan sonraki her şey. Kaçarsan, seni buraya geri sürüklemek zorunda kalırım. Benimle kavga edersin ve birileri zarar görür. O kişı de *sen olursun*. Ve sandığının aksine, aslında sana zarar vermek istemiyorum, bu yüzden cevap hayır."

"Bu çok acımasız."

"Evet, ölmekten daha iyidir." Sesindeki burukluğu görmezden gelmeye çalıştım. Bir an sessiz kaldı, sonra bana bakmadan ekledi, "Sana biraz mahremiyet sağlamak için arkamı döneceğim."

İstediğim şey bu değil ama yine de bir şey. Şartlar göz önüne alındığında, küçük bir taviz gibi görünse de çok büyük bir şey.

"Pekala," diye fısıldadım yenilgiyi kabul ederek.

Sırtı kaskatı bir şekilde duvara doğru döndü. Bir an ona baktım, bakmadığından emin olmak için, sonra utançtan yüzüm kızararak kovayı beceriksizce hareket ettirdim. İşimi bitirdiğimde, battaniyeyi zırh gibi vücuduma çektim ve ondan uzağa doğru kıvrıldım.

"Arkanıza dönebilirsiniz," dedim sesim boğuk çıkıyordu.

Onun hareket ettiğini duyuyorum, ağır adımları kulübenin içinde yankılanıyor.

Kova şangırdadı ve ardından ön kapı açıldı. Sanırım onu dışarıya atmaya götürüyor. Geri döndüğünde, daha önce olduğu gibi aynı ağır sessizlik mekanı doldurdu.

"Özür dilerim," diyor aniden. Özellikle de gerçekten üzgün gibi görünmediğinde nasıl cevap verebilirim ki? "Biliyorum, bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor," diye devam ediyor. "Biliyorum, özür dilemek bunu düzeltmiyor. Ama... Özür dilerim. Ne kadar değerliyse o kadar."

"Pek bir değeri yok," diyorum sessizce, hâlâ ona sırtımı dönmüş halde.

"Biliyorum."

İkimiz de hiçbir şey söylemiyoruz. Sandalyenin ayakları ağırlığı altında gıcırdadığında, bir sandalyeye oturduğunu anlıyorum. Her birkaç dakikada bir kıpırdanıyor ve sandalye tekrar gıcırıyor. Sanki bedeni de benim zihnim kadar huzursuz. Ben ise kapana kısılmış, korkmuş ve o kadar yorgun bir halde uzanmaya devam ediyorum ki, doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Bir süre sonra, "Uyumayı denemelisin," diyor.

"Uyumak istemiyorum. Eve gitmek istiyorum."

"Sana bunun bir seçenek olmadığını zaten söyledim, Azizim." Sesinde bir sinirlilik var ve bana kızgın olduğunu biliyorum, ama umurumda değil. Onun cevap vermemesine, varlığına ve olmaması gereken bir şekilde bana hissettirdiği duygulara kızgınım.

"Herkesin bir seçeneği var."

Masaya bir şey sertçe fırlattı ve ben irkildim. Gözlerimden yeni bir gözyaşı dalgası süzüldü. Artık ağlamak istemiyordum ama duygularımı dışa vurmanın tek yolu buydu.

"Haklısın, benim tercihim seni hayatta tutmaktı. Yani eğer seni o kapıdan dışarı bırakırsam, tüm bunlar boşa gitmiş olacak."

"Güzel. Seninle burada sıkışıp kalmaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Bunu göreceğiz."

Sonunda gözlerimi kapatıyorum, uyuyabileceğimi düşündüğüm için değil, artık uyanık kalmaya dayanamadığım için. Bu kulübeye bakmaya, bileğimdeki kelepçeyi hissetmeye, beni esir tutan adamın nefes alışını duymaya dayanamıyorum.

Sanki kader benden nefret ediyor çünkü bir türlü uyuyamıyorum.

Giderek kararan ortamda uzanıp, onun nefes alışını, dışarıdaki rüzgarı ve kendi kalbimin göğüs kafesime çarpmasını dinliyorum.

Babamı görmek istiyorum. Bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmak istiyorum.

Bir cevap için dua ediyorum, ama gelmiyor. Sadece sessizlik, karanlık ve kaderimi ellerinde tutan adamın varlığı var.

Tam olarak anlayamadığım bir adam.

Beni hem dehşete düşüren hem de kafamı karıştıran bir adam.

Beni öldürmesi gerekirken hayatta kalmamı sağlayan adam.

Ve tüm bunların arasında, belirsizlik en korkutucu şey gibi görünüyor.

Kabindeki **SESSİZLİK** aslında sessizlik değil; boynuma dolanan, her sığ nefeste sıkılaştan bir ilmek gibi. Saint sırtı bana dönük yatakta yatıyor. Nefes alışverişi uyuyor olamayacak kadar sığ, çok dikkatli. Uyuyormuş gibi yapıyor, bilinçsizliğe doğru bir kaçış yolu arıyor, oysa ikimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyoruz.

Onun için değil. Benim için de değil.

Aklımda sadece onun yüzü var. Korku. Gözyaşlarıyla ıslanmış yanakları. Gözlerindeki sessiz yalvarış. Bunun onun sığ bir mezarda son bulmasına izin veremem, ama düşündüğüm her plan paramparça oluyor ve beni aynı sonuca götürüyor. O gitti. Ben gittim, ya da ikimiz de gittik. Bizden bir parçayı da beraberinde götürmeyen bir çözüm yok. Kurtuluş yok. Sadece farklı şekillerde kan.

Kahretsin. Sonunda içinden çıkamayacağım bir belaya bulaşmış olabilirim.

Havada buz gibi bir soğukluk var, sanki kar fırtınası kokuyor. Montana'nın havası, özellikle dağlarda, en iyi ihtimalle tahmin edilemez. Eğer ateş yakmazsam, kulübe akşama kadar donacak. Ayağa kalkıyorum, sandalye yere sürtünüyor ve Saint'in tüm vücudu geriliyor.

Ama o arkasını dönmüyor. Adımımı yarıda kesiyorum ve göğsüme bir suçluluk dalgası saplanıyor. Bunu o istemedi. Yatağa

kelepçelenmeyi, kovaya işemeyi. Kapıyı açması onun hatası olsa bile, bunların hiçbirini o istemedi.

Kahretsin. Bu gibi anlar, keşke hiç kalbim olmasaydı diye düşündürüyor. Hiç vicdanım olmasaydı. Hiçbir zayıf noktam yoktu, ya da en azından Saint hayatıma girene kadar yoktu. *Kahretsin.*

Ona kelepçelerini çıkarmayacağımı söyledim ama çıkarmalıyım. Bu, bileğinin iyileşmesi için biraz zaman kazandırır ve belki o zaman bana ısırır.

İmkansız, aptal herif. Elimle yüzümü silerken, kendimi durduramadan karar veriyorum: *Bu bir hata. Biliyorum.*

Bu düşünce zihnimde keskin ve net bir şekilde beliriyor, ama mantığıma aykırı olsa da onu görmezden geliyorum ve kelepçelerin anahtarlarını cebimden çıkarıyorum. Onu süresiz olarak zincirli tutmak sürdürülebilir bir durum değil.

Kaçmaya kalkarsa yakalarım. Bu ormanda kimse onu görmeyecek. Bunu kendimi besleme nedenlerimden daha fazlası için yaptığımı biliyorum. Çünkü suçluluk duygusu göğsümde pençelerini tırmalayan bir şey ve bileğini bırakmanın, pençelerini yeterince içeri çekmesine ve düşünmeme olanak sağlayacağını umuyorum.

Bir şey denemeye kalkarsa onunla başa çıkabilirim. Ben onun iki katı büyüklüğündeyim, hayal bile edemeyeceği şekillerde eğitildim. O hiçbir şey. Hatta eminim ki hayatında gerçek bir yumruk bile atmamıştır.

Bunu hallederim.

Elimde anahtarla yatağın yanına yürüyorum. "Aziz."

Cevap vermiyor.

"Uyanık olduğunu biliyorum."

Birkaç saniye sonra, yavaşça bana doğru döndü. Mavi gözlerinin kenarları kızarmıştı ve yanaklarında gözyaşı izleri vardı. Onları görmek, sanki biri göğsüme kızgın bir demir saplıyormuş gibi hissettirdi. Acıyı yuttum ve bunun nasıl olabileceğine dair hayallerimi biraz daha bastırdım.

"Seni kelepçelerden kurtaracağım," dedim ona.

Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Neden? Yoksa fikrini mi değiştirdin?"

"Fikrimi değiştirmedim. Sadece seni sürekli kelepçeli tutmanın bir seçenek olmadığını biliyorum ve bileğine biraz dinlenme fırsatı

vermenin iyi olacağını düşünüyorum." Bu bir yalan değil. Anahtarı önünde tutarak devam ediyorum. "Ama eğer bir şey denersen, kaçarsan, benimle savaşırsan, kötü bitecek. Anladın mı?"

Yüzünde şüphe ifadesiyle yavaşça başını salladı.

"Ciddi söylüyorum, Azizim. İstemediğim bir şeyi bana yaptırma."

"Yapmayacağım."

Ona inanmıyorum. Saint görüldüğünden daha güçlü, gerçek bir savaşçı. Savaşmasını bekliyorum. Savaşmazsa şok olurum. Kelepçeyi açıyorum ve metal tık diye açılıyor. Hemen bileğini göğsüne çekiyor, diğer eliyle tutuyor, oysa ben zaten bandajlamıştım.

O kahrolası suçluluk duygusu iyice derine işliyor. Bütün bunlar, onun güvenliğini sağlamak pahasına katlanılması gereken gerekli bir kötülük.

Hoşuma gitmiyor ama bunun için kendimi suçlu hissetmemeliyim. *Bunu beynime anlatmaya çalışın bakalım.* Mantıklı düşünce göğsümdeki acıyı dindirmiyor. Düşünceleri bastırıp dikkatimi bizi sıcak tutacak bir ateş yakmaya odaklıyorum.

"Yatakta kal," diye emrettim, ona biraz yer açmak için bir adım geri çekilerek. "Kıpırdama."

Odun sobasına doğru dönerken beni dikkatle izliyor. Onu görüş alanımın kenarından takip ediyorum. Ona tamamen sırtımı dönecek kadar aptal değilim.

Çaresizlik insanları tehlikeli hale getirir, hatta benim boyumun yarısı kadar olan ufak tefek kadınları bile.

Şöminenin önünde çömelerek, dün geceki ateşin kalıntılarını inceliyorum. Orada eski küller var, bu yüzden düzgün bir ateş yakabilmek için önce temizlemem gerekecek. Saint pozisyon değiştirirken yatak gıcırıyor. Belki de sadece kendini ayarlamaya çalışıyor, ya da daha kötüsü, kaçmaya çalışıyor.

Her iki durumda da hoşuma gitmiyor.

"Aziz! Sana yerimde durmanı söylemiştim!" diye homurdandım, arkama bakmadan.

"Sadece kendimi rahat hissetmeye çalışıyorum."

Evet, öylesin.

Bir önceki sefer burada kaldığımda sobanın yanına yığdığım çıraları alırken, dikkatimi hem işim hem de arkamdaki Saint'in varlığı

arasında bölüştürmeye çalışıyorum. Aptalca. Önce ateşi yakmalı, sonra kelepçelerini çıkarmalıydım. İyi ki şimdi bunu düşündüm, değil mi?

Yatağın metal çerçevesi tekrar gıcırıyor.

"Aziz." Sesimde bir uyarı var.

"Ben sadece—"

Beklediğimden daha hızlı bir hareket geldi ve beni hazırlıksız yakaladı. Tam zamanında arkamı döndüm ve yataktan fırlayıp ön kapıya doğru koştuğunu gördüm. *Kahretsin.* Ayağa fırladım, beynim tam olarak farkına varmadan vücudum çoktan hareket etmeye başlamıştı. Lanet olsun, çok hızlı, beklediğimden daha hızlı. Çıplak ayakları yerde sessizce hareket ediyordu.

Eli kapı koluna çarptı.

"Aziz, yapma—"

Kapı ardına kadar açıldı ve o da içeri girerek alacakaranlığın içinde kayboldu. Soğuk hava içeri doldu, çam kokusu ve yaklaşan gecenin kokusunu da beraberinde getirdi.

Kahretsin.

Bir anda kapıdan fırladım, botlarımın sesi verandadaki tahtalara vuruyordu. O ise çoktan verandadan inmiş, ağaçlık alana doğru koşuyordu. Kız motive olunca hızlı hareket edebiliyor, bunu kabul ediyorum. Ama üzerinde sadece benim tişörtüm ve iç çamaşırı var, ayakları çıplak ve nerede olduğunu ya da nereye gittiğini bilmiyor.

Çok ileri gidemez, zaten denemesine de izin vermeyeceğim.

Uzun ve güçlü adımlarla aradaki mesafeyi kapatıyorum. Omuzunun üzerinden bana doğru bakıyor. Bal sarısı saçları rüzgarda uçuşuyor ve ne kadar yakın olduğumu görünce mavi gözleri korkuyla büyüyor. Bir köke takılıp sendeliyor ve ben de kendine gelemeden üzerine atıyorum.

Arkadan beline kollarımı doladım ve onu yerden kaldırdım. Boğazından bir çığlık koptu. Saf panik ve öfke dolu sesi, sessiz ormanı yırtıp geçti. Kulaklarım gürültüden çınlıyordu ve sonra o da mücadele etmeye başladı.

"Dur!" diye hırladım, çırpınan bedenini kontrol altına almaya çalışarak. "Benimle savaşmayı bırak!"

Dinlemiyor. Dirseği kaburgalarımaya isabet ediyor, şans eseri bir vuruş ama gerçekten acıtıyor. Belki de yanılmışım. Sandığım kadar uysal ya da masum değil. Tırnaklarını ön koluma batırıp derimi tırmalayarak düşüncelerimi bölüyor. Kan damlacıkları çiziklerin üzerinde birikiyor. Tamamen vahşi bir çaresizlik içinde, hayatı buna bağlıymış gibi savaşıyor.

Belki de öyledir.

Bir bacağımı onun bacağına doladım ve ikimizi de yere doğru savurdum. Son anda, düşüşün şiddetini azaltmak için vücudumu çevirdim. Çam iğneleri ve toprak darbeyi yumuşattığı için yere sertçe çarptık. O, pençelerimden kurtulmaya çalışarak çırpınıyordu.

"Azizim—kahretsin—dur!"

"Bırak beni!" Bana doğru hamle yaptı, topuğu bacağıma çarptı. "Bırak beni, bırak beni, bırak *beni*!"

Yuvarlanarak onu altına aldım, ağırlığımy kullanarak hareketsiz hale getirdim. Göğsü benimkine karşı inip kalkıyordu ve ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Gözlerinden sürekli yaşlar akıyordu ve yanaklarına bulaşmış kirle karışıyor.

"Gidecek hiçbir yer yok," dedim ona, sesim titreyerek. "Sana yardım edebilecek herkesten kilometrelerce uzaktayız ve kaçmayı başarsan bile, birine ulaşmadan önce muhtemelen ölürsün."

"Umurumda değil!" Bana diz atmaya çalıştı ama kalçamy hareket ettirerek engelledim. "Seninle burada kalmaktansa dışarıda ölmeyi tercih ederim!"

Bu sözler can yakmamalıydı ama kahretsin, yakıyorlar.

"Seçeneğin yok işte." İki bileğini de tek elimle yakalayıp başının üstüne sabitledim. Bu haliyle çok küçük, altımda çok kırılğan. Tepkisi anlaşılabilir olduğu için ona kızgın kalmak zor. Korkmuş ve kafası karışık. Bunu anlıyorum, ama ona bir şey yapmasını da söylemişim ve dinlememişti. "Sana kağmamamı söyledim. Sana söyledim işte. Tek yapman gereken buydu, Azizim. Yerinde kal."

"Sen bir canavarsın!" Sözleri adeta tükürerek yüzüme söyledi—tükürük yanağıma değdi. "Bir katil! Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!" Son kelimedede sesi çatladı, ardından hıçkırıklara boğuldu. Altımda, bedeni kaskatı kesildi, her kası korku, öfke ve umutsuzlukla gerilmişti.

Ve her şeye rağmen, duruma rağmen, onu hemen şimdi kulübeye geri götürmem gerektiğini bilmeme rağmen, donakalmış bir halde, yorgunluk ve duygudan kızarmış yüzüne bakıyorum. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış ve dudakları nefes almak için aralanmış.

Bunlar, bir yıl önce beni öpen dudaklarla aynı dudaklar.

Anı, fiziksel bir güçle üzerime çarpıyor. Kamyonette kucağıma tırmanışı—o kadar tatlı, masum ve istekliydi. Çilekli dudak parlatıcısı ve bira tadı vardı ağzında. Her yanım onu daha da yakına çekmek, ağzını hakkıyla ele geçirmek, ne istediğini anlamasa bile ona vermek için nasıl da çılgın atıyordu içimde.

O an kendimi durdurdum. Onu uzaklaştırdım çünkü doğru olan buydu. Benim gibi bir adamdan daha iyisini hak ediyordu.

Pek de işimize yaramadı, değil mi?

"Üzerimden in," diye fısıldadı sesi titreyerek. "Lütfen."

Yapmalıyım. Yapmam gerekiyor. Ama yine de hareket etmiyorum.

Soluklaşan ışıktaki gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir şeyler değişiyor. Korku hâlâ orada, ama altında başka bir şey var. Tanıma. Anı. O da o geceyi düşünüyor; nefesinin kesilmesinden, göz bebeklerinin hafifçe genişlemesinden bunu anlayabiliyorum.

"Calder," diye fısıldıyor ve o baş döndürücü ses tonuyla dudaklarından dökülen ismim, içimde derin bir ateş yakıyor.

"Yatakta kalmalıydın," dedim ona, sesim beklediğimden daha sert çıkmıştı. "Kaçarsan sonuçları olacağını söylemiştim."

Gözlerindeki ateş, gözyaşlarına rağmen yeniden belirmişti, "Bana hiçbir şey söylemedin," diye karşılık verdi. "Sadece kötü biteceğini, birilerinin zarar göreceğini söyledin."

"Evet. Sen. *Senin* incineceğini." Ağırlığımı biraz değiştirdim ve vücudunun tepki verdiğini hissettim—hafif bir irkilme, nefesinde bir duraksama. "Bunu mu istiyorsun? Sana zarar vermemi mi istiyorsun? Eğer sana zarar verirsem, benden nefret etmen daha mı kolay olur?"

"Aralarında bir fark mı var? Zaten yaptığınız şey bu değil mi? Bana zarar veriyorsunuz?" Sözler boğuk bir sesle çıktı. "Beni kaçırdınız ve yatağa zincirlediniz. Beni esir tutuyorsunuz. Bu bana zarar vermek değil mi?"

Haklı. Kesinlikle haklı.

Bunu kabul edebilirdim, ancak mevcut koşullar göz önüne alındığında bunu yapmak imkansız görünüyor.

"Eğer sana acı çektirmek seni hayatta tutuyorsa, öyle olsun," diyorum bunun yerine. "Sanırım yaptığım şey bu. Anlamasan bile."

"Böyle yaşamak zorundaysam yaşamak istemiyorum." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Eğer bu senin esirin olmak anlamına geliyorsa. Ama eğer bu şu anlama geliyorsa hayır—"

Cümlesini tamamlamıyor, ama tamamlamasına da gerek yok. Ne düşündüğünü, ne söyleyeceğini zaten biliyorum. Yüzünden anlıyorum; ona ne yapabileceğimden duyduğu korkuyu. Benden ne istediğimi düşündüğünü.

Keşke benim ne kadar berbat durumda olduğumu, ona ne kadar aşık olduğumu bilseydi.

Her şeyini istiyorum. Onun her şeyini. Her şeyini.

Kamyonadaki o geceden sonra ona olan takıntım kanser gibi büyüdü. Paylaştığımız öpücük içimdeki karanlık, gizli bir ihtiyacı açığa çıkarmış gibiydi. Ama istemek ve almak farklı şeyler ve ben bir yıldır bu arzuyu öldürmeye çalışıyorum. Kendimi onun sadece hoşlanan bir çocuk olduğuna, özel bir şey olmadığına, önemli bir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyorum.

Belli olmadığı sürece, başarısız oldum.

"Sana zarar vermeyeceğimi zaten söyledim," dedim ona, sözler sert bir şekilde çıktı ağızımdan. "Senin düşündüğün gibi değil."

"Öyleyse ne yapacaksınız?"

İyi bir soru. Ve maalesef buna bir cevabım yok.

Kalp atışları boğazında titriyor. Vücutlarımızın birbirine değdiği yerde hissedebiliyorum. Çok korkmuş. Benden, bundan, bundan sonra olacıklardan.

Bu korkunç, ama onun korkusu onu cezbediyor.

Onu hiç suçlamıyorum, en ufak bir şekilde bile. Korkmakta haklı.

"Sana kollarını hareket ettirme şansı vermenin seni daha mutlu edeceğini sanmıştım, ama iyiliğimi yanlış anladın. Şimdi seni kulübeye geri sürüklemeyi düşünüyorum," dedim ona, sesim alçak. "Ve bir daha asla kaçma şansı bulamaman için seni yatağa zincirleyeceğim."

“Öyleyse yap.” Gözyaşlarının arasından bile meydan okurcasına bana dik dik bakıyor. “Yapacaksan yap. Ama dur, bunu yapmayı bırak. Beni şaşırtmayı bırak. Belki de öyle olmadığını düşünmeme sebep olmayı bırak—”

“Ne değil?” Daha da yaklaşıyorum, yüzüm onunkine birkaç santim uzaklıkta. “Bir canavar mı? Bir katil mi?” Ciğerlerime hırıltılı bir nefes çekiyorum. Tatlı kokusu hala teninde kalmış ve daha fazlasını istiyorum. Ona zaten bağımlıyım. “Sana yalan söylemek gerçeği değiştirmez. Ben bunların hepsi ve daha fazlasıyım.”

“Öyleyse ona göre davran!” Sesi titriyor. “Nazik olmayı bırak. Bileğimi sarmayı, bana yemek yapmayı ve—ve bana öyle bakmayı bırak—”

O anda sesi kesildi, bakışları kocaman açıldı, sanki çok fazla şey açığa vurduğunu çok geç fark etmiş gibiydi.

“Ne gibi?” diye ısrar ediyorum, bunu onun ağzından duymaya ihtiyacım var.

Başını yana çevirerek bana cevap vermeyi reddediyor. Bu sorun değil, çünkü sözleriyle ifade edemediğini bedeni tepkisiyle ele veriyor. Yanaklarının kızarması, nefes alışverişinin değişmesi... Korkuyor ama aynı zamanda tahrik olmuş durumda ve bu da kanımı kaynatıyor.

“Bana bak.” Saint çok inatçı, bu yüzden elbette dinlemiyor. Bir an sonra, çenesini kavrayıp yüzünü kendime çevirebilmek için bileklerinden birini bırakmak zorunda kaldım. “Kendi iyiliğin için fazla inatçısın. Bana bak dedim,” diye dişlerimin arasından hırladım.

Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda göğsümdeki hava buharlaştı. Geniş bakışlarında, dehşet ve ihtiyaç karışımı gözyaşları parıltıyordu. Arzusunu gizlemeye, gerçekte ne olduğunu görmeden önce yutmaya çalışıyordu.

Evet, benden korkuyor, olanlardan korkuyor, ama dahası da var. Hem beni istiyor, hem de olanlardan tiksiniyor.

“Utanmana gerek yok. Bunu senin de hissettiğini biliyorum,” dedim ve yüzündeki ifade, zaten bildiğim şeyi doğruladı. “Bu manyetik çekim. Hiç kaybolmadı, değil mi? Bana olan arzun. Seni korkutup uzaklaştırmaya çalıştığımda bile. Korkuyla karşı karşıya kaldığında bile, bu ihtiyacı söndüremedin.” Kalbimin göğsümde

uçuşma şekli, yasa dışı olmalıydı. "Tüm bu zaman boyunca sen de beni istedin. Beni bir sonraki kalp atışın gibi özledin."

"Yapma—" diye fısıldadı, arkasını dönmeye çalışarak, ama kaçacak yer yok ve onu sıkıca tutuyorum. Bundan saklanmasına izin vermeyeceğim.

"Seni korumak için yaptım. Çünkü sana dokunduğum an, *gerçekten* dokunduğum an, benim olacağını biliyordum. Seni asla bırakamayacağımı biliyordum." Başparmağım elmacık kemiğine dokunuyor, sanki bana aitmiş gibi bir gözyaşını yakalıyor. Anlamıyor ki, ortada yapılacak bir seçim yoktu. Hayatlarımız kesiştiği andan itibaren, vazgeçmeyi reddettiğim tek şey, bırakmadığım tek şey o oldu. Bakışlarım tekrar onun gözlerine kilitleniyor. "Ve haklıydım."

"Sen delisin," diye fısıldıyor, ancak sesindeki titreme onu ele veriyor. Bunun ardında hiçbir inanç yok, sadece adını koymaktan daha da korktuğu bir şeyle karışmış bir korku var.

"Belki." Boşta kalan elimi yanından aşağı, belinin kıvrımına, kalçasının çizgisine doğru kaydırıyorum. Benim tişörtüm, *benim* tişörtüm ve altında, onu değiştirirken gördüğüm o basit pamuklu külottan başka hiçbir şey yok. Bu anı içimde alçak ve acımasız bir şeyi sıkıştırıyor. "Ya da belki de sadece rol yapmayacağım."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Rol mü?"

"Seni istemiyorum." Sesim sertleşiyor, kilitli tuttuğum yerden zorla çıkarılıyor. "Kucağıma tırmanıp kendini bana sunduğun andan beri seni istemiyorum, sanki ne yaptığının en ufak bir fikri varmış gibi. Sanki söndüremeyeceğim bir fitili ateşlediğinin farkında değilmişsin gibi."

Nefesi kesik kesik geliyor. "Sarhoştum. Ne yaptığımı bilmiyordum."

"Yeterince biliyordun." Elim aşağı doğru kaydı, parmak uçlarım uyluğunun çıplak tenine değdi. Dokunuşumun altında titredi, bedeni ona ihanet etti.

Bunu yapmamalıydım. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama kendimi durduracak gücüm yok. Denedim, Tanrı biliyor ki denedim ve tüm bunlar beni bir yalancıya dönüştürdü.

O zaten benim ve ona dokunmak geriye kalan tek gerçek.

Öne eğildim, dudaklarım neredeyse onunkilere değiyordu. "O zaman da beni istiyordun, eminim şimdi daha çok istiyorsun."

"Ben—" Baş parmağım külotunun kenarına değdiğinde itirazı kesiliyor. "Dur."

"Dur mu?" diye alaycı ve acımasız bir şekilde sordum. "Ağzın dur diyor ama amın bana dokunmam için yalvarıyor. Benden saklanamazsın, Aziz. Senin itiraf etmekten korktuğun gerçeği ben zaten gördüm."

Vücudu titriyor, acıyı bastırmak istercesine uyluklarını birbirine kenetliyor. Bu da beni daha da tahrik ediyor. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor, sesi güçsüz ve yıkılmış bir halde.

"Biliyorum." Sesim sert ve iddialı. Parmaklarım daha yukarıya doğru okşayarak nemli pamuğu, *benimkini*, tahrik ediyor. "Benden istediğin kadar nefret et, olan biteni değiştirmeyecek."

"Hiçbir şey olmuyor—"

Avucumu kasıtlı ve yavaşça, tam da ihtiyacı olan noktaya gelmeden, onun üzerinde gezdirince sözleri bir nefes kesilmesine dönüştü.

"Yalancı," diye mırıldandım. "Ağzın yalan söylese bile vücudun dürüştür."

"Lütfen..." diye hıçkırarak konuştu, kirpikleri ıslak, yanakları kızarmıştı.

"Lütfen, ne?" Islak kumaşın üzerinde daha sertçe bastırıyorum. Kalçaları yukarı doğru seğiriyor, onu ele veren çaresiz bir hareket. Bu manzarayı görünce penisim zonkluyor. "Ne için yalvardığını bile bilmiyorsun, değil mi? Dur? Durma? Yoksa parmaklarımın bu daracık amın içinde olmasını istediğini itiraf etmekten çok mu korkuyorsun?"

"Seni istemiyorum!" diye nefes nefese haykırıyor, ama vücudu daha fazlasını isteyerek ellerime doğru kıvrılıyor.

"Öyle." Başparmağım kumaşın üzerinden klitorisini okşadı, ta ki kendini durduramayana kadar. "Beni o kadar çok istiyorsun ki nefes alamıyorsun. Aramızdaki fark şu ki, sen bundan utanıyorsun, bu arzuya teslim olmanın ne anlama geldiğinden utanıyorsun. Ama ben utanmıyorum ve vücudun zaten benim. Beni sahiplenmem için yalvarıyor." Uylukları son bir meydan okuma hareketiyle bileğimi sıktı. Daha sertçe ittim, onu açtım, teslim olmasını sağladım.

"Bakire olduğundan hiç şüphem yok," diye hırladım, sormadan. "Kendini saf tuttun, gelecekteki kocan için sakladın—sana nazıkçe dokunacak, tatlı sözler fısıldayacak ve asla seni lekelemeyecek iyi, nazik bir adam için." Parmaklarım aşağı doğru kaydı, klitorisinin üzerinden kayganlaştırıcı bir şekilde geçti, ta ki nefesi kesilene kadar. "Ne yazık ki, ben o tür bir adam değilim. Seni lekeleyeceğim, sahipleneceğim, mahvedeceğim."

"Yapamayız," diye hıçkırarak titredi. "Bu bir günah..."

Ona doğru eğildim, dudaklarım kulağına değdi, sesim sert ve acımasızdı. "Öyleyse bırak da günahın ben olayım."

Tekrar itiraz etmesine fırsat vermeden, lastiğin altına girip kaygan sıcaklığını buldum. Vücudu sarsıldı, boğazından hırıltılı bir nefes koptu.

"Kahretsin," diye inledim, parmaklarım ıslak kıvrımlarının arasında kayarken. "Benim için sırılsıklamsın. Bunca zamandır benden ne kadar nefret ettiğinden bahsedip duruyordun—vajinan bana gerçeği söylüyor. Nefret gibi gelmiyor, Azizim. Bana çok ihtiyaç duyuyorsun gibi geliyor."

"Yanılıyorsun. Senden nefret ediyorum," diye hıçkırarak söylüyor, ama kalçaları çaresizce kıpırdanıyor, daha fazlasını istemek için elimi sürtüyor.

Alçak ve karanlık bir kahkaha atıyorum. "Benden istediğin kadar nefret et. Ağzınla benimle savaşabilirsin, ama vücudunla değil. Şu anda benim—ıslak, acıyan, dokunmamı yalvaran bir halde." Başparmağım klitorisini sert ve istikrarlı bir şekilde okşarken, iki parmağım daha aşağıya bastırıp girişini okşuyor. "İster iste ister isteme, elimde boşalacaksın."

İnkâr ve ihtiyaç arasında sıkışıp kalan kadının iniltisi kesiliyor.

"İşte bu kadar," diye mırıldandım, onu daha da zorlayarak, boğazından sesler çıkarmaya çalışıyordum. "Her nefes alışın, her titremen—duyuyor musun? Kendini ele veriyorsun işte. Direnme, Azizim. Bana karşı koyma. Sadece bırak gitsin."

"Yapamam..." diye hıçkırarak, titreyerek söyledi.

"Yapabilirsin, yapacaksın." Sesim kulağına sert bir emir gibi geliyor, baş parmağım acımasızca klitorisini eziyor. Dişlerim alt dudağını yakalıyor, çığlık atana kadar ısıyorum, ses ağzımın içinde

boğuk çıkıyor. Onu öpmüyorum—onu sahipleniyorum, keskin ve acımasızca. "Bana ver. Benim için boşal. Kırıldığında adımı haykır."

"Bu yanlış—bu—aman Tanrım."

"Hayır." Sözlerim hırıltılı, keskin ve kesin. Dudaklarını tekrar ısırdım, bu sefer daha sert, boğazından bir çığlık daha kopardım. "Tanrı değil. Calder. Geldiğinde adımı söyle."

"Yapamam—yapmayacağım—"

"Geleceksin," diye hırladım, acımasız parmaklarımla ona sürtünerek. "Sana ne zaman istersem o zaman geleceksin. Benim için, Azizim. Sadece benim için."

Bir bomba gibi patlıyor. Vücudu kavisleniyor, orgazmı onu paramparça ederken elime çarpıyor. Dudaklarından ham ve çaresiz bir şekilde ismim fışkırıyor, vajinası parmaklarımı sıkıca kavrayıp beni ıslatıyor.

Hiç durmuyorum—onu çalıştırmaya devam ediyorum, klitorisini ovuyorum, her kasılmasını zorla geçiriyorum, ta ki elimde hıçkırarak ve nefes nefese kalana, bitkin ve titreyene kadar. İçinde kalan tüm direniş artık yok. Ancak nefes alamayacak kadar şiddetli titremeye başladığında nihayet geri çekiliyorum, parmaklarım onun boşalmasıyla kaygan ve parıldayan bir halde.

Güzel yüzü gözyaşlarıyla kaplı, utanç her çizgisine kazınmış.

Parmaklarımı yukarı kaldırıyorum, onun boşalmasıyla ıslanmış, loş ışıktaki parıldıyorlar. "Saklanmaya çalışabilirsin. Yalan söylemeye çalışabilirsin. Ama gerçek tam burada, Azizim." Parmaklarımı birbirine sürüyorum, ağzım onun boşalmasının tadına bakma isteğiyle sulanıyor. "Beni ne kadar inkar edersen et, ne kadar kaçmaya çalışırsan çalış—sana tekrar tekrar kanıtlayacağım. Kime ait olduğunu kanıtlayacağım. O güzel kafanda hiçbir şüphe kalmayana kadar."

Bu korkunç bir durum olabilir, ama birbirimize karşı hissettiklerimiz konusunda ikimizin de yalan söylemesine izin vermeyeceğim. Artık asla. İkimiz de ölsek bile, bu işin içindeyiz birlikte.

Kulübeden Black Hollow Creek'e ARABAYLA GİTMEK yirmi dakika sürüyor ve hiçbir haritada bulunmayan bir güzergahı takip ediyorum. Sık çam ormanının içinden, baharda sular altında kalacak dere yataklarının üzerinden ve büyükbabamın zamanından beri kullanılmayan eski maden yolunun yanından hafızamla yolumu buluyorum.

Aklım başka yerlerde—kulübemdeki kadında, yarattığım sorunda, temiz bir çözümün imkansızlığında. Yüzü beni rahatsız ediyor. Sadece onu ilk aldığımda hissettiğim dehşet değil, aynı zamanda meydan okuması da. Dün gece ona dokunduğumda, bedeninin ağzının inkar ettiğini ele verdiğiğinde bana bakış şekli.

Ama onunla birlikteyken içimde bir şeyler kırılıyor.

Ana yola yaklaştıkça orman seyrekleşiyor, iki yanda dağlar kadim koruyucular gibi yükseliyor. Sabah ışığı kanyondan süzülerek granit yüzeyleri alev alev yakıyor.

Bu toprak bana, ailemin ona sahip olduğu kadar sahip.

Son tepeyi aştığımda, Black Hollow Creek aşağıda uzanıyor. Kasaba, çocukluğumdan beri güncellenmemiş tabelaya göre 2.847 nüfusuyla vadi tabanına yapışmış durumda. Ana Cadde, 1950'lerden beri değişmemiş, sahte cepheli binalarla çevrili, çatlak asfaltlı iki şeritli bir yoldan kasabanın ortasından geçiyor.

Garrison'ın Yem Dükkanı'nın önüne park ediyorum. Kamyonun siyah boyası, araba yolculuğundan dolayı tozlanmış. Sabah güneşi, Blackfeet Tepesi'ne kehribar ve pas tonlarında ışık saçıyor. Soru işaretleri yaratmayacak ve normal işimi yürütürken görülebilecek malzemelere ihtiyacım var.

Yem dükkanının zili girişimi haber veriyor. Tom Garrison, yıpranmış yüzü özenle ifadesiz bir şekilde tezgahın arkasından çıkıyor.

"Günaydın, Calder. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Her zamanki sipariş," diyorum ona. "Bir paket daha yüksek proteinli karışım ekleyin."

Tom başını salladı ve notlar aldı. "Cuma gecesi James'in evinin yakınlarında bir kargaşa olduğunu duydum. Silah sesleri duyulmuş, dedi biri."

Diğer müşteriler dinlemiyormuş gibi yaparlar ama dikkatleri giderek artar. Black Hollow Creek'te haberler işte böyle yayılır.

"Muhtemelen kaçak avcılar," diyorum, yapmacık bir ilgiyle bir ip yumağını incelerken. "Sezonun başlamasına daha bir ay var."

Tom belirsiz bir ses tonuyla, "Miguel siparişinizi yükleyecek. Yirmi dakika içinde hazır olun." dedi.

Kış havasını andıran sabah havasına doğru adımımı atarak ayrılıyorum. Bakışlarım üç kapı ötedeki fırına kayıyor. Ekmek almam gerek, temel ihtiyaçlar. Herhangi bir bekarın alabileceği şeyler.

İçeri girdiğimde zil çalıyor, burada daha yumuşak bir sesle, tarcın ve taze hamur kokan bir mekana beni davet ediyor.

İşte o zaman onları gördüm.

Allie Porter tezgahın önünde duruyor, bakır rengi saçları ışıktan parlıyor. Şehir hayatına uygun giyinmiş; tasarımcı kot pantolon ve deri ceket. Annesi Emma Porter ise yanında duruyor; dimdik duran gri saçları alçak bir topuz yapılmış, pahalı kovboy kıyafetleri giymiş.

Tabii ki, Emma beni ilk gören oldu. Omurgası inanılmaz derecede gerildi ve eli uyarı amaçlı Allie'nin dirseğine gitti. Allie döndü ve beni görünce yeşil gözleri kısıldı.

"Calder." Fırının içinden hızlı adımlarla geçiyor. "Saintlyn'i gördün mü?"

Adını başkasının ağzından duymak göğsümde garip bir sıkışmaya neden oluyor. Ekşi mayalı ekmek seçerken yüz ifademi nötr

tutuyorum.

"HAYIR."

"Emin misin?" diye sordu Allie, yolumu keserek. "Bu sabah evine gittim. Orada değil. Arabası orada ama kendisi yok. Cuma öğleden beri kimse onu görmedi."

Vücudumdaki her kas geriliyor ama bunu belli etmiyorum. Onu geçip ekmeği tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Belki de bir hayvana yardım etmeye gitmiştir." Ona bir bakış bile atmadım. "Arkadaşının nerede olduğunu nereden bileyim ben?"

"Bir şeyler ters gidiyor. Biliyorum." Tam çıkmak üzereyken Allie kolumu tuttu. "Ve bence sen de biliyorsun."

Kolumdaki eline bakıyorum, sonra tekrar gözlerine. O tek bakış, beni anında bırakmasına neden oluyor.

"Arkadaşınız hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyorum, her kelime kesin ve soğuk bir tonda. "Ama sizin yerinizde olsam, destekleyecek hiçbir kanıtınız olmayan suçlamalarda bulunmaktan kaçınırdım."

Emma Porter aramızdan geçerek, "Kızıma tehdit mi ediyorsunuz?" diye sordu.

"Bunu dostça bir tavsiye olarak kabul et," dedim ona sakince. "Piskoposlar Porter Çiftliği ile ilgilenmiyorlar. Henüz."

Tehdit yerine ulaştı. Emma'nın yüzü hafifçe soldu.

"Hadi ama anne." Allie hâlâ beni izliyor. "Gidip Şerif Tanner'ı görelim. Ya da belki Reese'i arayabilirim. FBI'da çalışıyor. Bize bilgi verebilecek biri varsa o da Reese'dir."

"İyi fikir," diyorum onları şaşırtarak. "Gidin şerifi ve FBI'ı sorunlarınızla rahatsız edin. Sadece ailemi ve beni bu işe karıştırmayın."

Şerif Tanner on beş yıldır babamın emrinde. Herhangi bir rapor doğrudan bize ulaşacak. Reese'e gelince, FBI'da çalıştığını bilmiyordum. Bence bu konuda bilgi sahibi olmalıyım: düşmanımızın FBI'da çalışan bir kuzeni varsa.

"O benim en iyi arkadaşım," diyor Allie sessizce. "Eğer ona bir şey olursa..." Sonra omuzları düşüyor ve başını sallıyor. "Haklıydın anne. Bu lanet kasabada güvenebileceğim tek kişi bir piskopos."

Sözler havada asılı kalıyor ve kendimi tepki vermemeye zorluyorum.

"Eminim Şerif Tanner bu işi halleder," diyerek geçiştirici bir şekilde sözlerimi tamamliyorum.

Ödemeyi yapıp onları orada öylece bırakıyorum; Emma'nın koruyucu tavrı ve Allie'nin şüpheci bakışları beni takip ediyor.

Dışarıda, ahşap kaldırımında durup, ailemin esasen sahibi olduğu kasabayı gözlemliyorum. İşte o anda aklıma dank ediyor; düşüncelerimin kenarında dolaşan bir gerçek.

Bu kasabada güvende olan tek kişiler piskoposlardır.

Allie'nin sözleri zihnimde yankılanıyor, Saint'in bir keresinde kilisede söylediği, iyi insanların kötü insanlara karşı durmaktan çok korktuğu hakkındaki sözleriyle karışıyor.

Piskopos olmak en büyük koruma biçimidir .

Bu düşünce zihnime küçük ama ısrarcı bir tohum gibi yerleşiyor. Yapamazdım. Bu bir çözüm değil. Bu sadece başka bir tür hapishane. Ama kamyonetime doğru yürürken bu düşünceden bir türlü kurtulamıyorum. Telefonum titriyor. Babamdan bir mesaj.

Baba: Toplantı öğlene alındı. Geç kalmayın.

Üç saat. Bunu çözmek için üç saatim var.

Kardeşlerime gönderdiğim grup mesajını açıyorum:

Ben: Buluşmamız gerek. Hemen şimdi. Garrison'ın arka bahçesinde. Yalnız gel. Kimseye söyleme.

Kade'den yanıt anında geldi:

Kade: Yaşlı adam bundan haberdar mı?

Ben: Hayır. Ve bu böyle kalacak. Bu sadece biziz. Önemli.

Sawyer: Ciddi görünüyor. Yoldayım.

Levi: 👍

Kamyonetimin yanında bekleyip, caddeden geçen arabaları izliyorum. On beş dakika içinde üç kardeşim de geliyor. Önce Kade çamur içinde kalmış kamyonetiyle, ardından Sawyer şık SUV'siyle, son olarak da Levi Jeep'iyle geliyor.

"Umarım bu iyi bir şeydir," diye homurdandı Kade yanıma gelirken. "Bir şeyin ortasındaydım."

Sawyer ellerini pahalı yün paltosunun ceplerine soktu ve delici bakışlarıyla beni süzdü. "Bu da ne Calder? Çok kötü görünüyorsun."

Levi, rahat ve sakin bir şekilde cipine yaslandı. "Gizemli bir buluşma. Merakımı uyandırdı."

Onlara bakıyorum—kardeşlerime, kanıma, beni anlayabilecek tek insanlara. “Yardımaınıza ihtiyacım var. Hepinize.” Birinin bir şey söylemesini bekliyorum, ama hepsi başlarını sallıyor, bana bakıyor ve gerisini anlatmamı bekliyorlar. “Size anlatacaklarım asla bu otoparktan dışarı çıkamaz. Asla babama ulaşamaz.”

Atmosfer anında değişiyor.

Sawyer dikkatle, "Dinliyoruz," diyor.

İçimdeki baraj yıkılıyor ve kelimeler kusmuk gibi dökülüyor. Olanları anlatıyorum. Martin Everett'i. Kovalamacayı. Saint'in cinayete tanık olmasını. Babamın onu ortadan kaldırma emrini. Bunu başaramamamı. Onu kulübede tutmayı. Babamın Allie Porter'ı suçlama planını. Ve son olarak, en yeni planım, sahip olduğum tek alternatif— *evlilik* .

Sözlerim bittiğinde, sessizlik kulakları sağır ediyor.

“Babanın doğrudan emrine karşı mı geldin?” Kade’nin sesi alçak ve tehlikeliydi. “Bir papazın kızı için mi?”

“Durum bundan daha karmaşık.”

“Hayır, kesinlikle değil.” Kade’nin ifadesi öfkeliydi. “Aman Tanrım, Calder. Bunu öğrenirse, hepimiz mahvoluruz.”

“Eğer bunu başarabilirsek,” diye karşılık veriyorum. “Eğer doğru şekilde pazarlayabilirsek.”

Sawyer soruyor: “Peki tam olarak ne satıyoruz? Bu evlilik planını mı?”

“Evet. Bunu bir saplantı, bir sahiplenme olarak satmak istiyorum. Bunu anlayacaktır. Piskopos erkekler istediklerini alırlar.”

Uzun süredir sessiz olan Levi sonunda konuşmaya başladı. “Tamam, bu gerçekten işe yarayabilir. Yasak olması babamın fetih duygusuna hitap eder.”

“Tek istediğim bu durumu düzeltmek.”

“Bunu düzeltmenin bir yolu vardı ve yanlış seçim yaptın.” diye araya girdi Kade ve ben ona sert bir bakış fırlattım. Beni umursamazca geçiştirmeye devam etti. “Ne zamandan beri gereksiz kan dökülmesini önemsiyorsun?”

“Bu farklı. O masum.”

Sawyer şüpheyle, “Sence onunla evlenmek onu daha kötü şeylere maruz bırakmaz mı?” diye soruyor.

"Öyle olacak, ama ölümden daha iyidir. Ayrıca, her biriniz beni desteklerseniz, birleşik bir cephe olarak kendimizi gösterebiliriz. Dördümüze birden karşı hareket etmesi mümkün değil."

Kade sert bir kahkaha attı. "Eğer sana yardım etmeyi, bu konuda seni desteklemeyi seçersek, kendi hayatımızı riske atıyoruz kardeşim. Bu çok büyük bir fedakarlık."

Bu doğru olduğu için irkiliyorum. Beni destekleyerek aldıkları risk astronomik. "Biliyorum ve başka bir yol olsaydı sormazdım."

"Yine de, başka bir yol daha vardı," diye mırıldandı Kade kendi kendine.

Uzaktaki bir şeye bakıyor ve sinirli mi yoksa rahatsız mı olduğunu anlayamıyorum. *Belki ikisi birden?* Kade, kızlarla yatıp onları yollarına göndermekten öte, hiçbir zaman kızlara ilgi göstermedi.

"Bu benim için asla bir seçenek olmayacaktı." Sesim sert çıkıyor ama Kade'nin ondan kurtulmanın mümkün olmadığını anlamasını istiyorum.

Aziz benimdir.

Sawyer beni inceliyor, bakışları delici bir şekilde üzerime işliyor. "Onun senin için gerçekten önemli olduğu çok açık."

Dolaylı soruyu ne onaylıyorum ne de reddediyorum. Saint'e olan duygularımın ne kadar derin olduğunu açıklamama gerek yok, onların desteğini almak için. "Ne olacak? Katılıyor musun, katılmıyor musun?"

Etrafımızda sessizlik hakim oluyor ve kardeşlerim birbirlerine bakıyorlar.

Levi omuz silkip gülümsedi. "Ben de varım. Eğlenceli olabilir gibi görünüyor."

"Ölmek eğlenceli mi? Hayatın tehlikede." diye çıkıştı Kade.

"Hayatımız her zaman tehlikede. Bütün bunlar, babamın tam olarak bizim inanmasını istediğimiz şeye inanmasını sağlamamız gerektiği anlamına geliyor," diye araya giriyor Levi, şimdi ciddi bir şekilde. "Calder, vaizin kızına takıntılı hale geldi. Onu ortadan kaldıramadı, bu yüzden onun yerine onu sahiplendi. Piskoposlar istediklerini alırlar. Kızacak ama bu dürtüye saygı duyacak."

Sawyer sözlerine şöyle devam ediyor: "Herkes açık bir lansman yapmamız gerekiyor. İlişkimizi herkesin zihninde aynı anda kuracak

bir şey."

Levi, "Ah, rodeo," diye öneriyor. "Cumartesi. Babam da dahil herkes orada olacak."

"Bu birkaç gün içinde olacak," diye belirtiyorum.

"Güzel. Fısıltılara daha az zaman kalır. Hızlı bir başlangıç yaparız; sen ve Saint birbirinizden elinizi çekemezsiniz. Babam bunu idrak edene kadar, bu zaten kesinleşmiş bir gerçek olur ve değiştirmek için hiçbir şey yapılamaz."

Sawyer ve Levi'nin bu fikre sıcak baktığı anlaşılıyor, ancak Kade aynı derecede ikna olmuş görünmüyor.

"Peki ya sen, Kade?" diye soruyorum. "Sen de var mısın, yok musun?"

Kade, koyu yeşil gözleriyle bakışlarımı karşıladı, gözleri soğuktu. "Ben de varım. Ama bir konuda sözünü istiyorum. Eğer işler kötüye giderse—eğer babam işin aslını anlarsa, eğer o da işbirliği yapmazsa—bunu bitireceksin. Kalıcı olarak. Bu çılgın plana yardım edeceğim, ama aileyi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Bishop adı her zaman önceliklidir."

"Anlaştık," diyorum, yalan dilimde acı bir tat bırakarak. "Aile her şeyden önce gelir."

"Bakın, nasıl da bir takım olarak birlikte çalışıyoruz!" diye kıkırdadı Levi.

Planlamayı seven Sawyer, hemen inisiyatif alıp her birimize görevler dağıtmaya başladı. "Calder, Saint ile konuş ve ona başka seçeneğin olmadığını anlat. Onu hazırla. Bu arada Levi, sen de kasabada ipuçları bırak."

"Babamın dikkatini dağıtabilirim," diyor Kade. "Rodeo başlayana kadar onu oyalayabilirim."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Hepinize."

Kade, "Henüz bize teşekkür etmeyin," diye uyarıyor. "Bu iş hâlâ başımıza bela olabilir."

Sawyer sessizce ekliyor: "Eğer öyleyse, biz burada hiç bulunmadık ve bu konuşmayı hiç yapmadık."

"Anlaştık." Başımı salladım.

"Pekala, yapmam gereken işler var. Ben gidiyorum." Kade hafifçe el salladı ve kamyonuna doğru yönelerek ayrıldı.

"Aynı şey. Babam beni bir sürü yeni şey üzerinde çalıştırıyor." Sawyer sırtıma hafifçe vuruyor. "Bunu başaracaksın kardeşim."

Ona öyle hissetmediğimi, "ya şöyle olursa" diye düşünmekten çok korktuğumu söylemiyorum.

Sadece Levi ve ben kaldık ve araçlarımıza doğru yürümeye başladık, o da yanıma geldi. "Zaten üzerinizde baskı olduğunu biliyorum, bu yüzden işinizi daha da zorlaştırmak istemem ama ikna edici olmanız gerekecek. Gerçekten ikna edici. Babam sizi izleyecek ve herhangi bir yanlış adım sizi ele verebilir. Bu evlilik meselesinin son derece sağlam olması gerekiyor."

"Sanki bunların hiçbirini bilmiyormuşum gibi davranıyorsunuz. Hiç sorun olmayacak. Saint'in bu durumdan sağ salim kurtulması için ne gerekiyorsa yapacağım."

Levi'nin dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. "Aman Tanrım. Sanırım Sawyer haklı. Bir kız için babama karşı geleceğin günü asla göreceğimi düşünmemiştim. Senin için çok önemli olmalı." Cevap vermedim ve bu onu daha da cesaretlendirdi. Omzunu benimkine çarptı. "Buz adamın da bir kalbi varmış sonuçta. Merak etme kardeşim. Sırrın benimle güvende."

"Fazla ileri gitme, Levi."

"Ah, sadece zorlamakla kalmayacağım, çok daha fazlasını yapacağım." Cipine binmeden önce göz kırptı. Ne tür bir bela çıkaracağı umurumda bile değil. Umarım babamızı ikna etmek için yeterlidir. Kamyonetime bindim, çalıştırdım ve park yerinden çıkıp kulübeye doğru yola koyuldum.

Arabayı sürerken, sözleri zihnimde yankılanıyor.

Sırrın benimle güvende.

Direksiyonu daha sıkı kavradım. Bunun işe yaraması gerekiyor. *İşe yarayacak.* Kardeşlerimi bu yola adadım, hayatlarını riske attılar.

Bütün bunlar, beni hâlâ reddedebilecek bir kadın için.

Doğrusu şu ki, şimdi bildiklerimi, tehlikeyi, koşulları bilsem bile, her şeyi tekrar yapardım. Onu güvende tutma şansı için her şeyi riske atardım. Bu düşüncenin doğruluğu beni dehşete düşürmeliydi. Ama düşürmüyor. Aksine, yıllardır yaptığım ilk dürüst şey gibi geliyor.

Akşam ışığında KULÜBE FARKLI BİR HAVA KAZANIYOR . Bir şekilde daha sıcak, gerçi bu belki de Calder'ın daha önce yaktığı ateşten kaynaklanıyor olabilir. Dünkü karşılaşmamızdan sonra beni yatırdığı yatakta hâlâ yatıyorum, annemin yaptığı yorgana sarılıyım, beni kaçırdığı o korkunç geceden beri olan her şeyi hâlâ anlamaya çalışıyorum. En azından hâlâ bir köpek gibi zincirlenmiş değilim.

Dün söylediği sözler kafamda yankılanıyor, ellerinin üzerimdeki anısıyla karışıyor; bileğimi sararken nazik, daha önce hiç dokunulmadığım şekillerde dokunurken ise yıkıcıydı. Bu dokunuşlar beni paramparça ederken, bunu istediğim için kendimden nefret etmeme neden oldu.

Sargılı bileğime dalgın dalgın dokunuyorum, onun açık yaraları ne kadar özenle temizlediğini hatırlıyorum. Aynı ellerin Martin Everett'i nasıl öldürdüğünü. Beni nasıl boğduğunu ve buraya getirdiğini. Beni esir alan kişiye karşı hissetmemem gereken şeyleri hissetmeme neden olan aynı eller.

Bende ne yanlış var? Birinden nefret ederken nasıl olur da onun dokunuşuna böyle tepki verebilirim? Birinden korkarken nasıl olur da ona karşı bir çekim hissedebilirim?

Belki de ben bozuk biriyim. Belki de kaırılmak insanın içindeki temel bir şeyi kırıyor, kaçıranı kurtarıcıyla karıştırmaya neden oluyor. Ya da belki de -ve bu düşünce daha da korkutucu- belki de zaten bozuktum.

Calder Bishop'a duyduğum ilgi, itiraf etmek istemediğim kadar uzun zamandır var. On yedi yaşındayken beni hastaneye götürdüğünden beri. Ailesi hakkında duyduğum söylentilerle uyuşmayan, şehirde yaptığı küçük iyilikleri gördüğümünden beri. On sekizinci doğum günümde onu öptüğümünden ve iyiliğim için beni ittiğinden beri.

Tanrım, bunu mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışmam benim hakkımda ne söylüyor? Ona duyduğum çekimin normal olabileceğine dair nedenler arıyorum?

Dışarıdan gelen bir ses dikkatimi çekti. Daha iyi görebilmek için boynumu uzatarak kapının penceresinden dışarı baktım, böylece yorganın altından çıkıp donmak zorunda kalmayayım. Calder kamyonundan iniyordu, uzun boylu bedeni kararan gökyüzüne karşı siluet oluştuyordu.

O bana bakarken asla yapamadığım şekilde onu inceliyorum. Beni olduğum yerde donduran o soğuk mavi gözler olmadan, omuzlarındaki gerginliği, belki de hayal kırıklığı veya stresten dolayı koyu saçlarını eliyle nasıl karıştırdığını görebiliyorum. Yorgun görünüyor... *Yük altında.*

Kendime bunun onu iyi bir adam yapmadığını, bana yaptıklarını haklı çıkarmadığını hatırlatıyorum. Botlarının verandadaki basamaklarda yankılanmasıyla kalbim daha hızlı atıyor. Kapı açılıyor ve o içeri giriyor, beraberinde soğuk havayı ve çam kokusunu getiriyor.

"Aziz." Sesi dikkatli, kontrollü. Sanki ürkek bir hayvana yaklaşıyormuş gibi.

Cevap vermiyorum, sadece kapıyı kapatıp şömineye doğru ilerleyip daha fazla odun eklemesini izliyorum. Ateş daha da parlıyor, kaba kulübe duvarlarında dans eden gölgeler oluşturuyor. Bana doğru döndüğünde kalbim boğazıma kadar fırlıyor. *İşte bu.* Ne plan kurmuşsa, benim için ne kadar belirlemişse, şimdi onu duyacağım.

"Konuşmamız gerekiyor," diyor.

"Sürekli bunu söylüyorsun. Ama konuşmak, bir sohbet anlamına gelir, bana ne olacağını anlatmak değil."

Doğruldu ve sonunda gözlerime baktı. "Haklısın. O zaman soracağım. Beni dinler misin?" Ani değişim karşısında biraz şaşırdım. Emirler bekliyordum, işlerin nasıl olacağını bana basitçe söylemesini bekliyordum. Bu farklı ve minnettar mı olmalıyım yoksa endişelenmeli miyim emin değilim.

"Seçme şansım var mı?"

"Her zaman bir seçeneğin var, Aziz. Mesele de bu zaten."

Bu absürtlüğe neredeyse gülecektim.

"Burada olmayı ben seçmedim. Bir cinayete tanık olmayı ben seçmedim. Kaçırılıp bir hayvan gibi zincirlenmeyi ben seçmedim. Bütün bunlarda benim nerede seçim hakkım vardı?"

"Haklısın. Bunu sen seçmedin." Gözlerinde suçluluk parıltısı belirdi. "Bana inanmadığını biliyorum, ama üzgünüm. Seçme şansın olmadığı için üzgünüm, ama şu anki durum bu. Zamanı geri alıp olanları değiştiremem. İleriye doğru bir yol bulmaya çalışıyorum, seni hayatta tutacak bir yol. Bunun bir anlamı olmalı."

"Beni hayatta tutacak bir yol mu? Neden zahmet edeyim ki? Sonsuza dek senin tutsağın olayım diye mi?"

"Hayır." Küçük masadan sandalyeyi çekip oturuyor, hareketi yorgun. "Böylece bir hayatın olabilir. Özgürlüğün. Korunman."

Umut hissetmeliyim, bedenimi saran bu umutsuzluktan başka bir şey hissetmeliyim, ama hissetmiyorum çünkü daha iyisini biliyorum. Bana sunduğu şey sahte bir özgürlük duygusu.

Gerçek şu ki, o hayatımda olduğu sürece özgürlük diye bir şey kalmayacak.

Sonunda, "Planınız nedir?" diye soruyorum, çünkü başka ne diyebilirim ki?

Calder öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, kış mavisi gözleri benimkine dikilmişti. "Evlilik."

Yavaşça gözlerimi kırptıştırarak ne dediğini anlamaya çalışıyorum, çünkü onu yanlış duyduğumdan eminim. *Evlilik mi?* Az önce önerdiği şey bu olamaz.

"Ne?"

"Bunun en iyi seçenek olmadığını ve hoşunuza gitmeyeceğini anlıyorum. Ama mantıken, evlenirsek ve siz piskopos olursanız, bu bize bu süreçten sağ çıkmak için gereken korumayı sağlayacaktır."

Yapabileceğim tek şey ona bakıp, espriyi bekleyip durmak. Ciddi olamayacağı için şaka yaptığını söylemesini bekliyorum. Ama Calder gülümsemiyor. Gözlerinde en ufak bir mizah belirtisi bile yok. İfadesi ciddi, neredeyse canı gönülden.

Aman Tanrım, ciddi miymiş?

"Sanırım aklını kaybediyorsun," diye fısıldadım sesim neredeyse duyulmuyordu.

"Dediğim gibi, en iyi seçenek değil ama ikimizi de hayatta tutacak tek çözüm bu."

"İkimiz de mi?" Başımı sallıyorum, ne dediğini anlamaya çalışıyorum. Düşüncelerim, sağlam bir şeye konamayan ürkek kuşlar gibi dağılıyor. Kendisiyle ilgili hiçbir şey söylemedi. "Ne tür bir tehlike *içindesiniz ?*"

"Senin içinde bulunduğun tehlikenin aynısını ben de yaşıyorum. Seni hayatta tutmak için verilen açık bir emre karşı geldim. Bu ihanettir. Babam bunu öğrenmeden önce bu işi bitiremezse, ikimiz de ölmüş sayılırız."

"Ahhh. Şimdi anladım. Bu seninle ilgili," dedim acı bir şekilde, korkunun yerini öfke alarak. "Kendi canını kurtarmakla ilgili."

"Hayır, bu ikimizle ilgili." Gözlerimi kırpmadan dikizliyor. "Eğer ona mantıklı, kabul edebileceği bir sebep sunamazsam, ikimiz de öleceğiz."

"Lütfen bana onun beni eşin yapmayı nasıl kabul edeceğini açıklayabilir misin?"

"Babamın her şeyden çok saygı duyduğu bir şey varsa, o da ailemizin adıdır. Piskoposlar istediklerini alırlar—herkes buna inanır. Ona karşı geldiğim için mutlu olmayacak ama bir adamın, bir piskoposun, bir şeyi alıp kendine mal etmesine saygı duyabilir."

"Peki ya babam?" Sesim titriyor. Zihnimde babamın nazik yüzünü, şefkatli gözlerini, iyiliğin kötülüğe galip geleceğine olan sarsılmaz inancını görüyorum. "Sence o yokken kızının bir piskoposla evlenmesini öylece kabullenecek mi?"

Calder'ın ifadesi sertleşiyor ve benimle mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışan adamdan, ailesinin kirli işlerini yapan acımasız bir tetikçiye dönüşümünü görüyorum. "Bunu başkasından duyarsa kabul edeceğini sanmıyorum, ama sen söylersen durum farklı. Kabul etmek zorunda çünkü bu senin seçimin."

"Ya öyle yapmazsa ve farklı tepki verirse, o zaman ne olacak?"

Calder omuz silkerek, "O zaman sanırım ona aileme olan borçlarını hatırlatmam gerekecek. Her an tahsil edilebilecek borçlar bunlar." dedi.

Şaşkınlığımı zorlukla bastırdım. "Gerçekten babamı tehdit mi edeceksiniz?"

"Elbette. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaparım." Öne eğildi ve gözlerindeki hesaplamayı gördüm. "Annen vefat ettikten sonra babam kilise ödemelerinde gecikme yaşadı. Babam ona yardım etmek için devreye girdi. Borcunu ödedi ve sana bakmasına yardımcı olması için biraz para verdi. Ailemden tek bir kelime yeter ve her şey yok olur. Kilise, evi, toplumdaki yeri. Bunun olmasını mı istiyorsun? Onun da bunu istediğini mi düşünüyorsun? Her şeyi kaybetmek için her şeyden vazgeçmeye razı mı?"

Bu savaşı kazanmanın imkanı yok. İçimde öfke ve çaresizlik savaşıyor. "Sen bir piçsin."

"Bana zaten bilmediğim bir şey söyle," diye hırladı. "Kötü adam olmaya razıyım. Bu durumdan kurtulabilmemiz için ne gerekiyorsa yaparım ve kimi tehdit edersem edeyim." Sesi alçalıp neredeyse yumuşak bir tona büründü. "Ve unutma, burada birçok hayat tehlikede. Babam senin ortadan kaybolman için Allie Porter'ı suçlamayı planlıyor. İkinizin birlikte kaçmış gibi görünmesini istiyor. Eğer evlenmezsek, Allie'nin hayatı biter."

Damarlarımdaki kan buz kesiyor. *Allie*. Hayır. Bunun olmasına izin veremem. Bishop ailesinin suçlarının kurbanı olmasına izin vermeyeceğim. "Bu saçmalık. Allie'nin bununla hiçbir ilgisi yok."

"Bunu biliyorum, ama babam umursamıyor. Ailenin korunmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacak. Strateji kuracak, suçu başkasının üzerine atacak."

Her şeyi çok net hatırlıyorum—Allie'nin yüzünün haberlerde manşetlerde yer alması, annesinin yaşadığı acı, kasabanın Porter

ailesine sırt çevirmesi. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Onu bu duruma sürüklemenize izin vermeyeceğim."

"O zaman benimle evleneceksin. Piskopos olacaksın ve ikiniz de korunacaksınız." Mavi gözleri şimdi sert, hesapçı bir ifade taşıyor. Beni köşeye sıkıştırdığını biliyor ve geri adım atmayacak. "Ama eğer reddedersen, eğer buna karşı çıkarsan, Allie de ortadan kaybolur. Baban her şeyini kaybeder. Ve sen—" Cümlesini tamamlamıyor, ama zaten tamamlamasına da gerek yok.

"Her halükarda ölüyorum," diye fısıldıyorum.

"İkimiz de öleceğiz. Tabii ki, önce değer verdiğimiz herkesin acı çekmesini izlemeden değil." Koltuğundan kalkıp pencereye doğru ilerledi. Hareketi yırtıcı, huzursuzdu. "Size olması gerekeni söylüyorum. Tek soru, işbirliği yapıp yapmayacağınız veya sizi her adımda zorlamak zorunda kalıp kalmayacağım. Seçim sizin. Sizin seçiminiz."

Bu manipölasyon son derece şeffaf; bir yandan koruma sağlarken diğer yandan tehdit ediyor. Beni, sanki hala yatağa zincirlenmişim gibi tuzağa düşürdü. Acıya götürmeyen tek bir yol bile göremiyorum.

Benim için. Babam için. Allie için. İyi bir seçenek yok, sadece berbatlığın farklı dereceleri var.

Dizlerimi göğsüme doğru çekip kollarımı onların etrafına sarıyorum.

Bu pozisyon tanıdık, rahatlatıcı. "Seninle evli olmak ne anlama gelir ki?" diye soruyorum sonunda, sesim kısık.

Calder temkinli bir şekilde yaklaşıyor. Sanki ani bir harekette kaçabilecek yaralı bir hayvan olduğumu biliyormuş gibi. "Bu, benim olduğun anlamına gelir. Bishop'un koruması altında. Ailenin bir parçası. Kimse sana dokunamaz."

"Sorduğum şey bu değil." Kendimi zorlayarak onun soğuk mavi gözlerine bakıyorum. "Bekler miydiniz—" sesim kesiliyor, yanaklarım kızarıyor. "Bu gerçek bir evlilik olur muydu?"

Gözlerinde bir anlama ifadesi belirdi. "Benden zorla cinsel ilişkiye girmemi mi istiyorsun?"

Yanaklarım güneş kadar kızardı. Bu kadar küstah olmak zorunda mıydı? Sözleri söylersem sesimin nasıl çıkacağından korkarak başımı salladım. *Bilmem gerek.* Benden ne bekleneceğinin tüm kapsamını

anlamam gerek. D n gecenin anısı zihnimde canlandı—istemedenden de olsa bedenimin onun dokunuşu altında nasıl uyandığı.

Eğer o seks istiyorsa bu çok mu kötü olur?

"Hayır," diyor kararlı bir şekilde. "Seni asla zorlamam. D n olanlar farklıydı. O, sana dokunmaya karşı koyamayan bir alçak olmamdı. Seni bana isteyerek vermeye teşvik edeceğim şeyi asla almam."

Alaycı bir şekilde güldüm ama yorum yapmadım. "Öyleyse benden ne *bekliyordunuz*?"

"İş birliği. Halk önünde rolünü oyna. İnsanların bizim birlikte olmamızın kendi seçimimiz olduğuna inanmalarını sağla. Benim karım olmak istediğine inandır." Tepkimi dikkatle izliyor. "Seni kaçıran adamı seviyormuş gibi davranmanın kolay olacağını sanmıyorum."

En azından bunu itiraf ediyor. En azından bunun, seçim yanılması altında gizlenmiş bir zorlama olduğunu gizlemeye çalışmıyor.

"Aslında hayır." Boğazımda oluşan kaygı yumağını yutkunarak bastırmaya çalıştım.

Önümde çömelıyor, gözleri benimkilerle aynı hizada. Bu kadar yakından, tenine işlemiş yorgunluğu, çenesindeki gerginliği görebiliyorum. Söylemese de, bunun onu çok yıprattığı açık.

"İyi bir koca olacağıma söz veremem. Kıskanç, sahiplenici veya talepkar olmayacağıma da söz veremem. Sonuçta ben bir erkeğim ve sen de güzel bir kadınsın. Kolay olmayacak. Gerçekten zor olacak ve benden nefret etmeye başlayabilirsin, ama söz veriyorum, Saint, eğer bunu yaparsan, seni güvende tutacağım. Evliliğimizin sınırları içinde sana verebileceğim tüm özgürlükleri vereceğim ve seni asla yatağıma zorla sokmayacağım."

"Ta ki ben isteyene kadar." Gözlerimi deviriyorum. "Demek istediğin bu zaten."

Gözlerindeki açlığı ve şehveti görmezden gelmek mümkün değil. "Aynen öyle, ve bir noktada gerçeği olduğu gibi kabul edeceksin. Her iki durumda da, ne olursa olsun, bu senin vereceğin bir karar olacak." Aramızdaki hava elektrik yüklü, gergin.

Dudaklarının dudaklarımda olduğunu, parmaklarının benim bile henüz keşfetmediğim yerlerime dokunduğunu hissediyorum.

Sunduğu şeyi kabul etmek korkunç bir fikir olurdu, ama başka seçeneğim yok ve zaman hızla geçiyor. *Tanrım bana yardım et.*

Bende ne yanlış var? Beni tehdit eden ve kaçıran adamla evlenmeyi neden düşünüyorum ki? Onun bana dokunması ve vücudumun daha fazlasını istercesine parlaması düşüncesi bir yana, ona duyduğum bu isteği, bu arzuyu yok edemiyorum.

Kalbim, bedenim, onun ne kadar korkunç ve tehlikeli olduğunun kanıtı tam önümde olsa bile unutmayı reddediyor.

"Ne diyorsunuz?" diye soruyor.

Keşke bana bakış şeklini görmezden gelebilseydim, sanki aynı anda hem değerli hem de tehlikeli bir şeymişim gibi. Bu, onu bu korkunç kâbustaki kötü adam, canavar olarak görmemi kolaylaştırırdı. Ama içten içe biliyorum ki, bunun daha fazlası var. Calder'ın görünenden daha fazlası var.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Rodeo birkaç gün sonra," diyor ayağa kalkarak. "İşte o zaman ilk gösterimizi yapmalıyız. Babam da dahil olmak üzere tüm şehre kendimizi göstermeliyiz."

"Günler mi?" Başımı sallıyorum, boğazımda panik yükseliyor. "Bu yeterli zaman değil. Bunu nasıl başaracağız?" Derimin tahriş olmuş olduğu bileğime dokunuyorum, sanki acının ısırtığı bana bunun gerçekten gerçek olduğunu hatırlatacakmış gibi.

"Bunu başaracağız." Mutfak bölümüne geçip malzemeleri topladı. "Bir planım var. Yarın babana gideceğiz. Evlilik cüzdanını alacağız. Resmi hale getireceğiz."

"Aklını kaçırmışsın. Bunun kabul edilmesinin imkanı yok." Bunu söylerken bile doğru olmadığını biliyorum. Calder, babamın inşa ettiği her şeyi tehdit ediyorsa, asla kabul etmez.

"Evet, özellikle de alternatif daha kötüyse, yapacak. Ayrıca, onun olması gerekiyor. Bu, babamın gözünde anlaşılmaya meşruiyet kazandıracak." Calder, etkili ve becerikli hareketlerle yemek hazırlamaya başlar. "Sizi doyurmam gerek."

Onu çalışırken izliyorum, bir yandan da aklım olası planlarla dolu. Ya kaçarsam? Ya kaçarsak? Babamı benimle gelmeye ikna edebilir miyim? Piskoposların bizi bulamayacağı bir yere kaybolabilir miyiz?

Bunu düşünürken bile cevabı biliyorum. Bishop ailesi Montana'nın yarısına sahip. Etki alanları Black Hollow Creek'in ötesine uzanıyor. Ayrıca, Allie de var; kaçarsak ona ne olurdu acaba?

Korku beni sarıyor. Tuzağa düştüm. Tamamen ve kesinlikle tuzağa düştüm.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim, ama Calder'in yemek pişirmesi için yeterli zaman geçmiş.

Bana bir tabak getirdiğinde, hiçbir şeyin tadını almadan, mekanik bir şekilde yiyorum. Küçük masada karşımda oturuyor, dar alanda varlığı ezici bir etki yaratıyor.

Yediğim her lokma sanki taş yutuyormuşum gibi geliyor.

Aramızda gergin bir sessizlik hüküm sürüyor. Bakışları bedenimi tarıyor, beni inceliyor, tepkilerimi ölçüyor. İşimiz bittiğinde, o bulaşıkları yıkarken ben de annemin yorganına zırh gibi sarılıp yatakta oturuyorum.

"Evliliğimiz sahte olsa da, başkaları için meşru olacak. Bu, siz güvende olduktan sonra bile, babam artık bizim için bir tehdit oluşturmadığında bile, evliliğimizin devam edeceği anlamına geliyor." diyor Calder. Yüz ifadesi ciddi, neredeyse kasvetli. "Bir kere benim oldun mu, benim kalacaksın. Piskopos evlilikleri boşanmayla sonuçlanmaz. Bunu kabul edersen, kalıcı olur."

Sözlerinin kesinliği göğsümü sıkıştırıyor. Bunun hayatta kalma mücadelesi olduğunu iddia ediyor, ama bugün vereceğim karar tüm varlığımı belirleyecek.

"Bu—" Bunu aklım almıyor bile. "Bu çok büyük bir karar. Tüm hayatım ve geleceğim tehlikede."

"Teknik olarak bundan daha büyük, ama evet."

"Bana tekrar ne olacağını açıklayın."

"Rodeo bizim son tarihimiz. Planımız, evli olarak birlikte ortaya çıkmak. Bunu yapmak babamı bunu kabul etmeye zorluyor. Çok fazla sorgulamak onu zayıf gösterecek. Piskoposlar kendilerini zayıf gösterecek hiçbir şey yapmazlar," diye açıklıyor.

Kaybolmak istiyorum. Bu korkunç kâbustan uyanmak istiyorum.

"Suya ihtiyacım var," dedim, sesim zar zor duyuluyordu.

Başını salladı ve mutfağa doğru dönerek pompaya doğru yürüdü. Bir bardağa biraz su pompaladı. Bana sırtı dönükken aklıma bir fikir

geldi.

Bunu açıklayamam. Tek yapabileceğim içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin vermek.

Yatağımdan kalkarken kalbimin atışı o kadar yüksek ki kulaklarımda bile duyabiliyorum. Gözlerim kamp ocağının yanında asılı duran dökme demir tavaya takılıyor. Ulaşabileceğim mesafede. Daha iyisini düşünmeden alıyorum. Titreyen ellerimde, dikkatlice kaldırırken ağırlığı alışılmadık geliyor. Hayatımda hiç kimseye zarar vermedim. Hiç kimseye zarar vermek istemedim. Ailem beni diğer yanağımyı çevirmeye, affetmeye, merhamet göstermeye yetiştirdi. Bu sefer yapamam. Çok fazla risk var.

Onunla evlenemem. Piskopos olamam. Yarın beni babamın yanına sürüklemesine ve bu yalanı sevdiğim herkese zorla kabul ettirmesine izin veremem. Hayatımın geri kalanını, her şeyi mahveden bir adamın esir karısı olarak, onu seviyormuş gibi yaparak geçirmeyi reddediyorum.

Denemeliyim. Bir şeyler yapmalıyım. Umutsuz olsa bile. Beni yakalasa bile. Denemek uğruna ölsem bile. Kaçacağım. Babamı ve Allie'yi alacağım ve hep birlikte ortadan kaybolacağız. Belki de Piskoposların bize ulaşamayacağı Seattle'a geri döneriz. Ulaşılar bile, en azından bir seçim yapmış olurum.

Calder elinde fincanla arkasını döndü. Beni orada, elinde tavayla dururken görünce mavi gözleri şokla büyüdü.

"Aziz, yapma—"

Tüm gücümle sallanıyorum.

Tava kafasının yan tarafına isabet etti ve mide bulandırıcı bir ses kollarımda yankılandı. Calder geriye doğru sendeledi, elindeki bardak düştü ve su yere sıçradı. Elini kafasının yan tarafına bastırdı ve parmaklarının arasından sızan parlak kırmızı kanı gördüm. Aman Tanrım. Bunu ben yaptım. Ona zarar verdim.

Tavayı yere düşürdüm ve büyük bir gürültüyle yere çarptı.

"İsa Mesih," diye homurdanıyor.

Ne yaptığımı düşünmüyorum. Sadece hareket ediyorum. Cebinden kamyonunun anahtarlarını alıyorum, sonra kapının yanındaki yedek botlarıma ayaklarımı geçirip battaniyeyi vücuduma daha sıkıca sarıyorum.

Bu sefer beni durduracak hiçbir zincir yok. Benimle özgürlük arasında sadece ucsuz bucaksız bir boşluk var.

Ellerim mandalla beceriksizce uğraşiyor, kıymetli saniyeler akıp gidiyor ve sonra—

Kapı ardına kadar açıldı ve ben geceye doğru koştum. Kar anında yüzüme çarptı, binlerce minik iğne gibi batıyordu, soğuk o kadar yoğundu ki nefesimi kesiyordu. Sadece eşofman ve pazen bir gömlek giymiştim, palto yoktu ve botlarım da çok büyüktü. Bu tür bir kar fırtınasından beni koruyacak hiçbir şey yoktu.

Bunun bir önemi yok.

Kamyona doğru koşuyorum ama üzeri karla kaplı ve temizlemeye vaktim yok. *Kahretsin.* Artık tek seçeneğim kaldı.

" *Aziz!* " diye kükredi Calder, sesi öfke ve paniğin karışımıydı; beni yakalarsa acı çekeceğimi de belli ediyordu.

Geriye bakmıyorum ve yavaşlamıyorum. Sadece fırtınanın içine, karanlığın içine, beni bekleyen her ne kader varsa ona doğru ilerliyorum. Kar zaten derin, her adım bir mücadele.

Ayaklarım uyuşmuş halde ağır ağır ilerliyorum. Soğuğu unut, acıyı unut. Bunlar sadece geçici. Geleceğini düşün. Babanı ve Allie'yi düşün. Bir yön seçiyorum ve umarım bu yön, *ondan uzak bir yere, herhangi bir yere götürür.*

Ağaçlar etrafımı sarmış, beyaz fırtınanın içinde karanlık şekiller oluşturuyorlar. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Şehre mi yoksa daha derinlere, vahşi doğaya mı doğru gittiğimden emin değilim.

Tek bildiğim şey, buradan uzaklaşmam gerektiği.

Çünkü karda ölmek bile onun olmaktan daha iyidir.

Ölüm bile kendi başıma verebileceğim bir karar.

Attığım her adımda ağaçlar beni biraz daha içine çekiyor ve kulübe beyaz bir perdenin ardında gizlenerek gözden kayboluyor.

“ AZIZ!”

Sesim geceyi yırtarcasına, daha önce hiç hissetmediğim, hatta ne zaman olduğunu bile hatırlayamadığım bir panik ve öfkeyle dolu. Korku, kendime hissetmeme izin verdiğim bir şey değil. Benim dünyamda korku seni öldürür. Ama bu farklı. Bu kendim için duyduğum bir korku değil. Onun için duyduğum bir dehşet. Yüzümün kenarından kan sızarken, sendeleyerek verandaya çıkıyorum. Kanıyor olmam umurumda değil.

Endişem Saint. Kar fırtınası şiddetlendi. Rüzgar ağaçların arasından canlı ve öfkeli bir şey gibi uluyor. Kar o kadar yoğun yağıyor ki önümü zar zor görebiliyorum.

Dışarıda bir yerlerde, neredeyse hiç giyinmemiş bir şekilde, Saint adında biri var.

Onu yakında bulamazsam ölecek.

Bunu düşünmek bile beni kahrediyor ama doğru. Bir şeyler yapmam gerek.

Kapının yanındaki askıdan paltomu alıp giyerken yere göz gezdirdim. Hızla biriken karda zar zor görünen izler, kulübeden uzaklaşıyordu. Ağaçlık alana doğru yönelen küçük, umutsuz ayak izleri.

Aptalca. Çok aptalca.

Denemesinden dolayı onu suçlayamam.

Siz de aynısını yapmaz mıydınız? Kimse esaretin kesinliğine kıyasla ölüm olasılığını seçmez miydi?

Bu düşünce, korkunun şiddetini azaltmıyor.

Fırtınanın içine doğru fırlıyorum, izlerini takip ediyorum. Her adımda başım acıdan kıvranıyor, görüşüm hala bulanık. Yine de devam ediyorum. Acı önemli değil. Boynumdan aşağı akan kan önemli değil. Önemli olan tek şey, soğuk gelmeden önce onu bulmak.

Ani bir rüzgar montumu bıçak gibi kesiyor ve soğuğa karşı dişlerimi sıkıyorum. Kar yüzümü yakıyor, neredeyse görmemi imkansız hale getiriyor. Onun için durumun nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum—açıkta, savunmasız, zaten hipotermiye yakalanmış durumda?

Ne kadar ilerlemiş olabilirdi? İki yüz yarda mı? Üç yüz yarda mı?

Kaçmak için yeterince uzak değil, ama denemekten ölmek için yeterince uzak.

Ayak izleri çoktan silinmeye başlamıştı, fırtına onun her izini silmek için çalışıyordu. Daha hızlı hareket ediyordum, nefesim sert bulutlar halinde geliyordu. Ağaçlar etrafımı sıkıyor, yoğun ve karanlık bir hal alıyordu. Ormanın bu kısmı gündüz bile tehlikeliydi. Bu koşullarda, karın altında saklı devrilmiş bir kütük onun sonu olabilirdi.

"Azize !" diye kükredim ona seslenerek. Rüzgar sesimi yuttu. "Koşmayı bırak!"

Hiçbir şey. Hiçbir yanıt yok. Sadece rüzgarın uğultusu ve yağın karın fısıltısı.

Onun bıraktığı izi takip ederek ağaçların arasına daha da derinlere doğru koştum. Başımda zonklama her kalp atışıyla birlikte şiddetleniyordu, kafama isabet eden tavanın keskin bir hatırlatıcısıydı bu. Beni fena halde vurdu. Gerçekten fena. Eğer Bishop soyundan gelmeseydim, o darbe beni birkaç saniyeliğine bayıltmaktan daha fazlasını yapabilirdi.

Belki birkaç dakika.

Aniden ve düzensiz bir şekilde sola doğru sapıyor. Şimdi sendeliyor. İyi, bu yavaşladığı anlamına geliyor. Ama aynı zamanda

kötü, çünkü koordinasyonunu kaybettiği anlamına geliyor. Büyük olasılıkla hipotermi başlıyor ve net düşünmesini engelliyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Bunu hissedebiliyorum.

Sonra onu fark ettim.

Beyazlar içinde ufak tefek bir figür, düzensiz ve koordinasyonsuz hareketlerle ilerliyor. Belki elli metre ileride, sarhoş gibi ağaçların arasında yalpalayarak yürüyor. Her birkaç adımda bir tökezliyor, kendini toparlıyor ama saf inatçı iradesiyle ilerlemeye devam ediyor.

Şimdi bile, hatta ölmek üzereyken bile, hâlâ mücadele ediyor.

Göğsümde tanımlanamaz bir duygu belirliyor: Gurur, dehşet ve adını koymak istemediğim başka bir şey.

"Aziz!" diye sesleniyorum, karda daha da hızlanarak ilerliyorum.

Arkasını dönmüyor. Beni duyuyor gibi bile değil. Sadece bir ayağını diğerinin önüne koymaya devam ediyor. Aramızdaki mesafeyi uzun, güçlü adımlarla kapatıyorum. Çiftlik işi beni güçlü kıldı, tam da bu tür bir kovalamacaya yetenekli hale getirdi.

Hiç şansı yoktu.

Otuz yarda.

Yirmi.

On.

Tekrar tökezleyip sertçe kar yığınınına düşüyor, sonra da kendini yukarı itmek için çabılıyor, hareketleri ağır. Şiddetli bir şekilde titriyor, iyi, bu vücudunun hala kendini ısıtmaya çalıştığı anlamına geliyor. Titreme durduğunda ise, gerçekten büyük bir sorunla karşı karşıya kalacak.

"Azizim," dedim bu sefer daha yumuşak bir sesle, aramızdaki son birkaç adımı da kapatarak.

Dizlerinin üzerine çöker ve odaklanmakta zorlanan gözleriyle bana bakar. Dudakları mavi, teni ölüm kadar solgun. Saçlarına ve kirpiklerine kar yapışmış. O kadar üşüyor ki artık titremez bile. O aşamayı geçmiş, tehlike bölgesine girmiş.

"H-hayır," demeye çalıştı ama kelime peltek çıktı. "B-bırakın da—"

"Ölüyorsun," dedim ona açıkça. "Burada on dakika daha kalırsan öleceksin. Bunu mu istiyorsun?"

"Daha iyi—" Dişleri o kadar şiddetli takırdıyor ki cümlesini tamamlayamıyor.

"Neyden daha iyi? Benim karım olmaktan mı?" Önünde çömeldim ve elimi uzattım. "Benimle evlenmektense donarak ölmeyi mi tercih edersin?"

"E-evet." Kelime neredeyse fısıltı gibi, ama o kadar çok meydan okuma, o kadar çok saf dürüstlük içeriyor ki, tavadan daha çok etkiledi beni.

O bunu gerçekten kastediyor. Benim olmaksızın ölmeyi tercih ederdi. Belki de yapmam gereken bu. Onu bırakmalıyım. Seçimini yapmış, açıkça belli. Doğru olan, merhametli olan bu olurdu. Ama tüm bu zahmete boşuna girmedim ve artık onu bir daha asla bırakmayacağım diye rol yapmaktan bıktım.

"Seçeneğin yok," dedim ona, zayıf direnişine rağmen onu kollarıma alarak. "Seni hayatta tutmak için zaten her şeyi riske attım. Şimdi hayatını boşa harcamana izin vermeyeceğim."

Çabalamaya çalışıyor ama vücudu itaat etmiyor. Soğuk gücünü almış, onu kollarımda çaresiz bırakmış. Hıçkırık olabilecek ya da sadece hareket ettirilmeye verdiği tepki olabilecek bir ses çıkarıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye zar zor söyleyebiliyor.

"Biliyorum." Onu göğsüme sıkıca bastırarak kulübeye doğru geri yürüyorum. "Ve yarın evlendiğimizde benden daha da çok nefret edeceksin. Çünkü hayatta kalmayı seçebilecek kadar zekisin, hayatta kalmak teslim olmak gibi görünse bile."

Cevap vermiyor. Belki de beni duymadı bile. Başı omzuma yaslanıyor, bilinci kayıyor. Bu kötü. *Kahretsin.*

Daha hızlı hareket ediyorum, adımlarımı olabildiğince geri takip ediyorum. Kulübe çok uzak değil, ama bu fırtınada, görüş mesafesi neredeyse sıfırken, kilometrelerce uzakta gibi geliyor. Başım yarasından akan kan kara damlıyor, iz bırakıyor. Başım hala zonkluyor, ama umursamıyorum. Acı hiçbir şey değil. Saint için duyduğum korku mu? İşte o her şey.

Ağaçlar seyrekleşiyor ve birdenbire işte orada—kulübe, açık kapıdan içeriye sıcak bir ışık sızıyor. Verandanın basamaklarından yukarı çıkıp kapıyı arkamızdan sertçe kapatıyorum, fırtınayı dışarıda bırakıyorum.

Kulübenin sıcaklığı adeta bir duvar gibi çarpıyor. Saint'i doğrudan ateşe götürüp şöminenin önüne yere bırakıyorum. Artık titremiyor.

Göğsünün hafifçe inip kalkması dışında hiç kıpırdamıyor.

Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Önce kendi paltomu çıkarıyorum, sonra da onun kıyafetlerine geçiyorum. Flanel gömleği sırlıslıkla olmuş ve yer yer buz gibi donmuş. Altındaki teni buz gibi, dudakları ve tırnakları morarmış. Üzerindeki her şeyi çıkarıp iç çamaşırına kadar soyuyorum, sonra da kulübedeki tüm battaniyeleri alıyorum.

Ama battaniyeler yeterli olmayacak. Bu kadar şiddetli hipotermi için yeterli değil.

Vücut ısısı. İhtiyacı olan şey bu; doğrudan ten teması.

Islak tişörtümü ve kot pantolonumu çıkarıp sadece boxer'ımla kaldım, sonra onu kendime doğru çektim. O kadar soğuktu ki şok oldum, sanki bir cesedi tutuyordum. İkimizi de battaniyelere sardım, onu sıcaklığım ile kuşattım, donmuş uzuvlarına tekrar ısı getirmeye çalıştım.

İşte o zaman beynim vücuduma yetişiyor.

Tenleri tenime değiyordu. Yumuşak, soğuk ve her yerim. Göğüsleri göğsüme bastırılmıştı, alt tarafımızda sadece ince külotunun ve boxer'ımın kumaşı vardı. Kalçasının kıvrımı elimin altındaydı. Uylukları benimkilerle iç içe geçmişti. Tatlı, savunmasız vücut hatları benimkiyle mükemmel bir şekilde hizalanmıştı.

İsa.

Şimdi bunun zamanı değil. O ölüyor—hipotermik ve tıbbi müdahaleye ihtiyacı var—kahretsin, vücudumun şu anda ne olduğunu düşündüğüne bakmaksızın. Ama biyoloji zamanlamayı umursamıyor. Dudakları morarmış ve bilinci neredeyse yerinde olmamasına rağmen, kollarımda neredeyse çıplak halinin verdiği hisse karşılık olarak penisim çoktan hareketlenmeye başladı.

Cehenneme gideceğim. Kesinlikle cehenneme gideceğim. Zaten bu konuda hiçbir şüphe yoktu.

Kalçalarımı ayarlayarak, onun çok ihtiyaç duyduğu ısı transferini engellemeden aramızda biraz mesafe yaratmaya çalışıyorum. Ama gidecek yer yok. Birbirimize dolanmış, ten teneyiz ve her nefesi bedenini benimkine sürtüyor, çenemi sıkıkmama neden oluyor.

"Hadi ama, Saint," diye mırıldanıyorum saçlarına doğru, onun bana yaslanmasının verdiği o güzel hissi düşünmektense onu hayatta

tutmaya odaklanmaya çalışarak. "Sakin ölme. Her şeyden sonra asla."

Nefes alışverişi sığ ve düzensiz. Onu daha sıkı tutuyorum, bir elimle sırtını yukarı aşağı ovuşturarak sürtünme, ısı, her neyse yaratmaya çalışıyorum. Avucum omurgasının pürüzsüz yüzeyinde, belinin kıvrımında, yavaş yavaş ceset gibi soğukluğunu kaybeden yumuşak derisinde kayıyor.

Fark etmeyi bırak. Hissetmeyi bırak. Sadece onu hayatta tut.

Fark etmemek imkansız. Onun her santiminin benim her santimime değdiğini hissetmemek imkansız. Göğüslerinin yumuşak ağırlığı. Karnının pürüzsüz teninin benimkine bastırılması. Bacaklarının uyluklarımın arasına sıkışmış hali, bana o kadar yakın ki

Gözlerimi kapatıp nefeslerimi saymaya odaklanıyorum. Ateşin ıtırtısına. İç amaşırmadaki artan baskıdan ve benden nefret eden neredeyse çıplak bir kadını tuttuğum gerçeğinden başka her şeye odaklanıyorum.

Evleneceğim neredeyse çıplak bir kadın.

Neredeyse ıplak bir kadın ki, sonunda her anlamda benim olacak.

Bu düşünce hiç yardımcı olmuyor.

Bu benim hatam. Onu çok fazla ve çok hızlı bir şekilde zorladım. Her şeyi sindirmesi için ona daha fazla zaman vermeliydim. Tehditlerde daha az acımasız olmalıydım. Yapmalıydım—

Ne yapmalıydım? Onu serbest bırakmalı mıydım? Ona onu neden öldüremeyeceğimi açıklayan gerçeği söylemeli miydım?

Takıntımın ve ihtiyacımın kontrolden çıktığını, Martin'le olan fiyaskonun bana mükemmel bir fırsat verdiğini, kamyonumdaki gece ile onun kapısındaki gece arasında bir yerde, artık bir tanık olmaktan çıkıp tamamen başka bir şeye dönüştüğünü itiraf ettim.

Hayır. Bu daha da kötü. Bunu bana karşı kullanırdı, manipölasyon yoluyla özgürlüğüne kavuşmak için kullanırdı. Sonra da babam ikimizi de öldürürdü.

Tek yol bu. Evlilik, sahiplenme, onu kendime ait ilan etme, onu hayatta tutmanın tek yolu bu. Benden nefret etse bile. Bunu kabul etmektense ölmeyi tercih etse bile.

Ne yazık ki. Ölmesine izin vermeyeceğim. Ben hayatta olduğum sürece asla.

Dakikalar geçiyor. Beş de olabilir, yirmi de. Birini ölümün eşiğinde tutarken, geri dönmesi için dua ederken zaman anlamını yitiriyor. Yanımızda ateş çıtırıyor, ısı sırtıma yayılıyor. Saint'i göğsüme sıkıca bastırıyorum, bedenim onu saran bir fırın gibi.

Vücudunun benimkine her sürtünmesi bir işkence. Tatlı, acı verici bir işkence. Teninin ısınması artık soğuk şokundan değil, kan akışının, yaşamın yavaş yavaş geri dönüşünden kaynaklanıyor. Ve bu sıcaklıkla birlikte, sadece onun için değil, benim için de hisler geliyor. Ellerimin altında teninin yumuşaklığı. Koşullara rağmen, sanki bunun için yaratılmış gibi bana tam oturması. Vücudunun hipotermiyle savaşırken çıkardığı küçük sesler.

Sertleştim. Tamamen, acı verici derecede sertleştim. Bunu saklamanın, bundan kaçınmanın imkanı yok. Penisimin kalçasına baskı yapıyor ve kendimden nefret etmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yok.

O ölüyor ve ben tahrik oluyorum. Vücut ısısı düşmüş ve bedenim onu sahiplenmek istiyor. Benden kaçmak için bir kar fırtınasının içine koştu ve aklımdan geçen tek şey, kollarımda ne kadar doğru hissettirdiği.

Mahvoldum. Tamamen mahvoldum.

Yavaş yavaş, çok yavaş bir şekilde, teni ısınmaya başlıyor. Çok geçmeden, dudaklarındaki ölümcül mavi ton kayboluyor ve yanaklarına yeniden renk geliyor.

Titremeye başlıyor.

Şiddetli, tüm vücudunu sarsan titremeler. Onu bu süreçte tutuyorum, hareket onu ereksiyon halindeki penisime bastırırken bile içimi bir rahatlama kaplıyor. Her titremeye göğüsleri göğsüme sürtünüyor. Uylukları bana karşı kasılıp gevşiyor. Masumiyet ve günah birbirine karışmış durumda ve ben bunun içinde boğuluyorum.

"İşte bu kadar," diye mırıldandım, sesim niyetimden daha kaba çıkmıştı. "Bana geri dön, tatlı kızım."

Yüzüne odaklan. Nefes alışverişine. Onunla yaşadığım en büyük yakınlığın bu olduğu ve onun bunun farkında bile olmadığı gerçeğinden başka her şeye odaklan.

Gözleri aralanıyor, önce odaklanmamış ve şaşkınlıkla parılıyor. Sonra bilinci geri geliyor ve onunla birlikte hafızası da. Kollarımda kasılıyor ve bu ani gerilim onu bana daha da sıkıca bastırıyor.

Şimdi bunu hissetmesi gerekiyor. Onu böyle tutmanın bana ne hissettirdiğini tam olarak hissetmesi gerekiyor.

"N-nerede—" Sesi boğuk, neredeyse duyulmuyor.

"Kabin. Güvendesiniz."

"Güvenli değil." Uzaklaşmaya çalışıyor ama vücudu itaat etmiyor. Titremesi çok şiddetli, gücü tamamen tükenmiş. Sonra birden hareketsiz kalıyor ve durumumuzu tam olarak anladığı anı biliyorum. Neredeyse çıplak. Birbirimize yapışmışız. Benim bariz cinsel uyarılmam kalçasına batıyor.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Sen—"

"Biliyorum." Özür dilemiyorum. Yalan söyleyemem. "Vücudum tepki veriyor. Tam olarak kontrol edemiyorum."

Yanakları kızardı, bu sefer soğuktan değil, utançtan. Ya da belki de öfkeden. Saint'in durumunu anlamak zor. "Bırak beni."

"Bunu yapamam." Tutuşumu biraz ayarlamaya çalıştım, baskıyı hafifletmeye çalıştım ama sadece vücudunu benimkine sürtmeyi başardım ve nefesim kesildi. "Hipotermiksin. Vücut ısına ihtiyacın var, yoksa ölebilirsin. Bu yüzden direnmeyi bırak ve seni ısıtmama izin ver."

"İstemiyorum—" Tekrar şiddetli ve tüm vücuduyla titriyor, bu da göğüslerini göğsüme daha da bastırıyor. Soğuktan sertleşmiş meme uçları tenime sürtünüyor ve inlememi zor tutuyorum.

"Şu anda ne istediğin umurumda değil. Şu anda, istesen de istemesen de seni hayatta tutuyorum." Sesim, kontrolü sağlamaya çalışmaktan dolayı gergin çıkıyor.

Hıçkırık yarı kahkaha karışımı bir ses çıkarıyor. "C-canavar."

"Evet." Başını çenemin altına yerleştirdim, bir elimi sırtına yaslardım ve avucumun altındaki yumuşak teninin hissine değil, tıbbi olarak gerekli olan şeye odaklanmaya çalıştım. "Hayatını kurtaran canavar. *Yine.* "

Titremesi yavaş yavaş geçene kadar öylece kalıyoruz. Dakikalar bir saate, belki de daha fazlasına dönüşüyor. Dışarıda fırtına uğulduyor, ama içeride sadece ateşin çıtırtısı, nefes alışverişimiz ve

yavaş yavaş geri dönen sıcaklık var. Tüm bunların altında bir gerilim var; cinsel, inkar edilemez ve koşullar göz önüne alındığında son derece yanlış, ama yine de orada.

Aldığı her nefesi hissedebiliyorum. Vücudundaki her ufak hareketi. Teninin ellerimin altında soğuktan sığağa, oradan da ılıklaşması. Yumuşaklığının benim sertliğime değmesi. Bu bir ıstırap. Güzel, korkunç bir ıstırap.

Penisimin sertliği geçmedi. Aksine, o ısındıkça, bedeni yeniden hayata döndükçe, acı daha da kötüleşiyor. Hareket etmiyorum. Hiçbir şey yapmıyorum. Sadece onu tutuyorum, şartlar farklı olsaydı benim olabileceklerin vaadiyle kendime işkence ediyorum. Eğer o bunu isteseydi. Eğer onun bana gönüllü olarak gelme şansını yok etmeseydim.

Sonunda titremesi duruyor ve nefes alışverişi düzene giriyor. Hala güçsüz, hala bitkin, ama artık acil bir tehlike altında değil.

Ve neredeyse çıplak bedenini benimkine bastırmanın bende tam olarak ne gibi etkiler yarattığının kesinlikle farkında.

"Neden?" diye sordu aniden, sesi göğsüme yaslanmış, kısık bir şekilde.

"Neden penisim o kadar sert ki doğru düzgün göremiyorum?"

Burnundan hırıltılı bir ses çıkardı. *Bu bir kahkaha mıydı?* "Neden peşimden geldiniz? Neden ölmemi beklemediniz?"

İyi bir soru. Ama buna iyi bir cevabım olduğundan emin değilim, ya da en azından sesli olarak söylemeye hazır olduğum bir cevap değil.

"Seni kar fırtınasında ölmen için bunca zahmete girmedim," diyorum ona, cevabımı doğrudan tutarak, gerçeğin tamamını yansıtmaya da. "Bunu kabul etmenin zor olduğunu biliyorum, ama ölüm çözüm değil."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Kaçma girişimlerimden asla vazgeçmeyeceğim," diye yanıtladı.

"Biliyorum."

"Bunu asla affetmeyeceğim."

"Bunu ben de biliyorum."

Bir süre daha duraksadı. "Ve hâlâ benimle evlenmek mi istiyorsun?"

"Evet."

Direnışı bedeninden çekilmiş, bana yaslanmış halde. Teslimiyet değil, henüz değil. Ama içinde bulunduğu gerçekliği kabulleniş. Onu kurtardığım için hayatta. Onu tuttuğum için sıcak ve kaçacak yeri yok.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"Demek ki bunu bir beş kere söyledin." Yüzündeki ipeksi sarı saç tutamlarını geriye doğru ittim, tenine geri dönen sıcaklığı hissettim. "Önemli değil. Her halükarda benimle evleneceksin. Yarın babanın yanına gideceğiz. Evlilik belgesini alıp bunu resmileştireceğiz."

"Buna inanmayacak. Benim bunu seçmeyeceğimi biliyor."

"Ona inandırdığımız her şeye inanacak." Ateş ışığında gözlerine bakıyorum. "Ona beni sevdiğini söylemeni istiyorum. Aylardır gizlice görüştüğümüzü ve bu evliliği istediğini söylemeni istiyorum."

"Yapamam—"

"Yapamazsın mı yoksa yapmak istemiyor musun? Çünkü aralarında fark var ve eğer yapmazsan, senin iddia ettiğin canavar gibi görünmek zorunda kalacağım. Onu bir hafta içinde o kiliseden çıkarıp evsiz bırakacağım ve ikimiz de bunun senin istediğin şey olmadığını biliyoruz."

Gözleri yaşlarla doldu. "Sen çok zalimsin."

"Ben pratik bir insanım." Baş parmağımla bir gözyaşımı siliyorum. "Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, her şey o kadar kolaylaşır."

"Hiçbir zaman kolay olmayacak."

"Belki de değildir," diye onaylıyorum. "Ama olma ihtimali de var ve seninle mümkün olan en kolay yolu seçmek istiyorum."

Gözlerini kapatıyor, yanaklarından taze gözyaşları süzülüyor. Onu kucaklıyorum, ağlamasına, sahip olacağını sandığı hayat için, koruyacağını sandığı özgürlük için yas tutmasına izin veriyorum.

Gözyaşları nihayet dindiğinde, kollarımda cansız ve son derece bitkin haldeydi. Ölümden dönme deneyimi, duygusal yıkımla birleşince onu tamamen tüketmişti.

"Uyu," diyorum ona, üzerimizdeki battaniyeleri düzeltirken. "Geri kalan her şeyle yarın ilgileniriz."

"Burada uyuyamam. Seninle birlikte."

"Başka seçeneğiniz yok. Sizi şu anda taşımak aptallık olur. Vücudunuzun sıcak kalması gerekiyor."

"Ancak-"

"Azizim." Çenesinden tutarak bana bakmasını sağladım. "Benden kaçmak için kar fırtınasına girdin ve neredeyse ölüyordun. Bu gece seni gözümün önünden ayırmayacağım. O yüzden kabul et. Gözlerini kapat. Uyu."

Uzun bir süre bana bakıyor, mavi gözlerinde bir savaş sürüyor ve sonunda yorgunluğa yenik düşüp gözlerini kapatıyor. Uyuyamıyorum, denesem bile uyuyamam. Çok gerginim, düşüncelerim karmakarışık. Gece boyunca saatler geçiyor, onu kucaklayıp sıcak tutarak ve nefes alışverişinin düzenli olmasını sağlayarak uyanık kalıyorum.

Başımda oluşan yara kanamayı durdurdu ama hâlâ şiddetli bir şekilde zonkluyor. Dikiş atılması gerekirse şaşırmam, eğer gerekirse de sabaha kadar beklemek zorunda kalacağım.

Şu anda önemli olan tek şey kollarımda tuttuğum kadın.

Benim olmaktansa ölmeyi tercih eden kadın.

Her neyse, evleneceğim kadın o.

Dışarıda fırtına şiddetle eserken ve ateş sönmeye başlarken, içimden sessizce bir söz veriyorum: Onu hayatta tutacağım. Onu güvende tutacağım. Onu, benim için önemli olan her anlamda kendime ait kılacağım.

Bunun için benden nefret etse bile.

İkimizi de mahvetse bile.

Çünkü alternatifler—onun ölümünü izlemek ya da gitmesine izin vermek—yapabileceğim şeyler değil. Artık değil. Belki de asla. Seçimimi yaptım. Onun seçimini de yaptım. Ve bu, onun yaşamayı öğrenmesi gereken bir şey.

Kahve kokusuyla UYANIYORUM .

Bir an için, kendimi evimdeymiş gibi hissediyorum. Son birkaç günün, çok fazla suç podcast'i ve aşırı aktif bir hayal gücünün yarattığı korkunç bir kabustan başka bir şey olmadığını düşünüyorum. Yerimde kıpırdanırken, kaslarımdaki ağrı ve bacaklarımdaki sızı bana nerede olduğumu hatırlatıyor. Sanki bir kamyon çarpmış gibi hissediyorum.

Ardından dün gecenin anıları şiddetli bir şekilde zihinlere üşüşüyor.

Kulübeden kaçtım, kar fırtınasının içinde kayboldum. O kadar soğuktu ki, aldığım her nefes ciğerlerime saplanan bıçaklar gibiydi. Calder beni buldu, geri taşıdı ve ıslak kıyafetlerimi çıkardı, ölümcül soğuk beni bırakana kadar beni vücuduna bastırdı. Hala teninin sıcaklığını hissedebiliyorum. Tahrik olduğunun tartışılmaz kanıtı kalçamdaydı.

Hayatımı kurtardı. *Yine*. Bu saçmalık. Ben saçmayım. Sadece ölmedim, aynı zamanda kendimi de rezil ettim. Hâlâ onun kokusunu taşıyan battaniyelerin içinde saklanıyorum.

Etrafım onunla çevriliyken ona duyduğum çekimi görmezden gelmek zor. Dün gecedен kalma kıyafetlerim şöminenin yanındaki bir sandalyenin üzerine serilmiş; kumaş kuru görünüyor.

Kendime ait hiçbir kıyafetim olmadığı için bu benim için büyük bir şans.

Vücuduma şöyle bir baktığımda, üzerimde bir tişört olduğunu fark ediyorum. *Onun tişörtü.* Bu düşünceyle midem kasılıyor. Ben bayginken beni giydirmişti.

Tekrar.

Minnettar olmam gerektiğini biliyorum. Teşekkür etmem gerektiğini biliyorum. Ama istemiyorum ve bu beni kendimden farklı hissettiriyor.

Vücudum daha önce hiç yaşamadığım şekilde ağrıyor. Sadece soğuktan veya koşmaktan değil, daha derin bir şeyden de. Her kalp atışımda ayaklarım zonkluyor, muhtemelen donma, ama bakmaya çok korkuyorum. Her nefeste ciğerlerim yanıyor, donmuş havayı solumaktan tahriş olmuş durumda. Kemiklerim bile ağrıyor, sanki soğuk o kadar derine işlemiş ki, etkisi henüz geçmemiş gibi.

Ama hayattayım.

Böyle olmak istemiyordum ama oldum.

Calder görüş alanıma giriyor ve ben de hızla gözlerimi kapatıp hâlâ uyuyormuş gibi yapıyorum. Henüz onunla yüzleşmeye hazır değilim. Beni yakalamış olmanın, beni kurtarmış olmanın, kaçışın imkansız olduğunu kanıtlamış olmanın verdiği memnuniyeti gözlerinde görmeye hazır değilim.

Kirpiklerimin arasından, onun küçük kulübede sessiz ve verimli bir şekilde hareket etmesini izliyorum. Şimdi kot pantolon, pazen gömlek ve bot giymiş durumda. Koyu saçlarının üzerinde, tavayla vurduğum yerde beyaz bir bandaj var. *Bunu ben yaptım.* Göğsüm gururla doluyor, ama aynı hızla sönüyor. *Bu ben değilim.* Birini, hatta Calder'ı bile incittiğim için mutlu olmamalıyım.

Kupaya kahve dolduruyor. Sessiz kulübede sıvının seramiğe çarpma sesi alışılmadık derecede yüksek. Sonra öylece durup pencereden dışarıdaki ormana bakıyor.

Sabah ışığında profilini inceliyorum. Sakal izleriyle gölgelenmiş, güçlü çene hattı. Ayakta dururken bile omuzlarında taşıdığı gerginlik. Onu, ne kadar kısa süreliğine olursa olsun, yaraladığım yeri işaretleyen bandaj. Yorgun görünüyor. Bitkin. Daha önce gördüğüm soğuk, kontrollü infazcı değil, daha insani bir şey. Daha savunmasız.

Bu düşünce beni rahatsız ediyor. Bir insandan ziyade bir canavardan nefret etmek daha kolay.

"Uyanık olduğunu biliyorum," diyor arkasını dönmeden.

Donakaldım, rol yapmaya devam edip etmemeyi düşündüm. Zaten her şeyi biliyorsa ne anlamı var ki? Her zaman biliyor gibi görünmesi sinir bozucu.

Gözlerimi tamamen açıp kendimi oturma pozisyonuna ittim, her kasımın protestosuna acıyla karşılık verdim. Battanierler düştü ve onları tekrar kavradım, aniden onun gömleğinin altında ne kadar az şey giydiğimin farkına vardım. Ormanda yaptığım umutsuz kaçış sırasında aldığım sıyrıklar ve morluklardan dolayı çıplak bacaklarımın birbirine kaydığını, acıdığını ve sızladığını hissedebiliyordum.

"Ayakların nasıl?" diye soruyor ama hâlâ bana bakmıyor.

Cevap vermek istemiyorum. Bu sahte endişe oyununa girmek istemiyorum, ama kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da Calder'ın, ben konuşmak istemesem bile beni konuşturma yeteneğine sahip olduğudur.

"İyiler," diye yalan söylüyorum.

"Bunu yapma." Bu sefer bana doğru döndü ve o kış mavisi gözleriyle bana baktı. "İyi olmadığın halde iyiymiş gibi davranma. Donma olup olmadığını bilmem gerekiyor. İyi olmadıkları halde iyi olduklarını söylemen durumu daha da kötüleştirebilir. Bu yüzden tekrar soruyorum ve bu sefer dürüst bir cevap istiyorum. Ayakların nasıl?"

Sesindeki emir sinirlerimi bozuyor ama kendimi zorlayarak deneme amaçlı ayak parmaklarımı oynatıyorum. Keskin ve ani bir acı hissediyorum ama hareket ediyorlar. Bu iyi, değil mi? Kalıcı bir hasar olmadığı anlamına geliyor?

"Acıyorlar," diye itiraf ediyorum sessizce. "Ama ayak parmaklarımı oynatabiliyorum."

Cevabımdan memnun kalmış bir şekilde başını salladı. "En kötü kesiklerine antibiyotik merhem sürdüm. Bugün olabildiğince üzerlerine basmaman gerekecek."

"Ne kadar da uygun," diyorum, sesimdeki acılığı gizleyemeden. "Yürüyemeyince koşmak daha zor."

Gözlerinde suçluluk parlıyor. "Şey, intihar girişiminden vazgeçtin mi?" diye soruyor açık sözlü bir şekilde. "Yoksa seni tekrar zincirlemem mi gerekiyor?"

Bu bir tehdit, ama biliyorum ki bunu gerçekleştirecek ve onurumun ve kontrolümün kaybının hatırlatılmasıyla tekrar karşılaşmak istemiyorum.

"Artık bitti," diye fısıldadım, bu sözlerdeki teslimiyetten dolayı kendimden nefret ederek.

"Güzel." Mutfak bölümüne doğru ilerledi ve daha önce fark etmediğim bir çantadan eşyalar çıkardı. "Yaklaşık bir saat sonra babanı görmeye ve evliliğimiz için onun onayını almaya gideceğiz."

Başımı salladım, içindeki panik kabarıyordu. "Bunu yapmak istemiyorum. Başka bir yol olmalı."

Calder kahve fincanını özenle yere bırakıyor ve bu, fırtına öncesi sessizlik gibi geliyor. Yavaşça bana doğru dönüyor ve ışık yüzünü keserek çenesinin ve elmacık kemiklerinin keskin hatlarını ve gözlerindeki soğuk kararlılığı vurguluyor.

"Sana zarar vermek istemiyorum, Saint. Niyetim bu değil, ama başka seçeneğimiz yok. Günün sonunda karım olacaksın, çünkü alternatif ikimizin de istediği bir şey değil."

"Lütfen." Sesimin titremesinden nefret ediyorum, gözlerimin köşelerinde yanan gözyaşlarından nefret ediyorum. "Lütfen bunu bana yaptırmayın."

"Seni hiçbir şey yapmaya zorlamıyorum. Başka seçeneğin yok, alternatifin yok." Calder, yaralı bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça uzanıp yüzümden bir saç telini çekti. Bu nazik hareket, onun hakkındaki her şeyle çelişiyordu. "Bu olacak, Aziz. Tek soru, bunu benim için kolaylaştıracak mısın yoksa zorlaştıracak mısın? Baban için kolaylaştıracak mısın yoksa zorlaştıracak mısın?"

Ondan uzaklaşıp, sanki beni tüm bunlardan koruyacakmış gibi battaniyeyi daha sıkıca kendime sardım. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Kendimi nasıl açıklayacağım?"

"Basit tut. Ona gizlice görüştüğümüzü söyle. Bileğini kırıldığında seni hastaneye götürdüğümünden beri bana karşı hislerin olduğunu anlat. On sekiz yaşına girdikten kısa bir süre sonra, o inzivaya çekildiğinde görüşmeye başladık." Calder doğrulup bana yer açmak

için geriye çekildi. "Ona beni sevdiğini ve onaylamayacağını bilsen bile benimle evlenmek istediğini söyle."

Hikaye o kadar ayrıntılı ve spesifik ki. Ben uyurken bu yalanı uydurmak için kaç saat harcadı? Aklından kaç senaryo geçirdi?

"Size inanılır gibi geliyor olabilir ama babamı tanıyorum. Buna asla inanmaz," diyorum, ama bu sözler ağızından çıkarken bile tamamen doğru olmadıklarını biliyorum.

Babam Calder'a aşık olduğumu biliyor, ama beni bu konuda hiç zorlamadı. Hiç soru sormadı. Ayrıca daha sessiz ve içine kapanık olduğumu da fark etti. Eğer Calder bunu doğru oynarsa ve ben de yeterince ikna edici olursam, babam bu oyuna gerçekten inanabilir. Ve bu midemi bulandırıyor.

Calder, benim düşüncelerimi yankılayarak, "Ona inandırdığımız her şeye inanacak," diyor. "Özellikle de aileme olan borcunu, gecikmiş ödemeleri, inşa ettiği her şeyi kaybetmenin ne kadar acı vereceğini hatırlattığımda."

"Harika. Ona bu hikâyeyi anlat, işe yaramazsa da tehdit et." İnanamayarak başımı sallıyorum. Bu kâbus gittikçe büyüyor.

"Bunun gerçekleşmesi için her şeyi yaparım." Calder özgüven dolu bir şekilde konuşuyor. Küçük bir çanta alıp bana uzatıyor. "Al, bunu kullan. Sana kıyafet getirdim. Gerçek kıyafetler, sadece *gömlüklerim* değil."

Çantayı, ısırabilecek bir yılan gibi alıyorum. İçinde kıyafet olduğundan emin olmak için içine göz atıyorum, sonra içindekileri yere döküyorum. Kıyafetlerin arasında parmaklarımla seçim yapıyorum—birkaç tişört, birkaç kot pantolon, rahat görünen bir kazak, iç çamaşırı ve çorap. Hepsi de benim bedenimde.

Onun bu kıyafetleri seçtiğini, vücudumu inceleyip neyin yakışacağını bildiğini düşünmek beni iğrendirmeliydi, ama hiç de öyle hissetmiyorum.

"Bunları nereden aldınız?"

"Endişelenme. Sadece giy onları." Kapıya doğru ilerlerken askıdan paltosunu aldı. "Çıkabilmemiz için biraz karı temizlemem gerekiyor. Geri döndüğümde giyinmiş ve hazır olmalısın. Eğer biraz temizlenmek istersen banyo şurada."

Hazır değilsem ne yapmayı planladığını sormak dilimin ucundaydı ama dilimi ısırđım ve dışarı çıkışını izledim. Kapı arkasından, hücre kapısının kilitlenmesi gibi hafif bir tık sesiyle kapandı.

Uzun bir süre orada oturup kıyafetlere, hapishane hücrem haline gelen kulübeye, artık kendime ait olarak tanımadığım hayata bakıyorum. Martin Everett'e kapımı açtığımdan beri yaptığım her seçim beni buraya, bu ana, bu imkansız duruma, tüm gücü elinde tutan bu adama getirdi.

Kafamdaki küçük bir ses bana kaçıp gitmemi, tekrar kaçmaya çalışmamı söylüyor, ama soğuğu ve vücudumun nasıl çöktüğünü, karda ölüme ne kadar yaklaştığını hatırladıkça o sesi susturuyorum.

Koşamam. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak tükenmiş durumdayım ve kasabaya ulaşsam bile, beni bulamayacağı hiçbir yer yok. Ve eğer o beni bulamazsa, babası bulacaktır.

Bu bilgiyle, yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Birkaç kıyafet seçip hazırlanıyorum.

Çoğunlukla soğuk suyla yapılan sert bir yıkamanın ardından, birkaç dakika sonra giyindim. En azından yedek bir diş fırçası buldum. Koşullarım değişmemiş olabilir, ama en azından dişlerim temiz. Kıyafetler mükemmel oturuyor. *Tabii ki oturuyor* . Kot pantolon kalçalarımı ve bacaklarımı sanki benim için yapılmış gibi sarıyor. Kazak yumuşak kaşmirden, sahip olduğum her şeyden daha güzel.

Kalın yün oraplarımı giyerken ön kapı tekrar açıldı. Calder botlarındaki karı silkeledi ve paltosunu çıkardı, soğuk havayı ve savrulan karı da beraberinde kulübeye getirdi. Gözleri beni süzdü, kıyafetlerimi memnuniyet ve sahiplenme dolu bir bakışla inceledi. Sanki beni onun sağladığı kıyafetlerle görmek, beni bir şekilde onun malı olarak işaretlemiş gibiydi.

"Sana çok yakışıyorlar," diyor.

Cevap vermiyorum çünkü ne diyebilirim ki? Küçük masaya doğru ilerlerken, cebinden küçük bir kadife kutu çıkardığını izliyorum. Onu görünce kalbim duracak gibi oluyor.

Hayır. Hayır, ciddi olamaz.

Ah, ama öyle. Kutuyu açtığında, üzerinde sade bir altın bant ve küçük bir pırlanta bulunan bir yüzük ortaya çıkıyor. Gösterişli veya

pahalı bir şey değil, sadece... *güzel*. Bir kızın, sevdiği biriyle gerçek bir düşün planlıyorsa, kendisi için seçebileceği türden bir yüzük.

Bu incelik beni çılgılık atmaya itiyor.

Calder kutuyu bana uzatarak, "Bunu giymeni istiyorum," dedi. "Böylece babanı gördüğümüzde durumun ciddi olduğunu anlasın."

Başımı salladım ve sanki beni yakacakmış gibi yüzükten uzaklaştım. "Bunu takmak istemiyorum."

"İstediğin şey ile olacak şey çok farklı şeyler." Bana doğru bir adım attı, ben de bir adım geri çekildim. Sırtım duvara çarpana ve gidecek hiçbir yerim kalmayana kadar küçük kulübenin içinde bu dansı yaptık. "Bu gerçek, Saint. Gerçekten evleniyoruz. Yüzük, herkesin gözünde de bunu gerçek kılıyor."

"Bu gerçek değil," diye çaresizce karşı çıkıyorum. "Bu bir yalan."

"Bu bir koruma." Artık çok yakın, o kadar yakın ki gözlerine bakabilmek için başımı geriye doğru eğmem gerekiyor. "Benim dünyamda işe yarayan tek koruma türü bu. Bunu daha önce de konuştuk. Kabul etmenin senin için zor olduğunu biliyorum, ama oluyor. Şimdi elini ver bana."

"HAYIR."

"Aziz." Sesi, tüylerimi diken diken eden o tehlikeli tona büründü. "Bunu da zorlamamı isteme."

Yüzük kutusu hâlâ diğer elinde. Kelepçeden dolayı sargısız olan sol elimi tutuyor ve ben de çok yorgun ve yenilmiş olduğum için ondan uzaklaşamıyorum.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diye fısıldıyorum, o da yüzüğü parmağıma takarken.

"Her şeyi değiştiriyor." Yüzük, bir pranga gibi yerine oturuyor. Bir damga gibi. Hiç vermediğim ama yine de sorumlu tutulacağım bir söz gibi. "Artık herkesin görebileceği şekilde benimsin. Babamın da saygı duyması gerekecek."

Yüzüğe, sabah ışığını yakalayış biçimine bakıyorum ve içimde bir şeyin kırıldığını hissediyorum. Parçalanma değil, o günler önce oldu. Bu farklı. Bu nihai teslimiyet. Bunun artık benim hayatım olduğunu kabul etmek.

Calder Bishop ile evleneceğim.

Babama yalan söyleyeceğim.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum ama kelimeler eskisi gibi inandırıcı değil.

"Biliyorum." Yüzümü iki eliyle kavrayıp bana bakmaya zorluyor. "Ama yine de benimle evleneceksin. Babanın karşısına çıkıp beni sevdiğini söyleyeceksin. Bu yüzüğü takacaksın ve herkesin bunu senin seçtiğine inanmasını sağlayacaksın. Çünkü hayatta kalmak için bunun olması gerekiyor."

"Düğünden sonra ne olacak? Herkes yalana inandıktan sonra?"

"O zaman buna alışmayı öğrenirsin." Başparmağıyla elmacık kemiğimin üzerinden nazikçe dokunuyor, dokunuşu acı verici derecede yumuşak. "Ve belki de, sonunda, yalan gibi hissetmeyi bırakırsın."

Onun tepkisi korkutucu, çünkü içimde onu önemseyen, onu isteyen bir yanımda olduğunu biliyor. Daha çok savaşmalı, daha çok direnmeliydim. Ama ne anlamı var ki? Her şeyin nasıl biteceğini biliyorum. Neden direneyim? Neden gerekenden fazla enerji harcayayım? Sanırım bu yüzden orada duruyorum, elleriyle yüzümü okşamasına izin veriyorum, parmağımdaki yüzüğü takıyorum, mücadelemın son kalıntılarının karanlığa karışmasına izin veriyorum.

Ben de orada öylece durdum, elleri yüzümdeydi, yüzük parmağımda ağır ağır duruyordu ve içimdeki son mücadele gücü de tükendi.

Calder bir an duraksadıktan sonra ellerini indirip geri çekilerek, "Gitmeliyiz," dedi. "Bunu bir an önce bitirmek ve kimsenin seni görmemesini sağlamak istiyorum."

Doğru. Çünkü eğer başka biri beni önce görürse, Allie, Şerif Tanner veya nerede olduğumu merak eden kasaba halkından herhangi biri bu yalan ortaya çıkmadan önce bana ulaşırsa, her şey altüst olur.

Ya mükemmellik ya da hiçbir şey.

Calder kapıyı açarak, "Hazır mısınız?" diye sordu.

Hayır. Gelecek olanlara asla hazır olamayacağım, ama buna karşı savaşmanın da bir anlamı yok. Bu, benim duygularım veya düşüncelerimden bağımsız olarak gerçekleşiyor.

"Hazır olduğum kadar hazırım," diye yanıtlıyorum soğukkanlılıkla.

Calder başını salladı ve birlikte kulübeden çıktık. Manzara göz kamaştırıcı beyazdı ve kar botlarımın altında çtırdıyarak, Calder'ı kamyonu doğru takip ederken ağrıyan ayaklarımda şok dalgaları gibi bir acı yarattı. Kasabaya giden yol sessiz geçti. Sanırım bu, başarısız olursam ne olacağını bana anlatmasından daha iyiydi.

Calder gözlerini karlı yolda tutarken ben de pencereden fırtınanın dönüştürdüğü tanıdık manzaraya bakıyorum. Her şey kar örtüsünün altında farklı görünüyor, daha yumuşak, daha temiz, sanki dünya sıfırlama düğmesine basmış ve yeniden başlamış gibi.

Keşke bu kadar basit olsaydı.

Etrafımızda yükselen dağlar, kadim ve insan acılarına kayıtsız. Bu vadide nesiller boyu piskoposların hüküm sürdüğünü, sayısız hayatın yıkılıp yeniden kurulduğunu gördüler. Bu listeye bir vaizin kızının daha eklenmesinin ne önemi var ki?

Calder sessizliği bozarak, "Oraya vardığımızda," diyor, "bir süredir birlikte olduğumuzu ve evlenmek istediğimizi açıklayacaksın."

"Ya sorular sorarsa? Ya ona neden hiç söylemediğimi öğrenmek isterse?"

"Korktun. Onaylamayacağını biliyordun. Bir şey söylemeden önce emin olana kadar bekledin." Bana bakıyor. "İnanacak çünkü kızının mutlu olduğuna inanmak istiyor."

Bu açıklamada yer alan manipölasyon, babamın beni ne kadar çok sevdiğinin anlaşılması ve bu sevginin nasıl bir silaha dönüştürülebileceği... Bu iğrenç ve rahatsız edici.

Şimdi kasabaya yaklaştık ve ağaçların üzerinden yükselen kilise kulesini ve Ana Cadde'nin tanıdık binalarını görebiliyorum. Bütün hayatım bu vadide, bu kasabada, bu insanların arasında geçti. Bugünün ardından hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacak olması ne kadar garip.

Calder benim sokağıma giriyor ve midem kasılıyor. İşte evim. Martin Everett'in öldüğü veranda. Asla açmamam gereken kapı. Asla geri alamayacağım hayat.

Babamın arabası garaj yolunda. Ne kadar endişelendiğini hayal bile edemiyorum. Eve geldiğinde, ben orada olmadımda ne düşündü acaba?

Calder arabayı park ederken, "Unutmayın," diyor. "Biz birbirimizi seviyoruz. Bunu istiyorsunuz. Mutlusunuz."

Cevap veremiyorum. Veremiyorum. Boğazım çok düğümlü, duygularla ve dışarıya çıkaramadığım kelimelerle dolu. Gözlerim dökülmeyi reddettiğim gözyaşlarıyla dolu.

Calder kamyonundan ilk önce iniyor ve kapımı açmak için yanıma geliyor; bu hareket, kaçıp gitmemem için yaptığı bir önlem olduğunu bilmesem centilmenlik gibi görünebilirdi. Eve doğru yürürken eli belimin alt kısmına yerleşiyor. Bu, üzerimizdeki baskının bir hatırlatıcısı.

Daha kapıya varmadan ön kapı açılıyor, sanki babam orada beni bekliyormuş gibi. Kapı eşliğinde duruyor, beni görünce yüzü aydınlanıyor.

"Saintlyn! Tanrıya şükür. Çok endişelenmişim—"

Yanımda Calder'ı görünce cümlesini yarıda kesiyor. Bakışlarının Calder'ın beni sıkıca tutuşuna ve parmağımdaki yüzüğe kaydığını izliyorum. Fark etmemek imkansız.

Yüz ifadesi rahatlamadan kafa karışıklığına, oradan da korkuya dönüşüyor.

"Baba," diyorum ve sesim kendi kulağıma bile garip geliyor. "Konuşmamız gerek."

Geri çekiliyor, bizi içeri alıyor, gözleri Calder'dan hiç ayrılmıyor. Ev, ev kokusuyla dolu; kahve, eski kitaplar ve annemin çok sevdiği lavanta kokulu temizlik spreyi. Güvenli hissettirmeli. Bir sığınak gibi hissettirmeli.

Aksine, kendi kurduğum bir tuzağa doğru yürüyor gibi hissediyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyor babam, papaz ses tonunu hiç değiştirmeden.

İşte bu an. Onun bana tekrar güvenme şansını tamamen yok ettiğim an. Kendi esaretimde suç ortağı olduğum an. Gerçeğin yerine hayatta kalmayı seçtiğim an. Ağzımı açıyorum ve Calder'ın benim için yazdığı yalanlar dilimde ağır bir yük gibi duruyor, söylenmeyi bekliyor.

Tanrım, yapacağım şey için beni affet.

Saint'in babasının evinde OLMAK , bir tuzağa düşmek gibi hissettiriyor. Sanki kendimi bir çıkmaza sokuyorum.

"Her şey yolunda mı? Neler oluyor?" diye soruyor Rahip James, Tanrı adamlarının kullandığı o sakın, ölçülü tonla. *İşte bu an.* Ya bunu yapmayı kabul edecek ya da ben onu zorlayacağım.

Nasıl olduğu önemli değil, yeter ki gerçekleşsin. Her iki durumda da, babası evlilik cüzdanını imzalayana kadar buradan ayrılmayacağım.

Saint'e bakıyorum, konuşmasını bekliyorum ama ağzını açtığında hiçbir şey çıkmıyor. *Kahretsin.* Eğilip elini tutuyorum ve burada olduğumu hatırlatmak için sıkıyorum. Bu da işe yaramıyor gibi görünüyor. Yüz ifadesi neredeyse bomboşlaşıyor ve biliyorum ki konuştuğumuz kelimeler artık beyniyle dili arasında bir yerlerde sıkışıp kalmış.

Bunu başarmak istiyorsam, devreye girmem, kontrolü ele almam gerekiyor.

"Rahip James," dedim, sesimi saygılı ama kararlı tutarak. "Aziz ve ben sizinle paylaşmak istediğimiz önemli bir haberimiz var. İkimiz de bunun ilk başta sizin için kabul etmesi zor olacağını biliyoruz, ancak zamanla değişeceğini umuyoruz."

Çoğunlukla bana odaklanan bakışları şüpheyile kısılıyor. "Ne haber? Neyi kabul etmem gerekiyor?"

"Saint ile birlikteyiz. Bir süredir görüşüyoruz."

"Ne?" Sözlerine inanmazlık karışmıştı.

"Doğru," diye onaylıyorum.

Beni görmezden gelerek Saintlyn'e döndü, yüzünün rengi neredeyse tamamen solmuştu. Yalan söylediğime dair umut ruhuna yapışmıştı.

"Lütfen bana anlatın." Başını sallıyor. "Bu, değil mi— Bu doğru mu?"

Saint'in kabul etmemesi durumunda neler olacağını düşünüyorum, ama neyse ki kabul ediyor ve başıyla onaylıyor. İçimden bir oh çekiyorum. *Çok şükür.*

Rahip James uzun, titrek bir nefes verdi, gözlerindeki ışık bir anlığına söndü. "Ne kadar zamandır?" Soru boğazından çıktı. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Yaklaşık bir yıl," diye yanıtlıyorum sakince, birlikte uydurduğumuz hikâyeyi ona anlatarak. "Hatırlıyor musun, bileğini kırmıştı ve onu hastaneye götürmüştüm?"

"Evet." Kelime neredeyse duyulmuyordu.

"İşte o zaman bana duygularını itiraf etti. Birlikte vakit geçirmeye başlamamız ancak on sekizinci doğum gününden sonra oldu. Siz toplantılarınız ve inzivalarınız için uzaktayken birkaç kez onu görmeye geldim. Bunu gizli tutmaya çalıştık çünkü onaylamayacağınızı biliyorduk."

İlk şok yerini öfkeye ve çaresizliğe bırakıyor. "Kesinlikle onaylamıyorum. O—" Sözünü kesiyor, çenesi kasılıyor. "Sen bir piskopostun. Bu şehirde bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Ailen —"

"Ailem ve benim hakkımdaki düşüncelerinizi zaten biliyorum." diye sözümü kestim, sesime bir sertlik katarak. "Küçümsemenizi tekrar dile getirmeye gerek yok. Bunun için burada değiliz. Buradayız çünkü birbirimizi seviyoruz, çünkü kızınızla evlenmek için sizden onayınızı almak istiyorum."

"Benim kutsamam mı?" Havayı ikiye bölen kısa, keskin bir kahkaha attı. "Benim kutsamamı mı istiyorsun— *hayır* . Kesinlikle

hayır. Kızımı senin iyi bir adam olduğuna, onun sevgisine ve Tanrı'nın sevgisine layık olduğuna inandırmak için ona ne yalanlar ya da hikayeler anlattığını bilmiyorum ama bu saçmalığın devam etmesine izin vermeyeceğim." Bakışları sert ve tavizsiz bir şekilde Saintlyn'e dikildi. "Yukarı çık. Bir çanta hazırla. Şehri terk ediyoruz. Bu gece."

"Baba, lütfen—"

"Şimdi, Saintlyn." Eliyle kolunu kavrayıp onu kendine doğru çekti. "Bunu seninle tartışmayacağım. Benimle geleceksin ve bu kesin."

Elimi bileğine uzatıp kemikleri isyan edene kadar sıktım. "Bunu medeni bir şekilde halledebileceğimizi sanıyordum," diye mırıldandım, yüzünün solgunlaştığını izlerken. "Sanırım yanılmışım."

"Elini benden çek!" diye tısladı, kurtulmaya çalışırken, benim tutuşum daha da sıkılaştı. "Buna inanamıyorum! Kızımın seninle hiçbir yere gitmesine izin vermeyeceğim."

"Aslında..." Duraksıyorum ve boşta kalan elimle ceketimin arkasına uzanıyorum, "Bundan daha fazlasını yapmama izin vereceksin. Bizi evlendireceksin."

Getirdiğim silah bel kemerimden kolayca geçiyor.

Silahı doğrudan göğsüne doğrultuyorum. Namlunun içini görebileceği kadar yakın. Tehdidi yanlış anlaması mümkün olmayacak kadar yakın.

"Bekleyin. Lütfen. Ne yaptığınızı bir düşünün—"

"Bu odada *düşünmesi* gereken tek kişi sensin." Bileğini bıraktım ve nişanımı sabitledim. "Saint ve ben evlenmek istiyoruz. Bugün. Hemen şimdi. Ve sen de nikah cüzdanını imzalayıp bunu bizim için resmileştireceksin."

"Kızımı size teslim etmeyeceğim."

"O zaman işler çok çirkinleşecek. *Piskoposunki* gibi çirkinleşecek."

Aramızda medeniyet maskesi takmadan, kaba bir tehdit asılı duruyor. Sadece ham, zorlukla kontrol altında tutulan bir şiddet.

"Yapmazsın." Bu sözler ağzından zorla döküldü, ama bakışlarının belirsizlikle başka yöne kayması, bunu yapmayacağımdan o kadar emin olmadığını gösteriyor. "Saintlyn buradayken olmaz."

"Ama ben de istemez miydim?" Sesim ölümcül bir tona büründü. "Bu, yakında evleneceğim kadına, bana istediğimi vermeyenlere ne

olduğunu göstermek için mükemmel bir fırsat." Soğuk bir şekilde gülümsedim.

"O senin kızın değil," diye karşı çıkıyor Rahip James. "Kızım iyi, kutsal, Tanrı'nın çocuğu. Senin gibi bir canavarı asla seçmezdi."

Göğsümü karanlık ve uğursuz bir şey dolduruyor. Sadece beni seçtiğini değil, benim olduğunu ve onun bu konuda hiçbir şey yapamayacağını kanıtlama ihtiyacı. Saint'in beline bir kolumu dolayarak onu önüme çekiyorum, göğsüme yaslıyorum. Sanki oraya aitmiş gibi bana yapışıyor, küçük elleri bileğimi kavıyor, titriyor. Sanki kurtulmak istiyor ama cesaret edemiyor.

Avucum karnının üzerine yayılıyor, oraya iyice bastırıyorum, ta ki artık hiçbir yere gidemeyeceğini anlayana kadar. *Sahip olma. Kanıt.* İkisinin de kime ait olduğunu bir hatırlatıcısı.

Başımı eğerek, babasının gördüğünden emin olmak için yavaş ve bilinçli bir şekilde gülümsedim, sonra dudaklarımı kulağına yaklaştırıp hassas tenine hafifçe dokunarak fısıltıyla konuştum: "Söyle ona, Azizim. Babana beni ne kadar çok sevdiğini söyle."

Korkudan mı yoksa tamamen başka bir şeyden mi titrediği önemli değil. Babasının çenesinin belirgin bir şekilde sıkılmasıyla hedefime ulaştığımı anladım. Parmakları kolumun kumaşına kenetlendi ve nefesi kesildi.

"Lütfen..." diye fısıldıyor ve babasına mı yoksa bana mı konuştuğundan emin değilim.

Silahın namlusunu aşağı doğru kaydırıp, dizine doğrulttum. "Sanırım seni öldürmeme gerek yok. Seni acı çektirmenin başka yolları da var. Belki de her adım attığında, kızını benden almaya çalıştığın günü hatırlamanı sağlayabilirim."

"Durun." Rahip James ellerini kaldırdı, gözlerinde gerçek bir korku parlıyordu. "Lütfen, durun. Bunu konuşalım. Başka bir yol olmalı—"

"Konuşacak havamda değilim, olsam bile bu pazarlık konusu değil." Silahı biraz daha yaklaştırdım. "Lanet olası ruhsatı imzala yoksa tetiği çekerim."

"Baba, lütfen. Lütfen onun dediğini yap," diyor Saint, sesi titreyerek.

"Saintlyn, hayır—"

"Yapacak!" Saint'in yüzünü göremiyor olsam da, hıçkırarak ağladığını biliyorum. Sözlerinin duygudan nasıl boğulduğunu ve aldığı kesik kesik nefesleri bunu gösteriyor. "Sana zarar verecek ve bu benim suçum olacak. Ve ben bununla yaşayamam. Seni kaybedemem. Lütfen, baba. Lütfen sadece imzala."

Rahip James ona bakıyor, gerçekten bakıyor ve ben o anda her şeyin yerine oturduğunu anlıyorum. Bunun aşk ya da seçimle ilgili olmadığını, aksine hayatta kalma mücadelesi olduğunu. Kızının hayatta kalmasıyla ilgili olduğunu.

"Yapamam." Başını salladı. "Seni ona, onlara öylece teslim edemem."

Kahretsin. Diz kapağını parçalamak istemiyorum ama yapmam gerekeni yapacağım. Silahın emniyetini açıyorum. Sessiz odada çıkan tık sesi inanılmaz derecede yüksek.

"Baba!" Saint'in tüm vücudu titriyor. "Lütfen! Yalvarıyorum sana. Sadece yap şunu. Sadece evrakları imzala ve bu iş bitsin."

"Sana zarar verecek," diye kaşlarını çatı Rahip James, sesi kederden titriyordu. "Gözlerinden anlıyorum. Seni mahvedecek."

"O zaman bu benim meselem," diyor Saint çaresizce ve bu sözler tüm yapmacıklığı yerle bir ediyor. Gerçek apaçık ortada. "Lütfen. Ölmek istemiyorum. Senin de ölmeni istemiyorum. Sadece... *lütfen.*"

Sessizlik uzayıp gidiyor ve ben silahı dizine doğrultmuş, parmağımı tetikte tutuyorum. Tek bir yanlış hareket yaparsa, onu burada, kızının önünde sakat bırakacağım, sadece bir şey kanıtlamak için. Başka seçeneğim yok.

Rahip James de bunu görüyor. Blöf yapmadığımı biliyor. Tam olarak Saint'i her zaman uyardığı canavar olduğumu biliyor.

"Bu Saint'i sevmiyorum. Hiç sevmiyorum." Başını sallıyor. "Lisans nerede?" diye soruyor sonunda, sesi boş ve yenilmiş bir halde.

Saint'i elimden bıraktım, ceketimin cebinden katlanmış belgeyi çıkardım ve ona uzattım. Belgede isimlerimiz, yaşlarımız ve tarih zaten yazılıydı. Eksik olan tek şey, nikahı kıyan yetkilinin imzasıydı.

Yüzünde tiksinti dolu bir ifade var ve onun acısını hissediyorum. Her şeyi çok iyi anlıyorum. Ben de bunu bu şekilde yapmak istemezdim ama hayatta kalmak insanları çılgın şeyler yapmaya itiyor.

"Şahitler olmadan seni evlendiremem," diyor, ilerlememek için mümkün olan her bahaneye sarılarak. "Yasaya göre, evliliğin yasal olması için iki şahide ihtiyacım var."

"Tanıklara aldırış etmeyin. O kısmı ben hallederim. Tek ihtiyacım olan belgeyi imzalamanız."

"Saintlyn," diye son bir kez daha denedi, sesi titriyordu. "Bir çözüm bulacağım. Kaçacağız, saklanacağız, biz—"

Saint'in önüne geçip silahın namlusunu tekrar göğsüne dayadım. "Şu lanet olası ruhsatı imzala."

"Baba!" diye telaşla babasının kolunu tuttu. "Bunu istiyorum. Onu seviyorum. Lütfen. Bize onayını ver."

Gözlerini kapatıyor, derin bir nefes alıyor ve bir saniye sonra gözlerini açtığında gördüğüm tek şey paramparça olmuş bir umutsuzluk. "Kağıdı imzalayacağım ama sana kutsamamı vermeyeceğim."

"Harika." diye homurdanıp birkaç adım geri çekildim. "Çabuk ol."

Lisansı sehpanın üzerine bırakır, ortadaki küçük tabaktan bir kalem alır ve alt kısmına imzasını atar. İşlem tamamdır. Aziz James artık Aziz Piskopos'tur.

Silah zoruyla evlendirdiğim karım. Silahımı kılıfına koydum ve masadaki belgeyi alıp katladıktan sonra tekrar ceketimin cebine yerleştirdim.

"İstediyini aldın, şimdi evimden çık." Rahip James neredeyse koltuğa yığıldı.

Saint merdivenlere doğru ilerliyor. "Baba, bazı şeyleri almam gerek—kıyafetlerimi, benim—"

"Hayır. Çıkın dedim!" Sesi yükseliyor, keder ve öfke nihayet pastoral görünümün ardına sızıyor. "İhtiyacınız olanı getireceğim. Sonra. Az önce yaptığınızı hatırlamadan size tekrar bakabileceğim zaman."

Bu sözler, herhangi bir silahın yapabileceğinden daha derinden yaraladı onu. Bunu, kendi içine kapanmasında, omuzlarının öne doğru kıvrılmasında, sanki kendini küçültmeye çalışıyormuş gibi görünmesinden anlıyorum.

"Baba, lütfen—" Sesi titriyor. "Hiçbir şeyim yok. İhtiyacım var—"

"Onu seçmeden önce bunu düşünmeliydin."

"Eşimle böyle konuşma." Sesim alçalıyor, kısık ama bıçak gibi keskin. "Senin sorunun benimle, onunla değil."

Cevap vermiyor, sadece gözlerinde zehirle bana bakıyor. Saint'in elini tutup onu ön kapıya doğru çekiyorum. Uyuşmuş bir halde peşimden geliyor, omzunun üzerinden babasına son bir bakış atıyor. Saint'i kamyonete bindirip sürücü tarafına geçiyorum ve yanına oturuyorum. Bana bakmıyor, varlığımı hiç fark etmiyor. Sadece eskiden hayat ve meydan okumayla parıldayan, ama şimdi donuk, boş görünen o koyu mavi gözleriyle dümdüz ileriye bakıyor.

Bunu ben yaptım. Onu azize yapan her şeyi alıp piskoposun acımasızlığı altında ezdim.

"Eşyalarını istediğini biliyorum, ama sana yeni şeyler alabilirim." Motoru çalıştırıyorum. "Ya da baban ne zaman ziyarete gelirse bazı eşyaları getirebilir."

Saint cevap vermiyor. Nereye gittiğimizi sormuyor, babasının evini ezberliyormuş gibi pencereden bakmaktan başka hiçbir şey yapmıyor.

"Üzgünüm."

"Bana yalan söyleme."

"Hayır, değilim. Gerçekten çok üzgünüm. Ben yapmadım..." Babasının onayını almak için ne gerekiyorsa yapacağımı ikimiz de bildiğimiz halde nasıl özür dileyebilirim ki?

"Yeter artık. Özür dilemene ihtiyacım yok. Hiçbir şeyi değiştirmiyor. İsteddiğini aldın. Artık senin karınım." Parmağındaki yüzük güneş ışığında parlıyor ve ben direksiyonu biraz daha sıkı kavriyorum.

"Bunun benim istediğimle hiçbir ilgisi olmadığını ikimiz de biliyoruz. Bunu senin sürekli korku içinde yaşamadan yaşayabilmen için yaptım. Bu hayatta kalma mücadelesiydi. Başka bir şey değil."

Söylediklerimi söylerken bile, doğru olmadıklarını biliyorum. Bunu Saint'i korumak için, kendimi korumak için yaptım, ama Saint'e soyadımı vermekten, onu tamamen kendime ait kılmaktan dolayı içimde bir heyecan olduğunu itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

"Biliyorsun, düğün günümün nasıl olacağı hakkında hiç düşünmemiştim," diyor. Yoldan gözlerimi ayırıyorum ve parmağındaki yüzüğe baktığını fark ediyorum. Bu garip sahiplenme duygusu

göğsümü dolduruyor. "Düşünmüş olsam bile, bugünkü gibi olacağından şüpheliyim."

"Düğünler zaten abartılıyor," diyorum, taksideki o ağır havayı hafifletmeye çalışarak.

"Doğru. Şöyle düşündüm: Gün geldiğinde, aşk evliliği yapacağım. Babam gülümseyecek ve onayını verecek. Büyük bir peri masalı gibi, sonsuza dek mutlu yaşayacağım."

"Seni affedecek, Azizim. Biliyorum canın acıyor ve benimle evlenmek planladığın şey değildi, ama daha önce de söylediğim gibi, bu evliliğin yürümesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Seni mutlu etmek için."

"Evlilik, sadece işleri yoluna koymaktan ve diğer kişiyi mutlu etmekten ibaret değildir. Ya sevgi?"

"Aşk mı? Duyguların durumumuza karışmasına izin vermek saçma olurdu."

"Neden?" Sesinin titremesi kalbimi acıtıyor.

Saint'e karşı bir çekim duyuyorum ve kesinlikle onunla birlikte olmak istiyorum, ama onu sevmek? Buna yetenekli olup olmadığımdan emin değilim. Bir de şu var ki, ailemde evlilik sevgi değil, hayatta kalma ve ittifaklar üzerine kurulu. Onun tabutuna bir çivi daha çakmak istemiyorum, ama ona yalan söylemek de istemiyorum. Konuşurken dümdüz ileriye bakıyorum, biliyorum ki eğer yüzünü görürsem, bugün yanaklarında daha fazla gözyaşı görürsem, bu beni öldürecek.

"Bu hiç iyi bir fikir değil. Bana aşık olmak, hayatında vereceğin en kötü karar olurdu. Benimle evlenmekten sonra tabii ki. O da ikinci en kötü karar olurdu."

Uzun bir sessizlikten sonra Saint fısıldayarak, "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," dedi. "Sana aşıkmiş gibi yapacağım, mutluymuş gibi yapacağım."

En son ihtiyacım olan şey onun kendinden şüphe duyması, özellikle de hayatlarımız onun kasaba halkına ve babama inandırıcı bir şekilde anlatmasına bağlıyken. "Şüphe aşamasını geçtik. Başka seçeneğin yok. İnandırıcı hale getirmek zorundayız."

"Bunu kastetmedim. Demek istediğim, sana gerçekten aşık olmadan."

"Sana her fırsatta benim gibi bir pisliğe aşık olmak istememen gerektiğini hatırlatacağım. Zaten benden nefret ediyorsun." Ona sıırtım ama bu da işe yaramadı.

Şükürler olsun ki yolculuğumuz sona erdi. Kulübe ağaçların arasından, تنها ve gizli bir şekilde beliriyor. Şimdilik güvende. Ama aynı zamanda bir hapishane ve ikimiz de bunun farkındayız.

Aracı park konumuna aldım ve motoru durdurdum. İkimiz de kıpırdamadık. Koltuğumda kıpırdanarak, bundan sonra ne olacağını açıklamak ve sonsuza kadar burada kalmayacağımıza dair onu temin etmek için döndüm.

"Rodeo gününe kadar burada kalacağız. Sonra karı koca olarak ilk kez kamuoyunun karşısına çıktıktan sonra, ana eve daha yakın bir eve taşınacağız."

"Yani baban bizi izleyebilsin diye mi?"

"Evet, ama aynı zamanda zorunlu olduğu için de."

"Tamam." Sadece bunu söyledi. "Şimdi içeri girebilir miyiz?"

Ben sadece başımı sallıyorum, sonra kapımı açıp dışarı çıkıyorum. O da aynısını yapıyor ve kabin kapısına doğru yürüyor, benim kilidi açmamı bekliyor. İçeri girdikten sonra doğruca yatağa gidiyor ve bana bakmadan kenarına oturuyor.

Kapının yanında durup sessizliği dinliyorum.

Gözyaşı yok. Çığlık yok. Sadece... *hiçbir şey yok* .

Bu da bir bakıma daha kötü.

Lavabonun altında sakladığım şişeden kendime bir viski dolduruyorum ve küçük mutfak tezgahına yaslanıyorum. Saint artık eşim.

Yasal olarak, Tanrı'nın ve Montana eyaletinin gözünde resmen benim. Parmağındaki yüzük bunu kanıtlıyor, babasının imzası olan ehliyet de bunu gerçek kılıyor.

Bütün bunlar, onu kendi isteği dışında aldığım, hayatını mahvettiğim ve asla istemediği bir evliliğe zorladığım gerçeğini değiştirmiyor.

Bunun içinde kurtuluş yok. Acımasızlığın altında gömülü bir aşk hikayesi de yok.

Ben hâlâ bir canavarım ve o da hâlâ ölmesine izin veremeyeceğim kadın.

Viskiyi bitirip bir yenisini dolduruyorum, yakıcı tadın beni düşünmemem gereken düşüncelerden uzaklaştırmasına izin veriyorum. Odanın diğer tarafında, Saint hareket etmiş, banyoya doğru uzanmış. Omuzları hafifçe titriyor. Ağladığını ve bunu saklamak için elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum.

Dişlerimi sıktım ve elimdeki bardağı sıktım.

O kadar çok korkunç şey yaptım ki, Saint'i benimle evlenmeye zorlamak bunların en kötüsü mü? *Çünkü o masum, çünkü bunların hiçbirinin başına gelmesini istemedi.*

Tek umudum, bu durumdan kurtulması, bu da benden zaten nefret ettiğinden daha da fazla nefret etmesi anlamına gelse bile. İkinci viskimi bitirdim ve üçüncüsünü düşündüm, ama vazgeçtim. Zihnimi korumam ve kontrolü elimde tutmam gerekiyor. Acısını dindiremem, hiçbir şeyi daha iyi hale getiremem, henüz değil. Özellikle de durumun daha da kötüleşeceğini bildiğim zaman. Yapabileceğim tek şey bir sonraki adımı planlamak.

Birkaç gün içinde rodeoya gideceğiz. Bütün kasabaya Aziz James'in artık Aziz Piskopos olduğunu, bu kasabadaki herkesin korktuğu aile tarafından kabul edildiğini ve sahiplenildiğini göstereceğiz. Öyle açık, öyle inkar edilemez hale getireceğiz ki, Roman bile bunu kabul etmek zorunda kalacak. Ancak o zaman bu umutsuz kumarın işe yarayıp yaramayacağını veya sadece kaçınılmaz olanı geciktirip geciktirmediğimi göreceğiz.

Yatağın ayak ucundaki sandıktan bir battaniye alıp, küçük alanın izin verdiği ölçüde yataktan uzakta, kabinin karşı tarafındaki yere seriyorum.

Saint yatakta kıpırdanıyor, dikkatimi tekrar ona çekiyor. Yanına gidip verebileceğim ufak bir teselliye sunmak istiyorum ama yapmıyorum. Kaybettiği şeyin yasını tutmak için bu ana ihtiyacı var. Çünkü tüm bunlar onu hayatta tutmak için yapılmış olsa da, artık mesele sadece bu değil.

Babası o ehliyetle imzasını attığında, o benim oldu.

Ölüm bizi ayırana kadar. Bencilce olabilir ama "İstedığımı aldım" dediğinde haklıydı.

Onu neredeyse bir yıldır kendime eş olarak almak istiyordum ve şimdi bunu başardığıma göre, bu anın verdiği bir tatmin duygusu var.

Eğer şansım olsaydı, Saint'i bu şekilde eşim yapmazdım, ama o *benim eşim* ve önemli olan da bu.

Dağ soğuşunda gıcırdayan tahtalar, benden önce KULÜBE UYANIYOR .

Rüzgar panjurları zorluyor, erken ışık perdelerin aralarından solgun parmaklar gibi sıcaklığa uzanarak süzölüyor. Tam bilincim yerine gelmeden ayağa kalkıyorum, elim zaten ulaşabileceğim yerde tuttuğum bıçağın üzerinde.

Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez.

Roman onları kafatasımın içine o kadar derine kazıdı ki, artık düşünce değil, refleks haline geldiler.

Yatakta hâlâ uyuyan, battaniyelere sıkıca sarılmış, sanki onların içinde kaybolmaya çalışan Saint'e şöyle bir baktım. Parmağındaki yüzük sabah ışığında parıldıyor, yabancı ve kalıcı. *Karım*. Bir gün evleneceğimi biliyordum ama Saint James ile evleneceğimi hiç düşünmemiştim. Dünkü kıyafetlerimi giyip dışarı, havaya çıktım. Hava o kadar keskin ki, insanın içini yakıyor.

Önümde uzanan topraklar, granit zirvelere doğru yükselen çam ormanları, aşağıda karanlık toprağı gümüş gibi yaran dere, sabah sisi vadiye canlı bir şeymiş gibi yapışmış. Burası her zaman herhangi bir kiliseden daha dürüst hissettirdi bana. Burada hiçbir yapmacıklık yok. Sadece hayatta kalma, uyum sağlama, doğanın kendi işini yaparkenki sessiz şiddeti.

Odun yığınınını yeniden doldurmak, düşüncelerimi toplamam için bana zaman kazandıracak. Omuzlarım yanana kadar kütükleri yarıyorum, baltanın ritmik çatırtısı bir meditasyon gibi. Fiziksel çalışma, kafamdaki gürültüyü, suçluluk duygusunu, özlemi, güzel ve vahşi bir şeyi neredeyse bir mezardan daha büyük bir kafese hapsettiğim bilgisini susturuyor.

Bir süre sonra içeri geri döndüm ve Saint'i uyanık buldum. Yatağın kenarında oturmuş, ellerine sanki başka birine aitmiş gibi bakıyordu.

"Günaydın," diyorum, odunları ocağın yanına koyarken.

Cevap vermiyor. Sadece nehir taşı gibi yassılaşmış o mavi gözleriyle bana bakıyor. Üç gün geçti ve onun içinde çok önemli bir şeyi çoktan kırmışım. Sert ve acı bir kahve yapıp iki fincan dolduruyorum.

Yatağın yanındaki küçük sehpa bir bardak koydum. Bardağı almak için hiç kıpırdamadı. Nedenini bilmiyorum ama bu beni sinir ediyor.

"Yemek yemen gerek." Dolaptan ekmek çıkarıp kalın dilimler halinde kesiyorum. "Ve bir şeyler de içmelisin."

"Aç değilim."

"Önemli değil. Yine de ye."

Çenesi kasıldı. Bir an için, bu konuda benimle tartışacağını düşündüm ve içimden bir ses de öyle olmasını umdu. Öfke, bu boş itaatkarlıktan daha iyi olurdu. Ama o sadece uzattığım ekmeği aldı, küçük parçalar kopardı ve mekanik bir şekilde zorla yuttu.

Onun yemek yemesini izliyorum, sonra dikkatimi ateşe çeviriyorum. Kulübe artık yeterince sıcak, dağın soğuşunu uzaklaştırıyor.

"Sanki yok oluyorum."

Dürüstlüğü beni hazırlıksız yakaladı. Ona baktım, gerçekten baktım ve bu davranışı tanıdım. Bunu daha önce milyon kere görmüştüm. Kendi içine kapanıyor, rengini ve şeklini kaybediyor. Onu bu kulübeden çıkarmam gerek. En azından bir süreliğine doğaya çıkarmam lazım.

"Üzerinizi giyin," dedim ayağa kalkarak. "Dışarı çıkıyoruz."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Nereye?"

"Çok uzak değil. Sadece arazinin etrafında. Hava almanız gerekiyor," diyerek hızla birkaç sandviç ve malzeme hazırladım.

Şüphe yüzünü gerdi. "Neden?"

"Çünkü bu kulübede bir gün daha kalıp bu duvarlara bakarsan aklını kaybedeceksin." Ceketimi askıdan alıyorum. "Ayrıca, kuzeydeki otlakta bulunan çit hattını da kontrol etmem gerekiyor."

Yirmi dakika sonra, arazinin karla kaplı bir çayıra açıldığı ve zirvelere doğru yükseldiği üst otlak alanının çevresinde yürüyoruz. Buradaki otlar vadidekilerden farklı; daha kısa, daha sert ve genellikle kır çiçekleriyle dolu, tabii kar onları örtmemiş olsaydı. Saint arkamdan sessizce yürüyor, ödünç aldığı ceket omuzlarından çok büyük.

Çit hattı yaklaşık bir mil uzunluğunda, dedemin kırk yıl önce diktiği yıpranmış direkler arasına gerilmiş dikenli tellerden oluşuyor. Direklerin bazılarının dibi çürümüş ve geyik veya karaca gibi hayvanların ittiği yerlerde teller sarkmış. İlk zayıf noktada durup gerginliği test ediyorum.

"Bana tel kesme aletini uzat." Cebimden eldivenlerimi çıkarıp takarken, ayaklarının dibine koyduğum alet kutusunu işaret ettim. Saint, sanki onunla konuştuğumu unutmuş gibi gözlerini kırptırdı.

Sonra kutuyu açar, içeri karıştırır ve onları çıkarır.

Hasarlı bölümü kesip, geçen yıl çitleri tamir ederken burada bıraktığımız rulodan yeni tel çekiyorum. İş basit ve tekrarlayıcı. Ger, zimbala, devam et. Saint birkaç adım ötede, kollarını rüzgara karşı kendine sarmış duruyor.

"İstersen oturabilirsin," dedim ona. "Şurada düz bir kaya var."

Oturmuyor. Sadece orada durup beni çalışırken izliyor, bakışları uzaklara dalmış. Bir süre sonra, beni hiç izlemediğini fark ediyorum. Benden öteye, aşağıdaki vadiye, tomurcuklanmaya yeni başlayan kavak ağaçlarının arasından kıvrılarak akan dereye bakıyor. Bunun ötesinde, kasaba küçük ve kapalı bir şekilde duruyor, uzakta bacalardan duman yükseliyor.

"Burada durum farklı," diyor birden. "Daha sessiz."

"Evet." Direğe bir zimba çakıyorum. "İşte bu yüzden hoşuma gidiyor."

"Bunların tamamı ailenize mi ait?"

"Çoğu. Kulübe, bu otlaklar, doğudaki ormanlık alan. Büyük dedem parça parça satın aldı. Toprak ucuzken ve insanlar çaresizken." Bir sonraki direğe geçiyorum. "İyi bir adam değildi, ama önemli bir şeyi anlamıştı."

"Bu da ne?"

"Toprak yalan söylemez. İnsanlar yalan söyler."

Bir an sessiz kalıyor. Belki de düşünüyor? "Buraya sık sık gelir miydiniz? Bütün bunlar olmadan önce yani."

"Yapabildiğim zamanlar. Roman'ın habersizce gelmediği tek yer burası." Duraksıyorum, az önce itiraf ettiğim şeyi fark ediyorum. "Eskiden öyleydi. Geçmiş zaman."

Çünkü artık her şey geçmiş zaman.

Bundan sonra sessizce çalışıyoruz; ben çiti tamir ediyorum, o ise kendi hayatını musallat olmuş bir hayalet gibi nöbet tutuyor. Güneş yükseliyor, havayı ısıtıyor ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı azalıyor. Ceketinin fermuarını açıyor ve yüzünü ışığa doğru çeviriyor.

"Montana'nın sadece... gri olduğunu düşünürdüm eskiden," diyor bir süre sonra. "Cehennemle ilgili o ateşli vaazlar, cennetin tropikal bir yer olacağını düşündürmüştü bana. Palmiye ağaçları ve plajlar." Dağlara doğru işaret ediyor. "Ama burası güzel. Sert bir güzelliğe sahip olsa da."

"Cennet abartılıyor." Telin gerginliğini test ediyorum ve esneme oranından memnun kalıyorum. "Bu daha iyi. Gerçek."

Neredeyse gülümsüyor. *Neredeyse*. Yaklaşarak, bir kayanın yanındaki dikenli bitkileri incelemek için çömeliyor. Parmakları dikenlere nazıkçe ve saygıyla dokunuyor.

"Bunlar ne?"

"Devedikenini. Haziran ayında çiçek açarlar ama yılın geri kalanında çoğunlukla öyle kalırlar. İnatçı küçük piçler."

"Annem eskiden çiçekleri kitapların içine koyarak kuruturdu." Sesi yumuşak, uzak bir tona bürünüyor.

Annesinden ilk kez bahsediyor. Onu bu kâbusa sürüklediğimden beri bana kendinden ilk gerçek parçayı sunuyor.

"Onu özlüyorsun," diyorum. Bu bir soru değil. Onun hakkında bulabileceğim her şeyi bildiğimi iddia etmiyorum.

"Her gün. Özellikle şimdi." Ayağa kalkıp dizlerindeki toprağı silkeliyor. "Çok zekiydi ve her soruna bir cevabı varmış gibi görünüyordu."

"Şimdiye kadar fena sayılmayan işler başardık. İyi gidiyorsunuz. Hayatta kalıyorsunuz."

"Öyle miyim?" Bana bakıyor ve günlerdir ilk defa gözlerinde keskin bir ifade var. "Yoksa sadece sen ne olacağına karar verene kadar formaliteleri mi yerine getiriyorum?"

Yerinde bir soru. Dürüst bir soru. Eldivenlerimi çıkarıp cebime koyuyorum.

"Hayatta kalıyorsun. Ve hayatta kalmaya devam edeceksin. Çünkü piskoposların görevi budur ve sen de artık bir piskoposun."

Yüzü sertleşti. "Asla piskopos olamayacağım."

"Kanun aksini söylüyor."

"Kanun senin bana ne yaptığını bilmiyor."

"Hayır," diye katılıyorum. "Değiştirmez. Ama değiştirse bile, hiçbir şey değişmezdi."

Aramızda gergin ve tehlikeli bir an uzanıyor. Sonra dönüp çitin bir sonraki bölümüne doğru yürüyor.

Onu izliyorum, sanki her zaman buraya aitmiş gibi manzarada nasıl hareket ettiğini. Sanki toprak onda benim yeni yeni anlamaya başladığım bir şeyi tanıyor. Sabah boyunca çalışıyoruz, sadece güneş tam tepede olduğunda ve açlık görmezden gelinemez hale geldiğinde duruyoruz. Alet kutusundan, yola çıkmadan önce hazırladığım sandviçleri çıkarıyorum, gösterişli bir şey değil, sadece ekmek ve et.

Etrafta kar yığılmış olsa da, güneşin ısıttığı kayaların üzerinde oturup yemek yiyoruz; vadi ise aşağıda bir vaat gibi uzanıyor önümüzde.

"Size bir şey sorabilir miyim?" Saint'in sesi rahat sessizliği bozdu.

"Soruya bağlı."

"Neden karşılık verdin beni öptün? O gece. Senin kamyonunda."

Kendime zaman kazandırmak için yutkunmaya zorluyorum kendimi. "Yapmadım."

"Evet, yaptın. Durmadan önce, sadece bir saniyeliğine. Hissettim."

Haklı. Öptüm. Ve o günden beri her gün pişmanım, onu öptüğüm için değil, onu düzgün öpmediğim için. Her şey karanlık ve çarpık bir hal almadan önce, bana özgürce sunduğu şeyi kabul etmedim.

"Bu bir hataydı."

"Bu bir cevap değil."

"Benden alabileceğiniz tek cevap bu."

O, koyu renkli gözleriyle zırhımdaki çatlakları arayarak beni inceliyor. Sonra bir şey anlamış gibi yavaşça başını sallıyor. "O zaman da beni istedin. Şimdi de istiyorsun. Asıl mesele bu değil mi zaten? Beni alabildiğin için aldın. Çünkü Roman sana ihtiyacın olan bahaneyi verdi."

"Bunu yapma," diye uyardım. "Bunu saçma sapan bir aşk hikayesine dönüştürmeye çalışma. Seni hayatta tutmak için yanıma aldım, o kadar."

"Ya geri kalanı? Bana bakış şeklin? Kabinde bana yaptığın şeyler?"

Yüzüm kızardı. "Bu farklı."

"Nasıl?"

"Çünkü öyle." Ayağa kalkıp aletleri topluyorum. "Buradaki işimiz bitti. Hadi gidelim."

Azize hiç kıpırdamıyor. Ortaçağ resimlerindeki bir azize gibi, dağ ışığıyla çevrili, öfkemden hiç etkilenmeden kayanın üzerinde oturuyor.

"Sen bir korkaksın, Calder Bishop."

Bu sözler, insanın içini acıtan bir yumruk gibiydi. "Affedersiniz?"

"Beni duydun. Hayatta kalmaktan, gerekli olanı yapmaktan bahsediyorsun. Ama gerçeği kendine bile itiraf etmiyorsun." Ayağa kalktı, tam karşımda durdu. "Beni sadece kurtarmak için almadın. Beni istediğin için aldın. Ve şimdi benimle ne yapacağını bilmiyorsun."

"Kendine dikkat et," diyorum sessizce. "Kimle konuştuğunu unutuyorsun."

"Hayır. Yanılıyorsun. Sonunda hatırlıyorum." Bana yaklaşıyor, tenindeki sabun kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıyor. "Sen Roman değilsin. Kardeşlerin de değilsin. Sen sadece o kadar uzun zamandır rol yapan, içten içe kim olduğunu unutmuş bir adamsın."

"O kim?"

"Henüz bilmiyorum, ama öğreneceğim."

Ben cevap veremedim, sesindeki meydan okumayı anlayamadan, arkasını dönüp çit boyunca geri yürümeye başladı. Kulübeye doğru değil.

Sadece yürüyor, sanki mesafeye ihtiyacı varmış gibi.

Onu bıraktım. Karlı çimenlerin arasında ilerleyişini izledim, ödünç aldığı ceket rüzgarda uçuşuyordu. Üstümüzde bir şahin daireler çiziyor, termal akımlarda tembelce sarmallar çiziyordu.

Yaklaşık elli metre ileride durdu, başka bir ot kümesinin yanına çömeldi. Bu mesafeden bakıldığında, herhangi biri olabilirdi. Bir yürüyüşçü. Bir çiftlik işçisi. Sadece dağlık bölgede kış gününün tadını çıkaran bir kadın.

Bir mahkum değil. Karım değil. Ailemi korumak için öldürmem gereken kadın değil.

Ona ihtiyacı olan alanı verip çitin hasarlı bir sonraki bölümüne geçiyorum. Kulaklarımda yankılanan tek şey onun sözleri: *Korkak*.

Belki de haklıdır. Belki de korkuyorum. Roman'dan değil, sonuçlardan değil, onu neden hayatta tuttuğum konusunda kendime yalan söylemeyi bırakırsam ne olacağından korkuyorum.

Son zımbayı çakarken onun çığlığını duydum.

Başım aniden yukarı kalktı ve bilinçsizce hareket etmeye başladım, mesafeyi saniyeler içinde kat ettim. "Ne oldu?"

"Ben sadece..." Sesi titriyor. "Bir kurt gördüm."

Onu tekrar alet kutumun üzerine oturttum. "Burada kal. Merak etme, buraya gelmeyecekler."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Korkmadım, sadece irkildim."

Yukarı baktığımda, yüzünde çözemediğim bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. Tam olarak minnettarlık değil. Daha karmaşık bir şey. Göğsümün sıkışmasına neden olan bir şey.

"Ne?"

"Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim. Beni o kulübede delirmeye bırakmadığınız için de teşekkür ederim." Dağlara, vadiye, uçsuz bucaksız gökyüzüne göz gezdirdi. "Buna ihtiyacım vardı. Sadece dört duvardan ibaret olmadığını hatırlamaya ihtiyacım vardı."

Dürüstlük beni etkisiz hale getiriyor. Sonunda, "Toprak yardımcı oluyor," diyorum. "Her şey berbat olduğunda bile, toprak hâlâ burada. Hâlâ gerçek."

"Buraya gelme sebebin bu mu? Gerçeği hatırlamak için mi?"

"Öyle bir şey. Geri dönmeliyiz. Bugün yeterince iş yaptık."

Başını sallayıp ayağa kalktı. Aletleri sessizce topladık ve kulübeye doğru yürümeye başladık. Ama aramızda bir şeyler değişmişti. Esir alan ve esir, Piskopos ve James, canavar ve kurban arasındaki temelde küçük bir çatlak oluşmuştu.

Kendime bunun önemi olmadığını söylüyorum. Zaten rodeo zamanı her şey değişir. Şehre gideceğiz, Roman'la yüzleşeceğiz ve aramızda gelişen bu garip anlayış her neyse, ya güçlenecek ya da tamamen yıkılacak.

Kulübeye doğru yolun yarısına geldiğimizde motor sesini duydum. Önce uzaktan gelen ses, sonra giderek yükseldi; sadece ailemin üyelerinin bildiği dar erişim yolunda, sesin nereden geldiği hiç şüphe götürmezdi.

Elim kalçamdaki silaha gidiyor, vücudum savunma pozisyonuna geçiyor. "Arkamda kal," diyorum Saint'e.

"Ne? Neden...?"

"Sadece yap."

O itiraz etmeden itaat ediyor ve ben de onunla yol arasına yerleşip, Kade'nin siyah kamyonunun çam ağaçlarının arasından toz kaldırarak, koşullara göre çok hızlı bir şekilde görünmesini izliyorum.

Yol kenarına park ediyor, motoru durduruyor ve yakın mesafede onu ölümcül kılan o rahat ve zarif hareketlerle arabadan iniyor. Gözleri önce beni buluyor, sonra da omzumun arkasında yarı gizlenmiş olan Saint'e kayıyor.

"Geleceğinizi bilmiyordum," diyorum, ses tonumu nötr tutarak.

"Kendi ailemin mülkünü ziyaret etmek için izin almam gerektiğini bilmiyordum." Kamyonuna yaslanıp bir sigara çıkardı ve yaktı. "Sizi kontrol edeyim dedim. Hâlâ akıllı başında olup olmadığınızdan emin olmak istedim."

"Plan değişmedi. Rodeoda herkese duyuracağız. Roman da herkesle birlikte öğrenecek."

"Evet, o konuda." Kade'nin bakışları Saint'e kaydı, durumu değerlendiriyordu. "Levi, senin istediğin gibi şehirde ipuçları veriyor. Hikayeyi kurmaya başladı. Ama Roman aptal değil, Calder. Hiç onaylamadığı bir eşle aniden ortaya çıktığında soruları olacak."

"Bu yüzden bunu kamuoyuna açık bir şekilde yapıyoruz. O itiraz etmeden önce işi bitirelim."

"Öyle mi?" Kade'nin gözleri kısıldı. "Çünkü benim bulunduğum yerden bakınca, bu durum tamamen berbat görünüyor."

Sözler havada bir ilmek gibi asılı kalıyor. Arkamda, Saint kaskatı kesiliyor.

"Dikkatli ol," diyorum sessizce.

"Neden? O zaten senin ne olduğunu biliyor. Hepimizin ne olduğunu." Yere kül serpti. "Yoksa burada rol mü yapıyorsunuz? Roman'ın saldırı köpeğinden başka bir şeymiş gibi mi davranıyorsunuz?"

"Ağzına dikkat et."

"Yoksa ne olacak? Beni de mi vuracaksın?" Ama sesinde gerçek bir öfke yok. Sadece hesapçılık. Kade her zaman aramızdaki en zeki kişi olmuştur, geri kalanımızın kaos gördüğü yerde düzenleri gören kişi. "Dün Allie Porter'la karşılaştım. Şehirde."

Vücudumdaki her kas geriliyor. "Peki, ne olmuş yani?"

"Ve o da sorular soruyor."

"Allie her zaman şüpheli olmuştur."

"Evet, ama şimdi organize olmuş durumda. Emma Porter da onu destekliyor. Bir şeyler planlıyorlar." Bakışları tekrar Saint'e kaydı. "Karıınız iletişime geçmek isteyebilir. En yakın arkadaşına hayatta olduğunu ve bunu kendisinin seçtiğini bildirebilir. Emma bunu bir Porter sorunu haline getirmeden önce."

Öneri mantıklı. Hatta akıllıca. Aynı zamanda Saint'e dış dünyaya, onu aday olmaya ikna edebilecek insanlara erişim imkanı da sağlıyor.

"Bunu düşüneceğim," diyorum, bu da hayır anlamına geliyor.

Kade sesimdeki reddi anladı. Yüz ifadesi sertleşti. "İşte bundan bahsediyorum. Kararlarını aklınla değil, cinsel organınla veriyorsun."

"Stratejik davranıyorum."

"Hayır. Stratejik olan, beynine bir kurşun sıkıp cesedini kurtların yemesi için bırakmak olurdu." Kamyondan indi ve yaklaştı. Nefesindeki tütün kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı. "Bunun için sana yardım etmeyi kabul ettim çünkü sen benim kardeşimsin. Ama onunla ne kurmaya çalışıyorsan, yüzüne patlayacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Belki."

"Belki değil. Kesinlikle." Sesi alçalıyor. "Roman, varlığının neden az olduğunu zaten merak ediyor. Gerçeği öğrendiğinde, saplantı hikayesine tamamen inanmayacak. Yumuşadığını, bir yük olup olmadığını merak edecek."

Değerlendirmenin doğruluğu can yakıyor. Kade haklı. Bu bir kumar. Bir düzine farklı şekilde ters gidebilecek umutsuz bir hamle.

"O zaman bunu iyi satmam gerekecek," diyorum.

"Yapacak mısın?" Kade yüzümü inceliyor. "Çünkü şu anda buradayım, sana bakıyorum ve şimdiden çatlaklar görüyorum."

"Üstesinden gelebilirim."

"Umarım öyledir. Şerif olayı kaçak vakası olarak nitelendiriyor ama Emma gerçek bir soruşturma için bastırıyor. Artık avukatları var. Parası var. Nüfuzu var. Ve görünüşe göre, şehirde görülen FBI'da çalışan bir kuzeni de var." Gözlerimin içine bakıyor. "Sadece bu saçmalığı inandırıcı hale getir."

Kamyonuna geri biniyor ve motor gürleyerek çalışıyor. Lastikler çakılları savururken savruluyor ve dağdan aşağı doğru iniyor. Ses yavaş yavaş kayboluyor, uzaklık ve çam ormanı tarafından yutuluyor, geriye sadece rüzgar ve kalbimin hızlı atışı kalıyor.

Arkamı döndüğümde Saint'in solgun bir yüzle bana baktığını gördüm.

"Allie beni arıyor," diye fısıldıyor.

"Evet."

"Onu aramalıyım. İyi olduğumu haber vermeliyim."

"HAYIR."

"Calder."

"Hayır dedim." Kulübeye doğru yürümeye başladım. "Kade bir konuda haklı. Eğer Emma Porter işin içine karışırsa, bu karmaşıklaşır. Risk alamayız."

O da peşinden koşuyor, neredeyse koşarak yetişiyor. "Ne riski? En yakın arkadaşım ile konuşmam mı?"

"Hikayeye çelişen bir şey söyleme riskini göze alıyorum. Emma'nın satır aralarını okuma riskini göze alıyorum. Seni hayatta tutmak için yaptığım her şeyi riske atıyorum."

Kulübeye vardığımızda kapıyı açıp önce onun girmesini bekliyorum. Hiç kıpırdamıyor.

"Yani Allie'nin beni terk ettiğimi düşünmesine izin mi vermeliyim? Endişelenmesine, aramasına ve..."

"Evet, Saint." Gözlerine bakıyorum. "Aynen bunu yapacaksın, çünkü en iyi arkadaşının seni önemsemesi, hayatta kalmadan daha önemli değil."

"Bu yaşamak değil."

"Ölmekten daha iyidir."

Yüz ifadesinde bir değişiklik oluyor; öfke yerini daha soğuk, daha hesapçı bir ifadeye bırakıyor.

"Korkuyorsun," diyor usulca. "Roman'dan değil. Emma Porter'dan da değil. Bu kulübenin dışında, senin dışında bir dünya olduğunu hatırladığımda olaklardan korkuyorsun."

Doğruluk can yakıyor. "İçeri gir."

"Beni yap."

Tamamdır. Eğer canavar olmamı istiyorsa, canavar olacağım. Ona doğru sessizce yaklaştım, yakaladım ve omzuma attım. Bir kez bacaklarını savurdu ama ben de poposuna yeterince sert bir tokat attım, çılgılık attı ve kulübeye doğru yürüdü.

Kapıyı kapatıp kilidi yerine çeviriyorum.

Kabinin içinde, Saint'i yatağa fırlatıp arkamı dönüyorum; onu kemiksiz hale gelene ve içindeki tüm direnç kaybolana kadar öpmek gibi radikal bir şey yapmadan önce biraz mesafeye ihtiyacım var.

"Ya rodeo planlandığı gibi gitmezse? Ya baban bize inanmazsa?"

Soruları beni endişelendiriyor, hele ki bu işin tamamen başıma bela açma ihtimali olduğunu bildiğim için. Babama yalan söylediğim için sonuçların bir kısmını kabullenmek zorundayım ve bunun cezası olacak, ama Saint güvende olmalı.

"Bize inanmaması için hiçbir sebep olmayacak. Sen kendi rolünü oyna, ben de kendi rolümü oynayacağım ve herkes yara almadan yoluna devam edecek."

"Yalan söylemeyi sevmiyorum. Rol yapmayı da. Bana yanlış geliyor."

"Bu sadece yalan söylemenin günah olduğuna inanarak büyütüldüğünüz için böyle. Bu bundan daha derin, daha büyük bir

mesele. Hayat memat meselesi. Ahlaki yükümlülüğe yer yok."

"Hâlâ hoşuma gitmiyor."

"Ben de aynı fikirdeyim, ama yapılması gerekiyor. Şimdi de sorgulamayı bırakın."

Omuzları gerildi ve homurdandı. "Şimdi neden bana kızdın?"

Geriye doğru yürüdüm, yüzüne yaklaştım ve onu kaldırıp kocaman açılmış gözlerinin içine baktım. "Çünkü seni hayatta tutmaya çalışıyorum ve sanki sende sadece ölüm arzusu var gibi geliyor."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama ben başının arkasını avuçluyorum, saçlarını sıkıca kavriyorum ve ağzını kendiminkine yaklaştırıyorum. Dilim boğazında olduğu sürece itiraz edemez. Aniden irkiliyor ve sonra kollarımın arasına karışıp göğsüme yapışıyor ve ağzından çıkan fısıltı doğrudan penisime ulaşıyor.

Onu nazikçe öpmüyorum.

Bunda yumuşak hiçbir şey yok. Dudaklarım onun dudaklarını ezici bir güçle ele geçiriyor, dişlerim alt dudağını kazıyıp nefesini kesmesine neden oluyor. Bu fırsatı öpüşü derinleştirmek için kullanıyorum, dilim onun diline sürtünüyor, bana yöneltmek üzere olduğu meydan okumayı tadıyorum.

Elleri tişörtümü sıkıca kavradı, vücudu titrerken beni kendine daha da yaklaştırdı.

Bu çelişki beni çıldırtıyor. Sözleriyle bana karşı koyuyor ama bedeniyle teslim oluyor ve ben buna doyamıyorum.

Onu geriye doğru yürütüyorum, ta ki omurgası duvara çarpana kadar. Çarpmanın etkisiyle boğazından bir nefes daha kopuyor ve ben o sesi yutuyorum. Elim bal sarısı saçlarının arasında dolanmış, başının açısını kontrol ediyor, onu tam istediğim yerde tutuyor. Diğer elimle kalçasını morartacak kadar sertçe kavrayıp, onu duvarla bedenim arasında sıkıştırıyorum.

O benim yanımda çok küçük. Narin. Kırılabilir. Bu düşünce içimde karanlık ve sahiplenici bir his uyandırıyor. *Benim*. Ne zaman duracağını bilmeyen bu pervasız, inatçı kadın benim. Dili önce çekingen, sonra daha cesur bir şekilde benimkine değişiyor. Öğreniyor. Saldırganlığıma, teslimiyet gibi hissettiren ama arzu gibi tadı olan bir şeyle karşılık veriyor.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıp, sert öpücüklerimi çenesinden boğazına doğru indiriyorum. Kalp atışları dudaklarımın altında hızla çarpıyor. Hızlı. Vahşi. Oradaki hassas deriyi ısıriyorum, deriyi yırtacak kadar sert değil ama iz bırakacak kadar, ve o inliyor.

"Beni çıldırtıyorsun," diye hırladım boynuna doğru, nefesim kızarmış teninde sıcak bir şekilde. "Aldığın her aptalca risk. Teslim olman gerekirken her geri adım attığın an."

"Belki de öylece pes etmek istemiyorum." Sesi nefes nefese, titrek çıkıyor. "Ya bunun için çalışmak gerekirse?"

Geri çekilip ona baktım. Dudakları benim öpüşmemden şişmişti, gözleri karanlık ve bulanıktı. Göğsü hızla inip kalkıyor, her nefeste göğüsleri göğsüme bastırıyordu. Tamamen öpülmüş, tamamen sahiplenilmiş görünüyordu.

Ve bana sanki onu kaçıran canavar değilmişim gibi bakıyor. Sanki arzu edilmeye değer, onunla evlenen adammışım gibi. Bu, onu tekrar öpmek istememe neden oluyor. Onu yatağa fırlatıp ne kadar tehlikeli olduğumu göstermek istememe neden oluyor. Onu öyle tamamen ele geçirmek istiyorum ki, bundan önce bir hayat olduğunu unutsun.

Bunun yerine, kendimi geri adım atmaya zorluyorum, aramızda mesafe koyuyorum. Ona yapmak istediklerime henüz hazır değil. Onu bırakma çabasıyla ellerim titriyor.

"Zorluk çıkarmayı bırak," diye emrediyorum. "Beni sinirlendirmeyi bırak. Her şeyi sorgulamayı bırak. Sadece... kahretsin, sadece beni dinle. Lütfen."

Dudaklarına dokunuyor, parmakları titriyor.

Burada işin içinden çıkamıyorum, bu yüzden kontrolü kaybetme riskini almamak için aramıza biraz mesafe koymak üzere dışarı çıkmam gerekiyor. Şu anda Saint'i o kadar çok istiyorum ki, vücudum bu ihtiyaçtan yanıyor ve nazik olamıyorum. Şu anda onun ihtiyacı olan kişi olamıyorum.

SABAH IŞIĞI KULÜBENİN PENCERELERİNDEN SÜZÜLEREK her yeri altın ve kehribar tonlarında boyuyor. Calder çoktan uyanmış, sobanın yanında kahve yapıyor. Dün Kade'nin ziyaretinden beri farklı. Daha gergin. Karda bu dersi aldığımı ikimiz de bilsek de, sanki yine kaçacakmışım gibi beni izliyor.

"Üzerini giy," diyor arkasına dönmeden. "Gitmemiz gereken bir yer var."

Yatakta doğrulup battaniyeyi üzerime çektim. Ne zamandır uyanık? Şimdi düşününce, genellikle benden önce uyanır. "Nerede?"

"Göreceksin."

Yirmi dakika sonra, çam ağaçlarının arasından ve kayalık araziden kıvrılarak geçen bir patikada onu takip ediyorum. Hava berrak, toprak ve çam reçinesi kokusuyla dolu. Başımızın üstünde kuşlar birbirlerine sesleniyor.

Sonra atı görüyorum ve midem bulanıyor. "Bu nereden çıktı?"

"Sen uyurken Storm'u ana evden yukarı getirdim. Merak etme, burada kalmayacak, ama biraz gezintiye çıkacağız."

"Hayır," dedim, olduğum yerde donakalarak.

Calder yürümeye devam ediyor. "Evet."

"Ben bisiklet sürmem."

"Öğreneceksin." Ormanın kenarına dikilmiş bir bağlama direğinden dizginleri çekip çıkarıyor.

"Storm, yeni başlayan biri olarak sana da iyi bakacak, çünkü bana da iyi bakıyor. Seninle birlikte bisiklet süreceğim."

"Ben acemi değilim. Ben hiç binmemiş biriyim." Sesim, boğazımda yükselen panikle birlikte, niyetimden daha keskin çıktı. "En son ata bindiğimde düştüm. Ben—yapamam—"

"On yedi yaşındaydın," diye sözünü kesiyor.

"Harika, o zaman neden bunu yapmadığımı anlıyorsun."

"Tam olarak değil. Neden korktuğunu anlıyorum." Storm'u bana doğru getiriyor.

At, itaatkâr bir şekilde peşinden gidiyor, toynakları sıkıştırılmış toprağa hafifçe vuruyor. "Bir şeyden kaçınmak veya onu yapmamak, onun ortadan kalkmasını sağlamaz."

"Bunun ortadan kalkmasını istemiyorum. Hayatımın geri kalanını ata binmeden geçirmekte hiçbir sorun görmüyorum."

"Hadi ama, Aziz. Bir şeyden korkmanın seni ondan koruyacağını sandığını biliyorum, ama öyle değil. Korkuların seni korkuttuğu için onlarla asla yüzleşmemek seni zayıf düşürür." Birkaç adım ötede durdu.

Zayıf mıyım? Sanki bana tokat atmış gibi hissediyorum. "Zayıf değilim."

"Emin misin?" Sırıttıyor ve beni kışkırttığını biliyorum. "Kanıtla." Atı işaret ediyor. "Buraya gel. Kokla seni."

İçgüdülerim bana olduğum yerde kalmamı, hatta daha iyisi, geri dönüp kulübeye yürümemi söylüyor. Ama yapmıyorum. Yapamam. Özellikle de bana meydan okuyormuş gibi hissettiğim bir anda. Dışlerimi sıkarak, korkumu yutarak, ellerimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak yavaşça ata yaklaşıyorum.

Yaklaştığımda, Storm kokumu içine çekerken burun delikleri genişliyor. Yanlış bir hareket yaparsam kendimi yine yerde bulabilirim, ya da daha kötüsü, başka bir uzuvum kırılmış halde.

"Elini uzat," diye talimat veriyor. "Avuç içi düz olsun."

Biraz tereddüt ederek dediğini yapıyorum. Storm nefes verip başını hafifçe sallıyor ve ben bu hareketten irkilerek geriye sığıyorum.

Calder hafifçe kıkırdadı ve ben ona ters bir bakış attım. "Rahat ol, Saint. Atlar rahat olduklarında böyle yaparlar. Seninle tanışacağı için heyecanlı."

En azından birimiz rahatlamış durumda.

Tekrar denedim ve bu sefer boynunu uzattı, kadifemsi burnu avucuma değdi. Dokunuş şaşırtıcı derecede yumuşak ve sıcaktı.

"Merhaba, Storm," diye fısıldadım, aslında farkında olmadan.

Hafifçe burnunu sürttü, sonra geri çekildi, incelemesinden memnun kalmış gibiydi.

"Bak, demiştim işte. Senden hoşlanıyor." Calder'ın sıcak nefesi kulağıma geliyor ve arkamı döndüğümde onun yanımda durduğunu görüyorum.

"Sadece öyle söylüyorsun," diye mırıldandım, bedeninin bana olan yakınlığını ve ondan yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak.

"Hayır, değilim. Sadece bana güven, tamam mı?"

"Sana mı güveneyim?" diye homurdandım.

"Biliyorum kulağa saçma geliyor ama artık evliyiz ve yeni bir dünyaya adım atıyorsun. Benim rehberliğime ve desteğime ihtiyacın var. Bu yüzden evet, bana güven."

Ne kadar sinir bozucu olsa da, haklı olduğunu biliyorum. Eğer bu durumdan kurtulacaksam, beni bu duruma sokan adama güvenmek zorundayım.

"Pekala," diye isteksizce kabul ediyorum.

Calder, sanki bir yarışmayı kazanmış gibi sırıttı. "Ona dokun, okşa. Isırmaz."

Titreyen elimi Storm'un boynuna götürüp, tüylerini nazikçe okşadım. At, *şükürler olsun ki*, kıpırdamadı. Ben etrafı incelerken sabırla orada durdu.

Calder, "Aferin kızım," diye mırıldandı. "Harika bir iş çıkarıyorsun."

Onun övgüsünün üzerimdeki etkisini şimdilik incelemek istemiyorum. Derin bir nefes alarak elimi sabitledim.

"İşin garibi, eskiden en sevdiğim hayvanlar atlardı," diye itiraf ediyorum, bu hatırlatmaya gülümseyerek. "Her pazar kiliseden sonra annemden beni onları görmeye götürmesini rica ederdim. Onları severdik ve bazen o yularını tutarken ben de onlara binmeme izin verirdi." Onunla geçirdiğim o anların hatırası zihnimde çok taze.

Calder, Storm'un diğ er tarafına geçip toynaklarını hızlı ve etkili bir şekilde kontrol ediyor, ardından tekrar geri dönüyor.

"Tekrar o duyguyu hissetmeni istiyorum," diye fısıldıyor saçlarıma.

Onunla ilgili Şeylerden bahsettiğimizde, onun insani ve tam anlamıyla erkeksi yanını gördüğümde göğsümü dolduran o sıcaklıktan nefret ediyorum. Çünkü bu, onu tüm bunların canavarı, kötü adamı olarak görmeyi çok daha zorlaştırıyor.

"Bunun gerçekleşip ger ekle meyeceğini bilmiyorum."

"Benim için yaşamak, bazen risk almak, kalbinizi hızlandıran, yapmazsanız pişman olacağınız Şeyleri yapmak demektir. Mesela yapmamanız gereken birini öpmek gibi."

"Bunu asla yapmamalıydım." Başımı sallıyorum, yanaklarım kızarıyor.

"Hayatta geri dönüş yok, sevgilim. Yapılmış olanı geri alamazsın. Attan d  ersen, tekrar binersin. İlerlemeye devam et, risk al ve yapmadığın için pişman olacağını bildiğın Şeyleri yap."

"İnsanları kaçırıp hayatlarını tehdit etmediğınızde oldukça zeki olduğunuzu anlarsınız."

Bana yarım bir gülümsemeyle omuz silkti. "Elimden geleni yapıyorum. Şimdi, binmeye hazır mısınız?"

Burnumu buru turarak ona baktım. "Kesinlikle hayır."

" z r dilerim, bu bir soru değildi."

İtiraz etmeye fırsat bulamadan elleri belimi sardı. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıp Storm'un eyerine oturttu. Beynim olan biteni anlamaya çalışırken nefes nefese kaldım. *Aman Tanrım. Bu tekrar olamaz.* Boğazımdan korkunç bir çığlık çıktı ve Storm'un yelesine tutunarak dizginleri aramaya ba ladım.

"Rahatla, Azizim. Ben yanımdayım. Tam buradayım. Bana güven." Calder'ın yatıştırıcı sesi zihnimi saran sisli korkuyu dağıttı ve birkaç sakinleştirici nefes aldıktan sonra rahatlamaya ba ladım. Sonra arkamdaki ata atladı, beni öne doğru kaydıldı ve bacaklarının arasına yerleştirdi.

Yalan söylemiyor. Gerçekten de beni ele geçirdi.

Bu bilgiye sahip olsam bile, bu korkuyla yüzleşmek imkansız görünüyor. "Bunu yapmamı istediğini biliyorum, ama yapamam," diye fısıldıyorum.

"Yapamazsın derken ne demek istiyorsun? Zaten yapıyorsun."

Ben miyim? Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyor, yerinden fırlayacak gibi. Hayır, ata binmiyorum ama üzerinde oturuyorum, bu da binmeye yarı yolda sayılır. Aşağı bakmak korkunç bir fikir ama yine de yapıyorum. Sanırım acıya düşkün biriyim.

Panik beni bir kez daha sardı. *Düşüş, acı...* Zihnimin bir köşesinde tekrar tekrar canlanıyor.

"Hayır. Olmayacak." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, anıları uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bu hiç yardımcı olmuyor gibi görünüyor ve beni daha da korkutan şey, bir örümcek maymunu gibi Storm'un yanlarına tutunmak zorunda kalmam.

Calder, "Gözlerini aç," diye emretti, ama ben başımı salladım ve tutuşumu sıkılaştırdım.

"Aziz." Adımı söyleyiş biçimi, o kadar yumuşak ve akıcıydı ki, zifiri karanlığı yarıp geçen bir ışık huzmesi gibiydi. İlgüdülerime karşı gelerek, yavaşça gözlerimi açtım ve yere bakmamaya özen göstererek ona baktım. Calder, mavi gözleri parlak ve tetikte, yumuşak bir gülümsemeyle beni karşıladı. "İşte buradasın."

"Aşağı inmemе yardım edin. Lütfen."

"Bunu yapamam. Güçlüsün, kendine verdiğinden daha güçlüsün ve bunu görmeni istiyorum. Bunun güzelliğini gör, kendini benim seni gördüğüm gibi gör." Elleri belimden aşağıya, uyluklarıma doğru kaydı. Korku arzıyla karıştı, bu da sadece korkmaya odaklanmamı zorlaştırdı. Pozisyonumu düzeltti ve dokunuşu klinik olsa da, vücudum ona karşılık verdi, hain bir sıcaklık karnımı doldurdu. "Topuklar aşağıda. Sırt dik. Tutuşunu gevşet."

"Calder, hayır. Düşeceğim." Ciğerlerimden hava çekiliyor ve sanki attan atılacakmışım gibi Storm'a tekrar sarılıyorum. Gerçekten beni yolcu edecek mi? Yemin ederim bu attan iner inmez onu öldüreceğim.

"Sana bana güvenmeni söylemiştim, hatırlıyor musun? Bu, o güveni inşa etmenin bir parçası. Düşmene izin vermeyeceğime güven." Arkama yerleşti ve dizginleri yumruğunda sıktı.

"Yürüyeceğiz. Yapmanız gereken tek şey burada oturup ata binmeye alışmak."

Boğazımdaki düğümü yutkunararak ağzımı kapatıyorum ve bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bu durum, Calder'ı farklı bir şekilde görmemi sağlıyor; bana, sadece nadir anlarında gördüğüm adamı hatırlatıyor. Beni en başından beri ona çeken de bu anlardı.

Neyse ki hiçbir şey söylemedi ve bizi öne doğru yürütmeye başladı. Storm'un yürüyüşü yumuşak ve düzenliydi. Her adım beni nazıkçe salladı, beklemediğim bir ritimdi bu.

Birkaç dakika sonra, Storm'un yelesini sıkıca tuttuğum ellerim biraz gevşedi ve kendimi biraz daha dik otururken buldum.

Calder hareketi fark eder ve bacağımı hafifçe okşar. "Gördün mü, o kadar da kötü değil, değil mi?"

Cevap vermiyorum. Cevap veremem. Çünkü haklı. Kötü değil. Korkunç, evet. Ama bir de başka bir şey var, korkuyla karışan bir tür coşku. Yakındaki bir açıklığın etrafında bir, iki, üç kez tur atıyoruz.

Dördüncü turda, yelesini tamamen serbest bırakmıştım, ellerim artık uyluklarımdaydı, Calder'ın elindeki deri dizgin ise kalçamın daha yukarısındaydı.

Duraksadı ve yüzüme bakmak için döndü. "Korku ve içgüdü aynı şeydir. Kalbin hızla çarpması, nefesin göğsünde tıkanması. Biri seni hayatta tutar, diğeri ise hayatta olduğunu hissettirir."

"Sanırım bunu hiç o şekilde düşünmemiştim."

"Bittiğine göre şimdi nasıl hissediyorsun?"

Dehşete kapılmıştım. Heyecanlanmıştım. Martin Everett kanlar içinde kapıma gelmeden öncekinden beri hissetmediğim bir şekilde hayattaydım.

"Kusacakmışım gibi davranıyorum," diye yalan söylüyorum.

"Yalancı," diyor ve hafifçe sırtıyor.

Ben cevap veremedim, kayıp beni yere indirdi. Ayağa kalkarken bacaklarım titriyordu, kaslarım alışılmadık pozisyona isyan ediyordu. Elleri kalçalarımın yakınında duruyordu, sanki düşersen beni yakalayacakmış gibi.

Onun o iyiliği, o nezaketi, keşke her zaman böyle olsaydı diye düşündürüyor bana. Belki de onu istemek korkunç bir günah gibi gelmezdi.

"Bu hafta sonu tekrar yapacağız," diyor düşüncelerimi bölerek. "Ve tekrar. Ta ki nefes almak kadar kolay olana kadar. Yarın şansımız olmayacak çünkü atlar rodeoda olacak."

Rodeodan bahsedilmesi, bulduğumuz kırılğan huzuru tamamen yok ediyor. Gerçekliği ve gelecek olanı hatırlıyorum. Allie'nin beni nasıl aradığını ve annesi Emma'nın nasıl sorular sorduğunu. Ona zarar verebilecek tehlikeli sorular.

"Allie'yi aramam gerek," diyorum sessizce. "Bu onun içini rahatlatmaya yardımcı olur ve belki de annesinin ailenizin baskısından kurtulmasını sağlar."

Calder'ın yüz ifadesi bir anda değişiyor ve herkese verdiği o sert, soğuk ifadeye geri dönüyor. "Bunu zaten konuşmuştuk."

"Hayır, konuşmadık. Bana ne yapacağımı söyledin. Hiçbir noktada benim ne istediğimi *tartışmadık* . Arada fark var." Geri çekilip aramızda mesafe koyuyorum. "O benim en iyi arkadaşım ve iyi olduğumu bilmeyi hak ediyor."

"Ve o da yarın herkesle birlikte öğrenecek."

"Yarın bugün değil. Ona kendim söylemek istiyorum. Herkesin öğrenmesini istemiyorum."

"Ömrünün sonuna kadar bunu isteyebilirsin, ama cevabım yine aynı olacak. Sen benimsin. Karım, benim sorumluluğum. Ne olacağına ya da olmayacağına ben karar veririm ve bana karşı gelersen sonuçlarına katlanırsın," diye öfkeyle tısladı ve beni kovdu. Storm'u bağlama direğine geri götürerek, konuşmayı fiilen sonlandırdı.

Sen benimsin. Bu sözler zihnimde yankılanıyor. Başından beri istediği buydu. Evet, beni korumak için benimle evlendi, ama aynı zamanda beni istediği için de yaptı.

"Aziz." Adımı söylüyor, anlamadığımı biliyor.

"Neden benimle evlendin?"

Adımını yarıda kesiyor ama arkasına dönmüyor. "İstediğin şey olmadığında her seferinde bunu tekrar tekrar anlatmak zorunda mıyız gerçekten? Nedenini biliyorsun."

"Bu benim istediğimi elde etmekle ilgili değil. Bu özgürlükle, benim bir seçim hakkına sahip olmamla ilgili. Benimle evlendiğinizde bana bir seçim hakkım olacağını, söz hakkım olacağını söylemişsiniz.

Ama yok. Ya da en azından henüz yok." Kendimi toparlıyorum. "Evet, bana koruma sözü verdiniz, ama şu anda yaptığınız şey beni korumakla ilgili değil. Bencilce." Aramızda sessizlik uzuyor ve cevap vermeye kalkışmayınca, ben bitiriyorum. "Şimdi söyle bana. Benimle evlenmenizin gerçek sebebi neydi? Çünkü bu sadece beni korumak için değildi. Bunu senden duymak istiyorum."

Arkasını dönüp uzaklaştı ve bu sefer ben de peşinden gittim.

İtiraf etmesini istiyorum. İkimizi de mahvedecek olsa bile, bana gerçeği söylemesini istiyorum. Başka bir şey veremese bile, belki bunu verebilir? Bir şey söylemesini, bundan sonra ne yapacağımızı anlatmasını bekliyorum ama söylemiyor. Yürümeye devam ediyor, doğruca kulübeye giriyor.

Cevap vermiyor. Bunun yerine, beni korkutması gereken ama *artık* korkutmayan o yırtıcı zarafetle kulübenin içinde volta atıyor. Belki de av olmaya alışıyorum. Ya da belki de avcı ve koruyucunun her zaman farklı şeyler olmadığını anlamaya başlıyorum. Bazen aynı şeylerdir.

Birkaç dakika sonra Calder durdu ve bana döndü. Yüzündeki karanlık ifadeyi gördüm ve korkumu belli etmemeye çalıştım. Şimdi farklıydı. Daha önceki nazik tavrı gitmişti ve yerini adını koyamadığım bir şey almıştı.

Beni hem korkutan hem de heyecanlandıran bir şey.

"Seninle neden evlendiğimi öğrenmek mi istiyorsun?" Daha önce sorduğum soruyu tekrarladı.

"Evet. Benimle neden evlendiğini bilmek istiyorum ve gerçeği öğrenmek istiyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Senin gerçeğin ya da bana anlatmaya devam ettiğin gerçek değil, gerçek gerçeği."

"Bununla başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun?" diye soruyor, yanına yaklaşarak.

Birden ağzım kurudu. "Evet. Ben de bunu hak ettiğimi düşünüyorum."

"Gerçekten mi?" Bir adım daha atıyor. "Bunu hak ediyor musun?"

"Beni korkutmaya çalışıyorsan, işe yaramıyor." Sesimi sakın ve güçlü tutmaya çalışıyorum ama bana yaklaştıkça bu daha da zorlaşıyor.

"Seni korkutmak isteyeceğim en son şey." Sesindeki sahiplenici ton beni geri çekilmeye itmeliydi. Bunun yerine, vücudum görmezden gelmeye çalıştığım o utanç verici sıcaklıkla tepki veriyor.

"O zaman, her an üzerime atlayacak bir yırtıcı gibi bana doğru sinsice yaklaşmayı bırak." Artık o kadar yaklaştı ki, buz mavisi gözlerindeki benekleri görebiliyorum.

"Ben bir avcıyım. Bir canavarım." Nazikçe çenemi kavrayıp gözlerimi ona dikmeye zorluyor. "Ama ben senin avcınım, senin canavararınım. Ve seni korumak için seninle evlendim, ama haklısın, bu çok daha derinlere iniyor." Sahip olma duygusu, bana dokunuş şekli, kokusu. Beni sarıyor. Mantıklı düşünmeyi ve onun öldürücü olabilecek türden bir günah olduğunu hatırlatmayı bastırıyor. Bedenim hareket etmeyi reddediyor. Kaçınılmaz olana karşı savaşmayı reddediyor. Gerçeğe.

Daha iyisini bildiğim halde dokunuşuna karşılık veriyorum. Başparmağı alt dudağımı okşarken tenimde minik zevk dalgaları yayılıyor.

"Calder—"

Kalın ceketini üzerinden sıyrıp bir sandalyeye fırlattı. "Size göstereyim."

Göster bana? "Ne demek istiyorsun?"

Tüylerim diken diken oldu, içimde arzu ve ihtiyaç dalgalanıyor.

"Yatağa git ve otur." Sesi, artık tanımaya başladığım o buyurgan tonu almıştı. Tartışmanın anlamsız olduğunu söyleyen o ton.

Kımıldamıyorum. "Neden?"

"Çünkü sana bir şey göstereceğim."

Korku ve ondan çok daha tehlikeli bir şey damarlarımda dolaşıyor. "Neden sadece..."

"Sana mı anlatayım?" Eli çenemden boynumun arkasına kaydı, parmakları saçlarımin arasına dolandı. Çekmiyordu, sadece tutuyordu. "Çünkü kelimelerle aram her zaman iyi değil ve sana göstermeyi tercih ederim."

"Bana zarar verecek misin?"

"Hayır, Azizim. Sana zarar vermeyeceğim, ama eminim işim bittiğinde keşke verseydim diyeceksin." Beni bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Şimdi yatağa doğru yürü ve bana aynı şeyi tekrar ettirme."

Söyleneni yapmadan önce ona son bir kez bakıyorum. Şöminede hala yanan ateş sayesinde yatak sıcak ve nefesimi düzenlemeye çalışarak battaniyeye yaslanıyorum.

Eğer benimle seks yapacağımı düşünüyorsa, aklını kaçırmış demektir . Calder kasıtlı olarak bana yaklaşıyor. Sanki bana tekrar kaçmam için zaman veriyor. Kaçıp kaçmayacağımı test ediyor.

Hayır, öyle düşünmüyorum.

Kalbim göğüs kafesime o kadar hızlı çarpıyor ki, eminim bunu gömleğin altından bile görebiliyor. Tam önümde durup, bakışlarıyla karşılaşabilmek için başımı geriye doğru eğmem gerekecek kadar yakına geliyor.

"Beni öptüğün gece, beynimde bir şeyler oldu. Beynimi alt üst etti. Beni mahvetti."

Boğazım düğümleniyor. "Öyle mi?"

"Hayatımda bir şeyin eksik olduğunu fark etmemi sağladı. Daha önce hiç özlemediğim bir şeyi özlememe neden oldu. O gece sana beni yalnız bırakmanı, benden uzak durmanı söyledim, ama seninle aynı odada bulunma fırsatı bulduğum her anı değerlendirdim. Sana yakın olmak, sana dokunmak, kokunu almak istedim. Lanet olasıca aklımın ucundaydın." Şakak bölgesini işaret ediyor.

"Özür dilerim." Dudaklarım titreyerek özür diliyorum, çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Üzülme. Ben üzölmeliyim. Yeterince öz kontrol sahibi olamadığım için. Bunu bitirecek kadar güçlü olamadığım için." Başını sallıyor ve o karanlık bakış gözlerine geri dönüyor. "Seni elde edemediğimden sonra seni istedim. Benim hatamdı ve kendime bununla başa çıkmayı öğreneceğimi, üstesinden geleceğimi söyledim. Sonra Martin'le olan her şey oldu ve seni öldürme düşüncesi beni paramparça etti. Yapamadım. Sonucunun ölüm olduğunu bilsem bile. Bir öpücük, Saint, ve senin için öldürmeye hazırdım. Hepsi bu kadardı. Seninle evlenmek seni korumak içindi, elbette. Ama aynı zamanda bencil bir seçimdi çünkü biliyordum ki eğer benimle evlenirsen, seni kendime ait kılabilirdim, ki tam olarak istediğim de buydu." Sesindeki ham dürüstlük nefesimi kesiyor.

"Demek yalanmış. Beni gerçekten istiyormuşsun," diye fısıldadım.

"Açık değil mi? Seni korumak için senden uzaklaştım. Gençtin. Hatta hâlâ gençsin. Ne istediğini bilmiyordun." Elleri kemerine gider. "Artık bunların hiçbir önemi yok. Seni kovmak için çok geç. Artık benimsin. Karım. Benim sorumluluğum. İstediğim gibi davranabileceğim birisin."

"Benimle ne yapacaksınız?"

"Az sonra öğreneceksin. Kot pantolonunu çıkar."

Bütün vücudum kaskatı kesildi. "Ne?"

"Beni duydun. Kot pantolonu çıkar. Hemen şimdi."

"HAYIR."

"Aziz." Sesi alçalıyor, daha sertleşiyor. "Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz. Seçim senin, ama sonuç yine aynı olacak." Ona bakıyorum, blöf yaptığına dair bir işaret arıyorum. Ama gözlerinde karanlık bir kararlılıktan başka bir şey yok.

Söylediklerinin hepsini ciddiye alıyor.

"Bunun seninle evlenmemle hiçbir ilgisi yok," diyorum, ellerim kot pantolonumun düğmesine uzanırken bile.

"Ah evet, öyle." Parmaklarımın düğmeyi çözüp fermuarı aşağı kaydırmasını izliyorum. "Sana en karanlık arzularımı itiraf ettim ve şimdi bu sahiplenme ve ihtiyacın ne kadar derine indiğini göstereceğim. Her fırsatta benden kaçıp bana karşı koymanı izlemek bana ne kadar acı verdi. Seni deliliğin eşiğine getirip tekrar geri döndüreceğim."

Tereddüt ediyorum, kot pantolonum açık ama hâlâ üzerimde. "Benimle seks yaparak mı?" Yanaklarım kızarıyor ve burada hiç de uygun bir ortamda olmadığımı anlıyorum.

"İstesem bile seninle sevişmek zorunda değilim. Sadece sana dokunabilirim, vajinayı ağlatıp penisimi yalvartabilirim. Senin, bizim, ikimizin de mücadele ettiği şeyi hissetmeni sağlayabilirim. Benim olduğunu ne kadar çabuk anlarsan, seni yanımda tutmak, korumak ve sevmek için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını ne kadar çabuk görürsen, bu evlilik o kadar kolaylaşır." Dizlerimin arasına kayarak bana yaklaştı. "Birbirimize yalan söylemeyi bıraktık. Burada daha fazlası yokmuş gibi davranmayı bıraktık."

Elleri, uyluklarımın üzerinde duran ellerimi kavradı. Yavaşça, bilinçli bir şekilde, kot pantolonu aşağı doğru itmek için ellerini yönlendirdi. Kalçalarımı otomatik olarak kaldırdım, bunu yaparken

bile kendimden nefret ettim. Kot pantolon ayak bileklerimin etrafında toplandı. Sadece iç çamaşırım ve pazen gömleğimle kaldım.

"İşte benim tatlı kızım," diye mırıldanıyor ve bu övgü, utancın bastıramayacağı bir etki yaratıyor bedenimde.

Bakışlarının ağırlığına dayanamayarak gözlerimi kaçırdım, bakışları bedenimi aşağı doğru çekiyordu. Kaba elleri dizlerimi kavrayıp ayırdı ve beni ona doğru çevirdi. Sesi alçak ve tavizsizdi. "Şu anda benden nefret ettiğini düşünüyorsun. Ama keşke etseydin. Çünkü benden nefret etmek, beni istemekten daha kolay olurdu. Ne tür bir adam olduğumu çok iyi biliyorsun. Tehlikeli. Korkunç. Ve yine de... beni istiyorsun."

Haklı. Tanrım, haklı. Çünkü korkunun, öfkenin ve kırgınlığın altında, boğucu derecede derin bir istek, ihtiyaç ve arzu var. Ve onu istediğim için, bana iyi gelmeyeceğini bildiğim bir adama duyduğum özlem için kendimden nefret ediyorum.

"Arkanıza yaslanın," diye emretti.

"Calder—"

"Şşşş. Bana güven. Ben yanıdayım. Arkana yaslan."

Zihnim itiraz etmeden önce bedenim itaat ediyor.

Calder'ın elleri, sinir bozucu bir yavaşlıkla iç bacaklarımda yukarı doğru ilerledi. "Sana bak. Tamamen benimsin. Her santimin."

"Seni istemiyorum," diye yalan söylüyorum, umarım bana inanır.

"Amcığın bu yüzden mi sırlıslıkla?" Parmakları kumaşın altına kayd ve orada biriken ıslaklığı okşadı. Zevkten inlememek için kendimi zor tuttum ama küçük bir ses ağızımdan kaçtı.

"Gerçeği benden saklayamazsın. Özellikle de elim ıslanırken ve az önce çıkardığın o sesi çıkarırken." Sesi memnuniyetle doluydu. "Ama eğer bunu sana benim yaptırdığımı kendine söylemek zorundaysan, istersen kötü adam rolünü üstlenirim." Klitorisimi acı verici bir hafiflikle okşayarak beni kışkırtıyor ve baştan çıkarıyor.

"Calder," diye sızlandım, kalçalarımı istemsizce yukarı kaldırarak.

"Sana dokunmak, seni paramparça etmek istiyorum, ama burada çıkarılacak bir ders var."

"Dersleriniz umurumda değil."

"Sorun değil, ama gelmek istiyorsanız beni dinleyeceksiniz."

Çizmesinden bir bıçak çıkardı, külotumun kenarına dayadı ve hafifçe keserek külotumu kalçamın altına paramparça etti.

Bu beni neden daha da çok tahrik etti?

"Kendine dokun."

"Ne?" diye nefes nefese sordum.

"Kendine dokun dedim. Klitorisini ov. Nasıl orgazm olduğunu göster bana. Seni izlemek istiyorum." Utançtan kavrulup gözlerimi sımsıkı kapattım.

Bunu kaç kere yaptığımı bir elin parmaklarıyla sayabilirim.

Boynum ve yüzüm yanarken, "Lütfen," diye fısıldadım.

"Lütfen, ne?"

"Bana dokunuyorsun."

"Nerede?" Parmakları geri dönüyor, ihtiyacım olan yer hariç her yeri okşuyor. "Burada mı?" İç uyluğumu okşuyor. "Yoksa burada mı?" Başparmağı kalça kemiğime bastırıyor.

"Nerede olduğunu biliyorsun," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Söyle."

"Yapamam."

"O zaman sanırım işimiz bitti." Geri çekiliyor ve yemin ederim öleceğim.

"Bekle—" Bu kelime ağzımdan çaresizce fırladı. "Lütfen. Bana... oraya dokun. Lütfen."

"Nerede, Aziz? Bunu senden duymam lazım."

"Klitorisime," diye fısıldadım, utanç yüzüme daha da fazla sıcaklık yayıldı. "Lütfen klitorisime dokun."

"Aferin kızım." Başparmağı sinir demetini buldu ve nefesimi kesecek kadar hafif bir baskıyla etrafını sardı. "Gördün mü, ne kadar kolaydı?"

Beni yavaş yavaş, metodik bir şekilde çalıştırıyor, hissi giderek artırıyor, ta ki yatakta kıvrana kadar. Artık dayanamayacağımı düşündüğümde, zevk karnımda sıkıca kıvrılıp patlamaya hazır hale geldiğinde duruyor.

Neredeyse hıçkırı benzer bir ses çıkarıyorum.

"Henüz değil," diyor. "Henüz gelemezsiniz."

"Neden?"

"Çünkü bu bir ceza. Benden kaçtın. Kendini tehlikeye attın. Az kalsın ölüyordun." Parmakları geri döndü, beni yeniden topladı. "Bu yüzden kontrolün ne olduğunu öğreneceksin. Kontrolün kimde olduğunu öğreneceksin."

Beni üç kez daha uçurumun kenarına getiriyor. Her seferinde, tam düşmek üzereyken duruyor. Dördüncü seferde ise hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Hayal kırıklığı ve ihtiyaç, neredeyse acı verici bir şekilde içimi kemiriyor.

"Calder, lütfen," diye yalvardım, gururumu ya da utancımı umursamadan. "Lütfen gelmeme izin ver. Özür dilerim. Kaçtığım için özür dilerim. Bir daha yapmayacağım. Sadece lütfen—"

"Gözlerini aç," diye emrediyor. "Bana bak."

Evet, öyleyim. Gözleri buz altında kalmış gölgeler gibi, göz bebekleri kocaman açılmış, çenesi sıkıca kenetlenmiş. Benim hissettiğim kadar perişan görünüyor.

"Bana benim olduğunu söyle," diyor sert bir şekilde.

"Yapamam—"

"Söyle yoksa bitiremezsin."

Şimdi gözyaşlarım daha şiddetli akıyor. Çünkü bunu söylemek, gerçeği ortaya koyuyor. Doğru kılıyor. Geri alamayacağım bir şey haline getiriyor.

"Seninim," diye fısıldıyorum.

"Tekrar. Daha yüksek sesle."

"Seninim." Bu sözler, yarı hıçkıra, yarı teslimiyetle ağzımdan dökülüyor.

"Doğru." Başparmağı daha sert bastırıp daha hızlı daireler çiziyor. Diğer elini kullanarak aşağı doğru kayıyor ve iki parmağını içime sokuyor. "Sen benimsin, Azizim. Korumak için benimsin. Cezalandırmak için benimsin. Zevk vermek için benimsin."

Bu çifte his eziciydi ve saniyeler içinde paramparça oldum, sırtım yataktan kalktı. Boğazımdan kopan bir çığlık küçük odada yankılandı. Orgazm dalgalar halinde vücudumu sardı, her biri bir öncekinden daha yoğun. Calder durmadı, yavaşlamadı, sadece beni kemiklerim gevşeyene ve nefes nefese kalana kadar, zevk acıya yaklaşıp ve durması için yalvarana kadar devam ettirdi. Sonunda elini çektiğinde,

her yerim titriyordu. Şakaklarımdan gözyaşları süzülüyordu. Vücudum yabancı geliyordu—çok hassas, çok bilinçli.

Calder üzerime eğildi, bir eli başımın yanında duruyordu. Diğer eli yukarı kalktı ve şaşırtıcı bir incelikle başparmağıyla gözyaşlarımı sildi.

"İstediğin zaman uslu bir kız olabiliyorsun," diye mırıldandı. "Cezanı hak ettiğin gibi çektin. Umarım anlatmak istediğimi anlamışsındır."

Konuşamıyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Vücudum nasıl işlev göreceğini hatırlayana kadar öylece yatıp ona bakıyorum. Yavaşça doğrulmama yardım ediyor, sallanırken elleriyle beni destekliyor. Bir an sadece birbirimize bakıyoruz. Nefes alışverişi düzensiz, çenesi hâlâ sıkılı ve birden ereksiyon halinde olduğunu fark ediyorum. Kot pantolonunun altından belli olan gerginliği görebiliyorum.

"Sen yapmadın—" diye başlıyorum.

Kemer tokasını kavrayıp açtıktan sonra gerginleşmiş penisini dışarı çıkardı. Ona bakarken yutkundum, ne yapacağımı bilemedim, vücudum yeniden aydınlandı. Daha önce hiç bu kadar uzun ve kalın bir şey görmemiştim.

"Ne...nasıl?"

Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Merak etme tatlı azizem. Sana bilmen gerekenleri öğreteceğim. Şimdilik sadece öne doğru kay ve güzel ağzını bana aç."

Karnımda yükselen sıcak ısıyla yutkunuyorum. Burada kendimi yabancı hissediyorum ve o şeyi beni boğmadan nasıl ağzıma sokacağını bilmiyorum, ama tıpkı at üzerinde olduğu gibi dediğini yapıyorum. Penisinin küt ucunu dudaklarıma değdirdiğinde, ucundaki kaygan tuzlu tadı alınca nefesim kesiliyor. *Ah*.

Kadifemsi pürüzsüz ucunu yalıyorum ve o inliyor. "Ağzını aç, Aziz. Eğer beni yalamaya başlarsan kendimi kontrol edemem."

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diyorum, belki bu bir şekilde beni kurtarır diye düşünerek.

"Güzel. Senin tüm ilklerinin sahibi olmak istiyorum. Şimdi ağzını iyice aç bana." Kaygımı yuttum ve ağzımı açtım.

Yavaşça içeri giriyor ve ben de içgüdüsel olarak dudaklarımı dişlerimin üzerine kıvırıyorum.

"Kahretsin," diye küfretti Calder, gözleri kısılmış bir şekilde bana bakarken. Yüzünde öyle derin bir tatmin ve arzu maskesi vardı ki neredeyse tadını alabiliyordum. Bunu daha önce hiç yapmadığım için doğru yapıp yapmadığımdan emin değildim. Ama Calder kontrolü ele alıp ağzıma hafifçe girmeye başlayınca bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. "Dilini kullan."

Dilimle onu okşamaya başlıyorum ve o anda onu ne kadar çok memnun etmek istediğimi, ona bu duyguları yaşatmak istediğimi fark ediyorum.

Burnuma misk kokulu, temiz kokusu doluyor ve kendime olan güvenim arttıkça, öne doğru uzanıp ellerimi kaslı kalçalarına dayıyorum, o da kendini ağzımın içine daha da derine sokuyor. Uzanıp bir elini saçlarıma doluyor. Beni yerimde tutmak istercesine, sıkı ama nazik bir şekilde tutuyor.

"Rahatla tatlı kızım. Boğazını gevşet ki daha derine inebileyim."

Ne demek istediğini hiç anlamıyorum ama deniyorum ve bir şekilde daha da derine giriyor. Kalçalarının bir sonraki hamlesinde, daha önce hiç olmadığı kadar derine giriyor ve tek yapabildiğim öğürmek ve gözlerimden akan yaşları silmek. Tekrar tekrar yapıyor, hamleleri daha hızlı ve daha derine gidiyor. Her hamlede, uzunluğu ve kendi tükürüğüm boğazıma takılıyor.

Ağzımdan salyalar akıyor ve şu an nasıl görüldüğümü ancak hayal edebiliyorum. Perişan. Yıkılmış.

"Kahretsin," diye tısladı Calder ve daha da derine indi, bir an boğazımın arkasında bekledikten sonra geri çekilip her şeyi baştan yaptı. Her vuruşta saçlarımdaki tutuşu biraz daha sıkılaştı, telleri çekerken kafa derim yanmaya başladı. "Ağzın cennet gibi."

Tek yapabildiğim karşılık olarak mırıldanmak. Bir kez daha boğazımın arkasına doğru itiyor ve bu sefer biraz daha uzun süre orada kalıyor, öğürme hissi de şiddetleniyor.

"Kahretsin. Boşalacağım," diye homurdandı, hareketleri daha da çılgınca bir hal aldı. "Boğazına boşalacağım, tatlı kızım. Ağzını benimle dolduracağım."

Onun iğrenç sözleri içimde bir şeyleri uyandırıyor. İçimi ısıtıyor, kaslarımı geriyor. Ona zevk vermek istememeliydim, onu tatmin

etmek istememeliydim, ama istiyorum. Bir volkan gibi patlıyor ve sıcak boşalması ağzımı ve boğazımı dolduruyor.

Ya yutacağım ya da boğazıma takılacak. Başka çarem yok.

Bir iç çekerek dudaklarımdan ayrıldı ve saçlarımdaki tutuşunu gevşetti. Bakışları yüzümde dolaştı ve ifadesi yumuşayarak neredeyse meraklı bir hal aldı. Sanki beni daha önce hiç görmediği bir şekilde görüyordu. Rahatlamış bir şekilde, bakışlarını bana dikmiş ve kendini ele vermişti. Başını salladı ve bakış kayboldu.

Kendi pazen gömleğini kullanarak yüzümdeki salyayı ve sümüğünü siliyor.

Dudaklarım morarmış ve şişmiş gibi hissediyorum ve yutkunurken boğazımda şiddetli bir ağrı var. Kafam karışık ve tahrik olmuş durumdayım ve onun kontrolünü kaybetmesine neden olduğum için hakarete uğramış mı yoksa iyi mi hissetmeliyim emin değilim.

"Böyle olmamalıydı," diyor—sessiz, hırıltılı, sanki bu sözler ona asla vermek istemediği bir şeye mal olmuş gibi. "Buna izin vermemeliydim. Bu benimle ilgili olmamalıydı." Beni doğrultuyor ve bacaklarım itaat etmiyor—dizlerim titriyor, dengem bozulmuş, yer beni geri tükürmeye çalışıyormuş gibi eğiliyor. Kolunu tutuyorum, güvenden çok içgüdüsel olarak, sadece ayakta durmak için ona ihtiyaç duymamdan nefret ediyorum. Tavrı değişiyor—pişmanlık buharlaşıyor, yerini daha soğuk, kasıtlı bir şey alıyor. Kontrolü, dolu bir tabancanın kilitlenmesi gibi yerine oturuyor. "Bu sana bir ders vermek içindi," diye mırıldanıyor, nefesi yanağıma değecek kadar yakın. "Burada kontrolün kimde olduğunu ve bana karşı gelebileceğini düşündüğünde içine düştüğün tehlikeyi tam olarak anlamayı sağlamak içindi."

"Anlıyorum," diye fısıldadım.

"Öyle mi?" Eliyle çenemi kavrayıp bakışlarımı tekrar ona çevirdi. Dokunuşu nazikti, ama kontrolü değildi. "Çünkü gerçekten anlamayı istiyorum, Azizim. Eğer tekrar kaçmaya kalkarsan, kendini tehlikeye atarsan—seni bulacağım." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi, şefkatli bir uyarı gibi görünen bir hareket. "Ve bir dahaki sefere," diye mırıldandı, "ceza daha ağır olacak."

"Aday olmayacağım."

"Sanırım bunu zamanla göreceğiz," diyerek beni bıraktı.

O bir adım geri çekilir çekilmez, aramızdaki bağ kopuyor. Kolayca yıktığı duvarlar yeniden yükseliyor. Eskisi kadar güçlü değiller ama hâlâ oradalar. Sahip olduğum tek koruma onlar.

Calder'ın bana söylediği sözleri ya da bunların ardında gerçek bir doğruluk olup olmadığını düşünmemeye çalışıyorum. *Ben seninim*. Söylediklerimi geri alamam. Ve bunu kastetmemiş olsam bile, bu gerçeği değiştirmez. Bedenim ve ruhumla ona aitim. Ölüm bizi ayırana kadar.

"Yarın rodeo var. Seni daha fazla hazırlayamam, zaten hazırladım. Ya kazanacağız ya da öleceğiz, Saint. Bunu satmak, kendimizi kurtarmak için tek bir şansımız var." Baskı dayanılmaz. Yalan söylemek benim doğamda yok. Ben böyle biri değilim. Beni gerçekten tanıyan herkes, babam gibi, yalanımı hemen anlayacaktır. "Allie de orada olacak. Ona her şeyin yolunda olduğunu, bunu senin seçtiğini ikna etmen gerekiyor. Bunu yapabilir misin?"

Yapabilir miyim? En yakın arkadaşımı düşünüyorum. Aklındaki soruları ve ne kadar endişeli olduğunu ancak hayal edebiliyorum. Bir de annesi Emma var. Avukatları, parası ve nüfuzu var. Bu işin tamamını yüzümüze vurmak için onun tarafından yapılacak çok az şey yeterli olurdu. Bunu satmalıyım. İnandırıcı görünmesini sağlamalıyım çünkü sonuç ölüm.

"Evet," diye fısıldadım. "Başka seçeneğim yok."

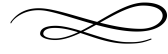
Calder daha fazla kahve almak için hareket ediyor. "Doğru, ve unutma ki sonuçlarından sadece biz etkilenmeyeceğiz. Başka hayatlar da tehlikede. Babanın ve Allie'nin hayatı."

Beni kasten tehdit etmediğini biliyorum, ama onu tehlikeden ayıramıyorum. Bu da mantıklı, çünkü bu karmaşanın asıl sebebi o. Yanıma geri dönüyor ve bana bir fincan kahve uzatıyor.

"Başka kimseyi riske atmak istemiyorum. Bunun inandırıcı olması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Bana bir fincan uzatıyor ve ikimizin de yüzleşmek istemediği gerçekten kaçamayacağımı fark ediyorum. Aramızda bir şeyler değişiyor. Ve bunun işleri daha iyi mi yoksa sonsuz derecede daha mı kötü hale getirdiğini bilmiyorum."

AZİZ

MAVI YAZLIK ELBISE tenime uymuyor. Üzerime uymadığı için değil, tam oturuyor, mükemmel, her detayı doğru görüntüyü sunmak için özenle seçilmiş. Yeni damadıyla dışarıda olan güzel gelin. Calder tüm gözlerin üzerimizde olmasını istiyor ve beni bunun için giydiriyor. Hava otuz derece olsa bile. Neyse ki, bacaklarım iyi görünüyor, diğer gece koşudan kalan morluklara rağmen. Göründüklerinden daha kötü hissettiler.

"Hazır mısın?" Calder'ın sesi kapının diğer tarafından geldi.

Hayır. Asla hazır olmayacağım. Ama yine de kapıyı açıyorum çünkü birkaç gün önce direnmenin kaçınılmaz olanı sadece geciktirdiğini öğrendim.

Mutfak tezgahına yaslanmış, koyu renk kot pantolon ve buz mavisi gözlerini daha da çarpıcı hale getiren siyah bir gömlek giymiş. Kovboy şapkası başında ve gerçekten de ona çok yakışıyor. Bir an bana öylece bakıyor ve yüzünde bir şey belirliyor; belki takdir, belki sahiplenme, belki de her ikisi birden.

Sonunda, "Mükemmel görünüyorsun," diyor. "Saçların açık halini çok beğendim."

"Bir sahne dekoru gibi görünüyorum." Sözler, niyetimden daha sert çıktı ağızımdan. "Mükemmel küçük karın, gösteri için süslenmiş."

Çenesi kasıldı. "Bugün tam olarak böyle birisin. Ve bu rolü oynayacaksın, yoksa insanlar ölecek."

Bu tehdit beni olduğundan daha çok korkutmalıydı, ama her şeyden sonra neredeyse... *ne? Ona güveneceğim.* Bu bir tehdit değil, bir uyarı.

"Hadi şu işi bir an önce bitirelim." Yanından hızla geçip kapıya doğru yürüdüm.

Eli bileğimi kavradı, sert değil ama beni durduracak kadar sağlam. "Küçük bir değişiklik oldu ve hazırlıklı olduğundan emin olmak istiyorum. Sawyer bana babamın bu sabah gazeteye gönderdiğim sahte düğün fotoğrafını gördüğünü ve şimdiden çok kızgın olduğunu söyledi. Bu da demek oluyor ki, birbirimize aşık olduğumuzu kanıtlamak için elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Korku ve endişenin maskenin altından sızmasına izin verme. Gülümsemeni ve bana yakın durmanı istiyorum. Tam olarak olmak istediğin yerdeymiş gibi davran. Anladın mı?"

Hayatımın, beni kaçıran adamlarla isteyerek evlendiğime tüm kasabayı ikna etmeme bağlı olduğunu anlıyorum. Bunu gayet iyi anlıyorum.

"Elbette," diyorum ve beni bıraktığı anda kapıdan dışarı çıkıyorum.

Black Hollow Creek'e doğru yolculuk hem çok uzun hem de çok kısa geliyor. Kendimi yolcu kapısına yaslayıp dağların yerini vadiye bırakmasını izliyorum. Rodeo alanı görüş alanıma giriyor; çadırlar, kamyonlar ve hayvan ağıllarıyla dolu, insanlarla tıklım tıklım dolu bir alan.

Orada herkes bizi görecektir. Herkes bilecek.

Sonuçta mesele de bu.

Otoparka girerken Calder, "Unutmayın," diyor. "Siz mutlusunuz. Biz de mutluyuz. Bu sizin seçiminiz."

"Biliyorum." Bu sözler buruk bir tat bırakıyor.

Kapımı açmak için yanıma geliyor, bir beyefendi gibi elini uzatıyor. Başka seçeneğim olmadığı için elini tutuyorum. Parmakları benimkilerin arasına kenetleniyor, güçlü, sıcak ve sahiplenici bir şekilde, beni yanına çekerek giriş kapısına doğru yürümeye başlıyoruz.

Onun ısısı, çıplak bacaklarımdaki soğukluğu biraz olsun gidermeye yardımcı oluyor.

İnsanlar şimdiden bize bakıyorlar. Fısıldıyorlar. Gözlerinin üzerimizde gezinen böcekler gibi olduğunu hissedebiliyorum.

Calder mırıldanarak, "Onları görmezden gelin," dedi.

"Şu an biraz zor oluyor—"

"İşte mutlu çift!"

Levi Bishop, boğa biniciliği kıyafetlerini çoktan giymiş, rahat bir gülümseme ve çekicilikle bize doğru koşuyor. Gözleri Calder ile benim aramda gidip geliyor, beden dilimizden bir şey okuyor ve bu da gülümsemesinin bir anlığına solmasına neden oluyor, ancak sonra zorla geri kazanıyor.

Levi yaklaşırken fısıldayarak, "Belki de korkup vazgeçtiğini düşündüm," dedi, ancak sesinde daha önce olmayan bir sertlik vardı.

"Hiç şansı yok," diye yanıtlıyor Calder, gayet rahat ve doğal bir şekilde. "Saint sadece kusursuz görüldüğünden emin olmak istiyordu."

Levi'nin bakışları bana kaydı ve gülümsemesi daha içten bir hal aldı. "Görev tamamlandı. Çok güzel görünüyorsun, Azizim. Mavi kesinlikle sana çok yakışıyor."

Boynumda bir sıcaklık hissediyorum. Bishop kardeşlerin arasında Levi, yıllar boyunca en nazik olanıydı—ya da en azından en az tehditkar olanı. Yaşıma daha yakın. "Teşekkür ederim."

Ama Levi'nin dikkati çoktan Calder'a dönmüştü, sesi alçalıyordu. "Dinle, seni uyarmam gerek. Babam beklediğimiz gibi burada ve elbette çok öfkeli."

Calder'ın eli benim elimi daha sıkı kavradı.

"Nerede?" diye soruyor Calder, ses tonunu özenle tarafsız tutarak.

"VIP bölümü. Kapılar açıldığından beri oradayım." Levi etrafına bakındı, kimsenin duyabileceği kadar yakın olmadığından emin oldu. "Onu o düşün fotoğrafına baktığı zamanki kadar sinirli hiç görmemiştim."

Kulaklarımda sadece kendi kalp atışlarımdan ağır gürültüsünü duyabiliyorum. Planı biliyorum. Ne olacağını biliyorum. Calder'ın babasının burada olduğunu ve olabildiğince inandırıcı görünmemiz

gerektiğini biliyorum, ama birdenbire bu inanılmaz bir başarı gibi geliyor.

Calder, "Bir şey söyledi mi?" diye soruyor.

"Henüz değil. Ama babamı biliyorsun. Bir şeyler planlıyor." Levi'nin gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerinde gerçek bir endişe vardı. "Sadece dikkatli olun, tamam mı? İkiniz de."

"Uyarı için teşekkürler."

Levi, hayvan ağlarına doğru koşarak uzaklaştı ve bizi otoparkta öylece bıraktı. Etrafımızda, sıradan insanlar, günlük hayatlarını yaşayan, rodeo günü için heyecanlı aileler girişe doğru akın ediyordu. Eskiden ben de onlardan biriydim. Eskiden papazın kızıydım, kilise etkinlikleri için kurabiye pişirmekle ve toplum merkezinde yardım etmekle tanınıyordum. Eskiden önümde açık bir yol gibi uzanan bir geleceğim vardı. Şimdi Bayan Calder Bishop'ım. Ve geleceğim, babasının benim için olan planlarının sınırında sona eriyor.

"Bunu yapıp yapamayacağımdan emin değilim," diye fısıldadım.

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Calder yürümeye başlıyor, beni de yanından ayırmıyor. "Hayatın ve değer verdiğin herkes buna bağlı."

Eğer bu beni daha iyi hissettirecekse, hissettirmiyor. Giriş kapılarından geçiyoruz ve rodeo alanı önümüzde uzanıyor. Kızarmış yiyecek ve hayvan kokusu havada ağır ağır asılı duruyor. Yürüyüş yollarında karnaval oyunları sıralanmış. Arena her şeyin ortasında yer alıyor ve şimdiden seyircilerle doluyor. Ve nereye baksam, insanlar bize bakıyor.

Fısıltılar bir gölge gibi peşimizden geliyor. Sadece parçalarını yakalayabiliyorum—"vaizin kızı"—"bir piskoposla evlendi"—"gazetede gördüm"—"inanabiliyor musun"—ama her kelime, geriye kalan son onurumdan da birer bıçak gibi kesip atıyor.

Ne yaptığını anlamadan önce, eliyle yüzümü kavradı ve eğildi.

Dudakları benimkine hafifçe değdi, yumuşak, neredeyse nazik, kulübedeki sert, sahiplenici öpücüklerden çok farklıydı. Bu, insanları iç çekip gülümseten, o kadar aşık olduğunu ve kendini tutamadığını gösteren türden bir öpücüktü. Tamamen bir gösteriydi. Tamamen yalan. *Ama hayır, değildi.* Bana anlattıklarından, o kulübede bana hissettirdiklerinden sonra değil.

Bedenim, durum ne olursa olsun, onun öpüşüne karşılık veriyor. Nefesim kesiliyor. Kalbim hızla çarpıyor. Bir anlığına, nerede olduğumuzu ve neden burada olduğumuzu unutuyorum.

Sonra geri çekiliyor ve gerçeklik geri dönüyor.

"Bu neydi?" diye tısladım, yüzüm yanıyordu.

"İşte bu, her şeyi satmak demekti." Sesi alçak, sadece bana yönelikti. "Bütün gözler üzerimizdeydi ve herkesin bizi böyle görmesi için o andan daha iyi bir zaman olamazdı."

"Ama bunu bu kadar tutkuyla, kamuoyu önünde yapmak zorunda mıydık?"

Başparmağıyla elmacık kemiğimin üzerinden hafifçe dokunuyor; bu hareket muhtemelen olduğundan daha şefkatli görünüyor. "Gençiz. Şu an her şey tutkuyla ilgili olmalı."

El ele tutuşarak tekrar yürümeye başladık. Arenanın derinliklerine doğru ilerledikçe kalabalık arttı ve Calder, ilgili koca rolünü üstlenerek, ilgi çekici yerleri işaret etti, beni yanında tuttu ve gerçeği bilmeyen herkesi kandırabilecek bir ifadeyle bana baktı.

Bu sorun değil çünkü ben gerçeği biliyorum.

Pamuk şeker standının yakınında toplanmış bir grup kadının yanından geçiyoruz. İçlerinden birinin kolunun altında *Black Hollow Creek Gazette* gazetesi var. Yanlarından geçerken ön sayfasını şöyle bir görüyorum.

Düğün fotoğrafı.

İşte orada, siyah beyaz. Calder ve ben adliye binasının önünde duruyoruz, ben daha önce hiç giymediğim beyaz bir elbiseyle, dünyanın en mutlu kadınıymış gibi gülümsüyorum. Altyazıda şöyle yazıyor: "Yerel Çift Evlendi - Bishop ve James Aileleri Birleşti."

Kusacağım kesin. Bu fotoğraf uydurma, olayı inandırıcı kılmak için kullanılan bir başka araç. Ayrıca bunu benim seçtiğimin de kanıtı.

Kapalı tribünün orta bölümünde, görünür ama göze çarpmayan koltuklar buluyoruz. Buradan, normal koltuklardan bir halat ve yükseltiyle ayrılmış olan VIP bölümünü yukarıda görebiliyorum. En azından ısıtılmalı, bu yüzden donmuyorum.

Yükseltilmiş alanı tarıyorum ve işte o zaman onu görüyorum. *Roma Piskoposu* . Orada, tebaasını gözlemleyen bir kral gibi oturuyor. Bu mesafeden bile heybetli. Geniş omuzlu, pahalı batı

kıyafetleri giymiş, Stetson şapkası yüzüne gölge düşürüyor. Elinde bir bira tutuyor, ama dikkati arenada değil. Bizde.

Üzerimde.

Gözlerimiz mesafenin ötesinde buluşuyor ve damarlarıma buz kesiliyor. Bu, beni tanımadan bile ölümümü isteyen adam. Ve şimdi, mavi bir yazlık elbise giymiş, mutlu bir gelin rolü oynarken, oğlunun yanında oturan beni izliyor. Roman'ın bakışlarının soğuk ve değerlendirci bir şekilde Calder'a kaydığını görüyorum. Sonra kasıtlı olarak dikkatini tekrar arenaya çeviriyor.

Mesaj açık. *Seni görüyorum. Biliyorum. Ve işimiz henüz bitmedi .*

"Kızgın görünüyor," diyorum sessizce.

"Öfkeli." Calder'ın kolu omuzlarıma dolanarak beni kendine doğru çekti. "Ama olay çıkarmayacak. Roma Piskoposu insanları halk önünde cezalandırmaz. Bekler. Plan yapar." Calder'ın sesi sakindi, ama vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum. "Yani hala burada oturuyor olmamız, en azından bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istediği anlamına geliyor."

Spikerin sesi hoparlörlerden yankılanarak ilk etkinliği duyurdu. Kalabalık tezahürat yaptı. Kovboyar ve kovboy kızları aşağıdaki arenada ısınmaya başladı.

Calder'ın yanında kaskatı oturuyorum, vücudumdaki her kas kaçmak için çığlık atıyor. Calder'dan kaçmak için değil, artık değil, ama bakışlardan, fısıltılardan ve sözlerden kaçmak için. Bu performansın önümde saatlerce sürmesi gerekiyor.

Calder mırıldanarak, "Rahatla," dedi. "Çok korkmuş görünüyorsun."

"Çok korkuyorum."

"Öyleyse daha iyi rol yap." Sesi biraz sertleşti. "Çünkü herkes izliyor."

Omuzlarımı gevşetiyorum. Ellerimi gevşetiyorum. Yüzümü saf korkuyu yansıtmayan bir ifadeye büründürmeye çalışıyorum. Ancak bu anda, Roma Piskoposu'nun gerçekliğiyle yüzleştiğimde, Calder'den ondan daha çok korkmamam gerektiğini anlıyorum.

Zaman hızla geçiyor. Varil yarışı, ardından takım halat atma. Kalabalık tezahürat yapıyor ve yuhalıyor. Satıcılar koridorlarda bira ve patlamış mısır satarak dolaşıyor. Yanımda, Calder rolünü sürdürüyor,

eli dizimde, ara sıra bir şeyleri işaret ediyor, yakına eğilip muhtemelen samimi görünen ama aslında sadece gülümsemeyi hatırlatan yorumlar fısıldıyor.

Ardından telefonu titrer.

Telefonu çıkarıp ekrana kaşlarını çatarak baktı. "Bunu cevaplamam gerek. Burada kal."

"Neredesin—"

"Burada kal lütfen." Sesi kararlıydı, itiraz kabul etmiyordu. "Kıpırdama. Kimseyle konuşma. Hemen geri döneceğim."

Telefonu kulağına dayamış bir şekilde tribünlerin arasında kayboldu. Ben orada yalnız başıma oturuyorum, etrafımdaki insanlara, hiç durmayan bakışlara ve fısıltılara karşı aşırı duyarlıyım. Göğsümde artan endişeyle ellerim yazlık elbisemin kumaşını büküyor. Lanet olası telefonum yanımda olsaydı, en azından sayfayı kaydırabilir veya biraz daha az garip görünebilirdim.

"Merhaba baldızım."

Yukarı baktığımda Levi Bishop'ın Calder'ın az önce boşalttığı koltuğa oturduğunu gördüm. Pantolonunda toz, çenesinde ise bir kir izi vardı, ama sanki dünyanın derdi yokmuş gibi sırtıyordu.

"Levi." Calder'ın kaybolduğu yere doğru baktım. "Kimseyle konuşmamam gerekiyor."

"Ben sıradan biri değilim. Ben ailenin bir parçasıyım." Uzun bacaklarını rahatça uzatıyor. "Ayrıca, kardeşim seni her saniye eve kapatamaz. Biraz arkadaşlığa ihtiyacın var gibi görünüyor. Belki de bir içkiye de."

"Ben—"

"Hadi ama. Sana birer kadeh ısmarlayayım. Gecikmiş bir düğün hediyesi sayalım bunu." Sırıtmaya devam etti. "Tabii papazın kızı içki içmiyorsa?"

Sesinde bir meydan okuma var, ama bu oyunbaz bir meydan okuma. Calder'ın meydan okumalarına benzemiyor. Daha çok beni sınıyor, mükemmel kız çocuğu dış görünüşünün altında gerçekte kim olduğumu anlamaya çalışıyor gibi.

"Bir içki," diyorum.

"İşte bu ruh hali." Ayağa kalkıp elini uzatıyor. "Kelimenin tam anlamıyla."

Mantığma aykırı olsa da, alıyorum. Eli Calder'inki gibi nasırlı ama tutuşu daha nazik. Daha az sahiplenici. Beni tribünlerden aşağıya, arka tarafta küçük bir barın kurulduğu büfelerden birine doğru yönlendiriyor.

Levi barmene, "İki viski," diyor. "En kaliteli viskiler. Kutlama yapıyoruz."

Yorgun bakışlı, orta yaşlı barmen kadın, belirgin bir merakla ikimize birden baktı. "Neyi kutluyorsunuz?"

"Kardeşimin bu güzel kadınla evliliği." Levi'nin kolu rahat ve gayriresmi bir şekilde omuzlarıma dolandı. "Ama ona iyi vakit geçirtmekte çok başarısız, sence de öyle değil mi? Onu bara bile getirmedi." Göz kırptı. "Sorun değil, çünkü onu kendim kaçırdım."

Barmen gülümsedi ve iki cömert kadeh doldurdu. Levi birini bana doğru uzattı ve kendi kadehini kaldırarak kadeh tokuşturdu.

"Yeni başlangıçlara," diyor. "Ve Bishop ailesinden sağ çıkmaya. Ki, size söyleyeyim, bu hiç de kolay bir iş değil."

Kehribar rengi sıvıya, tepedeki ışığın onu nasıl aydınlattığına bakıyorum. Bir yanımda fotoğraf çekmemem gerektiğini biliyor. Calder öğrenirse kızacağını da biliyor. Ama bir diğer yanımda, bir haftadan fazla bir süredir kilit altında tutulan, korkmuş ve tamamen güçsüz olan yanımda, korkudan başka bir şey hissetmek istiyorum. Kontrolü, gücü geri almak istiyorum. Kendim olmak istiyorum.

Shot bardağını alıp bir dikişte içiyorum.

Viski boğazımda yakıcı ve dumanlı bir ateş izi bırakıyor ama öksürmüyorum. *Şükürler olsun.*

Bardağı yere bıraktığımda, Levi'nin yüzünde gizlenemeyen bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Kahretsin." Göğsümdeki gerginliği gevşeten içten bir kahkaha attı. "Sanırım Calder senin ne tür bir kadın olduğunu bilmiyor."

"Hiçbiriniz benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Haklısın. Biz öyle düşünmüyoruz." Bir tur daha içki istedi. "Ama bunu değiştirmek istiyorum. Gerçek seni, karşımda duran, çelik gibi bir omurgaya ve gözlerinde ateş olan kadını tanımak istiyorum. Kardeşimin ortalıkta dolaştırdığı halini değil."

İkinci atış hızla geliyor ve onları tekrar bir araya getiriyoruz. Yine göğsümü bir sıcaklık sarıyor, Calder beni kaçırdığından beri sürekli

yoldaşım olan korku ve öfkenin keskin kenarlarını uyuşturuyor.

"Tek amacım hayatta kalmak, bir günü daha atlatmak."

Levi bana isteksiz bir gülümsemeyle baktı. "Biliyorum, bunların hiçbirisi istediğin şeyler değildi ve belki de seni bağışlamak yerine öldürmesini dilemiş olabilirsin. Gerçekten bilmiyorum. Bildiğim tek şey, sadakat ve önem verdiği kişileri korumanın onun için en önemli şeyler olduğu. Ve işin aslına bakarsanız, bence aslında seni güvende tutmaya çalışıyor. Bunu yapma şekli biraz çarpık olsa bile."

"Güvenli. Buna mı güvenli diyorsunuz?"

"Hayır. Ben buna tam da senin daha önce yaptığın gibi diyorum... *hayatta kalma*. " Levi üçüncü bir içki siparişi verdi ve bu sefer barmen içkiyi doldurmadan önce ona şüpheyle baktı. "Ve bazen hayatta kalma ve korunma aynı şey gibi görünür. Tıpkı dünyanın geri kalanını dışarıda tutmak için evinizin kapısını kilitlemek gibi, bu asla dışarı çıkamayacağınız anlamına gelse bile. Ne düşünürseniz düşünün, ölümden daha iyidir, çünkü ikimiz de ölmeye hazır olmadığınızı biliyoruz."

Üçüncü kadeh ilk ikisinden daha kolay içildi. Dünya yavaş yavaş yumuşamaya başladı ve omuzlarımdaki sürekli gerginlik nihayet hafiflemeye başladı.

"Anlıyorum. Neden böyle yaptığını anlıyorum." dediğimi duyuyorum ve bunun viskiden mi yoksa Levi'nin gerçekten umursuyor gibi görünmesinden mi kaynaklandığından emin değilim. "Beni rahatsız eden tek şey, herkesin bunu benim seçtiğimi düşünmesi. Bana baktıklarında gördükleri tek şey, Calder Bishop'a aşık olup onunla evlenen kız. Gerçeği bilmiyorlar."

"Gerçek nedir?"

Gözlerine bakıyorum ve bir an için ona her şeyi anlatmayı düşünüyorum. Calder beni kaçırdığından beri zihnimin ve bedenimin nasıl ikiye bölündüğünü. Ama hayır, o zaten biliyor çünkü yalanı kurmaya yardım etti.

"Gerçek karmaşıktır," diyorum bunun yerine.

"Evet." Yavaşça başını salladı. "Genellikle öyledir."

Barmen, biz sormadan her birimize birer kadeh daha uzattı.

Levi ona sırtarak, "Şu anda en sevdiğim kişi sensin, Deb." dedi.

"Bu senin mi yoksa viskinin mi etkisi?"

"Tabii ki ben." Göz kırptı.

"Eminim. Sadece gidip babana, boğaya binmeden önce seni sarhoş edeceğimi söyleme sakın."

Dördüncü kadehi içiyoruz ve bu sefer etkisini kesinlikle hissediyorum. Dünya hafifçe yana kayıyor, her şey sıcak ve yumuşak bir hal alıyor. Bugün pek bir şey yemedim ve aç karnına içilen dört kadeh birinci sınıf viski beni çok etkiliyor.

"Sakin ol." Levi dirseğime elini koyarak beni dengede tutuyor. "Yola çıkmadan önce yere kapaklanmanı istemiyorum."

"İyiym." Ama kesinlikle iyi *değilim*. Hafif sarhoşum.

"Belki o içkileri sen de içebilirsin ama beni içki içmede geçemezsin. Kesinlikle dayanıksızsın," diyor ama bunda hiçbir yargılamaya yok. Sadece eğlence. "Hadi, kardeşim gelip karısını yoldan çıkardığım için beni öldürmeden önce biraz su içelim."

Bir şişe su sipariş etti ve gelir gelmez elime tutuşturdu. Serin sıvı zihnimi berraklaştırmaya yardımcı olurken, suyu iştahla içtim. Etrafımızda, anonslar, tezahüratlar ve kalabalığın sürekli uğultusuyla rodeo devam ediyordu.

Levi birdenbire, "Biliyor musun, kardeşimin seninle evlenmesine çok sevindim," dedi.

"Evliliğimizle bir kişiyi bile mutlu edebildiğimiz için mutluyum."

"Öyle davranma." Bana şaşırtıcı bir samimiyetle bakıyor. "Sadece senin gibi birinin olmasından memnun olduğumu söylemek istedim. Onu sorumlu tutacak ve hizaya getirecek biri. Tam da ihtiyacı olan kadın tipisin."

"Keşke bu, kişisel özerkliğimden ödün vermek anlamına gelmeseydi." Aslında bunu gerçekten kastetmiyorum.

Bakışlarını tribüne doğru çevirdi, sonra tekrar bana döndü. "Her şey güllük gülistanlık değil, bu kesin. Ama bu konuda yalnız değilsin. Ben yanıdayım. Ve Sawyer, onu tanıdıktan sonra. Kade de, her ne kadar kendini beğenmiş bir ukala gibi davransa da. Babamız bizi ona benzetmek için elinden geleni yapsa da, biz ona benzemiyoruz."

Kelimeler üzerime bir battaniye gibi çöküyor, kaosun ortasında beklenmedik bir teselli oluyor.

Cevap veremedim, Calder'ın kalabalığın arasından bize doğru geldiğini fark ettim. Yüzündeki öldürücü ifade beni ürpertti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Levi. "İşte eğlence polisi geliyor."

Calder yanımıza gelir ve buz mavisi gözleri Levi ile benim aramda gidip gelir, bardaki boş kadehleri, yanaklarımdaki kızarıklığı ve hafifçe sallanışımı inceler.

"Bu da neyin nesi?" Sesi tehlikeli derecede kısık.

Levi, yine o rahat ve çekici tavrıyla, "Rahat ol," diyor. "Sen o gizemli işlerle uğraşırken ben sadece karına eşlik ediyordum. Ona birkaç içki ısmarladım. Biliyorsun, iyi bir ağabey olmak işte."

"Birkaç içki ne ki?" Calder'ın bakışları bana dikildi.

"Dört," diyorum çenemi kaldırarak. "Ve iyiyim."

"Sarhoşsun."

"Sarhoşum. Arada fark var." Viski beni cesur, ya da belki de sadece pervasız yaptı. "Ve herkes bana bakarken orada korkudan titremekten daha iyi."

Calder'ın yüzünde bir anlık bir ifade belirliyor; belki öfke, belki endişe, ya da her ikisi birden. Ama cevap veremedi, spikerin sesi hoparlörlerden cızırtılı bir şekilde duyuluyor.

"Bayanlar ve baylar, boğa güreşi etkinliğimiz başlamak üzere!"

"İşte benim işaretim." Levi bardan kalktı ve bana hayali bir şapka çıkararak selam verdi. "Bana eşlik ettiğin için teşekkürler, Aziz. Seni yoldan çıkarmak bir zevkti."

Hayvan ağıllarına doğru koşarak uzaklaştı, Calder ve beni barda baş başa bıraktı. Aramızdaki gerilim o kadar yoğundu ki, adeta bıçakla kesilecek gibiydi.

Calder, "Sınırlar hakkında konuşmamız gerekiyor," diyor sessizce.

"Bir sürü şey hakkında konuşmamız gerekiyor." Viski dilimi çözdü. "Ama şu anda kardeşin boğa binmeye hazırlanıyor. Bu yüzden bana sınırlar hakkında ders vermek yerine gidip izlesek daha iyi olur belki. Aile ve destek örneği olmamız gerekiyor, değil mi?"

Bir an itiraz edeceğini sandım. Ama bunun yerine kolumu tuttu - sertçe değil, ama kararlı bir şekilde- ve beni tribünlere doğru geri götürdü.

Tam yerlerimize döndüğümüz sırada spikerin sesi hoparlörlerden cızırtılı bir şekilde duyuldu. "İlk olarak, Bad Intentions programında Levi Bishop'ı dinleyeceğiz!"

Kalabalık coşkuyla alkışlıyor. Aşağıdaki arenada Levi, üç numaralı rampanın korkuluklarına tırmanıyor. Buradan bile, yüzündeki rahat gülümsemeyi ve kalabalığa el sallayışını görebiliyorum. Altındaki devasa boğa, Bad Intentions, tamamen kas ve öfke dolu.

"Bütün o içkilerden sonra bunu yapması doğru mu?" diye soruyorum, aslında umursadığıma şaşırarak.

"Muhtemelen hayır," diye yanıtlıyor Calder, bakışlarını kardeşinin üzerinde tutarak, daha önce hiç görmediğim, yumuşak, neredeyse gururlu bir ifadeyle. "Kimse ona yapmamasını söylese dinlemezdi. Kurallara meydan okumayı seviyor."

Kapı açılıyor.

Bad Intentions, adeta bir bombanın patlaması gibi arenaya giriyor, vahşi bir niyetle kıvrılıyor, dönüyor ve şaha kalkıyor. Levi, bir eli havada, vücudu boğanın ritmine uyarak üzerinde kalıyor. Hem korkutucu hem de güzel ve tamamen çılgınca.

Kalabalık ayağa kalkmış, bağırıyordu. Ben de ayağa kalktım, Levi'nin can havliyle tutunmasını izlerken kalbim hızla çarpıyordu.

Altı saniye. Yedi.

Boğa hızla dönüyor, sonra yön değiştiriyor. Levi pozisyonunu ayarlıyor, hareketi okuyor ve üzerinde kalıyor.

Sekiz saniye. Zil çalıyor.

"Seksen yedi puan!" diye bağırıyor spiker. "Bu, eleme turu için yeterli bir puan!"

Levi attan indiğinde kalabalık çılgına döner ve boğa güreşçileri boğanın dikkatini dağıtmak için harekete geçer. Çitin üzerinden tırmanır, yumruğunu havaya kaldırır ve arenanın etrafında zafer turu atar.

Her şeye rağmen, kendimi gülümserken buluyorum. Gerçekten gülümsüyorum. Çünkü son bir haftadır kendi hayatınızın paramparça olduğunu izledikten sonra, birinin tehlikeli ve aptalca bir şeyde başarılı olduğunu görmek garip bir şekilde heyecan verici.

"O deli," diyorum.

"Hepimizin içinde biraz bundan var." Calder bana bakıyor ve yüz ifadesindeki bir şey nefesimi kesiyor. "Tam olarak uyum sağlamaya başlıyorsun."

Uyum sağlamak mı istiyorum? Bir seçeneğim var mı? Onun dünyası artık benim dünyam. Viski bazı duygularımı köreltti ve umutsuzluk düşüncelerine kapılmak yerine, neden burada olduğumu unutmama izin verdim.

Sonra onu görüyorum.

Allie.

Kum ve metalin arasında bakır rengi saçları ateş gibi parıldayan kadın, satış alanının yakınlarında duruyor. Yanında ise, tam anlamıyla varlıklı bir aile reisi gibi görünen Emma Porter var.

Kahretsin. Kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Calder," diye fısıldadım kolunu tutarak. "Allie. Ve Bayan Porter."

Yanımda vücudu kaskatı kesildi. "Onlara bakma."

"Ancak-"

"Yapma." Eli elimi kavradı ve beni irkiltten kadar sıkıca sıktı. "Eğer tepki verdiğini görürlerse, bir şeylerin ters gittiğini düşünürlerse, her şey altüst olur."

Ama artık çok geç. Allie bizi gördü. Yeşil gözleri aradaki mesafeye dikildi ve yüzünün önce şoka, sonra kafa karışıklığına, ardından da öfkeye benzeyen bir ifadeye büründüğünü izledim.

O biliyor. Elbette biliyor. Gazeteyi görmüştür.

Emma, Allie'nin bakışlarını takip ederek ona bir şeyler söylüyor. Uzun bir süre iki kadın da bize bakakalıyor. Sonra Emma, Allie'nin omzuna elini koyuyor, sert bir şey söylüyor ve onu uzaklaştırmaya başlıyor.

Ama Allie, geriye bir kez daha bakmadan önce değil.

Yüzündeki ifade içimde bir şeyleri kırıyor. İhanete uğramış gibi görünüyor. Yaralanmış. Sanki onu düşman için terk etmişim gibi.

Calder fısıldayarak, "Her şey yoluna girecek," dedi. "Ortam biraz sakinleşince onunla konuşabilirsin."

Başımı sallıyorum ama içimden çığlık atıyorum. Onun gitmesine izin vermek, bunun benim seçimim olduğunu ve onun yanımda olmadığını düşünmesine izin vermek yanlış geliyor.

Çevremizde rodeo devam ediyor; daha fazla binici, daha fazla etkinlik, daha fazla tezahürat. Ama bunların hiçbirini neredeyse hiç fark etmiyorum. Aklımdan geçen tek şey Allie'nin yüzü, Emma'nın keskin değerlendirmesi ve umudun bir anda nasıl parlayıp söndüğü.

Ardından Calder'ın telefonu titrer.

Cihazı çıkarıyor, ekrana şöyle bir bakıyor ve tamamen hareketsiz kalıyor.

"Ne?" diye soruyorum. "Bu nedir?"

Hemen cevap vermiyor. Sanki patlamaya hazır bir bomba gibi telefonuna bakıyor. Onun konuşmasını beklemek mi daha kötü, yoksa o mesajda ne yazdığını öğrenmek mi, anlayamıyorum.

Sonunda konuştuğunda, sesi özenle tarafsız bir tondaydı.

"Gitmemiz gerekiyor."

"Nereye?"

"Babam bizi görmek istiyor." Ayağa kalktı, beni de yanında kaldırdı. "Şimdi."

Yüzümden kan çekildi. Bizi bir kralın huzuruna çıkan tebaalar gibi çağırıyor. Ve bu durum genellikle tebaalar için iyi sonuçlanmazdı.

"Ne istiyor acaba?" diye soruyorum kısık sesim, korku dolu bir şekilde.

Calder'ın çenesi kasıldı. "Bilmiyorum. Ama Roma Piskoposu sizi çağırdığında onu bekletemezsiniz. Ana eve gitmemiz gerekiyor."

Beni kalabalığın arasından yönlendirmeye başlıyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki ona yetişmek için yarı koşmak zorunda kalıyorum. Geçerken insanlar bize bakıyor ama artık umurumda değil. Tek umrumda olan Calder'ın aldığı, yüzünün renginin solmasına neden olan mesaj.

Benim için önemli olan tek şey, Roma Piskoposunun bizi görmek istemesidir.

Ve bundan asla iyi bir şey çıkmaz.

Ana eve doğru GİDERKEN, sanki idam cezasına doğru gidiyormuş gibi hissediyorum.

Saint yolcu koltuğunda kaskatı oturuyor, Levi'nin ona içirdiği viskinin etkisi hızla geçiyor, yerini keskin bir korku alıyor. Bunu, ellerinin o lanet olası yazlık elbisesinin kumaşında nasıl kıvrıldığından, nefesini kontrol etmeye çalışırken göğsünün hızla inip kalkmasından anlayabiliyorum.

"Calder." Adımı söylerken sesi titriyor. "Ne yapacak ki?"

"Bilmiyorum." Yalan hemen geliyor ağızından. Çünkü biliyorum. Ya da en azından tahmin edebiliyorum. Roman, bir şey planlamadığı sürece insanları ana eve çağırmaz. Vereceği ders için bir dinleyici kitlesi istemediği sürece.

"Bana zarar verecek mi?"

Tekrar yalan söylemek, ona her şeyin yolunda gideceğini söylemek istiyorum, ama ona yalan söylemek onu korumayacak. Aksine, onu hazırlıksız bırakacak ve neyle karşılaşacağını bilmeyi hak ediyor.

"Olabilir." Gözlerimi yoldan, kasabadan Bishop çiftliğine giden tanıdık virajdan ayırmadım. "Ama seni öldürmesine izin vermeyeceğim. Artık benimsin ve bunu onun da anlaması gerekiyor."

Gülme ya da hıçkırma olabilecek bir ses çıkarıyor. "Bu hiç de teselli edici değil."

"Böyle olması gerekmiyordu. Bu sadece gerçek."

Önümüzde, dört nesildir Bishop ailesine ait olan, kütük ve taştan yapılmış geniş bir yapı olan ana ev yükseliyor. Ama ben o duvarların içinde neler olduğunu biliyorum. Roman'ın kapalı kapılar ardında verdiği dersleri biliyorum.

Sawyer'ın şık SUV'unun yanına park ediyorum. Kade'nin çamur içinde kalmış kamyoneti de çoktan gelmiş. Levi'nin Jeep'i de. Bütün kardeşler benim gibi çağırılmış. Roman'ın ne planladığı önemli değil, tüm ailenin buna şahit olmasını istiyor.

Bu asla iyiye işaret değil.

Motoru kapatırken Saint'e, "Yanımda kal," dedim. "Doğrudan bir soru sormadıkça konuşma. Ve ne olursa olsun, ağlama. Gözyaşları onu daha da kötüleştirir."

Yüzü solgun bir şekilde başını salladı ve kamyonundan inmesine yardım etmeme izin verdi. Kamyonda sürekli ısıtma sağlasam da, elimdeki eli buz gibiydi.

Ona doğru dönüp çenesini yukarı kaldırıyorum. "Her şey yoluna girecek." Sonra onu nazikçe, yumuşakça, tatlı bir şekilde öpüyorum, ta ki bana doğru biraz eriyene kadar. Mükemmel. O, inanılmaz derecede mükemmel.

Taş patikadan ön kapıya doğru yürürken, onu yanımdan ayırmamak için parmaklarımızı birbirine kenetliyorum.

Oraya ulaşmadan önce açılıyor.

Sawyer, bir kolunun altında dizüstü bilgisayarıyla kapı aralığında duruyor, yüz ifadesi özenle nötr. Ama gözlerindeki uyarıyı okuyabiliyorum. İçeride ne bekliyorsa, kötü bir şey.

Sawyer sessizce, "O yemek odasında," diyor. "Herkes burada."

"Ne kadar öfkeli?"

"Birden ona kadar bir ölçek mi?" Sawyer'ın çenesi kasıldı. "On beş."

Kahretsin.

Saint'i kapıdan, tonozlu tavanları ve duvara asılı geyik başlarıyla süslü görkemli girişten içeriye doğru yönlendiriyorum. Ev deri ve

sedir kokuyor; eskiden evi çağrıştıran ama şimdi sadece tehlikeyi ifade eden bir koku.

Yemek odası evin arka tarafında yer alıyor; yirmi kişiye ağırlayabilecek büyüklükte bir masanın hakim olduğu devasa bir alan. şu anda ise sadece dört kişi oturabiliyor.

Roman, masanın başucunda tahtında oturan bir kral gibi oturuyor. Stetson şapkasını çıkarmış ve sert tavan ışığında yüzüne kazınmış öfke çizgilerini görebiliyorum. Gümüş kemer tokası ışığı yansıtırken, elinde birasıyla sandalyesine yaslanmış, içeri girdiğimizi akmak taşi gibi keskin gözlerle izliyor.

Kade solunda oturuyor, kolları kavuşturmuş, ifadesi karanlık ve hevesli. Bunu bekliyordu, Roman'ın dikkati onun yerine bana yönelecek kadar kötü bir hata yapmamı bekliyordu. Ya da en azından yüzüme "Sana söylemiştim" diyebileceği bir anı.

Levi sağda, hâlâ binicilik kıyafetleriyle, çenesi sıkıca kenetlenmiş halde duruyor. Gözlerime bakmıyor. Bunun nedenini anlamıyorum. Muhtemelen yarışmasının yarıda kesilmesine sinirlenmiştir. Masanın en ucunda Sawyer oturuyor ve not almak için gelmiş gibi dizüstü bilgisayarını açıyor.

"Otur." Roman'ın sesi sessizliği bıçak gibi kesti.

İki boş sandalye kaldı, geri kalanların nerede olduğunu kim bilir, biri Levi'nin yanında, biri Kade'nin yanında. Bu oyunu biliyorum ve kendim de yaşadım. Bizi ayırmak istiyorlar ve bu asla olmayacak.

Kade'nin yanındaki sandalyeyi kapıp Levi'nin yanına sürüklüyorum, sonra Saint'i Levi'nin yanındaki sandalyeye yönlendiriyorum, sırtını korumasız bırakmaktansa onun yanında oturmanın daha güvenli olduğunu düşünüyorum. Ardından boş sandalyeye oturup kendimi hazırlıyorum.

Roman, gözlerini bizden ayırmadan birasından uzun bir yudum alıyor. Sessizlik uzuyor, gergin ve tehlikeli. Bu onun en sevdiği taktik: gerilimi uzatmak, bizi bekletmek, terletmek ve henüz konuşmamış olsa bile kontrolün kendisinde olduğunu anlamamızı sağlamak.

Son olarak, birasını büyük bir özenle yere bırakıyor.

"Sanırım sizi tebrik etmeliyim?" Sesi aldatıcı derecede sakin. "Sadece, sizi daha iyi yetiştirdiğimi, daha saygılı olmanız gerektiğini düşünmüştüm. Evlenmeye karar vermeden önce annenize ve bana

haber verecek kadar edepli olmanızı bekliyordum. Bunun yerine, bunu lanet olası gazeteden öğrenmek zorunda kaldık."

"Baba-

"Konuşmanı mı istedim?" Roman'ın bakışları beni olduğum yerde dondurdu. "Hayır, istemedim. O yüzden siktiğimin ağzını kapat ve sözümü bitirmeme izin ver."

Ağzımı kapatıyorum. Yanımda Saint titriyor ama yüz ifadesini berrak ve sakin tutmayı başarıyor. *Aferin kızım.*

"Bu da yetmezmiş gibi, saygısızlığın tuzu biberi de şu," diye devam ediyor Roman, "siz ikiniz rodeoya geliyorsunuz ve ben de sizin evcilik oynamanızı izlemek zorunda kalıyorum. Onu kazandığınız bir ödül gibi ortalıkta gezdiriyorsunuz. Halkın önünde öpüyorsunuz, elini tutuyorsunuz, aşık bir aptal gibi davranıyorsunuz." Dudakları kıvrılıyor. "Acınası bir durumdu."

Kade sırtır. Levi'nin ellerinin sandalyenin kolçaklarını sıkıca tuttuğu yerlerdeki eklemleri bembeyaz olur.

Roman, sesi daha tehlikeli bir tona bürünerek, "Bana açıklamak ister misin?" diyor, "neden benim iznim olmadan, hatta bir konuşma nezaketini bile göstermeden bu kızla evlenebileceğini düşündün?"

İşte o an geldi. Ya yalanı tamamen satacağım ya da her şey altüst olacak.

"Çünkü hayır diyeceğini biliyordum," diyorum, gözlerini onun gözlerine dikerek. "Ve onu kaybetmek istemiyordum."

Roman'ın gözlerinde bir anlık bir şaşkınlık belirdi, belki de bunu bu kadar açıkça itiraf etmeme şaşırmıştı.

"Onu kaybet." Kelimeleri sanki iğrenç bir tat bırakıyormuş gibi tekrarlıyor. "Vaizin kızını kaybetmeye razı değildin. Üstelik onunla tek bir kelime bile konuştuğunu hiç görmedim."

Yanımda Saint hafifçe ses çıkarıyor. *Kahretsin.* En son ihtiyacım olan şey, daha fazla ilginin ona yöneltilmesi. Gözümün ucuyla Levi'nin acı çekiyormuş gibi gözlerini kısa bir süre kapattığını görüyorum.

"Doğru," diyor Roman, dikkatini Saint'e çevirerek. "Oğlum sana bunu mu söyledi? Seni öldürmesi gerektiğini mi? Burada oturup nefes almanın tek sebebinin bana karşı gelmesi olduğunu mu?"

"Biliyorum," diyor Saint ve sesi beklediğimden daha sakın. "Bana söyledi."

"Bana bu ailede karşı gelmenin sonuçları olacağını da söyledi mi sana?" Roman ayağa kalkar ve odadaki hava değişir, zorlukla bastırılan bir şiddetle dolar. "Kendi kararlarını verebileceklerini düşünen insanlara ne olduğunu anlattı mı?"

"Baba." Sesim niyetimden daha sert çıktı. "Bu onun suçu değil. Eğer kızgınsan, bana kız."

"Ah, sana çok kızgınlım evlat." Roman, avını çevreleyen bir yırtıcı gibi yavaş ve temkinli bir şekilde masanın etrafında yürümeye başladı. "Sana çok kızgınlım. Ayrıca seni bu kadar aptal hale getirip her şeyi onun için riske atacak hale getiren bu kız hakkında da meraklıyım."

Adam Saint'in sandalyesinin arkasında duruyor. Kadın tamamen hareketsiz kalıyor.

"Ayağa kalkın," diye emretti Roman.

Saint kıpırdamıyor. Muhtemelen çok korktuğu için kıpırdamıyor.

"Ayağa kalk dedim." Roman omzuna sertçe bastırıp onu ayağa kaldırdı. Sandalye ahşap zeminde, tebeşir tahtasına sürtünen tırnakların sesini andıran bir ses çıkardı.

"Ona dokunma." Bu sözler, kendimi durduramadan ağzımdan dökülüyor.

Roman'ın gülümsemesi acımasızdı ve çok büyük bir hata yaptığımı zaten biliyordum. "Evleniyorsun ve birdenbire evin erkeği olduğunu mu düşünüyorsun? Bana emir verebileceğini ve her şeyi yönetebileceğini mi sanıyorsun?" Saçlarımdan tuttu ve başımı geriye doğru çekerken kafa derim acıdan kıvrandı. Acıyı bastırmaya çalışarak dişlerimi sıktım.

"Cevap ver bana!" diye yüzüme hırladı.

"Hayır, efendim." Kelimeleri dişlerimin arasından zorlukla çıkarıyorum.

Bulunduğum yerden Saint'in yüzünü zar zor seçebiliyorum ama yüzündeki korkuyu anlamamak mümkün değil. "Güzel, o zaman küçük karına ne istersem yaparken sen de ağzını kapalı tutacaksın."

Bundan nefret ediyorum. Karşı koyamamaktan nefret ediyorum. Aziz'in beni böyle güçsüz ve çaresiz halde görmesine tahammül

edemiyorum. Beni iterek bırakıyor ve ben de sandalyemde kendimi düzeltiyorum. Ne olursa olsun, onun ona zarar vermesine izin vermeyeceğim.

En azından şimdilik benimle işi bitti, diyerek Saint'i yavaşça etrafında dönerek, onu bir hayvan gibi incelemeye başladı. "Bütün bu yaygaranın nedenini anlamıyorum." Bakışları ilgiyle kısıldı. "Çok tatlı ve masum görünüyor. Bana sorarsan, senin tipinden çok uzak."

Ona ne tür kadınlardan hoşlandığını ya da benim için neyin önemli olduğunu bilmediğini söylemek istiyorum ama onu zaten yeterince kızdırdığımdan daha fazla kızdırmak istemiyorum.

"Ama sen bizim fikirlerimizi umursamıyorsun, değil mi?"

Bu bir tuzak soru. Ona hangi cevabı verirsem vereyim, yanlışım. "Evet, öyleyim."

"Yanlış," diye mırıldandı ve Saint'in kolunu okşamak için elini uzattı. "Ama onun için aileyi riske atmaya değer mi? Kurduğumuz her şeyi riske atmaya değer mi?"

"Evet," diyorum ve bu durum için o tek kelimedede çok fazla gerçeklik var.

Roman, Saint'in önünde durdu ve ona bakması için parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı. "Oğlumu bu kadar aptal yapacak kadar özel bir şey olmalısın. Söyle bana kızım, tüm bu zahmete değecek ne özelliğin var sende? Sihirli bir amın mı var yoksa?"

Saint'in nefes alışverişi sık ve hızlı. Ama konuşurken sesi titremez. "Bilmiyorum. Bunu oğlunuza sormanız gerekir."

Ses tonundaki meydan okuma kalbimi tekletiyor, aynı zamanda gururum da içimi ısıtıyor. Her şey onun için.

Roman'ın gözleri kısıldı. "Ağzın çok laf yapıyor. Ağzı laf yapan kadınlardan hoşlanmam. Hele de izinsiz aileme gelin giren kadınlardan hiç hoşlanmam."

"Bu konuda pek seçeneğim yoktu. Bir piskoposa hayır diyemezsiniz ki," diyor Saint ve kahretsin, konuşmayı bırakmalı. Romalıların önünde ağzını kapatmalı.

Tokat o kadar hızlı geldi ki, neredeyse hiç görmedim.

Avuç içiyle deriye çarpma sesi, yemek odasında bir silah sesi gibi yankılandı. Saint'in başı yana savruldu ve sendeledi; Levi kolunu yakalamasaydı düşecekti.

Her şey bembeyaz oluyor.

Hareket ettiğimi fark etmeden ayağa kalktım, sandalye geriye doğru devrildi. Ellerim yumruk olmuştu, bakışlarım babamın yüzüne, az önce ona vurduğu eline odaklanmıştı.

"Sen tam bir pisliksin—"

Kade anında üzerime atıldı ve kollarımı geriye doğru bastırdı. "Yapma," diye fısıldadı kulağıma. "Daha da kötüleştireceksin."

"Ellerini benden çek."

Sawyer's, sert ve buyurgan bir şekilde, "Calder, geri çekil," diyor.

Yapamıyorum. Geri adım atamıyorum, nefes alamıyorum, damarlarımda yanan öfkenin ötesini düşünemiyorum. Çünkü ona vurdu. Babam Saint'e vurdu ve içimdeki her içgüdü bana karşılık vermem gerektiğini haykırıyor.

Roman, soğuk bir memnuniyetle benim çırpınışlarımı izliyor. "İşte bu. Onunla evlenmenin gerçek sebebi bu. Onu benden korumak için değil. Hatta onu istediğin için bile değil." Yaklaşıyor ve nefesindeki bira kokusunu alabiliyorum. "Onunla evlendin çünkü ona aşıksın. O senin zaafın."

"Ben değilim—"

"Bana yalan söyleme evlat. Onu nasıl izlediğini gördüm. Kimsenin dikkat etmediğini sandığında ona nasıl baktığını gördüm." Gülümsemesi acımasız. "Bu kıza karşı çok yumuşak kalplisin. Ve bu ailede yumuşak kalpli erkekler yaşayamaz."

Arkasında Levi, Saint'i sandalyesine geri oturtuyor. Yanağı çoktan şişmiş, solgun teninde kızgın kırmızı bir el izi göze çarpıyor. Ama ağlamıyor. Roman'a bu memnuniyeti vermek istemiyor.

"Bu benim hatam," diyorum sesimi titretmemeye çalışarak. "Onun değil. Eğer birini cezalandırırsanız, beni cezalandırın."

"Evet, öyle yapmayı düşünüyorum." Roman, Kade'ye başıyla onay verdi. "Bırak gitsin."

Kade beni bıraktı ve ben sendeledim, masanın kenarına tutunarak kendimi topladım. Doğrulmama fırsat bulamadan Roman'ın yumruğu karnıma indi ve nefesim kesildi. İki büklüm oldum, nefes nefese kaldım.

Roman, "Bu, izinsiz evlenmek için" diyor.

İkinci darbe çeneme isabet etti ve başım yana savruldu. Kafatasımda şiddetli ve keskin bir acı patladı.

"Bütün kasabanın önünde beni aptal durumuna düşürdüğün için bu da ceza."

Üçüncü darbe kaburgalarımın indi ve bir çatlama sesi duydum. Tek dizimin üzerine çöktüm ve ağzımı kanın metalik tadı doldurdu.

"Benden sır saklayabileceğini düşündüğün için de bunu hak ettin."

Kulaklarımdaki gınlamanın arasından Saint'in sesini duyuyorum. "Dur! Lütfen dur. O yapmadı—"

"Otur aşağı kızım, yoksa sana da aynı cezayı veririm." Roman'ın botu omzuma isabet etti ve yere düştüm. "Kocan haddini bilmeli, belli ki sözler onun kafasını karıştırmaya yetmiyor."

Bir tekme daha, bu sefer karnıma. Kendimi büzüyorum, hayati organlarımı korumaya çalışıyorum, acıya rağmen nefes almaya çalışıyorum.

"Baba." Levi'nin sesi gergin bir şekilde çıktı. "Yeter artık."

"Yeterli olduğuna ben karar vereceğim." Roman yanıma çömeldi, başımı kaldırmak için saçlarımdan bir tutamını kavradı. "Dinliyor musun, Calder?"

Başımı hafifçe salladım.

"Güzel. Çünkü bu iş şöyle yürüyecek. Bu kızı tutmak istiyor musun? Tamam. Ama o, usulüne uygun bir şekilde Piskopos olacak. Tam bir törenle. Damgalanma, her şey dahil." Saçımı bıraktı ve başımın yere düşmesine izin verdi. "Ve sen bunun her saniyesini izleyeceksin. Bana karşı gelmenin bedelini hatırlayacaksın."

Saint yaralı bir hayvan gibi ses çıkarıyor. "Damgalama mı? Bu ne demek—"

Roman ayağa kalkıp, oğlunu neredeyse ölümüne dövmemiş gibi pantolonunu silkeleyerek, "Bu, Piskopos'un malı olarak damgalanacağın anlamına geliyor," diyor. "Kızgın demir, işte burası." Kalçasına dokunuyor. "Bu aileye gelin giden her kadın gibi. Karımın da var. Annemin de vardı. Senin de olacak."

"Hayır." Saint'in sesi kısık ama meydan okuyucu. "Yapmayacağım. Yapamazsın—"

"Ne istersem onu yaparım kızım. Bu benim ailem. Kurallar benim." Roman masanın başına geri döndü ve hiçbir şey olmamış gibi birasını aldı. "Tören Pazartesi günü olacak. Hazırlanman ve yaranın iyileşmesi için sana birkaç gün vereceğim, ondan sonra bir sonraki aşamaya geçeceğiz."

"Sonraki bölüm ne?" diye soruyor Saint ve ben ona konuşmayı bırakmasını, cevabını bilmek istemediği soruları sormayı bırakmasını söylemek istiyorum.

Roman'ın gülümsemesi tam anlamıyla şeytani. "Elbette, düğün töreni. Onsuz düzgün bir piskopos evliliği olmaz. Bu konuyu markalaşmadan sonraya bırakalım."

Oda dönüyor. Kendimi yukarı doğru itmeye çalışıyorum ama kaburgalarım acıyla bağıyor. Eller kollarımı kavıyor, bir yanımda Levi, diğer yanımda Sawyer, beni ayağa kaldırıyorlar.

Roman, umursamaz bir tavırla, "Onu buradan çıkarın," diyor. "Karisini de yanında götürün. Bu gece ikisine de bakmaktan bıktım."

Sawyer Saint'in yanına giderken Levi beni kapıya doğru yönlendiriyor. Acının bulanık görüntüsü arasından, onun Saint'i ayağa kaldırmasına, camdan yapılmış gibi, her an kırılacakmış gibi hareket etmesine şahit oluyorum.

"Calder." Roman'ın sesi bizi kapı eşiğinde durdurdu. "Bir şey daha."

Dönmeye çalışıyorum. Her yerim acıyor.

"O evlilik cüzdanını sabaha kadar bana getir. Bunun yasal olduğuna dair kanıt görmek istiyorum. Eğer sahte olduğunu, bunların herhangi birinin saçmalık olduğunu öğrenirsem, onu sadece damgalamakla kalmayacağım. Onu öldüreceğim. Yavaş yavaş. Acı verici bir şekilde ve seni de izleteceğim." Bira bardağından uzun bir yudum aldı. "Anlaştık mı?"

"Kristal," diye karşılık veriyorum.

"Güzel. Şimdi defol git evimden."

Levi beni neredeyse sürükleyerek yemek odasından, girişten geçirip serin gece havasına çıkardı. Arkamızda, Sawyer'ın yol gösterici azizesi, yüzü ölüm kadar solgun, yanağındaki el izi kıpkırmızı olmuştu.

Saint'in arabası bozulmadan önce kamyonuma ulaşıyoruz.

Sawyer'dan hızla uzaklaşıp iki büküm oldu ve çalılıkların içine kustu. Kusmuktan başka bir şey çıkmadı, Levi'nin ona verdiği viski, şüphesiz dışarı çıkarken iki kez yakılmıştı. Bütün vücudu viskinin şiddetiyle titriyordu.

Onun yanına gitmek istiyorum. Saçlarını tutmak, onu teselli etmek, Levi beni ayakta tutarken burada işe yaramaz bir şekilde durmaktan başka bir şey yapmak istiyorum.

Ama zar zor ayakta durabiliyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Ve sonunda doğrulduğunda yüzündeki ifade, zaten benim tesellime ihtiyacı olmadığını gösteriyor.

"Biliyordun," diyor sesi boş bir şekilde. "Ne yapacağını biliyordun ve yine de beni buraya getirdin. Beni senin dövülmeni izlemeye zorlamak bir tür ceza mıydı?"

"Azize—" Roman'ın ona karşı davranışından dolayı öfkeleneneğini bekliyordum, ama bana karşı davranışından dolayı mı üzgün? Acıdan dolayı bunu aklım almıyor.

"Yapma." Elinin tersiyle ağzını sildi. "Sakın yapma. Şu an değil."

Sawyer, her zamanki gibi arabulucu tavrıyla öne çıkıyor. "İkinizi de eve götürelim. Gerisini yarın hallederiz."

"Geri kalanı," diye tekrarladı Saint acı bir şekilde. "Yani damgalama törenini kastediyorsun. Babanın, sanki ben bir sığırımı gibi, derime damgasını yaktığı töreni."

Hiçbirimizin buna bir cevabı yok.

Levi, kendi kamyonetimin yolcu koltuğuna oturmamda bana yardım ediyor çünkü bu halde araba kullanamam. Saint ise, dar alanda benden olabildiğince uzağa, hiç sormadan arka koltuğa biniyor.

Levi sessizce, "Sizi evinize kadar götüreceğim," dedi. "Sawyer, bizi takip eder misin? Calder'ın içeri sağ salim girdiğinden emin olmalıyız."

"Evet." Sawyer çoktan SUV'una doğru ilerliyordu. "Evlerinden evlilik cüzdanını alıp sabah ilk iş babama götüreceğim. Uyum sağladığımızı görürse biraz sakinleşebilir."

"Hiçbir şey onu sakinleştiremeyecek," diyor Kade, yakınımızda durup hepimizi izlerken. Bütün bu süre boyunca sadece izledi, kolları kavuşturmuş, ifadesi okunamaz halde.

"İçimi rahatlattığın için teşekkürler," diye tersledi Levi.

"Sadece gerçekleri söylüyorum." Kade'nin bakışları kamyonun camından benimkilerle buluştu. "Seçimini yaptın Calder. Şimdi sonuçlarıyla yaşamak zorundasın."

Muhtemelen Roman'ın zaferini kutlamasına yardım etmek için eve geri giriyor.

Levi kamyoneti çalıştırıyor ve ana evden uzaklaşıyoruz. Yan aynada Saint'in yansımasını görüyorum, eli yanağına bastırılmış, artık gözden kaybolduğumuz için gözlerinden yaşlar akmaya başlıyor.

Hiç ses çıkarmıyor. Sadece sessizce ağlıyor, pencereden hızla geçen karanlığa bakıyor.

Ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorum.

Çünkü bir hafta içinde babam onun tenine izini kazıyacak. Onu çığlık attıracak. Onunla kurmayı başardığım azıcık güveni de yıkacak.

Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

KAMYON BEKLEDİĞİM YÖNE DÖNMÜYOR .

Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Kulübeden birkaç kez dışarı çıktığımda, Calder bana hiç araba sürmeme izin vermedi, yakın çevreden çıkış yolunu hiç göstermedi. Ama oraya geri dönmeyeceğimizi biliyorum. Yol farklı, daha düzgün. Ve dağlara doğru değil, vadinin derinliklerine doğru ilerliyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" Sesim, ağlamaktan kısık ve istediğimden daha ince çıkıyor.

Levi dikiz aynasından bana baktı. "Senin evin."

"Hangi ev?"

"Eviniz. Sizin ve Calder'ın evi." Gözleri yolcu koltuğunda çökmüş halde oturan Calder'a kaydı, sonra tekrar yola döndü. "Ana arazide. Düğünden beri sizi bekliyorum. Yani, Calder on sekiz yaşındayken beri, ama o kulübeyi tercih ediyor."

Midem alt üst oldu. Ana mülk. Roman'ın yaşadığı yer. Gözlerinin bizi izleyebildiği, elinin her köşeye uzandığı, kaçışın mümkün olmadığı yer.

Kulübe izole edilmişti, gizliydi. Bu ise tam tersi olacak. Açıkta, gözetim altında.

"Kulübeye geri dönmek istiyorum," diyorum.

“Olmaz.” Levi’nin sesi nazik ama kararlıydı. “Artık bir piskopostun. Piskoposlar piskopos topraklarında yaşarlar.”

Kapıya yaslanıp, keşke ortadan kaybolabilseydim diye düşünüyorum. Calder’ın bir piskopos olduğunu ve kulübenin hala piskopos topraklarında olduğunu belirtmeden. Roman’ın vurduğu yanağım hala sızlıyor. Gösterge panelinden gelen loş ışıktaki, yan aynada Calder’ın yansımasını görüyorum. Yüzü morluklar ve kesiklerle dolu, bir gözü çoktan şişmiş ve kapanmış.

O dayağı benim yüzümden yedi. Çünkü ağzımı tutamadım. Çünkü Roman bizi aşağıladığında tepki vermek zorundaydım.

Roman’ın elinin yüzüme değdiği anın hatırası bile beni irkiliyor. O ses. O şok. Kafatasımda patlayan o acı.

Ve sonra Calder, gözlerinde öldürme arzusuyla sandalyesinden kalktı.

Ana yoldan ayrılıp daha küçük bir yola giriyoruz. Farların ışığında, karanlıktan beliren bir ev görüyorum; ana evden daha küçük ama yine de sağlam. Kütük ve taş yapımı, geniş verandası, pencereleri kamyonun ışıklarını bize doğru yansıtıyor, adeta tetikte bekleyen gözler gibi.

Burası evim olmalıydı.

Bu da başka bir kafese benziyor.

Levi arabasını ön basamakların yakınına park etti. Sawyer da motoru hala çalışır halde SUV’siyle arkamızdan geldi. Kardeşler koordineli bir şekilde hareket ederek Calder’ı yolcu koltuğundan indirdiler. Calder zar zor yürüyebiliyordu, Levi’ye ağır bir şekilde yaslanarak verandadaki basamaklardan yukarı çıktı.

Başka gidecek yerim olmadığı için onları takip ediyorum.

Ön kapı açık. İçeride, evin taze boya ve çam kokusu var. Birileri yakın zamanda buraya gelip evi hazırlamış. Oturma odasında mobilyalar yerleştirilmiş. Mutfak malzemelerle doldurulmuş. Yeni evliler için hazır bir ev.

Çıglık atmak istiyorum.

Sawyer, Levi’nin Calder’ı merdivenlere doğru yönlendirmesine yardım ederken, "Yatak odası üst katta," diyor. "Sağdaki ilk kapı."

Giriş holünde geride durup, Calder’ı yarı taşıyarak merdivenlerden yukarı çıkarmalarını izledim. Her adımda botlarının tahta zemine

sürtünme sesi geliyordu. Bu ses boş evin içinde yankılanıyordu.

Yardım etmeliyim. Burada donakalmaktan başka bir şey yapmalıyım. Ama bedenim işbirliği yapmıyor, şok kemiklerime buz gibi işliyor.

Roman beni damgalayacak. Sanki bir hayvan sürüsüyümüşüm gibi, bir malmışım gibi, derime damgasını vuracak.

Bu düşünce bile midemi bulandırıyor.

Tuvalet olduğunu umduğum yere doğru sendeledim ve merdivenlerin altına gizlenmiş bir tane buldum. Midemde kalanları boşaltmak için tam zamanında tuvalete yetiştim, ki bu da çok azdı. Zaten çalılıkların arasında kusmuştum.

Hiçbir şey kalmayınca yere çöküyorum, sıcak yanağımı soğuk fayansa bastırıyorum ve nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışıyorum.

Kapı çalındı. "Aziz?" Levi'nin sesi yumuşaktı. "İçeride iyi misin?"

"Pekala," diye yalan söylüyorum.

"Kapının önüne bir bardak su ve yüzünüz için biraz ağrı kesici bırakıyorum."

Yüzüm. Evet. Muhtemelen çoktan muhteşem bir morluğa dönüşmeye başlamış olan el izi.

"Teşekkür ederim," diyebildim.

Ayak sesleri uzaklaştı. Yukarıdan mırıldanmalar duyuldu, ardından ön kapının açılıp kapanma sesi geldi. Kamyon motorları çalışmaya başladı. Uzaklaştılar.

Ve sonra sessizlik.

Banyo zemininde ne kadar süre oturduğumu bilmiyorum. Bacaklarım uyuşana kadar, gözyaşlarım durana kadar, şok daha sert bir şeye, neredeyse öfkeye dönüşene kadar.

Sonunda kendimi yukarı doğru itiyorum. Yüzüme soğuk su serpiyorum. Aynadaki yansımama bakmaktan kaçınıyorum çünkü neye dönüştüğümü görmek istemiyorum.

Levi'nin bıraktığı su bardağı, iki beyaz hapla birlikte kapının dışında duruyor. Hapları susuz yutuyorum, ardından su içiyorum ve yukarı çıkıyorum.

Yatak odasının kapısı açık. Calder, büyük bir yatağın kenarında oturuyor, gömleği çıkarılmış ve Roman'ın verdiği hasar gözler önüne

seriliyor. Kaburgalarında morluklar belirmeye başlamış. Özellikle kötü bir tanesi, Roman'ın botunun isabet ettiği karnının üzerinde.

İçeri girdiğimde başını kaldırıyor. Sağlam gözü bana odaklanmış; diğer gözü ise şişmiş ve neredeyse tamamen kapanmış.

"Biraz dinlenmelisin," diyor sesi titrek.

"Siz de öyle yapmalısınız."

"Yapamam. Yatmak çok acı veriyor."

Kapı aralığında tereddütle duruyorum. Burası bizim yatak odamız olmalıydı. Yatağımız. Burada... ne yapacaktık? Evcilik mi oynayacaktık? Normal evli bir çiftmiş gibi mi davranacaktık?

Bu durumun absürtlüğü, bu kadar çılgınca olmasaydı komik olurdu.

"Koridorun sonunda başka bir yatak odası daha var," diyorum.

"Orada uyuyacağım."

"HAYIR."

"Affedersin?"

"Beni duydun." Calder hafifçe kıpırdandı ve bu hareketten dolayı yüzünü buruşturdu. "Artık evliyiz, bu yüzden aynı yatak odasını paylaşacağız. İşler böyle yürüyor."

"*Bu nasıl oluyor ?*" Göğsümde öfke alevleniyor, uyuşukluğu yakıp kavuruyor. "Evlilik hakkındaki düşüncelerin çok yanlış. Bunların hiçbiri ailenin düşündüğü gibi *işlemiyor* , Calder. Baban seni neredeyse ölümüne dövdü ve derime izini yakacağına söz verdi. Bunların hiçbirinin *işe yaradığı bir gerçeklik versiyonu yok.* "

"Bu doğru olabilir, ama bu bizim gerçekliğimiz, tatlım." Tek sağlam gözüyle gözlerime sabit bir şekilde bakıyor. "Artık toplumun kurallarına göre oynamıyoruz. Artık bir Piskopossun, Piskopos kurallarına ve yasalarına bağlısın. Gelecek haftayı atlatmak istiyorsan, rolünü oynamalısın. Her şeyini. Kocanla aynı yatakta yatmak da dahil."

"Yerde uyumayı tercih ederim." Bu bir yalan ve biliyorum ki inatçı davranıyorum, ama sürekli emir almaktan ve ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden bıktım.

"Yerde uyumak istiyorsan yerde uyu, ama bunu benim de burada olduğum bu odada yapacaksın."

Roman'ın eli yüzüme değdiğinden beri içimde biriken öfke sonunda göğsümden fırlayıp çıktı. "Benden istediğin her şeyi yaptım. Babama yalan söyledim. Seninle evlendim. Rodeoya gittim. Kusursuz bir eş rolü oynadım, hatta babanın beni dövmesine bile izin verdim. Bu yeterli değil mi?" Yüzümü ve hırpalanmış bedenini işaret ettim. Hayatımda hiç kimse bana vurmamıştı. Hiç istismara uğramaktan korkmamıştım ve şimdi bunun kabullenmem gereken bir kader olup olmadığını merak ediyorum.

"Azizim, fedakarlık yapan tek kişi sen değilsin. Acı çeken tek kişi de sen değilsin."

"Baban bana vurdu, Calder. Bana vurdu ve sen de izin verdin." Başımı sallıyorum. "Hayatımda tek bir gün bile başka birinden darbe almadım ve şimdi bunun katlanmam gereken bir şey olup olmadığını merak ediyorum."

Bakışları keskinleşti ve bana yönelttiği yırtıcı bakış, zaten hayatım için korkmuyor olsaydım bir tepki vermeme neden olabilirdi. "Ona izin mi verdim?" İnanmaz bir kahkaha attı. "Hiçbir şey yapmasına *izin* vermedim. Benim tarafımdan daha büyük bir tepki olsaydı, sana daha çok zarar verirdi."

"Onun ne yapacağını bilerek beni oraya getirdin..."

"Hayır, seni oraya hayatta kalman için getirdim!" Sözleri yarı bağırarak söyledi, beni ürküttü, sonra sesi soğuk ve ölümcül bir tona büründü. "Gerçekten de onun sana dokunmasını izlemekten zevk aldığımı mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Göz kapaklarımdan arkasında gözyaşlarının yandığını hissedebiliyorum.

"Ben böyle yapmazdım Saint. Eğer seni kendime eş olarak seçme kararı alsaydım, hayatını kurtarmak ve seni güvende tutmak için acil bir durum olmasaydı, doğru yolu izlerdim. Bunların hiçbirinin olmasını istemezdim."

Gömmeye çalıştığım tüm duygular ve acılar bir anda patlak verdi, çok keskin, çok gürültülüydü, kontrol altına alamıyordum. "Bu doğru olabilir—" Kelimelerim paramparça oldu, nefesim kesildi. "Ama olan bu değildi." Yutkunmaya çalıştım ama nafile. Kırık, yaralı bir ses pençeleriyle benden dışarı çıktı. "Anlamıyorsun—" Göğsüm içeri çöktü ve belimden bükülen bir hıçkırık koptu. "Neden yapmadın?" diye

hıçkır hıçkır sordum. "Neden beni öldürmedin? Bundan daha iyi olurdu... şu anda yaşadıklarımın daha iyi olurdu."

Aramızda gergin ve korkunç bir sessizlik uzanıyor.

Bu, uyku düzeniyle ilgili değil. Hiçbir zaman da olmadı. Bu, çok daha kötü bir şeyle ilgili.

Sonunda Calder konuşuyor. "Ne dememi istiyorsun? Keşke seni öldürseydim mi dememi istiyorsun? Çünkü asla yapmayacağım. Yanımda olman yerine ölmeni asla istemeyeceğim. Eminim bu beni bencil bir herif yapıyor, özellikle de yaşadığın onca şeyden sonra, ama gerçek bu. Seni kaybetme düşüncesi beni kontrolden çıkardı. Bunu yapamazdım. Ben kontrolümü kaybetmem. Mantıksız kararlar almam. Hiçbir şeyden şüphe duymam. Senin hariç."

Şu an nasıl hissetmem gerektiğinden emin değilim. İtirafı aramızdaki boşlukta asılı kalıyor ve hayatta kalma ve korunmadan daha derin bir anlam taşıyor gibi geliyor. Sanki... Bu kelimeyi ne içimden ne de sesli olarak söylemeye cesaret edemiyorum. Zehirli bir yılanın başını kesmek gibi bu düşüncüyü de kesip atıyorum.

Beni kaçırp tüm bu korkunç şeylere maruz bırakan adamın, az önce benim ölümümü düşünmeye bile dayanamayacağını söyleyen adamla aynı kişi olduğuna bir türlü inanamıyorum.

"Şu an seninle bunu yapamam. Çok yorgunum ve uykuya ihtiyacım var. Hoşuna gitmeyebilir ama ben diğer odada uyuyacağım," diyerek kapıya doğru döndüm.

"Asla!"

"Beni durdurmaya çalış."

Koridorda üç adım atmıştım ki onun hareket ettiğini duydum.

"Aziz." Adım bir uyarı gibi geliyor.

Durmuyorum. Çünkü duramıyorum. Çünkü biliyorum ki durursam, arkamı dönüp ona bakarsam, milyon parçaya ayrılırim ve şu anda kendimi tekrar bir araya getirecek enerjim veya gücüm yok.

Misafir odasının kapısı karşımda. Bana ihtiyacım olan güvenliği ve mahremiyeti sağlayacak. Onun izlemediği bir yerde dağılıp gidebileceğim bir yer. İçeri süzülüyorum, kapıyı sertçe kapatıp kilidi yerine oturtuyorum. Bir an için hiçbir şey yok. Sadece kendi hırıltılı nefesimin sesi.

Ardından Calder'ın kaba sesi kapıdan içeri sızdı. "Kapıyı aç."

"Hayır." Sanki bunu görebiliyormuş gibi başımı salladım.

"Lanet olası kapıyı aç, Saint." Sözlerine sabırsızlık karışmıştı.

"Hayır," diye fısıldıyorum ama nedense beni duyuyor, ya da belki de umursamıyor.

Her iki durumda da, söylenecek yanlış bir şey bu. Kelime ağzımdan çıkarken bile biliyorum. İlk tekme çerçeveyi sarsar. İkinci tekme kilit etrafındaki ahşabı parçalar. Üçüncüsü ise kapıyı içeri doğru çarparak kilit mekanizmasını tamamen yerinden söker.

Calder, göğsü hızla inip kalkmış, yüzü acı ve öfkeyle buruşmuş bir halde kapı eşiğinde duruyor. Kapıyı tekmeleyerek açma çabası ona açıkça acı vermişti. Kaburgalarını tutma şeklinden ve kapı çerçevesine sıkıca tutunmuş ellerinden bunu anlayabiliyorum.

Bunun bir önemi yok. Yine de yaptı.

"Sana söylemiştim," diyor sesi ölüm sessizliğinde. "Aynı odayı paylaşıyoruz."

Göğsümde korku ve öfke savaşı. "Sen delisin."

"Ama bunu zaten biliyordun, tatlım." Kapı çerçevesinden iterek, yırtıcı bir niyetle bana doğru yaklaştı. "Yüzüğümü parmağına zorla taktığımda ve evlilik cüzdanına babanın adını yazdırdığımda biliyordun. Sen benimsin, Azizim, ve *benim* olanı koruyamayacağım hiçbir yerde uyumasına izin vermem."

"Sizin korumanıza ihtiyacım yok, istemiyorum da."

"Ve umurumda değil." Artık çok yakınımda, Roman'ın onda bıraktığı her morluğu, her kesiği, her izi görebilecek kadar yakınımda. "Benden nefret etmek mi istiyorsun? Tamam. Benimle kavga etmek mi istiyorsun? Hadi bakalım. Ama bunu yatak odamızda, yatağımızda yap, seni güvende tutabileceğim yerde."

"Güvende miyim?" Güldüm, hem de biraz histerik bir şekilde. "Sanırım bir daha asla kendimi güvende hissetmeyeceğim."

"Bu vadide, benimle birlikte olduğundan daha güvenli bir yer yok." Elini yüzüme yaklaştırarak bana doğru uzandı. Düşünmedim. Sadece tepki verdim, kendimi durduramadan irkildim. Tepkim onu dondurdu ve gözlerinde bir acı ifadesi belirdi. "Sana vurmayacağım, Aziz. Asla vurmam."

"Bilmiyorum. Baban biliyordu. Ben sadece... Bütün bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Pasta satışları düzenliyorum ve yardım

kampanyalarında gönüllü olarak çalışıyorum. Bunlarla başa *çıkamıyorum* .”

“Artık kimse sana vuramayacak.” Çenesi kasıldı. “İkimizin de ölümüne sebep olmadan bunu engelleyebilseydim, engellerdim. Onu sığ bir mezara gömerdim, Aziz. Buna inanmalısın.”

Bir yanımlı bunu istiyor, ama diğer yanımlı, mantıklı yanımlı, bunun nasıl mümkün olabileceğini merak ediyor. Şiddet içinde büyümüş, insanlara korkunç şeyler yapan bir adamın beni tüm bunlardan kurtarmayı ve korumayı nasıl isteyebileceğini sorguluyor.

“Neye inanacağımı bilmiyorum. Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Kafam karışık, bunalmış ve korkuyorum.”

“Bunların hepsi anlaşılabilir. Sana istediğini gibi hissedemeyeceğini söylemiyorum.” Derin bir nefes alıyor ciğerlerine. “Sadece... lütfen yatak odasına geri dönebilir misin? Şu an seninle tartışacak halim yok.”

Zayıflık itirafı beni şaşırttı.

Calder Bishop zayıflığını kabul etmez. Kırılğanlığını göstermez.

Ama az önce tekmeleyerek açtığı kapının enkazının arasında, morarmış, yaralanmış ve ayakta durmakta zorlanırken, insana benziyor. *Neredeyse*.

“Pekala,” dedim. “Ama ben yorganın üstünde uyuyacağım ve bana dokunursan kırık kaburgalarımı daha da kötüleştiririm.” Özellikle onun ne kadar acı çektiğini bildiğim için, bu tehdidi kendimi tutmakta zorlandığımı düşündüm.

Yarık dudağında hafif bir gülümseme belirliyor ve bu da gerginliği biraz azaltıyor. “Anlaştık.” Sanki artık onunla tartıştımda zevk alıyor gibi. Bazen öyle oluyor sanırım. Birlikte ana yatak odasına geri yürüyoruz ve sessizlik bizi sarmış olsa da, eskisi kadar boşucu gelmiyor. Calder, bastırmaya çalıştığı bir iniltiyle yatağın kenarına çöküyor.

Dolaptan yedek bir battaniye alıp, yatağın izin verdiği kadar ondan uzağa, yorganın üzerine yerleştim. Ev etrafımızda yerleşti. Hava koşullarından yıpranmış ahşabın gıcirtısı ve iniltileri yerini buldu. Kısa bir süre sonra gözlerim ağırlaşmaya başladı ve huzursuz bir uykuya daldığımı fark ettim. Bilinç ve uyku arasındaki o boşlukta,

Calder'ın babasının yaptıklarından dolayı benden özür dilediğini duyduğuma yemin ederim.

Ona özrünün olanları ya da olacakları değiştirmedini, gerçekten pişmansa bunu sonlandırmanın, beni gerçekten güvende tutmanın bir yolunu bulmaya çalışması gerektiğini söylemek istiyorum, ama kelimeleri ağızımdan çıkarmak için zaten daha da karanlığa doğru kayıyorum.

* * *

Tanidik olmayan pencerelerden süzülen güneş ışığı ve kahve kokusuyla uyanıyorum.

Bir an için nerede olduğumu unutuyorum. Yaşanan her şeyi unutuyorum. Sonra her şey birden aklıma geliyor—rodeo, Roman'ın öfkesi, dayak, yeni evim olması gereken bu ev. Yanımda dönüp duruyorum ve yanımdaki yerin boş olduğunu, çarşafların dokunulduğunda serin olduğunu görüyorum.

Doğrulup hareketten dolayı yüzümü buruşturdum. Her kasım ağrıyordu ve Roman'ın vurduğu yüzüm zonkluyordu. Yatağımdan kalkıp aynada kendime baktığımda kendimi zar zor tanıdım. Elmacık kemiğimde belirgin bir morluk oluşmuştu, gözlerim ağlamaktan şişmişti ve saçlarım karmakarışık.

Tam bir felaket gibi görünüyorum.

Eski halime kıyasla ne kadar bakımsız ve farklı olduğumdan nefret ediyorum. Acaba eski halime geri dönebilecek miyim? Sanırım bunu sadece zaman gösterecek. Dolaba giriyorum ve askıların kıyafetlerle dolu olduğunu görüyorum. Bazıları benim bedenime uygun, diğerleri ise Calder'inkine benziyor.

Bir kot pantolon giyip tişörtümü de üzerime geçirerek, önümdeki güne karşı bir zırh gibi hazırladım. İç çekerek aşağı indim. Calder'ı mutfakta bulmam beni şaşırtmadı. Dikkatlice hareket ediyordu, bir kolunu kaburga kemiklerinin etrafına sarmıştı.

Kahve demleniyor ve tost makinesinde tost pişiyor. Şiddetin ardından evdeki normal yaşam. Sanırım insan yine de yemek yemek zorunda, değil mi?

"Günaydın," diyor arkasına dönmeden.

"Öyle mi?" Kapı çerçevesine yaslandım. "Pek iyi uyuyamadım."

"Evet." İki fincan kahve doldurdu ve birini tezgâhın üzerinden bana doğru kaydırıldı. "Ben de. Kırık kaburgalarla uyumak zormuş meğer."

Kahveyi alıyorum ama içmiyorum. "Onlara baktıracak mısın?"

Sonunda bana doğru döndü ve sabah ışığında hasar daha da kötü görünüyordu. "Boşver. Doktorlar kırık kaburgalara, bir yeri delme tehlikesi olmadıkça bir şey yapamazlar. Kendi kendine iyileşmelerine izin vermek en iyisi. Acıya katlanmak zorundayım."

Eminim babası onu dövmeye karar verdiğinde bunu biliyordu. Ona en çok acı çektirmek için her şeyi yapardı. Aptalca ama, doktorların kırık kaburgalar için ne yapıp ne yapmadığını bu kadar iyi bilmesi göğsümü acıtıyor.

"Bundan hoşlanmıyorum," diyorum kendimi durduramadan.

"Ben de öyle düşünmüyorum tatlım, ama cezamı ben seçemedim. Roman hakkında şimdiye kadar bir şey öğrendiysen, o da ya onun dediği olur ya da ölürsün olduğudur. Hâlâ nefes alıyor olmama şükretmeliyim. Daha önemsiz sebeplerle adam öldürdüğünü gördüm."

"Sanırım bu, marka imajından kurtulamayacağım anlamına geliyor?" Konuşurken sesimin ne kadar istikrarlı olduğuyla gurur duyuyorum.

Hayır, bundan kurtulamayacaksınız.

"Biliyorum bunun bir önemi yok, ama bunu yapmak istemiyorum."

Calder'ın çenesi kasıldı. "Bunu anlıyorum ve eğer bir seçeneğim olsaydı, bu olmazdı, ama onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Bu bir gelenek. Eğer damgalanmayı kabul etmezseniz, ikimizi de öldürür."

"Sadece yaşamak istemek, hayatta kalmak için acı ve şiddeti kabullenmek zorunda kalmamak gerçekten çok mu fazla?"

"Hayır." Kahvesini bırakıp gözlerime bakıyor. "Henüz bu yaşam tarzına alışkın değilsin ve normal bir hayat özlüyorsun. Umarım bir gün sana bunu verebilirim. Ama şu anda, bunu atlatmamız,

babamdan ve bize ne getirirse getirsin hayatta kalmamız gerekiyor. Birlikte."

"Ben sadece hayatta kalmak istemiyorum, Calder. Yaşamak istiyorum."

"Ve öyle de olacak. Bir noktada, bu geride kalacak."

"Öyle olabilir, ama vücudumda her zaman bir yara izi kalacak. Olanların fiziksel bir hatırlatıcısı."

Calder öfkeyle homurdanır. "Ne yapmamı istiyorsun Saint, eğer beni öldürmeni istiyorsan, seni bu tezgâhın üzerine yatırıp, bu düşünceyi aklından tamamen çıkarana kadar kışına şaplak atacağım."

Ondan ne yapmasını istiyorum?

Ben cevap vermeden önce telefonu çaldı.

Cebinden çıkarıp ekrana bakarken kaşlarını çatı. "Sawyer."

"Tamam mı? Cevapla."

Telefonu kulağına götürmeden önce mavi gözleri bir an beni delip geçti. "Öyle mi?"

Sawyer'ın ne dediğini anlayamıyorum ama ne söylüyorsa, Calder'ın gözlerindeki duygu değişimine bakılırsa iyi bir şey değil. Saniyeler içinde sinirlilikten öfkeye, oradan da düpedüz kızgınlığa geçiyor.

"Ne zaman?" Bir an duraksadı. "Kahretsin. Evet, on dakika içinde orada olacağım." Telefonu kapattı, cebine soktu ve acı çekmesine rağmen kapıya doğru yürümeye başladı.

"Sorun ne?" diye soruyorum.

"Çiftlik işi. Endişelenmenize gerek yok," diyor ve tezgahın kamyonunun anahtarlarını alıyor. "Burada kalın. Evden çıkmayın. Ailenizden başka kimseye kapıyı açmayın."

"Calder—"

Arkasını dönüp bana yalvaran bir bakış attı ve "Ciddi söylüyorum, Aziz. Burada kal. Lütfen." dedi.

Ben itiraz edemedim gitti, ön kapı arkasından pencereleri titretecek kadar sertçe çarptı. Boş mutfakta, artık soğumuş kahveyi elimde tutarak, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sanki bir an yaşıyorduk, sanki bir şeyler geliyordu ve sonra... altımızdan halı çekilmişti.

Kupamı tezgâhın üzerine koyup oturma odasına geri döndüm. Ev çok güzel. Sahip olmayı çok istediğim ve şartlar farklı olsaydı burada bir aile kurabileceğimi hayal edebileceğim türden bir ev. Çocuk sahibi olmayı ya da Calder'la bir gelecek kurmayı düşünmek bile çok aptalca bir düşünce. Gelecek yok. Bunların hiçbirini nasıl düşünebilirim ki? Onun gibi bir adamla bir gelecek? Bizim için gelecek yok. Babası işin içindeyken, bu ev bir hapisane gibi hissettirirken ve bu evlilik bir aldatmaca iken.

Buradaki bozukluğu düzeltemem. Kötülüğü dua ederek ortadan kaldıramam.

Bütün düşünceler birden üzerime çökerken, kanepeye yığılıyorum. İşte o zaman yıkılıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüp sıcak izler bırakıyor. Denesem bile düşmelerini engelleyemiyorum.

Bir noktada yorgunluktan bayıldım ve uyandığımda ön kapının açıldığını gördüm. Başım dönecek kadar hızlı doğruldum. Kahretsin. Yapmam gereken son şey uyumak olmalıydı. Kalkıp mutfığa gittim, kimin geldiğini görmek için, Calder'ı duvara yaslanmış halde buldum. Ayrıldığından daha kötü görünüyordu. Yüzü solgundu ve alnında ter damlaları vardı. Kolu kaburgasını tutuyordu ve iyi olup olmadığını sormama bile gerek yoktu. Yakışıklı yüzünde acının izlerini görebiliyordum.

"Neler oluyor? Bir şey mi oldu?"

"Evet, bir şey oldu ama her şey yoluna girecek. Şimdilik her şey halledildi." Tezgaha doğru ilerliyor. "Önce kendime bir şeyler yemem, sonra da duş almam gerek."

Kafa karışıklığı endişeye dönüşüyor ve ona doğru yürüyorum. "Halletildi derken ne demek istiyorsun? Ne oldu?"

Konuşmuyor ve belki de bana söylemeyeceğini düşünüyorum, ama sonra gözlerinde acı dolu bir ifadeyle bana bakıyor. "Babamın, senin babanın kasabada bizim hakkımızda konuştuğunu duyduğunu öğrendim."

"Tamam mı? Soru sormanın hiçbir sakıncası yok."

Calder bana "*Ciddi misin?* " der gibi baktı. "Suçlu bir ailenin yönettiği bir kasabada, yapmak isteyeceğiniz en son şey etrafta dolaşp soru sormaktır. Bu, kafanıza bir kurşun yemenin iyi bir yoludur."

"Lütfen bana ona zarar vermediğini söyle?" Düşünmeden Calder'a uzandım ve kolunu kavradım. Kısa bir an elime baktıktan sonra tekrar bana baktı, bakışları birkaç saniye öncesine göre biraz daha sıcaktı.

"Ona zarar vermedim ve vermeyeceğim de, ama bu babamın başkasını bunu yapması için görevlendirmeyeceği anlamına gelmiyor. Benim yapabileceğim şeyler sınırlı. Eğer babanız beni veya kardeşlerimi dinlemeyi reddederse, o zaman benim elimde olmayan bir şey olur."

Babamın ölmesi, benim yüzümden birinin ona zarar vermesi düşüncesi... Kendimi asla affetmeyeceğim.

"Onu görmem lazım. Ona durmasını söyleyebilirim. Her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilirim."

Calder başını salladı. "Bu yardımcı olabilir. Zaten seni dinleme olasılığı daha yüksek, ama yüzündeki morluk iyileşene kadar beklemek daha iyi olabilir."

"Öyle mi?" Kolunu bıraktım ve kaşlarımı çattım. Morluğu unutmuştum. Babam beni şimdi görürse, bu sadece daha fazla endişeye yol açacaktır.

Temasın kesilmesiyle göğsümde bir acı oluşuyor ve nedenini anlamıyorum. Evet, Calder'e karşı bir çekim duyuyorum, ama onun dokunuşuna, sıcaklığına, varlığına bu kadar özlem duymamalıyım.

"Dahası da var," diye fısıldıyor. "Emma Porter da işin içine giriyor. Harekete geçti. Bir dedektif tuttu. Sawyer, onun bize karşı bir suç davası açmaya çalıştığını düşünüyor."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Anlamıyorum. Ne anlamda?"

"O, seni buna zorladığımı, benimle evlenmeyi beni sevdiğin için seçmediğini kanıtlamaya çalışıyor."

"Ne yapacaksın?"

Omuz silkti. "Şu an hiçbir şey yok. Onu izlemeye devam edeceğiz ve sen de ben de rollerimizi oynamaya, herkesi mutlu evli ve mutlu aşık olduğumuza inandırmaya devam edeceğiz." Çenesi kasıldı. "Ve eğer bu işe yaramazsa, o zaman sorunu ortadan kaldırırız."

Sorunu ortadan kaldırmak mı?

Bu bir tehdit değil. Bu bir vaat. Kabul et ya da ölüm. Soru soran, karşı koymaya çalışan herkes sığ bir mezarda son bulur. Bunu kabul

edemem. *Kabul etmeyeceğim.* Ama sen kabul edeceksin, diye fısıldıyor içimdeki minik bir ses.

“Ben üzerime düşeni yaptım ve başkalarının bize inanmasını sağlamaya çalışmaya devam edeceğim, ancak başka birinin ölümünden sorumlu olmayı reddediyorum. Bu yükü taşıyamam, Calder. Taşıyamam.”

Calder bana bakıyor, gözleri hüznle dolu. “Biliyorum ve bunu yapmanı asla beklemezdim. Eğer canavar olmak zorundaysam, eğer seni güvende ve koruma altında tutmak için hayatımın geri kalanında benden nefret etmene neden olacak bir şey yapmak zorundaysam, bunu seve seve yaparım. Ama henüz o noktada değiliz, bu yüzden şimdilik yaptığımızı yapmaya devam edeceğiz. Sorunlar devam ederse, ne olacağını göreceğiz.”

Midem düğümleniyor ve ne diyeceğimi bilmiyorum. Çığlık atıp ağlamalı mıyım yoksa beni korumak için her şeyi yapmaya hazır olduğu için minnettar mı olmalıyım bilmiyorum. İyi ile kötü, şehvet ile nefret, doğru ile yanlış arasında sıkışıp kaldım. Ve geçen her günle, dudaklarımdan dökülen her yalanla, eskiden olduğum kızın bir parçası daha kayboluyor ve içimden bir ses bana, tüm bunlar bittiğinde, eskiden olduğum kişinin artık var olmayacağını söylüyor.

Ertesi sabah UYANDIĞIMDA midemdeki düğüm hâlâ duruyordu. Kendimi zorlayarak günlük işlerimi yapmaya devam ettim. Normal bir hayata geri dönmenin yolunu bulmak için çaresizdim, bunun asla benim istediğim türden bir normal olmayacağını bilsem bile.

Kahvemi alıp ön verandaya oturuyorum ve güneşin doğuşunu izliyorum. Çok güzel ve bazen hayattaki güzellikleri hatırlatacak bir şeye ihtiyaç duyuyorsunuz. Calder kamyonetiyle gelince bu an bozuluyor. Daha hava kararmadan beni uyandırıp dışarı çıkıp birkaç sığırı götürmesi gerektiğini söylemişti.

Bu üç saat önceydi. Kamyonun motorunu kapatıp, kamyondan indi, kapıyı kapattı ve yavaşça ön basamaklardan yukarı çıktı. Ona bakmamaya çalışarak onu izledim, ama teknik olarak o benim kocam, bu yüzden bunu yapabilirim.

Mavi kot pantolon ve kolları kıvrılmış kırmızı flanel gömlek giymiş. Kaburgalarındaki ağrı çok belli olmuyor ama bir tarafını diğerine tercih ettiğini anlayabiliyorum. Ona acımamalıyım ama acıyorum. Aptalca. Ben aptalım. Ona duyduğum bu çekim tamamen aptalca ve kendime onun benim için ne kadar kötü olduğunu söylesem de giderek büyüyor.

Gözlerimi ondan kaçırmaya zorluyorum çünkü ellerini ve tenimde hissettiklerinin ne kadar güzel olduğunu, dudaklarının benimkine değdiğinde yaydığı sıcaklığı düşünmemeliyim. Onu bir canavardan başka bir şey olarak görmemeliyim, ama nedense ona baktığımda aklıma gelen son şey bu. En azından şu an için.

Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle merdivenleri çıkarken, "Günaydın," diye selam verdi.

"Günaydın," diye mırıldanıp kahvemden bir yudum aldım. "Bütün sığırları topladın mı?"

"Kesinlikle öyle. Çiftlik sahipleri için asla izin günü olmaz. Pazar günleri bile."

Bugün Pazar olduğunu ve kilisede olmam, babamla vakit geçirmem ve ona yardım etmem gerektiğini hatırlatan bu düşünce beni derinden etkiliyor.

"Ah evet. Bugünün Pazar olduğunu bile fark etmemiştim."

"Sorun değil. Sığırları içeri aldığımıza sevindim çünkü seni bir yere götürmek istiyordum."

Biraz canlandım ama tam olarak nereye gideceğimiz konusunda tereddütlerim vardı. "Mesela nereye?"

"Şey, az önce konuştuğumuz gibi bugün Pazar ve biliyorum ki babanla yaşarken Pazar günleri kiliseye giderdin. Her şey olup bittikten sonra bunu yapamadın. Belki birlikte gidebiliriz diye düşünüyordum."

"Birlikte mi?" Bu kelimeyi duyunca neredeyse boğuluyordum.

"Evet. Sen benim karımsın. Nereye gidersen, ben de oraya giderim."

"Ciddi misin? Gidecek misin?"

Başını sallayıp bana gülümsedi ve ben de ona karşılık gülümsemekten kendimi alamadım. Aklımın bir köşesinde gizli bir plan olduğu düşüncesi vardı, ama olsa bile kiliseye dönebilmek için, babamı görebilmek için bunu kabul ederdim.

Veranda salıncağından inip verandaya çıktım. "Şu bardağı tezgâhın üzerine koyayım, sonra gidebiliriz."

İçeri girdiğimde, pencerede kendi yansımanı gördüm ve olduğum yerde donakaldım. Bu halde kiliseye gidemem. Ne diyecekler? Bir şey

deseler bile gerçekten önemli mi? Arkamdaki kapının açıldığını duydum ve Calder içeri girdi.

"Her şey yolunda mı?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Yüzümdeki morluk hakkında biri sorarsa ne diyeceğim?" Kalbim göğsüme çöküyor, sahip olduğum tüm neşeyi de beraberinde götürüyor.

Calder omuz silkererek, "Biliyorum, ben sana vermedim ve herkesin ağzından çıkacak ilk varsayım bu olacak. İnsanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Durum bu." dedi.

"Onlara gerçeği söylemeli miyim? Roman'ın bir canavar olduğunu herkesin bilmesini istiyorum."

Kaşlarını çatarak bana uzandı ve yanağımı nazikçe okşadı. "Yapmazdım. Babamın yaptığını söylemek pek de sürpriz olmazdı. Ancak bu, sırtımıza bir X daha vurmak anlamına gelirdi ve bu güzel küçük ağzım için bir dayak daha yiyeceksem biraz daha iyileşmem gerekiyor."

Yanağımdaki morluğun ya da yaklaşan felaketin, günün tadını çıkarmama ve kaostun içinde biraz huzur bulmama engel olmasına izin vermemeye karar veriyorum.

"Hadi gidelim," dedim Calder'e gülümseyerek.

* * *

Kilisenin otoparkı her zamankinden daha dolu, bu da doğru kararı verip vermediğimi sorgulamama neden oluyor. Pazar ayınlarının, özellikle bayramlara yaklaştıkça, zaman zaman kalabalık çektiği düşünüldüğünde bu aslında şaşırtıcı değil, ama bugün Black Hollow Creek'in yarısı gelmiş gibi görünüyor. Ya da belki de sadece öyle hissediyorum.

Calder kamyonunu park ederken ellerim kucağımda kıvranıyor. Yüzümdeki morluk her kalp atışıyla zonkluyor, Roman'ın öfkesinin fiziksel bir hatırlatıcısı. Belki de kapatmalıydım. Bu, insanların daha da çok bakmasına neden olur.

Calder motoru durdururken, "Bunu hâlâ yapmak istediğinizden emin misiniz?" diye soruyor.

“Hayır.” Bu dürüstlük beni bile şaşırttı. “Oraya girip herkesin yanağımdaki morluğu görmesinden korkuyorum. Parmağımdaki yüzüğü gördüklerinde ne düşüneceklerini bilmekten korkuyorum. Her şey yolunda değilken nasıl her şey yolundaymış gibi davranabilirim ki?”

“Her şey yolundaymış gibi davranmanıza gerek yok.” Sesi alçak. “İsterseniz açıklama yapmak ya da tek bir kişiyle konuşmak zorunda da değilsiniz. Tek istediğim, imajımızın korunması ve üzerimize düşeni yapmamız. Hepsi bu.”

Bu ayırım onun için önemli görünüyor. Tıpkı iyi ile seçilmiş arasında, kabul ile gönüllü katılım arasında bir fark olması gibi.

Belki de vardır. Bunu çözmek için çok yorgunum.

“Pekala, hadi başlayalım.” Calder kapımı açmak için yanıma geliyor ve elini uzatıyor. Eşlerden biri böyle yapardı diye ve içimdeki küçük bir parça yakınlığa özlem duyduğu için elini tutuyorum. Parmakları benimkilerin arasına kenetleniyor, sıcak ve sahiplenici bir şekilde, ve birlikte kilise girişine doğru yürüyoruz.

Daha kapılara varmadan fısıltılar başlıyor.

Her yönden üzerimizde gözler olduğunu hissedebiliyorum. Toplum merkezinden Bayan Henderson. Yem dükkanından Tom Garrison. Her zaman arka sırada oturan Miller ailesi. Hepsi bakıyor, fısıldıyor, yargılıyor.

Calder, “Onları görmezden gel,” diye mırıldandı ama çenesi sıkıydı.

Bundan nefret ediyor. Omuzlarının dik duruşundan ve boşta kalan elinin bir silaha uzanma dürtüsüne direniyormuş gibi kasılmasından bunu anlayabiliyorum.

Calder Bishop ile hiç birlikte kiliseye gitmedik. Ara sıra gelir ama asla düzenli olarak gelmez. Sanırım Bishop ailesinin Tanrı'ya ihtiyacı yok, çünkü bu vadide kendilerini tanrı sanıyorlar.

Calder beni buraya getirerek başkalarının sessiz yargısına katlanma kararı aldı ve bu da göğsümde tuhaf bir acıya neden oluyor.

Girişe vardık ve o açmadan önce ben kapıyı açtım.

Kilisenin içi her zamanki gibi eski ahşap ve mobilya cilası kokuyor. Kilise salonu dolmaya başlıyor, aileler her zamanki yerlerine

yerleşiyor. Benim yerim ön tarafta. Sağdaki üçüncü sıra, annem öldüğünden beri neredeyse her pazar oturduğum yer.

Babamın vaaz sırasında beni görebileceği bir yer. Bütün cemaatin vaizin kızının iyi, sadık ve olması gereken her şey olduğunu görebileceği bir yer.

Calder, "Nereye oturmak istersiniz?" diye soruyor.

"En önde. Her zamanki yerimde."

Gözlerinde bir anlık endişe belirdi. "Emin misin? Biz..."

"Eminim." Cesaretimi kaybetmeden önce orta koridordan yürümeye başlıyorum.

Fısıltılar bir dalga gibi peşimizden geliyor. Geçerken parçalar yakalıyorum: "Piskopos çocuk", "şu morluk", "evli", "inanabiliyor musun?" Her kelime küçük bir kesik, binlerce yargıyla gelen bir ölüm.

Durmuyorum. Yürümeye devam ediyorum. Başımı dik tutuyorum. Elimi Calder'ın elinde tutuyorum. Üçüncü sıraya ulaşıyoruz ve ben içeri kayıyorum, Calder da arkamdan geliyor. Yanımda kaskatı oturuyor, belli ki rahatsız. Vücut yapısı dar sıra için çok büyük ve dizleri neredeyse önümüzdeki sıraya değiyor. Kafese hapsolmuş bir yırtıcı hayvan gibi görünüyor.

"Bundan nefret ediyorsun," diye sessizce belirtiyorum.

"Nefret etmiyorum." Gülüyor. "Ama pazar sabahımı böyle geçirmek istemezdim."

Org çalmaya başlıyor. Herkes açılış ilahisi için ayağa kalkıyor. Calder ayağa kalkıyor ama şarkı söylemiyor, ben alışılmış hareketleri yaparken bir heykel gibi öylece duruyor. İlahi kitabını tutuyorum. Sözleri mırıldanıyorum. Dünyamın yıkılmadığını varsayıyorum.

Sonra babamı gördüm.

Pazar ayın kıyafetleri içinde, bir hafta öncesine göre daha yaşlı görünerek kürsüde duruyor. Gözleri hemen benimkilerle buluşuyor ve gözlerindeki acı beni neredeyse paramparça ediyor. Bakışları Calder'e kayıyor ve gördüğüm acı daha karanlık, daha soğuk bir şeye dönüşüyor. Babamın gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey bu.

Nefret.

Onun birinden nefret edebileceğinden bile emin değildim. Bağışlamayı, diğer yanağını çevirmeyi, düşmanını sevmeyi öğütler.

Calder Bishop söz konusu olduğunda ise durum değişir.

İlahinin sözleri biter. Herkes oturur. Babam titreyen elleriyle İncil'ini açar.

"Bugünkü vaazım," diye başlıyor, sesi kilisenin her yerine yankılanarak, "koyun postuna bürünmüş kurtlar hakkında. Kötülüğün hoş bir yüz takınmış olsa bile onu tanımak hakkında. Masumları onları yiyip bitirmek isteyenlerden korumak hakkında."

Hayır.

Yanımda Calder çok hareketsiz duruyor.

Babam, "Matta yedinci bölüm, on beşinci ayet," diye devam ediyor ve pastoral tonunun altında yatan öfkeyi duyabiliyorum. "Size koyun kılığına bürünmüş, ama içten içe yırtıcı kurtlar olan sahte peygamberlerden sakının."

Hiç de incelikli davranmaya çalışmıyor. Her kelimesi doğrudan Calder'ı, piskoposları ve bu şehri çürüme gibi saran yolsuzluğu hedef alıyor.

Babam kürsüye tutunarak, "Kurt kendini belli etmez," diyor. "Dişlerini hemen göstermez. Sabırlıdır. Kurnazdır. Koyun savunmasız kalana, sürüden ayrılana kadar bekler. Sonra saldırır."

Yerin dibine geçip sonsuza dek yok olmak istiyorum. Babamın kimden bahsettiğinin apaçık ortada olması imkansız. Yanılıyor olma ihtimalim de var, ama kesinlikle öyle hissettiriyor. Calder'ın eli elimi buluyor ve bir kez sıkıyor.

Bunun, rol yapmaya devam etmem gerektiğine dair bir hatırlatma mı yoksa, dediği gibi herkesin onun hakkında ne düşündüğünü umursamadığı için bana destek mi sunduğu konusunda emin değilim. Sormuyorum ve bunun yerine babamın vaaz verdiği kurtla oturup ağlamamaya çalışıyorum. Vaaz yirmi dakika daha devam ediyor.

Kiliseye gelmekten duyduğum sevinç buharlaştı. Burada oturdukça geldiğime daha çok pişman oluyorum. Geçen her dakika bir azap. Babam zorlama ve manipülasyondan, kötülüğün çoğu zaman nasıl koruma kılığına büründüğünden bahsediyor.

Hikayemizi kelimesi kelimesine okuyor gibi.

Sonunda konuşmasını bitirdiğinde, son ilahi söylendiğinde ve cemaat dağıldığında, nefes almakta zorlanıyorum. Yanaklarım yanıyor ve ellerim titriyor.

"İşler yolunda gitti," diye mırıldandı Calder karanlık bir ses tonuyla.

"O benim babam. O, şunu yapmaya çalışıyor—"

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum." Calder ayağa kalktı ve benim de ayağa kalkmama yardım etti. "Dün söylediklerimi unutma."

Cevap verme fırsatım olmuyor. İnsanlar hemen etrafımızı sarıyor. Bayan Henderson yüzüğümü görmek istiyor. Miller'ların genç kızı düğünün nasıl geçtiğini soruyor. Tom Garrison, Calder'ın sonunda iyi bir kadın tarafından evcilleştirilmesiyle ilgili garip bir espri yapıyor.

Gülümsüyorum. Başımı sallıyorum. Ve soruları kül gibi bir tadı olan yalanlarla yanıtlıyorum.

"Harika birisi," diyorum. "Çok ilgili."

"Düğün küçük bir törendi. Sadece aile üyeleri vardı."

"Evet, çok mutluyum."

Sözler sanki başka birinden geliyormuş gibi. Gerçekten bunu seçmiş, gerçekten de elini belinin alt kısmına koymuş, yanında duran adama aşık olan başka bir azizeden geliyormuş gibi. Babam kalabalığın diğer tarafında beliriyor ve herkes sessizleşiyor. Gerilim o kadar yoğun ki, insanı bıçak gibi kesiyor.

"Baba," dedim sesim titreyerek. "Vaaz şuydu—"

"Kızım ile konuşabilir miyim?" Sözümü kesiyor, gözleri Calder'e dikilmiş. "Yalnız."

"Hayır." Calder'ın cevabı anında gelir. "Ne söylemek isterseniz, önümde söyleyebilirsiniz."

"O benim kızım."

"O benim karım."

Bu kelime içimde tuhaf bir sarsıntıya neden oluyor. *Eş*. Ben onun eşiyim. Bunun gerçekliği henüz tam olarak içime sinmedi. Ne zaman sindireceğimi ya da *sindirip* sindirmeyeceğimi bilmiyorum.

Babamın çenesi sıkıca kenetlendi. "Beş dakika. Sadece bunu istiyorum. Kızım ile ofisimde beş dakika."

Calder'ın bakışları tereddüt ediyor ve bana bakıyor. "Onunla konuşmak ister misin?"

Bana sorması ve söz hakkı vermesi beni şaşırttı.

"Evet," diyorum. "Lütfen."

Calder beni uzun süre inceledikten sonra başını salladı. "Beş dakika. Ofisinizin dışında bekliyor olacağım."

Babamla birlikte ofisine doğru yürüyoruz. İçeri giriyoruz, babam kapıyı kapatıyor ve sanki sonsuza dek sürmüş gibi gelen bir zamandan sonra ilk kez yalnız kalıyoruz.

"Saintlyn," diyor babam ve ismimi söylerken sesi titriyor. "Lütfen bana doğruyu söyle. Sana zarar verdi mi? Sana zarar verdi mi—"

Hayır, bana zarar vermedi.

"Peki o morluk nereden çıktı?"

Ona gerçeği söylemek istiyorum ama daha fazla sorun çıkarmak istemediğim için yalanı ağzımdan kaçırdım. "Düştüm. Veranda basamaklarında tökezledim."

"Bana yalan söyleme." Ellerimi tutuyor ve gözlerinde yaşları görebiliyorum. "Lütfen, bebeğim. Onu koruma. Eğer özgür kalman gerekiyorsa, bir yolunu bulurum. Kaçarız, saklanırsınız, biz—"

"Baba, dur." Ellerimi kurtarıp geri adım attım. "Seçimimi yaptım. Onunla evlendim. Ve onunla evli kalmaya devam edeceğim."

"İstediğin için mi? Yoksa yapmazsan ne olacağından korktuğun için mi?"

Soruları göğsümü acıtıyor, çünkü haklı. Korkuyorum. Bundan sonra ne olacağından, onun için, Allie için korkuyorum. Ama bunu ona söyleyemem.

"Biliyorum anlamıyorsun ya da onaylamıyorsun, ama bu benim hayatım baba. Benim seçimim."

"Bu, size sorduğum soruların hiçbirine cevap vermiyor."

"Size verebileceğim tek cevap bu."

Bana bakıyor ve kızının belki geri döneceği, piskoposların eline tamamen düşmediği yönündeki kırılğan umudun nasıl kırılıp yok olduğunu görebiliyorum.

Sonunda, sesi duygudan titreyerek, "Bana ihtiyacın olursa," diyor, "yardıma ihtiyacın olursa beni ararsın. Gece gündüz fark etmez. Onun ne dediği umurumda değil. Sen hâlâ benim kızsınsın."

"Biliyorum." Sesim titriyor. "Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum Saintlyn. Çok seviyorum. Ve senin için dua ediyorum. Her gün. Tanrı'nın seni şundan koruması için dua ediyorum..."

"Sanırım gitmeliyim." Gerisini duyamıyorum. "Calder bekliyor." Arkamı dönüp gözyaşlarımı tutmaya çalışarak ofisinden adeta koşarak çıkıyorum. Calder'ı ofisin dışında görmüyorum ve onu beklemeye de zahmet etmiyorum. İnsanlar hala etrafta dolaşıyor, hala bakışlar atıyor, hala fısıldıyorlar. O kadar bunalmış, o kadar sınırdaki hissediyorum ki, hızla karşıya geçip arka odalara giden kapıya doğru yöneliyorum.

Biraz zamana ihtiyacım var. Maskeyi tekrar takmadan önce yalnız kalmak için sadece bir an. Kapıyı açıp sessiz koridorda ilerliyorum. Sağda bir depo var, içeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Raflardan birine yaslanıp sadece nefes alıyorum. Gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor ve sanki kendimi, babamı kaybetmiş gibi hissediyorum. Eskiden olan ve bir daha asla olmayacak bir hayatı. Zaman yavaş yavaş geçiyor. Gözyaşlarım akmaya devam ediyor, ama göğsümdeki ağırlık biraz hafifliyor. Calder'ın gelişi için hiçbir uyarı yok. Kapının açıldığını duymuyorum. Ayak seslerini duymuyorum. Sanki bir dakika önce orada, bir dakika önce yok. Calder'ın iri cüssesi içeri girince mekan artık çok küçük geliyor.

"Babamla beş dakika geçireceğim dedim," dedim gözlerimi silerek. "Beni beş dakika bile yalnız bırakamaz mısınız?"

"On beş dakikadır yoksun." Sesi yumuşak. Neredeyse endişeli. "Endişelendim."

"İyiym." Oysa iyi olmadığım çok açık.

"Ağlıyorsun."

"Ağlamama izin var." Ondan yüzümü çevirip, kağıt bardak ve peçetelerle dolu raflara baktım. "Babam az önce bir kurtla evlendiğim hakkında uzun bir vaaz verdi. Duygusal olmamı mazur görün."

Kapının kilidinin kapandığını duyup ona doğru döndüm. "Ne yapıyorsun?"

Calder kapıya yaslanarak onu tamamen kapatıyor. "Kimsenin bizi rahatsız etmemesini sağlıyorum."

"Kesinti mi?"

"Evet. Seninle yapmak istediğim şeyi yaparken rahatsız edilmek istemiyorum." Tehlike ve açlık saçarak bana doğru yaklaştı. "O vaazın her dakikasından nefret ettim, baban benim hakkımda konuştuğu için

değil. Başkalarının benim hakkımdaki düşünceleri umurumda değil. Umurumda olan sensin, ve eğer incinmiş ya da üzgünsen."

Geri geri gitmeye başladım ve küçük alanın diğer tarafındaki duvara çarptığımda durdum. "Calder—"

"Hayır. Biliyorum, çaba gerektirdi. Biliyorum, rol yapmak sana acı veriyor. Onların fısıltılarını dinlemek sana acı veriyor. Biliyorum, kontrolün sende olmamasından nefret ediyorsun." Şimdi çok yakınım, o kadar yakın ki vücut ısısının ondan bana doğru yayıldığını hissedebiliyorum.

"Buraya gelmenin bana yardımcı olacağını düşünmüştüm, ama tek yaptığı şey beni daha da kafam karıştırmak oldu."

Şaşırtıcı bir nezaketle morarmış yanağımı avuçluyor. "Üstesinden geleceksin. Şu an her şey kırılgan, yeni ve idare etmesi zor. Zamanla kolaylaşacak."

"İşlerin kolaylaşacağına dair bir işaret yok."

"Şu anda başka bir şey hissetmene yardımcı olmama izin verir misin?"

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Ne?"

"Seni tatmak istiyorum." Başparmağı alt dudağımı okşuyor. "Bütün sabah bunu düşündüm. O saçma sapan vaaz boyunca. Herkese mutlu olduğun konusunda yalan söylediğin süre boyunca. Seni tatmam gerek, Azizim. İkimize de bunu neden yaptığımızı hatırlatmam gerek. Seni o lanet olası, edepli elbiseyle gördüğüm andan itibaren aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor."

"Bir kilisedeyiz," diye fısıldadım.

"Biliyorum." Karanlık ve şeytani bir şekilde gülümsüyor. "Daha iyi hale getiriyor, değil mi? Vaizin kızının Tanrı'nın evinde cinsel organının yalanması."

Bu kaba sözler, her şeye rağmen, yüzümdeki gözyaşları henüz kurumamış olmasına rağmen, hatta babamın kilisesinde duruyor olmamıza rağmen, karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissi yaratıyor.

"Sen iflah olmaz birisin."

"Bu senin için sürpriz olmamalı, *karım* ." Diğer eliyle kalçamı kavradı, parmakları sahiplenici bir şekilde içeri girdi. "Ve sürpriz olsa bile, hiçbir şey değişmezdi. Yine de o güzel vajinanın tadına

bakmama izin vereceksin. Çünkü buna senin de benim kadar ihtiyacın var."

Haklı. Haklı olmasından nefret ediyorum.

"Birisi içeri girebilir," diye güçsüzce itiraz ettim.

"Kapı kilitli." Önümde diz çöktü ve Calder Bishop'un diz çökmüş halini görmek bedenimde bir şok etkisi yarattı. "Ve çok, çok sessiz olacaksın, değil mi Aziz?"

Elleri elbisemin altına kayarak iç çamaşırlarımın bel kısmını buldu. Onu durdurmalıydım. Onu itmeliydim. Bunun en büyük saygısızlık olduğunu hatırlamalıydım.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Bunun yerine, iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı çekip çıkarmama yardım etmesini izliyorum. Bacağımı omzunun üzerine atıp beni tamamen açmasını izliyorum.

"Güzel," diye mırıldanıyor ve sonra dudakları benimkine değiyor.

Dilinin ilk dokunuşu dizlerimi titretti. Sadece kalçalarımdan tuttuğu kavrama beni ayakta tutuyordu, raflara yaslanmış halde ağızla beni işliyordu. Nazik değildi. Saygılı da değildi. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni yutuyordu; dili, dudakları ve dişleri öyle bir şekilde birleşiyordu ki, görüşüm bulanıklaşıyordu.

Bağırarak için yumruğumu sıkıca ısırdım. Depo ses geçirmez değildi. Koridordaki herkes duyabilirdi. Babam bile duyabilirdi.

Bu düşünce beni dehşete düşürmeliydi. Bunun yerine, her şeyi daha yoğun hale getiren yasak bir zevk katıyor.

Calder'ın dili klitorisimi çevreliyor, sonra da bana yapışık kalçalarımla seğirmesine neden olan bir baskı uyguluyor. Parmakları uyluklarıma saplanarak beni hareketsiz tutuyor. Bir eli elbisemin altına kayıyor, avuç içi karnımı kaplıyor ve vücudumdaki her titremeyi hissediyor.

"Calder," diye nefes nefese kaldım, sessiz olmayı unutarak. "Aman Tanrım—"

Çenesi parıldayarak, gözleri şehvetle kararmış bir halde bana bakmak için biraz geri çekildi. "Hayır." Sesi boğuktu. "Ne istediğimi biliyorsun, Azizim."

Sonra ağız tekrar üzerimde, öncekinden daha yoğun bir şekilde. Dili içime giriyor, beni diliyle beceriyor, burnu ise klitorisime

sürtünüyor. Hissiyat ezici, müstehcen, mükemmel.

Boşta kalan elim onun koyu saçlarına dolanıyor, sessiz kalmaya çalışırken bile onu kendime doğru sıkıca tutuyorum. Her sinir ucum yanıyor. Her nefes bir öncekinden daha kısa geliyor.

Parmaklarını da ekliyor, ikisi içime kayarken ağzı da klitorisime odaklanıyor. Gerilme hafifçe yakıyor. Buna, bu şekilde dokunulmaya hala alışamadım. Ama yanma hızla başka bir şeye dönüşüyor. Giderek artan ve sonunda titremeye başladığım bir şeye.

"İşte bu," diye mırıldandı bana doğru. "Gel bakalım, Azizim. Babanın kilisesine gel, ben de senin güzel amını yiyeyim."

O iğrenç sözler, ağzının amansız baskısıyla birleşince beni sınırın ötesine itti. Orgazmım bir dalga gibi içime çöktü, nefesimi kesti, gözlerimde noktalar dans etti. Yumruğumu daha sert ısırdım, kan tadını aldım, sessiz kalmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ağzımdan çıkan tek şey, onun istediği şeydi, adının fısıltısı. "Calderrrr."

Calder, artçı şoklar vücudumu sararken dilini nazikçe gezdirerek beni rahatlatıyor. Sonunda raflara yaslanıp gevşediğimde, geri çekiliyor ve bacağımı omzundan dikkatlice indiriyor.

Bir an diz çökmüş halde kaldı, gözlerinde bir tür saygı ifadesiyle bana baktı. Dudakları şişmişti, benimle ıslanmıştı. İfadesinde karanlık bir tatmin vardı, sanki kıymetli bir şeyi ele geçirmişti.

"Bunun için cehenneme gideceksin," diyorum nefes nefese.

"Zaten oraya gidiyordum." Tekrar üzerime doğru yükseliyor. Eli yüzüme gidiyor, başparmağı yanağımdan süzülen gözyaşını yakalıyor; bunun zevkten mi yoksa utançtan mı olduğunu artık bilmiyorum. "Ama en azından oraya vardığımda hatırlamaya değer bir şeyim olacak."

Yere düşmüş külotumu yerden alıp bir ganimetmiş gibi cebine koyuyor. Sonra kapıyı açıp dışarıya bakarak etrafta kimsenin olmadığını kontrol ediyor.

"Hadi gel," diyor elini uzatarak. "Eve gitme vakti geldi."

Ev. Bishop arazisindeki eve. Güya paylaştığımız yatağa. İçinde hapsoldüğüm hayata.

Ama elini tutup depodan çıkarken, boş kilisenin yanından, insanların hâlâ hakkımızda fısıldaştığı otoparkın yanından geçerken,

içimi saran sıcaklığı görmezden gelemiyorum.

Bütün o yalanların, korkunun ve zoraki gülümsemelerin ortasında, birkaç dakika da olsa bir şeyin gerçek olduğunu hissetmeyi görmezden gelemem.

Dua ettiğim yerde, bacaklarımın arasında sadece ağzı olsa bile.

Özellikle de öyle olduğu için.

Tanrı beni affetsin.

Sanırım Calder Bishop'ın karısı olmayı kabullenmeye başlıyorum.

Daha da kötüsü, hoşuma gidiyor.

Kapıdan içeri girdiğimizde **EVİN HAVASI TAMAMEN** değişti.

Fiziksel olarak değil. Geçen gece taşındığımız aynı yapı, aynı odalar, koridorlar ve Bishop arazisine bakan pencereler.

İçten içe biliyorum ki enerjideki bu değişim evin kendisiyle hiçbir ilgisi yok.

Belki de kilisede olanların ağırlığıdır. Belki de külotlarımın şu anda Calder'ın cebinde olması ve hâlâ ağzının hayaletini üzerimde hissetmemdir. Ya da belki de onunla bu yerde geçirdiğim her saat, onun kancalarını tenime biraz daha derinden saplaması anlamına geliyordur. Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bunların her birinin beni değiştirdiği, Calder'ı farklı bir ışıktaki görmemi sağladığıdır.

Calder anahtarlarını mutfak tezgahına fırlattı. "Öğle yemeği ister misin?"

"Aç değilim." Sesim garip geliyor.

Bir an beni inceliyor ve ısrar edip etmeyeceğini tarttığını görebiliyorum. Sonra başını sallıyor. "Yukarıdaki otlakta bazı şeyleri kontrol etmem gerekiyor. Geçen haftaki fırtınada muhtemelen hasar görmüş olan çit hattı. Diğer gün üzerinde çalıştığımız çiti de kontrol edip çiftlik çalışanlarının bitirip bitirmediğine bakmam lazım. Birkaç saat burada yalnız kalabilir misin?"

Ofise doğru yöneliyor ve elinde siyah bir telefonla geri veriyor, ama ben hâlâ "yalnız" kelimesine odaklanmış durumdayım.

Yalnızlık . Özgürlük hissi vermeliydi ama bunun yerine göğsümde kaygı patlamasına neden oluyor. Ya Roman ortaya çıkarsa? Ya—

"Hey." Calder yanıma geldi, parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırdı. "Burada güvendesin. Roman ben olmadan bu eve gelmez. Bu, seni önemseydiğini itiraf etmek olurdu ve bunu asla yapmaz."

"Peki ya kardeşleriniz?"

"Sawyer şehirde muhasebeciyle görüşüyor. Levi atlara yardım ediyor. Kade..." Duraksıyor. "Kade," diye dişlerini sıkarak söylüyor, "ben burada yokken seni rahatsız etmemesi gerektiğini biliyor."

Sesindeki bölgeselcilik beni olduğundan daha çok rahatsız etmeliydi.

"Tamam," diyorum. "İyiyim." Bu bir yalan, ama birimizin buna inanmaya başlaması gerekiyor.

Yüzümde çatlak ararcasına inceliyor. Sonra eğilip beni öpüyor, yumuşak ve acele etmeden, hafifçe benim tadımı hissettiriyor. Geri çekildiğinde, buz mavisi gözlerinde neredeyse şefkatli bir ifade var.

"Kendinizi daha iyi hissetmek için kapıları kilitleyebilirsiniz. Telefonum yanımda olacak." Elindeki telefonu uzatıyor. "Bu sizin için. Her şey hazır ve kilidi açık. Şifreyi siz belirlemeniz gerekecek, numaram zaten kayıtlı. Bana ihtiyacınız olursa arayın."

Sonra gitti, dışarıda kamyon motoru gürleyerek çalışmaya başladı, lastiklerin altında çakıl taşları cıtırdıyarak uzaklaştı.

Uzun bir süre mutfakta sessizliği dinleyerek durdum. Elimdeki şık ve pahalı cihaza bakakaldım. Birini aramalı mıyım? Kimi? Daha önce gerçekten konuştuğum tek kişiler babam ve Allie'ydi. Ve itiraf etmeliyim ki, ikisinin de numarasını ezberlemiyordum.

Ev etrafımda çökmeye başlıyor, tahta döşemeler gıcırıyor, rüzgar pencereleri zorluyor. Sadece ben ve yaşanan her şeyin ağırlığı. Üretken bir şeyler yapmalıyım.

Temizlik. Calder'ın kulübeden getirdiği birkaç eşyayı, annemin yorganı da dahil olmak üzere, paketinden çıkar. Buraya geldiğimizde neler stokladıklarını gözden geçir. Ellerimi meşgul tutmak ve zihnimi panik girdabından uzaklaştırmak için her şeyi yaparım.

Bunun yerine kendimi oturma odasında, bir duvarı kaplayan kitaplığa bakarken buluyorum. Deri ciltli kitapların çoğu eski görünüyor ve muhtemelen Calder'ın büyükbabasına veya büyük büyükbabasına ait. Çiftlik yönetimi rehberleri. Montana tarihi. Birkaç yıpranmış roman. *Wuthering Heights*'ın bir kopyasını çıkarıyorum. Kitabın sırtı çatlamış, bu da aileden birinin kitabı defalarca okuduğunun kanıtı.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Kitabı yerine geri koyacakken kapı çalındı.

Vücudumdaki her kas geriliyor. Calder kapıyı çalmazdı. Babam bu evin nerede olduğunu bilmezdi. Başka kim olabilir ki? Kardeşlerden biri mi? Roman mı?

Bir vuruş daha, bu sefer daha yumuşak. Neredeyse tereddütlü.

Yavaşça ön kapıya doğru ilerliyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor. Kapıda gözetleme deliği yok, bu yüzden kimin verandada olduğunu görebilecek kadar aralıyorum.

Elena Bishop, Calder'ın annesi, orada duruyor; ana evdeki rodeodan sonra zar zor gördüğüm o yıkık dökük kadına hiç benzemiyor. Pahalı bir kot pantolon ve krem rengi bir kazak giymiş; gri saçları o sert topuz şeklinde toplanmış. Ama beni durduran bu değil. Gözleri. Calder'ın kilerle aynı buz mavis, ancak onunki keskin ve hesapçı iken, onunkiler uzak ve kederli.

"Bayan Bishop," diyorum, ona başka nasıl hitap edeceğimi bilemiyorum. Kayınvalide demek çok gerçekçi geliyor.

"Elena, lütfen." Sesi yumuşak, kültürlü. Sanki Roma Piskoposu onu ele geçirmeden önce daha iyi bir yerden gelmiş gibi. "İçeri girebilir miyim?"

Ziyaretini reddetmem kabalık olur muydu? Eminim. Hayır demek dilimin ucunda, ama orada duruşundaki o sert tavrına rağmen neredeyse kırılğan görünümü beni geri adım atmaya itiyor ve düşünmeden içeri girmesi için işaret ediyorum.

"Elbette."

Sanki ailesinin mülkü olan bir eve değil de, tanımadığı birinin evine giriyormuş gibi içeri giriyor. Bakışları oturma odasını, mutfak ve ötesini tarıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Sizi düzgün bir şekilde karşılamak istedim. Geçen akşamki durum... ilk buluşma için ideal şartlar değildi."

İdeal değildi. Roman'ın Calder'ı neredeyse ölümüne dövmesini ve bana yanağımda hâlâ belirgin bir morluk bırakacak kadar sert bir tokat atmasını tarif etmenin bir yolu bu.

Annemin bana aşladığı nezakete başvurarak, "Kahve ister misiniz?" diye soruyorum. "Yoksa çay mı?"

"Kahve çok iyi olurdu."

Mutfağa doğru ilerliyorum ve Elena saygılı bir mesafeden beni takip ediyor. Ben kahve telvesini ölçüp kahve makinesine koyarken, su ekleyip demlemeye başlarken o da tezgahın üzerindeki taburelerden birine oturuyor. Calder'ın annesinin burada olması, tam olarak adlandıramadığım bir şekilde tehlikeli hissettiriyor. Sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi, ama aslında yanlış bir şey yapmıyorum.

Elena, "Bu, mülkteki en sevdiğim evdi hep," diye anlatıyor. "Küçük. Özel. Ana evden yeterince uzakta. Roman'ın metreslerinden birinin bir süre burada yaşadığından oldukça eminim." Sadakatsizlikten bu kadar rahatça bahsedilmesi beni şaşırtmamalı. Sonuçta bu Bishop ailesi. Ama bu, Calder'ın böyle bir şey yapmasına asla razı olacağım anlamına gelmiyor.

Calder, burada daha rahat edeceğimizi düşündüğünü söyledi.

"Haklıydı. Ana ev..." Kucağındaki parmaklarının birbirine dolandığını görüyorum. "Bazen boğucu oluyor. Yıllarca süren şiddet duvarlara işlemiş. Roman kendi kanadında olsa bile, nereye giderseniz gidin bunu hissedebiliyorsunuz. Sanki odadan odaya sizi takip eden bir gölge gibi."

Kontrol altında. Sanki kafese kapatmayı başardıkları ama arada bir kaçmayı başaran vahşi bir hayvan gibi. Kahve makinesi bip sesi çıkararak demlemenin tamamlandığını bildiriyor. Dolaptan iki kupa alıyorum, Elena Bishop'ın gerçekten neden burada olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Bu stratejik bir hamle mi? Beni *karşılamaktan* çok daha fazlası. Bu zaten apaçık ortada.

"Bunu nasıl karşılıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Siyah." Gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

Kahveyi kupaya doldurup tezgâhın üzerinden ona doğru kaydardım. Karşıdaki tezgâha yaslanıp kupamı ellerimde tuttum. Bir an sessizce kahvemizi içtik, farklı nedenlerle aynı ailede hapsolmuş iki kadın.

"Eminim burada ne yaptığımı merak ediyorsunuzdur?" diye sonunda söylüyor.

"Yani, aklımdan geçti bu düşünce."

Bardağını dikkatlice yere bırakır, bakışları delici bir tonda. "Burada olmamın sebebi, yarın gece olacaklar konusunda sizi uyarmak istemem."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Markalaşma meselesi."

"Evet." Bakışları bacaklarına indi; Roman'ın övünmesi doğruysa, Bishop markasının orada olduğundan hiç şüphem yoktu. "Roman geçen gece bundan bahsetti ama ne anlama geldiğini açıklamadı. Ve Calder..." Duraksadı. "Calder muhtemelen bunu düşünmek istemez. Bu ailenin nefret ettiği kısımlarını birbirinden ayırmakta çok iyidir."

Haklısın. Kupayı biraz daha sıkıca tutuyorum. "Bana anlatır mısın? Ne oluyor? Süreci bana açıkla."

Elena, "Calder sana bir şey söyledi mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hiçbir şey. Bu akşam ona sormayı planlıyordum."

Elena uzun bir süre sessiz kaldı, kahvesinin karanlık yüzeyinde geleceği okuyabiliyormuş gibi içine baktı. Tekrar konuştuğunda sesi özenle tarafsızdı. "Tamam. Tören ana ahırda yapılacak. Bütün kardeşler orada olacak. Roman başkanlık edecek. Sen..." Yutkundu. "Seni bağlayacaklar. Demirleri derine bastırırken hareket etmemeni sağlamak için. Damganın temiz olması önemli. Bulanıklaşmasını istemezsin çünkü o zaman tekrar yapmak zorunda kalacaklar." Önce beni bağlayacaklar, sonra damgalayacaklar ve eğer çok hareket edersem tekrar yapacaklar. Şu anda yere kusmamam bir mucize.

"Ne kadar sürüyor?" Bu soruyu neden sorduğumu bilmiyorum. Başka bir insanı damgalamak zaten akla bile gelmemeli.

"Asıl damgalama işlemi mi? Birkaç saniye. Roman önce ütüyü önünüzde ısıtacak. Turuncuya, sonra beyaza dönmesini izlemenizi sağlayacak. Ne olacağını bilmeniz için beklentiyi artıracak." Parmaklarıyla kupanın kenarını takip ediyor. "Ne yaparsanız yapın,

korkunuzu gizlemeye çalışın. Roman bundan olması gerekenden daha çok zevk alıyor.”

Tabii ki öyle yapıyor. Şaşırmadım. "Sonrasında ne olacak?"

"Ameliyattan sonra oldukça ağrı çekeceksiniz. Sargı beziyle saracaklar ama enfeksiyon riski her zaman var. İyileşme haftalar sürebilir ve yara izi uzun süre çirkin kalır.”

Bardağı düşürmeden yere koydum. "Eğer beni korkutmaya çalışıyorsan..."

"Seni korkutmaya çalışmıyorum." diye sözümü kesti Elena. "Dediğim gibi, seni uyarmaya, olabilecekleri açıklamaya geldim çünkü keşke birileri benim için de aynısını yapsaydı." Elena'nın gözleri sonunda benimkilerle buluştu ve geldiğinden beri ilk kez gözlerinde gerçek bir duygu gördüm. Ham ve acı dolu. "Damgalama törenine körü körüne girdim. Dövme yaptırmak gibi olacağını düşündüm. Rahatsız edici ama idare edilebilir bir şey. Yanılmışım. Hiç de öyle değil, Azizim. Ortaçağdan kalma. Acımasız. Ve bir kere yapıldıktan sonra geri dönüş yok. O izi hayatının geri kalanında teninde taşıyacaksın.”

Keşke kulaklarımı kapatabilseydim. Keşke bunların hepsi kötü bir rüya olsaydı, ama değil. Bu artık benim hayatım. Midem kasılıyor ve boğazımda safra yükseliyor. Aklımın ucundan bile geçmeyen bir şey bu; iyi bir deneyim olacağını hiç düşünmemiştim, ama bunu bizzat yaşayan ve hayatta kalan birinden ayrıntıları duymak... Artık nasıl ilerleyeceğimi bilemiyorum.

"Reddedemem," diye sessizce soruyorum. "Reddedebilir miyim?"

"Hayır." Elena'nın cevabı anında geldi. "Reddetmek ihanetle aynı şeydir. Hayır dersen, Roman seni öldürmenin bir yolunu bulacaktır. Belki o gün olmaz ama olacak. Kaza ya da kaybolma gibi gösterecek. Ve ölme riski altında olan tek kişi sen değilsin. Karısını kontrol edemediği için Calder da muhtemelen sırada.”

Dizlerimin bükülmesini engellemek için ellerimin altına sağlam bir şey koyarak avuçlarımı tezgaha bastırdım. "O zaman başka seçeneğim yok. Ya bunu kabul etmeliyim ya da ölümle yüzleşmeliyim.”

"Evet." Kupayı tekrar eline alıp yavaşça bir yudum aldı. "Sadece şunu unutma. Acı geçici. Korku geçici. Kalıcı olan ise izdir ve

Roman'ın önemseydiği tek Şey bu. Senin artık bu aileye ait olduğunun, Calder'ın malı olduğun kadar onun da malı olduğunun kalıcı bir hatırlatıcısını istiyor."

Boğazım çok daralıyor. "Bunu hafifletecek bir Şey var mı?"

"Calder muhtemelen size bir Şeyler teklif edecektir. Törenden önce ağırı kesici. Faydası olur ama umduğunuz kadar değil." Elena ayağa kalkıp tezgâhın etrafından dolaşarak yanıma geldi. Yakından bakınca gözlerinin etrafındaki ince çizgileri ve ellerinin hafifçe titrediğini görebiliyordum. "Gerçek Şu ki, hiçbir Şey kolaylaştırmıyor. Sadece atlatıyorsunuz. Ve sonra bunu sonsuza dek yanınızda taşıyorsunuz."

Kahve ve sessiz bir umutsuzluk kokan bir mutfakta, iki kapana kısılmış kadın olarak sessizce duruyoruz.

Elena, sesi daha da alçalarak, "Bir Şey daha var," diyor. "Roman'ın muhtemelen yarın akşam bahsededeği ama daha sonra açıklayacağı bir Şey."

"Ne?"

Tamamen bana döndü ve gözlerindeki ifade damarlarıma buz kesti. "Düğün gecesi töreni."

"Ne...?"

"Bu bir piskoposluk geleneği. Damgalama yarası iyileşip çığlık atmadan hareket edebilecek hale geldikten sonra, başka bir tören düzenliyorlar. Bu tören..." Sözlerini dikkatlice seçerek duraksıyor. "Evliliği şahitler önünde tamamlamak için yapılıyor. Birliğin meşru olduğunu, kadının ailedeki yerini kabul ettiğini kanıtlamak için."

Oda yana doğru eğiliyor. "Yani Calder'la birlikte, insanlar izlerken bunu yapmak zorunda olduğumu mu söylüyorsunuz?"

Elena'nın yüzünde özenle seçilmiş bir ifade yok. "Bu aşağılayıcı. Bu özel hayata müdahale. Ve bunun başka bir yolu yok."

Sanırım hasta olabilirim.

"Bu delilik," diye fısıldadım. "Bu ailenin tamamı deli."

"Evet." Elena'nın onayı gayet doğal. "Ama bunu zaten biliyordun. Asıl soru, bunu atlatacak kadar güçlü olup olmadığın."

"Başka seçeneğim yok."

"Hayır. Öyle değil." Uzandı ve koluma nazikçe dokundu. "Keşke sana bunun zamanla kolaylaşacağını söyleyebilseydim. Sonunda

kendini bir eşya gibi hissetmeyi bırakacağını. Aynaya baktığında o damganın yanmasının dineceğini."

"Ama öyle değil."

"Ama öyle değil." Eli geri çekiliyor. "Otuz yıldır Roma Piskoposunun karısıyım. Ve her gün, o demirin ağırlığını tenimde hissediyorum. Her gün, bu ailede bir insan olmadığımı hatırlıyorum. Ben bir eşyayım."

Sesindeki umutsuzluk içimde bir şeyleri yıkıyor.

"Hâlâ nasıl buradasın?" diye soruyorum. "Gitmek istemiyor musun?"

"Gitmek mi? Nereye giderdim ki?" Elena acı ve keskin bir kahkaha attı. "Bana ihtiyacı olan dört oğlum var, her ne kadar yokmuş gibi davransalar da. Roman'ın parası dışında param yok. Gerçek dünyada beni geçindirecek hiçbir yeteneğim yok. Ve eğer kaçırmaya kalkışırsam..." Gözlerindeki ifade korkudan başka bir şey değil. "Roman beni bulur. Ve bana yapacakları, damgalanmanın yanında hafif kalır."

O, oturma odasına doğru geri çekildi ve ben de titreyen bacaklarımla onu takip ettim.

Elena kapıda durup elini kapı koluna koydu. "Güçlü görünüyorsun," dedi bana bakarak. "Senin yaşındayken ben daha güçlüydüm. Belki bu yeterli olur."

"Ne için yeterli?"

"Kendini tamamen kaybetmeden bu ailede hayatta kalmak." Kapıyı açıp verandaya çıktı. "Otuz yıl önce kendimi kaybettim. Ama sen... belki sen kim olduğuna tutunabilirsin. Belki Calder sana izin verir."

"Beni bu evliliğe zorladı," diye belirtiyorum, sözlerim acı bir tat bırakıyor. "Sanırım kim olduğumu umursamıyor."

Elena'nın yüzünde bir anlık bir ifade belirdi. Neredeyse acıma, ama tam olarak değil. "Bence bu konuda yanılıyorsun. Calder seni seçti. Bildiği tek şey olan ailesine senin için ihanet etti. Bence senin kim olduğunla, inanmak istediğinden daha çok ilgileniyor." Sundurmanın basamaklarından aşağı inmeye başladı, sonra bir şey unutmış gibi durakladı. "Bir şey daha, Saint."

"Evet?"

“Damgalama sırasında, acı en şiddetli halindeyken, odaklanacak bir şey bulun. Bir anı. Bir dua. Sadece size ait olan bir şey. Ona bir can simidi gibi tutunun.” Gözleri son bir kez benimkilerle buluştu. “Çünkü o demir teninize değdiği anda, Roman sonsuza dek sizin bir parçanıza sahip olacak. Ona vermediğiniz sürece asla dokunamayacağı şey ise zihniniz ve ruhunuzdur. Bunları kendinize saklayın.”

Ne diyeceğimi bilmiyorum ve o da cevabımı beklemeye tenezzül etmiyor. Merdivenlerden aşağı inip bahçeyi geçerek arabasına doğru yürüyor, beni kapıda öylece bırakıyor; kahvem soğuyor ve uyarıları kafamda yankılanıyor.

Arabasının lastiklerinin arkasında toz bulutları yükselerek uzaklaşmasını izledim. İşte o zaman sonunda dayanamadım. İçeri geri döndüm, kapıyı kapattım ve arkamdan kilitledim. Dizlerim büküldü ve duvara yaslandım, sonra sırtımı tahtaya dayayarak yere çöktüm.

Yarın gece beni damgalayacaklar. Sığırları damgaladıkları gibi beni de Piskopos'un malı olarak işaretleyecekler. Ve ondan sonra, hareket edebilecek kadar iyileştikten sonra, beni sapıkça bir düğün törenine zorlayacaklar. Dizlerimi göğsüme çekiyorum, kollarımı onlara sarıyorum ve sonunda kendimi bırakıyorum. Ağlamıyorum, gözyaşlarım için çok uyuşmuşum. Sadece Montana güneşinin pencerelerden eğik bir şekilde vurduğu ve gerçekliğin dalgalar halinde üzerime çöktüğü yerde oturuyorum.

Elena Bishop otuz yıldır bu duruma katlanıyor.

Ben de aynısını yapabilir miyim?

İçimdeki bir parça, yarının içimde asla tamir edilemeyecek bir şeyi kıracağından korkuyor. Ya acıma duygusuna kapılıp gideceğim ya da karanlıkla yüzleşeceğim. Hazır olup olmamamın bir önemi yok. İyi insanların başına her zaman kötü şeyler gelir. Olacakları değiştiremem. Sadece tepkimi değiştirebilirim.

Sonunda kendimi toparlıyorum. Ayakta dururken bacaklarım titriyor ve her an beni yarı yolda bırakacak gibi hissediyorum. *Bir şey yap, Azizim.* Herhangi bir şey. Kendine kim olduğunu hatırlat. Kontrol edebileceğin bir şey bul.

İşte o zaman mutfağın köşesindeki içki dolabını görüyorum.

Muhtemelen bu evi döşeyen kişi tarafından doldurulmuş ve piskoposların bulundurmaktan çekinmediği pahalı şeylerle dolu. Odayı geçip açıyorum. İçeride sıra sıra içki ve viski var.

Viski. Votka. Rom. Cin.

İyi bir viskiye uzanıyorum, ağır kristal şişede kehribar rengi bir sıvı. Kendime bir bardak dolduruyorum ve yakıcı tadının içimi ısıtmasına izin veriyorum.

Bir bardak ikiye dönüşüyor.

İki, üç olur.

Dördüncü kadehe doğru, yarın gece damgalanacaksam, hayatımın geri kalanında Roma Piskoposunun damgasını kalçamda taşıyacaksam, o zaman tamamen bana ait bir yemek yapmalıyım diye düşündüm.

Bu evde seçtiğim, yarattığım bir şey var.

Mutfak dolaplarından malzemeleri çıkarmaya başlıyorum. Evi kimin bu malzemelerle donattığını bulmam gerekecek ki onlara teşekkür edebileyim. Her şey burada. Un, yumurta, tereyağı, sebzeler, dondurucuda tavuk. Ellerim otomatik pilota hareket ediyor, yıllarca babama kilise yemeklerinde yardım etmekten, hayatın basit olduğu zamanlarda yaptığım fırıncılıktan kalma kas hafızası sayesinde; o zamanlar en büyük endişem kurabiyelerimin doğru olup olmayacağıydı.

Viski her şeyi uzak, yumuşak, gerçeklikten uzaklaştırıyor.

Bisküvi hamuru açarken ağladığımı fark ettim. Hıçkırarak değil. Sadece ellerim çalışmaya, yoğurmaya, yoktan bir şey yaratmaya devam ederken yanaklarımdan süzülen gözyaşları.

Yarın gece Roman içimdeki bir şeyi yıkacak.

Ama bu akşam kurabiye yapacağım.

Bu gece, bana ait olması gereken bu mutfakta yemek pişireceğim.

Bu gece, yaklaşan şeyin ağırlığını hissetmemek için yeterince viski içeceğim.

Ve belki, sadece belki, yarının getireceklerinden sağ çıkmanın bir yolunu bulurum.

Elena'nın sözleri zihnimde yankılanıyor: "Odaklanacak bir şey bul. Bir anı. Bir dua. Sana ait olan ve sadece sana ait olan bir şey."

Bir bardak daha viski dolduruyorum ve pişirmeye devam ediyorum. Tıpkı ocaktaki tencereler gibi, öfkenin de yüzeyin altında kaynamasına izin veriyorum.

Pazar akşamı eve geldiğimde AKLIMDAN GEÇEN TEK ŞEY yemek ve yüzüstü yastığıma gömülmek. Ta ki eve girene kadar.

Önce kızarmış tavuk ve otların kokusu geliyor burnuma; sıcak, ev kokusu, sanki başkasının hayatına aitmiş gibi bir koku.

Ön kapıyı kapatıp mutfığa sessizce girdim ve Saint'i tezgahın başında görünce rahat bir nefes aldım. Ancak elindeki bardağı ve boşluğa dalmış bakışlarını görünce rahatlama yerini endişeye bıraktı. Ben gittikten sonra neler oldu acaba?

Bugün öğleden sonra onu gördüğümde beri kıyafetlerini değiştirmiş. Şimdi kot pantolon ve yumuşak gri bir kazak giymiş, bu da onu daha çok ev hanımı gibi gösteriyor. Nedenini bilmiyorum ama bu göğsümde rahatsız edici bir acıya neden oluyor. Değişmesini, onu azize yapan özelliklerini kaybetmesini istemiyorum. Bal sarısı saç tutamları topuzundan kurtulmuş ve dağınık dalgalar halinde yüzünü çerçeveliyor.

Güzel.

Yanındaki tezgâhın üzerinde bir şişe Maker's Mark viskisi duruyor. *Kahretsin.*

Ne zamandır burada oturup içki içiyor? Küçük, çıplak ayaklarının taburenin basamaklarına dayandığını fark ediyorum ve bu manzaraya

gölümsediğimi görüyorum.

Saint bana bakmıyor. Mutfağa girdiğimde varlığımı bile fark etmiyor. Zaten bir şeylerin ters gittiğine dair içimde bir his olmasaydı, bu bariz bir işaret olurdu.

"Azize mi?" diye usulca söylüyorum adını.

"Annen az önce uğradı." Sesi gergin, titriyordu. "Bana bundan sonra olacaklar hakkında güzel bir ön bilgi verdi."

Kahretsin. İçimde bir korku kıvranıyor. Annemin ziyarete geleceğini tahmin etmeliydim.

"Sana ne söyledi?"

Saint başını kaldırıyor, ama sadece bir yudum almak için, bana bakmak için değil. Viski yavaşça dudaklarından akıp gidiyor ve ben bu harekete hayran kalıyorum. "Her şey." Acı bir kahkaha ağzından kaçıyor. "Şey, her şey değil, ama yeterince."

"Peki, açıklayın."

"Açıklama mı? Şaka mı yapıyorsunuz? Açıklama yapması gereken ben değilim, sizsiniz."

İçimi çekip ellerimi başımın üzerinden geçirdim. "Oraya varmadan önce sana süreci anlatacaktım."

"Nedense buna inanmıyorum."

"Ne söylememi istiyorsunuz?" Mutfakta etrafa göz gezdirdim ve durakladım. Çoğunlukla sadece konuyu değiştirmek için.

Yemek pişirdi. Ocağa altın renginde ve mükemmel pişmiş tavuk var. Bisküviler bir rafta soğuyor. Tavada yeşil fasulye. Hepsi dokunulmamış, o tezgahın başında kendini uyuşturana kadar içki içerken saniyeler içinde soğuyor.

"Yemek pişirmek zorunda kalmadınız."

"Muhtemelen hayır, ama bir şey yapmalıydım." Bardağı daha sıkı kavradı. "Hayatımda olan bitenler üzerinde hâlâ bir tür kontrolüm olduğunu kanıtlamam gerekiyordu. Bu kontrol, tavuğun kuru mu yoksa sulu mu olacağı olsa bile." Sesinin çatlaması, boş bir yorgunlukla dolu. Daha önce hiç duymadığım bir ses ve bundan nefret ediyorum.

"Annem bunu yapmamalıydı—"

"Yapma," diye hırıltılı bir sesle konuştu sonunda bana bakarak. Gözlerinin kenarları kızarmıştı ama gözyaşı yoktu. Sadece bana

yansıyan bu korkunç boşluk, ve nedense bu onun ağlamasından daha kötüydü. "Burada o üzgün bakışlarla durup da... sanki benim nasıl hissettiğimi umursuyormuş gibi davranmaya nasıl cüret edersin? Hiçbir şeye söz hakkım yok, görünüşe göre vücuduma ne olacağına bile."

Karşısındaki tezgâha yaslanıyorum, aramızda mesafe bırakıyorum, oysa aslında istediğim onu kollarıma sarıp göğsüme sıkıca bastırıp ağlamasına izin vermek.

"Bu doğru değil. Aldığım her karar senin içindi. Sana söyleyecektim ve bu kesinlikle doğru. Sana inandıramam ama gerçek bu."

Keşke olup bitenler üzerinde onun kadar benim de az kontrolüm olduğunu anlayabilseydi.

"Gerçekten mi? Ne zaman? O gece mi? Ütüyü ısıtırlarken mi? Tam tenime bastırmadan önce mi? Yoksa belki de ailenizin önünde benimle sevişmeden hemen önce mi?" İnanmazlıkla başını salladı. "Bütün bunlar çok karışık ve korkuyorum. Bundan sonra ne olacağından, bir sonraki Piskopos etkinliğinden sağ çıkıp çıkamayacağımdan korkuyorum."

"Başaracaksın. Sandığından daha güçlüsün."

Alaycı bir şekilde bardağını boşalttı ve titreyen elleriyle bir yenisini doldurdu.

"Kahretsin. Yeter artık. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum." Yalvarmaya çok yaklaştım ve bundan nefret ediyorum.

"En iyisi mi?" Bana doğru döndü ve onu daha yakından inceleme fırsatı buldum. Yanakları kızarmış, gözleri donuk ve göz bebekleri genişlemişti. "Minnettar olmadığımı mı ima ediyorsun? Yoksa bunun bir piskopos eşi olmanın bir parçası olduğunu ve buna alışmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hiç biri."

"Öyleyse açıklayın!" Sesi yükseldi, keskin ve acımasızca. "Çünkü yapmayı bildiğim tek şey korkmak ve korkmak istemiyorum."

Buna ne diyeceğim ben? Onun için bunu nasıl kabul edilebilir hale getireceğim? *Yapamam*. Saint'i olacaklardan kurtarmanın yolu yok. Tek yapabileceğimiz onu hazırlamak ve sonrasında ona yardım etmek.

"Eğer bana kalsaydı, eğer bir seçeneğim olsaydı, Saint, bunların hiçbirisi olmazdı. Senin canının yandığını görmek istemiyorum."

"Dur. Lanet olsun, dur artık! Eğer seninle birlikte olmak isteseydim," diye devam etti Saint, kelimeler şimdi daha hızlı bir şekilde ağzından dökülüyordu, "eğer bunu ben seçmiş olsaydım, belki de bununla başa çıkabilirdim." Elini kaldırıp bardağını sertçe yere vurdu, içindeki viski kenardan taşıtı. "Ama sorun da bu zaten, bunların hiçbirini ben seçmedim."

"Aziz—"

"Sus be Calder." Gözleri tehlikeli ve parlak bir şekilde parladı. "Yalanları dinlemekten bıktım." Saint'i korumak ne kadar istesem de, onu korumak onu hayatta tutmaz. Onu olacıklara hazırlamaz. Onu yumuşatır. Hayatta kalma olasılığını düşürür ve onu kaybetmek istemiyorum.

Sinirlenip hırladım, "Sanırım bir şeyi unutuyorsun. Artık senin dünyanda değiliz, Azizim. Benim dünyamdayız. Seni en kötüsünden korumak için elimden gelen her şeyi yapıyorum, ama hepsini engelleyemem. Korktuğunu biliyorum. Bana güvenmediğini biliyorum. Her şeyin kontrolünün dışında olduğunu hissettiğini biliyorum. Bunların hepsini anlıyorum ve seni bu kadar üzgün görmek, acı çektiğini bilmek beni kahrediyor, ama yapamam..."

Başımı sallıyorum ve onun damgalanmasını düşündüğümde yükselmeye çalışan bir öfke dalgasını yutuyorum.

Ama o hiç taviz vermiyor. "Bunu yapmak istemiyorum. Seninle evlenmek istemiyorum. Bunların hiçbirini istemedim!"

Tezgahtan destek alarak, aramızdaki mesafeyi iki adımda kapatıyorum.

Saint'in omurgası dikleşiyor ama geri çekilmiyor. Gözünü bile kırpmıyor. Sadece, onu öpmek ve aynı anda sarsmak istememe neden olan o meydan okuyucu çene hareketiyle gözlerimin içine bakıyor.

"Zamanı gelince açıklayacağım." Sesim niyetimden daha sert çıktı. "Şu anda, marka tescil törenine hazırlanmanız gerekiyor. Her şeyi teker teker halledin."

Viski şişesine uzanıyor ve ben de onun dolduruşunu, içişini izliyorum; alkol, benim yapamadığım şeyi yapıyor—boğazını saran

korkuyu gevşetiyor.

Bir süre sonra sessizliği bozdu. "Beklemenin ne anlamı var?"

"Neyi bekliyorsun?" Alkolün altından gelen kokusunu alabilmek için yaklaştım, duygularımı, pantolonumun fermuarına baskı yapan sertleşmiş penisimi bir nebze olsun kontrol altına almaya çalıştım.

Kızdığında çok seksi oluyor.

"Cinsel ilişkiye girmek için." Hâlâ o kadar yakın ki nefesindeki viski kokusunu alabiliyorum. "Beni ne kadar istediğinden bahsedip duruyorsun ama hiçbir şey yapmadın. Bu aptal tören yüzünden mi? Beni becermemenin sebebi bu mu?"

Böyle tatlı dilli birinin böyle iğrenç sözler sarf etmesine şahit olmaktan daha çok tahrik olduğum bir şey yok. Şimdi açıklama yapmanın iyi bir zaman olduğunu düşünmüyorum çünkü bunun bir anlam ifade etmesini istediğimi söylesem bana inanacağından şüpheliyim. Onun *beni* istemesini istiyorum, tuzağa düşürüldüğü veya zorlandığı için değil.

"Bir bakıma öyle, ama şu an bunun hakkında konuşmak için uygun bir zaman değil."

"Biraz mı? Bu bir cevap değil. Eğer mesele sadece törenle ilgili değilse, neden bekleyelim?" Bir an duraksadı, gözlerimin içine baktı. Sonra dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Bana aşık olmamı umduğunu söyleme sakın?"

Sesindeki meydan okuma içimde karanlık bir şeylerin kıvrılmasına neden oluyor. Ne yaptığını biliyorum; beni zorluyor, sınırlarımı test ediyor ve pişman olacağım, kendisinin de pişman olacağı bir şey yapmam için beni kışkırtmaya çalışıyor. Ona benden nefret etmesi için gerçek bir sebep veriyor.

"Beni zorlama, Azizim. Sana penisimle dokunmadan da yeterince iş yapabilirim."

"Kanıtla," diye hırladı.

Hayır. Savunmasızsın ve sarhoşsun.

"Aaa, ahlaki açıdan gri bir figür olan kovboy vicdan mı geliştirdi acaba?"

"Tek yaptığınız kavga çıkarmaya çalışmak."

Hayır. Cevap istiyorum. Öyleyse söyleyin, neden bekliyorsunuz?

Onunla olan bu savaşı kazanamayacağımı bilerek iç çektim. "Çünkü bunun senin seçimin olmasını, hazır olduğunda gerçekleşmesini istiyorum."

"Bu çok kötü, çünkü asla hazır olamayacağım." Sesine meydan okuma karışıyor. "Seni asla istemeyeceğim."

İkimiz de bunun koca bir yalan olduğunu biliyoruz.

"Hadi bakalım. Kendine yalan söyle." Çenesini parmaklarımın arasına alıp başka yere bakmasına izin vermedim. "Ama bana yalan söyleme, Azizim. Gerçeği biliyorum, sen söylemek istemersen bile. Görebiliyorum. Hissedebiliyorum."

"Yalan söylemiyorum."

"Öylesin ve gerçek seni içten içe kemiriyor. Ne kadar karşı koyarsan koy, fark etmez."

"Seni istemiyorum," diye iddia ediyor, bir yandan da kalbi boğazında gümbür gümbür atıyor ve nefesleri hızlanıyor.

"Öyleyse bana dur de." Dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıyorum. "Bunu istemediğini söyle bana."

Burada tehlikeli bir oyun oynuyoruz ve kimin kazanacağından emin değilim. Daha iyisini biliyorum, onu zorlamamam gerektiğini biliyorum, ama şımartmanın hiçbir fayda sağlamayacağını da biliyorum. Saint kontrol için, korku veya çaresizlik dışında herhangi bir şey hissetmek için can atıyor. Bunu ona verebilirim. Onu unutturabilirim, geçici de olsa.

İçindeki baraj yıkılıyor ve bana doğru uzanıyor, elleri gömleğimi sıkıca kavlıyor. "Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor."

Ah, tatlı kızım, hâlâ kendini kandırıyorsun.

"Hayır, haklısın. Her şeyi değiştiriyor." Dudaklarını onun dudaklarına bastırıp, cevap veremeden mühürledim. Bunun ne kadar yanlış olduğunu duymak istemiyorum. Ona bunu hissettirmek, onun da beni benim onu istediğim kadar istediğini kanıtlamak istiyorum.

Saint'in bedeni benimkine yapışıyor ve o da öfke ve viski tadında, umutsuz bir hiddetle karşılık veriyor. Bu öpüş ham ve dağınık, ama gerçek. Çok gerçek.

İlk başta hareketleri koordinasyonsuzdu, ama ne yaptığını anlaması uzun sürmedi. Alt dudağımı acıtacak kadar sert ısırdı.

Kahretsin. Bu sadece ona olan özlemimi daha da artırıyor. Ağzına doğru hırlıyorum ve o da aynısını tekrar yapıyor. Sanki bana acı çektirmeye çalışıyor. İçinde boğulduğu acının bir kısmını bile bana hissettirmeye çalışıyor.

Pekala. Eğer savaşmak istiyorsa, acısını hissetmemi istiyorsa, o zaman savaşacağım. Onun için acının içinde boğulacağım. Öpüşmeyi keserek, boğazından aşağı doğru bir ateş izi bıraktım, dişlerimi gürleyen nabzının üzerinde gezdirdim. Dudaklarından minik bir nefes kaçtı ve parmaklarını omuzlarıma sapladı.

"Bu hiçbir şeyi düzeltmiyor," diye nefes nefese söyledi.

"Biliyorum." Boynunun omuzla birleştiği yere hafifçe ısıyorum, vücudunun bana verdiği tepkiye bayılıyorum. Tam bir yalancı. Güzel, öfke dolu, seksi bir yalancı.

"Bunu yapmamalıyız—" diye söze başladı ama durdu, boğazına daha iyi ulaşabilmem için başını geriye doğru eğdi.

"Bunu mu istiyorsun? Durmamı mı?" diye soruyorum, bedeninden uzaklaşarak.

"Hayır!" diye homurdanarak tişörtümü çıkarmaya çalıştı, ben de ona yardım ettim.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sus! Öp beni. Ağzınla konuşmaktan başka bir şey yap."

Gülmekten boğuluyorum. "Ah, sana her türlü şeyi yapmayı planlıyorum. Dudaklarımla, dilimle, parmaklarımla ve penisimle. Seni işaretleyeceğim ve her santimini sahipleneceğim."

"Söylemek ve yapmak iki farklı şey," diye karşılık verdi, avuç içleri kaslı göğsüme yayılırken, parmakları loş ışıkta tam olarak göremediği yara izlerimi okşuyordu. Başka bir adam yara izleri konusunda güvensiz olabilir, ama ben değilim. Onun dokunuşu bu kadar güzelken nasıl olabilirim ki?

"Burada soyunan tek kişi ben olamam," diye fısıldadım dudaklarına.

Donakaldı ve tam da durmaya karar verdiğini düşündüğüm anda, kazağının eteğine uzanıp tek bir hızlı hareketle başının üzerinden çekip çıkardı ve yere fırlattı. Ona iyice baktığımda kalbim hızla çarpmaya başladı. Üzerinde süslü bir şey yoktu. Sadece basit bir pamuklu sütyen, ama mesele kıyafet değil. Mesele o. İncecik

kumaşın altından görünen narin pembe meme uçları bir erkeği öldürmeye yeterdi. Eğer onu yakında tatmazsam, patlayacağım. Arkasına uzanıp sütyeninin kopçasını açtım.

Askıları aşağı doğru itiyor ve elbise yere düşüyor, onu tamamen savunmasız bırakıyor. *Benim.*

"Yatak odası," diye idare ediyorum.

"Hayır. İşte." Kemerimi çekştiriyor. "Şimdi."

"Ne kadar da buyurgansın," diye takıldım ve kalçasından tuttum.

Onu nazikçe tezgâhın üzerine kaldırdım ve bacaklarının arasına yerleştirdim. Bu pozisyon bizi göz hizasına getiriyor, uylukları kalçalarımı çevreliyor.

Kahretsin. Onun benden ne kadar küçük olduğunu, ne kadar kırılgan ve kusursuz olduğunu hatırladım.

Saint kemerimi çözüyor, kot pantolonumun düğmesini açıyor ve pantolonu kalçamdan aşağı itiyor. Gözlerim bulanıklaşıyor ve elleri penisimi kavradığında acı dolu bir nefes alıyorum. *Aman Tanrım.*

Boynumu sıkıca kavradı ve ben nefessiz kaldım.

"Kahretsin."

"Çok kalın ve uzunsun." Sesi tenime karşı fısıltı gibi, kendini beğenmiş, yumuşak ve yıkıcı. Sanki elleriyle her santimimi ezberliyor, bana yaptıklarının şeklini haritalandırıyor gibi yavaşça okşuyor beni.

Düşünemiyorum, zar zor ayakta durabiliyorum. Bütün dünya onun dokunuşunda, içimde oluşan hislerde, omurgamdan yukarı doğru yayılan zevkte daralıyor.

"Aziz..." Sesim kısık ve bitkin çıkıyor. "Beni öldürüyorsun."

Gözlerini kirpiklerinin arasından bana diyor, aynı anda hem masum hem de günahkâr bir ifadeyle; işte o anda bana olan tutuşunu sıkılaştırıyor ve yemin ederim dizlerim titriyor.

"Beklediğimden daha iyi hissediyorsun," diye mırıldandı.

Boğazımdan bir küfür koptu ve ellerim kalçalarına uzandı, sahipmiş gibi yaptığım tüm kontrolü kaybetmeden önce tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı. Kot pantolonunun düğmesini açtım ve o da öne eğilerek kalçalarını biraz kaldırdı, böylece pantolonunu ve küçük beyaz külotunu da üzerinden sıyrabildim.

Her yerimden zevk sıvısı akıyor ve ona ne kadar aşık olduğumu kelimelerle ifade edemiyorum.

"Bana dokun." Sesi fısıltılı bir yalvarış gibiydi.

Sanki hayır diyebilirmişim gibi.

Yer değiştirerek bacaklarını araladı ve ben de yavaşça parmaklarımı kıvrımlarının arasına sokarak klitorisini buldum. Sırlıklam olmuştu ama henüz penisimi almaya hazır değildi, henüz değil.

"Bana bakın," diye mırıldanıyorum.

Bana baktığında, sanki ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi hissediyorum. Gözleri kocaman, içinde ham bir şey var—korku, ihtiyaç, belki de ikisi birden. Bu beni altüst ediyor. Bunun onun için ilk deneyim olduğunu kendime hatırlatmak, damarlarımdaki yakıcı ateşi biraz olsun soğutmaya yardımcı oluyor.

Nazik ol. Onu korkutma.

Yavaşça bir parmağımı içine sokuyorum ve vücudunun sıcaklığına teslim olmamaya çalışıyorum. Çok sıkı, inanılmaz derecede sıkı ve dışlerimi sıkıp nefesimi tutarak bu hissin beni nasıl etkilediğini hissediyorum. *Bu benim. O benim.* Yüzüne bakarak, içeri ve dışarı hareket ettiriyorum, hislerin yoğunlaşmasına izin veriyorum, parmağımla onu okşarken kaslarının nasıl gevşediğini hissediyorum.

"İşte bu," diye fısıldıyorum dudaklarına doğru. "Amını parmaklayayım, sahipleneyim, sikim için hazırlayayım." Küçük bir kedi yavrusu gibi inliyor ve omuzlarıma tutunuyor, tırnakları kürek kemiğimin arkasındaki kendi izime değiyor. Kalçaları çaresiz bir teslimiyetle seğiriyor. "Kahretsin, çok iyi hissettiriyorsun."

"Calder—" Bu, yarı inilti, yarı yalvarış gibi bir ses.

Daha fazlasına ihtiyacı olduğunu bildiğim için ikinci parmağımı da ekleyerek onu geriyorum ve başparmağımla küçük klitorisini nazikçe okşuyorum.

"Şşş, seni tutuyorum tatlı kızım. Şimdi daha iyi, değil mi?"

"Evet," diye inliyor ve tırnaklarının etime battığını, beni işaretlediğini hissedebiliyorum. Kahretsin, onun izini taşımak, onun bana sahip çıkması fikri...

Sadece siktir et.

"Benim için boşalacak mısın?" diye soruyorum, hareketlerimin hızını artırarak ve klitorisine sürekli baskı uygulayarak. "Sanki penisime boşalacakmışsın gibi parmaklarıma da boşal."

"Daha fazlasını istiyorum." Keskin bir nefes alarak sözünü kesti ve bana doğru uzanıp penisimi girişine doğru yönlendirmeye çalıştı. Bileğini yakalayıp nazikçe ama sıkıca kalçasının yanındaki tezgaha bastırdım. Eğer bunu yapacaksak, benim istediğim gibi yapacağız.

"Henüz değil." Sesim titrek çıkıyor. "Sen beni almaya gelene kadar değil."

Hayır. Seninle sevişmek istiyorum.

"Ve seni parmaklarımın üzerinde patlattıktan hemen sonra yapacağım." Üçüncü parmağımı da içine kaydırıyorum, sıkı direnci hissediyorum. İnliyor, boşta kalan eli omzumu kavlıyor. "Bunu hissediyor musun, tatlı kızım? Bu senin bekaretin ve benim. Tamamen. Benim."

Bileğini kurtarmaya çalışıyor ama ben sıkıca tutuyorum. Kontrol edebileceğim tek şey bu. Ona verebileceğim tek şey acıdan önce zevk. Sadece almak yerine hazırlık.

"Bırak beni," diye ısrar ediyor ama sesi titriyor.

"Hayır," diye hırladım ve parmaklarımla onu okşamaya, esnetmeye, penisime hazırlamaya devam ettim. "Bunu sen istedin ve şimdi alacaksın. Sana verdiğimi al."

Gözlerinde yeniden öfke parlıyor, ama bunun altında bir çaresizlik görüyorum. Üzerimize çöken geleceğin dehşetinden başka bir şey hissetme ihtiyacı.

"Calder—" İsmim kırık dökük, yalvarır bir şekilde çıkıyor ağızımdan. "Lütfen."

"Lütfen ne?" diye soruyorum. Eğilip, ağızımı kulağına dayıyorum, viskinin altından gelen şampuan ve ten kokusunu içime çekiyorum. "Lütfen dur? Lütfen daha fazla?"

"Ben—" Parmaklarımı kıvrıp içindeki o özel noktayı bulduğumda, keskin bir nefes alarak sözünü kesti. "Bilmiyorum."

"Öyleyse karar vereceğim." Baskıyı, ritmi artırıyorum, dokunuşum altında nasıl çözüldüğünü izliyorum. Teni pembeleşiyor, nefesi kesik kesik geliyor. "Unutmak istedin. O halde bunun nasıl hissettirdiğinden başka her şeyi unut."

Parmaklarımın arasında dağılıyor, omzuma bastırmaya çalıştığı bir çığlık atıyor, vücudu beni o kadar sıkıca kavıyor ki neredeyse acı veriyor. Her nabzını, her titremesini ortaya çıkararak, ıslaklığının elimi kapladığını hissederek onu bu durumdan kurtarıyorum. Sonunda kemiksiz ve nefes nefese bana yaslandığında, bileğini bırakıyorum.

Nefes alabilmeye başladığında, "Şimdi beni becer," diye talep ediyor.

"Siktir git?" Kendimi girişine yerleştiriyorum, sikimin başı ıslak sıcaklığına bastırıyor. Islak ve hazır, ama hala çok dar. Az önce onu boşalttığım halde bile çok dar. Onu parçalamazsam mucize olur. "Eğer benimle sevişmek istiyorsan, bana bak. Bu bakire amı ele geçirdiğimde gözlerini görmek istiyorum."

Bana bakıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor.

Gözlerinde sersemlemiş, korku ve öfkeyle karışık bir ifade var. Ona sert ve hızlı bir şekilde yaklaşma, onu sahiplenme içgüdüme karşı gelerek, yavaşça ona yaklaşıyorum.

Önce sadece ucu, vücudu bu müdahaleye direniyor, kasları geriliyor.

"Nefes al," diyorum ona, derine inmek istesem de kendimi hareketsiz tutarak.

"Ben—" Sesi, acı verici bir şekilde santim santim daha derine ittikçe kesildi. Tüm vücudu gerildi, kasları bu müdahaleye karşı kilitlendi.

"Rahatla." Alnımı onun alnına yasladım, nefeslerimiz birbirine karıştı. "İşleri daha da zorlaştırıyorsun."

"Güzel." Ama yine de deniyor, derin ve düzensiz nefes alıyor ve vücudunun çökmeye başladığını hissediyorum. Bu da bana bir santim daha içeri girme imkanı veriyor. Buna karşılık, boğazından saf bir acı sesi çıkarıyor ve neredeyse geri çekiliyorum.

Ona daha fazla zarar vermeden önce neredeyse bunu durduruyordum. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, ellerini kalçalarımın doladı ve geri çekilmeme izin vermedi. Sıkıca kavrayarak tırnaklarını derime batırdı ve acıdan inledim.

"Durma," diye dişlerini sıkarak hırıldadı. "Sakın durma. Bitir şunu."

Kalçalarımı esnetip ileri doğru hamle yaparak son direnci de kırıp kendimi derine gömdüm. Boğazından acı dolu bir çığlık koptu ve

başını geriye attı. Dişlerimi sıktım ve etrafımda gerilmesine izin verdim.

"Kahretsin." Tamamen hareketsiz kalıyorum, ona bu duruma alışması için zaman veriyorum. "İyi misin?"

"Hayır." Başını kaldırdı ve kızarmış yanaklarından süzülen gözyaşlarını gördüm. "Acıyor. Sanki beni ikiye ayırıyorsun gibi hissediyorum."

Sadece hayal edebiliyorum. O çok minik, ben de öyle küçük sayılmam.

"Biliyorum," diye fısıldadım ve öne eğilerek alınını ve yanaklarını öptüm. "Özür dilerim."

Bütün vücudu titriyor. "Özür dileme. Sadece hareket et. Buna değsin."

Buna değsin. Ben daha fazlasını yapacağım. Yavaşça, neredeyse tamamen dışarı çekip tekrar içeri kaydırıyorum. Her hareket ondan bir nefes kesilmesi koparıyor, ses acı ve belki de zevkin karışımı. Birkaç hareketten sonra, vücudu etrafımda gevşiyor, istilaya alıyor ve ritmi öğreniyor.

"Daha iyi mi?" diye zar zor söyleyebiliyorum, sesim kendimi tutmaktan dolayı gerginleşmiş.

"Yaklaşıyoruz." Kalçalarını deneme amaçlı, deneysel bir şekilde sallıyor ve bu hareket omurgamda zevk dalgaları yaratıyor.

Daha derine, daha hızlı ilerliyorum, acının zevke dönüşmesini izlerken yüzündeki ifadeyi seyrediyorum. Tabii ki çok inatçı ve tempoyu belirlemeye, benim ritmime uyarak ve kalçalarını hareket ettirerek kontrolü geri almaya çalışıyor. Bugün sevişmek olmaz. Her iki bileğini de yakalayıp, kalçalarının iki yanındaki tezgaha bastırıyorum. Sıkıca tutunmaya çalışıyor, hayal kırıklığına uğramış ve istekli, ama ben sağlam duruyorum.

"Benim tempom," diyorum ona, sesim ihtiyaçtan dolayı alçak ve boğuk çıkıyor. "Seninki değil."

"Bu adil değil," diye homurdandı hayal kırıklığıyla, tutuşuma karşı koymaya çalışarak.

"Hayat adil değil, tatlı kızım." Kalçalarımı açılı bir şekilde hareket ettirerek, tüm vücudunun irkilmesine neden olan o noktayı buluyorum.

Bana karşı koymak yerine, ağzından bir inilti çıktı ve vücudu tezgahdan aşağı doğru kıvrıldı. Onu tam istediğim yerde yakaladığım için, kendinden emin bir piç kurusu gibi sııttım.

Tekrar tekrar içine giriyorum. Her hareket bilinçli ve kontrollü, acı dolu inlemelerini zevk çığlıklarına dönüştüren o noktayı hedef alıyor. Yüzünü izliyorum, her ifadesini, tenine yayılan kızarıklığı kaydediyorum.

"Orada mı?" Yüzündeki son acı izlerinin zevkle silinmesini izliyorum.

"Evet." Sesi kelimedede titriyor, ham ve çaresiz. "Tam orada."

Benimle mücadele edemeyeceğini bildiğim için bileklerinden birini bıraktım ve elimi aramızda dolaştırdım. Klitorisi ıslak ve şişmişti ve ona dokunduğum anda inledi. Serbest eli omzumu kavradı, diğer eli ise bıraktığım yerde kaldı, çaresizliğine rağmen itaatkardı.

Gözleri kapanmaya başladığında, yalnızca duyulara sığınmaya çalıştığında, "Bana bak," diye emrediyorum.

Gözleri açılıyor, ağırlaşmış ve karanlık göz kapakları, göz bebekleri kocaman açılmış. Ve işte orada—bir yıl önce kamyonumda beni öptüğü gecedan beri özlediğim o bağlantı. Var olmaması gereken ama yine de var olan o doğru his. Şu anda o benim, tamamen benim, yarın benden nefret ediyormuş gibi davranmaya geri dönecek olsa bile.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor, bedeni benimkiyle birlikte hareket ederken ve ona verdiğim zevkin peşinden koşarken.

"Hayır, sadece öyle olmasını diledin."

"Hayır. Ben nefret ediyorum—" Sözleri, o noktaya tekrar, daha sertçe vurduğumda, parmaklarım klitorisini sıkı daireler çizerek okşadığında bir nefes kesilmesiyle kesildi. "Aman Tanrım."

"Bu nefret gibi hissettirmiyor tatlı kızım. Sanki boşalmak üzereymişsin gibi hissediyorum." Baskıyı artırıyorum ve vücudu etrafımda sıkılaşıyor, sınıra yaklaşıyor. "Kahretsin, benim için boşal, Azizim. Penisime boşal."

Şimdi bu küçük, umutsuz sesleri çıkarıyor, bedeni sonunda direnmek yerine zevke teslim oluyor.

"Calder—" Onun dudaklarından dökülen ismim, içindeyken beni neredeyse mahvediyor, ritmimi bozuyor.

"Benim için boşal bebeğim. Beni ne kadar çok *nefret ettiğini* hissetmek istiyorum." Başparmağımla klitorisini okşayarak onu doruk noktasına doğru sürükleyen ritmi koruyorum, vücudunun etrafımda gittikçe daha da sıkıştığını hissediyorum. "Benim için boşal. Penisime boşal."

Ve işte böylece bir çılgılla dağılıyor, bedeni dalgalar halinde etrafımı kasıyor, nabız gibi atıyor, beni daha derine çekiyor. Bu his beni de hemen arkasından doruk noktasına ulaştırıyor, zevk her şeyi silip süpürüyor.

Geri çekilmeliyim ama onun içinde olma ihtiyacıyla o kadar meşgulüm ki denemeye bile kalkışmıyorum. Patlıyorum, onu benimle dolduruyorum, onu mümkün olan en ilkel şekilde işaretliyorum. Bir an öylece kalıyoruz. Nefes nefese. Birbirimize dolanmış. Güç veya korkuyla hiçbir ilgisi olmayan, tamamen aramızdaki bu umutsuz ihtiyaçla ilgili bir şekilde bağlıyız.

Dikkatlice geri çekilip bileklerini bıraktım. Onu tuttuğum yerlerde kırmızı izler belirdi ve suçluluk duygusu içimi kemirdi.

"Kanıyorsun." Uyluğunda, tezgahta, üzerimde kan lekelerini fark ediyorum.

Bir mutfak havlusu alıp ılık suyun altında hafifçe kuruladıktan sonra onu nazikçe temizliyorum. Neyse ki, itiraz etmiyor.

İşimi bitirdiğimde onu kollarımın arasına alıp merdivenlere doğru taşıyorum. Kaburgalarım hâlâ ağrıyor, canım çok acıyor ama onun yumuşak ve rüya gibi dokunuşunu hissetmek buna değer.

İçini çekerek başını göğsüme yasladı. "Viskiyi getirebilir misin? Sanırım konuşmamız gerekiyor."

Az önce paylaştığımız o anın ardından onu reddedemezmişim gibi, arkamı dönüp tezgahtan şişeyi kaptım ve ikimizi de çıplak bir şekilde yatağıma götürdüm. Onu temiz çarşafların üzerine yatırdım, battaniyeyi üzerine çektim ve yanına sokuldum, böylece başını omzuma yasladı, sonra da şişeyi ona uzattım. Eğer bu onun içini dökmesini sağlayacaksa, kabul edeceğim.

"Ne hakkında konuşmak istersiniz?"

Küçük, sevimli bir hıçkırık sesi çıkardı ve ben de istemsizce gülümsedim. "Senden özür dilemeliyim."

Yanağımı yana eğip yüzüne bakabildim, onu yanlış duyduğumdan emindim. "Benden özür dilemen mi gerekiyor?"

"Üzgündüm ve bunu senden çıkardım. Sadece... Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Bir felaket diğeri takip ediyor ve her yeni dehşetin üstesinden gelebileceğimi düşündüğüm anda bir başkası ortaya çıkıyor." Sözleri biraz hızlı bir şekilde birbirine karışıyor ama anlaşılır.

"Aziz—"

"Hayır, lütfen bitirmeme izin verin. Fiziksel olarak birlikte olmamızda hiçbir sorun olmadığı oldukça açık. Ama babanızın tehdidi sürekli üzerimizde asılıyken size başka bir şey nasıl verebilirim ki?"

Söylediklerini düşünüyorum... ve bir şekilde , *her şeyden sonra*, bana karşı bir şeyler hissetmeyi düşündüğü gerçeğine varıyorum. Yanlış da değil. Babamın kontrolü altında Saint ile benim için gerçek bir gelecek yok.

Ondan kurtulmanın bir yolunu bulmak için beynimi zorluyorum ama henüz somut bir şey bulamadım. Tabii ki bunu ona söylemiyorum.

Çenesini yukarı doğru kaldırdım. "Biliyorum, tatlı kızım. Biliyorum, ama bir gün böyle olmayacak. Söz veriyorum, tamam mı? Sadece bana biraz zaman vermeni ve bana güvenmeni istiyorum."

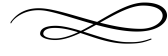
Gözleri kapandı ve bana doğru eğilirken viski şişesini bir oyuncak ayı gibi göğsüne bastırdı. "Çok uzun sürmesin," diye fısıldadı. "Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum." Boğazındaki yumruyu yuttum ve onu sıkıca kucakladım.

Korku, özellikle başkaları söz konusu olduğunda, hissetmeye alışık olduğum bir şey değildi; ama hayatımda ilk kez ailemden olmayan biri için korkuyordum. Saint söz konusu olduğunda, kendim ve ne istediğim hakkında bildiğimi sandığım her şey altüst oldu.

Onun hayatını kurtarmak ve onu kendi hayatımla birleştirmek onu tehlikeye attı. Yarın, ailemin armasıyla damgalanacak ve Piskoposların malı olacaktı ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamazdım. Buna bir çözüm bulmalıydım, bir son vermeliydim. Saint ile bir gelecek istiyordum, ne olursa olsun, ve bunu elde etmek için, zaten yaptığım fedakarlıktan daha büyük bir fedakarlık yapmam gerektiğini biliyordum.

Umarım Saint, başına gelecekleri atlatacak kadar güçlüdür.

AZİZ

Güneş ışığının perdelerden süzülmesi ve tenime sinmiş viski kokusuyla **UYANIYORUM** . Her kalp atışıyla başım zonkluyor, gözlerimin arkasında donuk bir zonklama var ki bu da beni tekrar yorganın altına girip bir daha asla çıkmak istememeye itiyor.

Ama beni tamamen durduran diğer acı.

Bacaklarımın arasındaki ağrı. Ağrıyabileceğini bilmediğim kaslardaki sızı. Parmaklarının çok sert bastırdığı bileklerimdeki hassas noktalar.

Dün gece olanların fiziksel kanıtı. Olmasına izin verdiğim şey. Sarhoş, dehşete kapılmış ve bu geceyi düşünmemek için her şeye muhtaç olsam bile, istediğim şey.

Yanımdaki yer boş, çarşafklar soğuk. Calder çoktan kalkmış, muhtemelen dışarıda çalışıyor ya da benden kaçıyor, ya da her ikisi birden. Bir yanım rahatladı. Bu sabah ona nasıl bakmam gerektiğini bilmiyorum. O mutfak tezgahında yaptığımız her şeyden sonra ne diyeceğimi bilmiyorum.

Yavaşça doğruldum, vücudumun sınırlarını zorladım. Her şey isyan etti. Başım dönüyor, midem bulanıyor; hem akşamdan kalma hem de utançtan kaynaklanan bir bulantı hissi.

Suya ihtiyacım var. Kahveye. Pişmanlığın ve viskinin tadını unutturacak bir şeye.

Yatak odasından çıktığımda ev sessizdi. Üzerimde onun pazen gömleklerinden biri vardı, uyku şortumun üzerine çünkü şu anda tenime herhangi bir şeyin değmesi düşüncesine bile katlanamıyorum. Çıplak ayaklarım tahta zeminde sessizce mutfağa doğru ilerliyorum.

Ve aniden dur.

Dün gecedan kalan yemek artıkları temizlendi. Kıyafetler de öyle. Onun... bizim... çalıştığımız tezgah da pırıl pırıl temizlendi. Vücudumdaki izler ve gözlerimin ardında yanan anılar dışında hiçbir kanıt kalmadı.

Kahve demliğı dolu ve hala sıcak. Tezgahın üzerinde bir bardak su ve yanında iki adet ağrı kesici hap duruyor.

Böyle uyanacağımı biliyordu. Buna hazırlıklıydı. Bu jest o kadar düşünceli ki, göğsüm acıyor. Kahretsin.

Hapları yuttum ve bir bardak suyu bitirdim, sonra titreyen ellerimle bir fincan kahve doldurdum. İlk yudum dilimi yaktı ama acıyı memnuniyetle karşıladım. Kontrol edebileceğim bir şey bu.

Lavabonun başında durmuş, önümdeki çiftlik manzarasına bakarken bir arabanın yanaştığını duydum. Çakılların altında sıkışmış lastiklerin gürültüsü.

Panik kalbimin atışını hızlandırdı ve pencereden bir bakış attığımda kimin burada olduğunu anladım. Kamyonun babamınki olduğunu fark ettim.

"Hayır." Kelime boşuk bir şekilde çıktı ağzından. "Hayır, hayır, hayır."

Şimdi hiç uygun bir zaman değil. Özellikle de akşamdan kalma, her yerim ağrıyor ve seks ile içki fabrikası karışımı gibi kokuyorken. *Kahretsin.* Merdivenlerden hızla çıkıp üzerime birkaç kıyafet geçirdim, olabildiğince düzgün görünmeye çalıştım. Şifonyerin yanından geçerken, saçlarıma bir bakışım bana bir şeyler yapmam gerektiğini söyledi. Altın sarısı telleri bir araya toplayıp dağınık bir topuz yaptım.

Aklımda, çoktan park etmiş, kapısını açmış olması gerektiği düşüncesi var. Kahretsin. Calder'a ihtiyaç duyduğumda nerede bu? Daha önce pencereden baktığımda kamyoneti garaj yolunda değildi. Ahırda ya da üst otlakta olmalı.

Tanrım, lütfen. Artık ne için dua ettiğimi bile bilmiyorum. *Güç mü? Affedilme mi? Babamın yüzüne tekrar yalan söyleyebilme yeteneği*

mi?

Belki de üçü birden.

Merdivenlerden daha yeni inmiştım ki kapı çalındı. Üç sert vuruş, evin içinde silah sesleri gibi yankılandı. Kendimi zorlayarak kapıya doğru yürüdüm ve yavaşça açtım. Sanki dünyam her geçen gün sona ermiyormuş gibi gülümsemeye çalıştım.

"Baba." Sesim boğuk çıktı ve boğazımı temizledim. "Seni beklemiyordum."

Elinde bir kutuyla verandada duruyor, yüz ifadesi okunamaz halde. Onu son gördüğümde daha yaşlı görünüyor. Gözlerinin etrafındaki çizgiler daha derin, omuzları daha çökmüş. Sanki oturma odamızda yaşananların ağırlığı onu yavaş yavaş eziyor.

"Belki eşyalarınızdan bazılarını getirmem sorun olmaz diye düşündüm." İçeri girmek için hareket etmiyor. Sadece kutuyu aramızda tutuyor. "İçinde kıyafetler var. İnciliniz. Annenizin bazı eşyaları, belki istersiniz diye düşündüm."

Annemin adını duymak bile beni neredeyse mahvediyor ve gözlerimi yakan gözyaşlarını zorla geri tutmak zorunda kalıyorum.

"Teşekkür ederim."

Aramızda sessizlik hüküm sürüyor. Yüzümü inceliyor, saklayamayacağım ayrıntıları, gözlerimin altındaki gölgeleri, kendimi fazla dikkatli tutuşumu ve bana ait olmadığı açıkça belli olan flanel gömleği inceliyor.

"İçeri girebilir miyim?" Soruyu dikkatlice sordu, sanki cevaptan korkuyordu.

Hayır demeli ve bu konuşmanın ne anlama geleceğinden ikimizi de korumalıyım. Yine de geri çekilip kapıyı daha da açıyorum.

"Elbette."

İçeriye kadar beni takip ediyor ve gözlerinden yansıyan her şeyin son derece farkındayım. Benim olmayan ev. Sabah ışığında parıldayan parmağımdaki yüzük. Kahve kokusu. Araya mesafe koymak için kutuyu yemek masasına bırakıyor.

"Yorgun görünüyorsunuz," diyor dikkatlice.

"İyi uyuyamadım." En azından doğruyu söylüyorum. Mutfığa geçip un, şeker ve kabartma tozunu çıkarmaya başladım. "Size biraz kahve getireyim mi? Tam bisküvi yapacaktım."

"Bisküviler." Gözleri biraz daha parladı. "Her zamanki gibi."

"Eski alışkanlık." Malzemeleri alıyorum çünkü bu sayede sırtımı ona dönebiliyorum. Böylece, yüzündeki kederi gereğinden fazla görmek zorunda kalmıyorum. Titreyen ellerimle malzemeleri ölçüyorum, tanıdık rutine minnettarım. Düşünmeden yapabileceğim bir şey. "Beni biliyorsun. Güne bir şeyler pişirmeden başlayamam."

"Tanıyor muyum?" Bu soru oldukça ağır geliyor. "Seni tanıyor muyum?"

Kasede bir araya gelmeye başlayan hamuru dikkatle izliyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, tanıdığım, yetiştirdiğim Saintlyn'in burada olmayacağı anlamına geliyor." Sesi sakın ve kontrollü. "Bir piskoposla evlenmezdi."

Ellerim hâlâ unun içindeyken duraksıyorum. "İnsanlar ve şeyler değişir. Hayat böyle."

"Elbette, ama bu kadar çok ya da bu kadar hızlı değil." Şimdi ona daha da yaklaşınca, göz teması kurmaya çalıştığını hissedebiliyorum. "Saintlyn, lütfen bana bakar mısın?"

Evet, öyle yapıyorum ve hemen keşke yapmasaydım diye düşünüyorum, çünkü gözlerindeki acı, azmimin son kırıntısını da paramparça ediyor. Rolümü oynayabilirim, yalanı sürdürebilirim, ama sadece gözlerinin içine bakmadığım sürece.

"Yalan söylemene gerek yok. Seni buradan kurtarabilirim," diyor, aceleci ve umutsuz bir şekilde sözleri dökülüyor. "Telefon görüşmeleri yaptım, insanlarla konuştum. Birlikte gidebiliriz. İstersen bu gece. Biriktirdiğim param var, bizi buradan çok uzaklara götürecek kadar. Belki Colorado'ya. Ya da Oregon'a. Piskoposların bize dokunamayacağı bir yere."

Teklif, adeta bir el bombası gibi düştü. Bir anlığına, o güzel, o korkunç an için, kendimi bunu hayal etmeye bıraktım. Babamla kaçmak. Yeni bir yerde yeniden başlamak. Aziz Piskopos değil, sadece Aziz James olmak. Bir eş değil. Bir esir değil. Bu fantezi, olduğu kadar hızlı bir şekilde paramparça oldu. Çıkış yolu yoktu, çünkü Roman'ın bizi bulacağını biliyordum. Bizi bir av köpeği gibi takip eder ve sonra beni öldürürdü, ya da daha kötüsü, babamı öldürür ve beni de buna şahit ederdi.

"Bunu kabul etmenin senin için zor olduğunu biliyorum, ama gitmek için hiçbir sebebim yok." Bu sözleri zorla ağzımdan döktüm, sonra dikkatimi tekrar hamura çevirdim.

"Ne?" Sesi titriyor.

"Onu seviyorum, Baba." Kelimeler boğazımda cam gibi sıkıştı, çıkarken boğazımı yaktı. "Anlamadığını biliyorum. *Zorlama gibi görüldüğünü de biliyorum.* Ama öyle değildi. Aslında değildi."

"Saintlyn—"

"Hayır!" diye bağırdım. "Durmanız gerekiyor. Beni buradan göndermeye çalışmayı bırakın. Soru sormayı ve olmayan bir soruna çözüm önerileri sunmayı bırakın. Ben burada olmak istiyorum. Calder'ı seviyorum."

"Aşk mı? Bu aşk değil tatlım. Aşk, annenle benim aramdaki şeydi. İşte o gerçek aşktı. Bu ise... bambaşka bir şey."

Kendimi zor tutuyorum, gözyaşlarımı zor tutuyorum. Her zaman anne babamınki kadar zamansız bir aşk hikayem olmasını ummuştum. Sanırım şansım tükendi.

"Bunu kabul etmek veya beğenmek zorunda değilsiniz, ama bu benim tercihim."

"Hayır." Başını şiddetle salladı. "O silahı göğsüme dayadığında yüzünü gördüm. Ne kadar korkmuş olduğunu gördüm. Bu bir seçim değildi, Saintlyn. Bunların hiçbiri bir seçim değildi."

"Korkmuştum," diye itiraf ediyorum dikkatlice. "Nasıl tepki vereceğinizden korkmuştum. Beni durdurmaya çalışacağınızdan korkmuştum. Ama Calder'dan korkmamıştım." Yalan dilimde ağır bir yük gibi kaldı. "Ondan asla korkmadım."

Sonra birden bunun yalan olmadığını fark ediyorum. Artık ondan korkmuyorum.

"Eğer sana zarar vermezse. Eğer ondan korkmuyorsan." Duraksıyor, gözleri bileklerime iniyor. Flanel gömleğin kıvrılmış pazeninin altından görünen morluklara, sonra tekrar yanağıma bakıyor. "Öyleyse neden her yerin izlerle kaplı?"

Yüzüm kızardı. "Bu özel bir konu."

"Er." Sesi ifadesizleşti. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır." Çok hızlı. Çok savunmacı. "Sandığınız gibi değil."

“Öyleyse bana ne düşünmem gerektiğini söyle!” Şimdi ayakta duruyor, elleri yumruk şeklinde yanlarında. “Çünkü benim bulunduğum yerden bakınca, kızım morluklar içinde, onu zorla evlendiren bir adamla yaşıyor ve ben bunun aşk olduğuna inanmalı mıyım?”

Sözler aramızda asılı kalmış, çirkin ve gerçek.

“Bana güvenmen gerekiyor.” Sesimi yumuşak tutuyorum, öfkeden ziyade kırgınlık var. “Kendi kalbimi bildiğime inanman gerekiyor.”

“Annenize söz vermiştim.” Sesi tamamen titriyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Ölmek üzereyken ona size bakacağıma, sizi koruyacağıma söz vermiştim. Sizi güvende tutacağıma. Burada olmanız, bu işin içinde olmanız, sözümü tutmadığım anlamına geliyor.”

“Baba-”

Elleri titriyor. “Tek istediğim onu öldürmek. Kızımı alıp kaçmak ve asla arkama bakmamak. Bu beni nasıl bir adam yapar ki?”

“Kızını seven türden biri.” Sesimi yumuşatarak, yalanların arasından sızan gerçek duygularımı dile getirdim. “Beni hayal kırıklığına uğratmadın.”

“Öyle değil miydin?” Ellerine sanki kan içindeymiş gibi bakıyor. “Daha güçlü, daha zeki, daha iyi olsaydım—”

“Hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.” Sonunda gerçek ortaya çıktı.

“Öyleyse seni buradan uzaklaştırayım.” Tezgahın üzerinden ellerimi tuttu. “Lütfen, Saintlyn. Bunu düzeltmeme izin ver. Bu... bu başarısızlık yerine, tekrar baban olmama izin ver.”

Evet demeye çok meyilliyim, çünkü onun küçük kızı olmaya, kendi küçük dünyamızda güvende, korunmuş ve masum kalmaya yeniden kavuşmaktan başka bir şey istemiyorum. Ama gerçek şu ki, artık bunların hiçbirisi değilim ve Martin Everett'in verandamızda öldüğü gecedan beri de değilim.

“Düzeltilecek bir şey yok.” Ellerini bir kez sıktım, sonra geri çekildim. “Calder’ı seviyorum. Burada olmak istiyorum.”

Yalan, sonunda bana inanmaya başladığını fark ettiğimde daha da acı veriyor. Yüzünün yenilgi ve kederle buruşmasından anlıyorum. İnanmak istemiyor ama ona yeterince anlattım. Ona açıkladım. Bir noktada, yalanlar gerçek oluyor.

Arka kapıda ayak sesleri duyuldu.

Calder burada olmalı.

Aman Tanrım. Babamın tüm tavrının değiştiğini izliyorum. Tüm vücudu gerginlikle dolup kaskatı kesiliyor. Gözleri önce benimkileri buluyor, iyi olup olmadığını kontrol ediyor, sonra da Calder'ın görüldüğü kapıya kayıyor.

Ben de kapıya doğru bakıyorum. Calder hâlâ iş kıyafetleriyle. Kot pantolonunda kir, yüzünde ter var.

"Rahip James." Calder içeri girerken ve kovboy şapkasını çıkarırken sesi özenle tarafsızdı. "Buraya sizi getiren nedir?"

"Kızım. Onu ziyaret etmeye geldim. Ziyaretçi kabul edemez mi?"

"Elbette ziyaretçisi olabilir. Sorun şu ki, sadece ziyaret etmekle kalmayıp, onun açıkça istemediği bir kaçış yolu sunmaya çalışıyorsunuz."

"İstiyor mu?" Babamın kahkahası keskin ve çirkin. "Sence o bunların hiçbirini istiyor mu? Seninle birlikte olmak istiyor mu?"

"Bu benimle Saint arasında bir mesele."

"Hayır." Babam ona doğru bir adım attı ve gözlerinde cinayeti gördüm. "Bu benimle kızım arasında bir mesele. Sen sadece onu benden alan şerefsizsin."

"Baba, yapma." Ellerimi havaya kaldırıp aralarına giriyorum, kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor. "Lütfen—"

"Seni öldürmeliyim." Babamın sesi, zorlukla bastırdığı öfkeyle titriyordu. "Burada, hemen şimdi. Ona yaptıkların için. Tenindeki izler için. Onun olduğu ve olabileceği her şeyi yok ettiğin için."

"Yani, elbette deneyebilirsin." Calder kıpırdamıyor ya da onu tehdit etmiyor. Sadece orada, babamın yıkılışını izleyen bir seyirci gibi duruyor.

Babam kolunu kaldırıp geri çekti, eli sıkı bir yumruk halindeydi. Benim aramda olduğum sürece asla yumruk atmazdı.

"Saint, çekil." Calder'ın sesi bir uyarı içeriyordu. "İhtiyacı buysa, atışını yapmasına izin ver."

"Hayır." Babama dönerek Calder'ın göğsüne yaslandım. "Hayır, bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Onu savunuyorsun." Babamın gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Yaptığı onca şeyden sonra, onu savunuyorsun."

"Hayır. Seni koruyorum. Bizi koruyorum." Gerçek, ben engelleyemeden ağzımdan kaçıyor.

Babam kollarını tekrar yanlarına indirdi. "Seni neyle tehdit ettiyse..."

Başka bir anlatı kurmaya fazla dalmadan önce sözünü kestim.

"Zamanı geldiğinde ve daha fazlasını açıklayabildiğimde açıklayacağım. Ortada bir tehdit yok. Calder ile birlikte olmak istiyorum ve soru sormayı ve sorun çıkarmayı bırakmanı istiyorum. Ben yetişkinim. Kiminle evlenmek ve birlikte olmak istediğimi seçebilirim. Beni biraz olsun seviyorsan, kararına saygı duyacaksın." Bu alçakça bir darbe ve onun bana olan sevgisini ona karşı kullandığım için kendimden nefret ediyorum, ama onu korumaya çalışıyorum. Roman'ın aklına herhangi bir fikir gelmemesini sağlamaya çalışıyorum.

Ardından gelen sessizlik, herhangi bir tartışmadan daha kötü. Babam uzun bir süre bana baktı. Sanki beni son kez görüyormuş gibi yüzümü ezberledi. Sonra bakışları Calder'a döndü. "Eğer ona zarar verirsen—" Tehdit sessiz ama kesindi. "Beni durduracak hiçbir şey olmayacak. Bir yolunu bulacağım. Bana neye mal olacağı umurumda değil. Ona zarar verirsen, seni kendi ellerimle öldürürüm."

"Haklısın." Calder'ın sesi de aynı derecede sakin. "Endişelenecek bir şey yok. Yapacağım son şey kızınıza zarar vermek olurdu."

Başta Calder'ın söylediklerine asla inanmazdım, ama şimdi doğru olduğunu biliyordum. Calder gerçekten önem veriyordu.

Babam cevabını kabul ederek yavaşça başını salladı, sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. Elimi tutarak hafifçe sıktı. "Seni seviyorum, Saintlyn. Ne olursa olsun. Nerede olursan ol ya da ne söylemek zorunda kalırsan kal. Bunu unutma. Ben her zaman buradayım."

"Ben de seni seviyorum." Boğazımı tıkayan duygular yüzünden kelimeleri zar zor söyleyebiliyorum.

"Hazır olduğunda—" Sesi titriyor. "Bana ihtiyacın olduğunda, burada bekliyor olacağım. Her zaman bekliyor olacağım." Bundan sonra elimi bırakıp kapıyı yavaşça arkasından kapatarak dışarı çıkıyor. Ona gitmek, özür dilemek istiyorum. Onu incitmek istemediğimi

söylemek istiyorum, ama yapamıyorum. Yapamam. Onu uzaklaştırmak onun iyiliği için. Onu korumak için.

Aynı şehirde, benden sadece birkaç dakika uzaklıkta olmasına rağmen, bu buluşmanın sonlu olduğu hissi uyandırıyor. Sanki onu bir daha asla göremeyecekmişim gibi.

"Zor olduğunu biliyorum ama iyi iş çıkardın." Calder'ın elleri omuzlarıma yerleşti.

"Ona yalan söylemekten nefret ediyorum." Dokunuşundan kaçınıp fırına geri dönüyorum, yapacak bir şeye ihtiyacım var. Normal bir şeye. Mutfak fırından yeni çıkmış ekmek kokuyor. Ev gibi. Kaybettiğim her şey gibi.

"Bir gün, işler düzeldiğinde, güvende olduğunda, ona gerçeği söyleyebileceksin."

"Ya o zaman geldiğinde artık çok geç olursa?"

"Öyle olmayacak. Baban seni tüm kalbiyle seviyor. Yani, sana zarar verdiğimi öğrenirse beni kendi elleriyle öldüreceğini söyledi." Calder kıkırdıyor. "Adam bir papaz. Destek ve affetme sunması gerekiyor. İnsanların kığını tekmelemekle tehdit etmesi değil."

Ona doğru döndüm ve dudaklarımda beliren küçük gülümsemeye engel olamadım. "Sanırım bu biraz komik. Hâlâ sana yumruk atmaya kalkışacağına inanamıyorum. Onu daha önce hiç birine yumruk kaldırırken görmemiştim."

Calder gülümsüyor. "Bazen bir adamın ne kadar yetenekli olduğunu göstermesi için doğru bir teşvike ihtiyacı olur. Her şeyden önce, babanıza eskiden olduğundan biraz daha fazla saygı duyuyorum."

"Ona izin verir miydiniz?"

"Muhtemelen." Ses tonunda bir değişiklik oldu. "En az birini hak etti."

Hayatımı hem mahveden hem de aynı anda kurtaran adamın gözlerine bakıyorum. Bu geceden sonra her şey değişecek. Nasıl değişeceğini bilmiyorum ama değişecek. Kaderin benim için hazırladıklarından kaçış yok.

Bisküvilerin kokusu burnumu dolduruyor ve beni tekrar ana geri getiriyor. Bisküvileri çıkarmak ve ocağa koymak için Calder'ın etrafından dolaşıyorum. Yemin ederim, küçük şeyler önemli. Tekrar

Calder'a doğru döndüğümde, elinde şırıngaya benzeyen bir şey olduğunu fark ediyorum.

İstemsizce bir adım geri attım ve sobaya çarptım. Şaşırmış gibi görünmemeye çalıştım ama bunu yeterince iyi gizleyemedim. "Bu ne?"

Dudakları ve gözleri düzleşti. "Doğum kontrolü. Dün gecedен sonra iyi bir fikir olacağını düşündüm. Henüz çocuklardan ya da gelecek için ne istediğimizden bahsetmedik, ama en son istediğim şey Roman'a bize karşı kullanabileceği başka birini vermek."

"Bunun böyle olacağını hiç düşünmemiştim ve şimdi kendimi aptal hissediyorum." "Mantıklı. Böyle düşündüğüm için özür dilerim..."

Şırıngayı tezgâhın üzerine koyduktan sonra, kalçamdan tutup beni kaldırdı ve tezgâhın kenarına oturttu. "Üzülme. Soru sorma hakkın var."

Cebinden alkollü bir mendil çıkarıp açtı ve cildimi temizlemek için gömleğimin kolunu kaldırdı. Sonra diğer elinde gömleğimle şırınganın kapağını dişleriyle açtı ve iğneyi üst koluma batırdı. İlaç koluma girerken hafif bir yanma hissettim ama başka bir rahatsızlık olmadı.

Calder bana adeta ele geçirilmişlik duygusuyla dolu bir bakış attı. "Sana bir şeyi çok açık bir şekilde söylemek istiyorum, Azizim. Güvenli olur olmaz seni hamile bırakmak ve karnının çocuğumuzla şişmesini izlemek istiyorum. O günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

Birlikte bir çocuğumuz olacağı fikri, aramızda bir gelecek olabileceğine dair bana küçük bir umut ışığı veriyor. Ama bunun gerçekleşmesi için bu geceyi atlatmamız gerekiyor.

GÜNEŞ BATMAYA yaklaşırken onu yatak odasında, yatağın kenarına oturmuş, ellerini kucağında kavuşturmuş halde buldum. Ona aldığım yumuşak pamuklu gömleklerden birini giymişti. Koyu zeytin yeşili. Bu renk gözlerini fırtına bulutlarına benzetiyordu.

İçeri girdiğimde bana dönüp bakmamasından nefret ediyorum.

"Vakit geldi," diyorum.

Elleri birbirine kenetlendi. Parmakları birbirine kenetlenip ayrıldı. "Biliyorum."

Çekmeceli dolaba doğru gidip düğmeli gömleklerimden birini çıkarıyorum. Cildi tahriş etmeyecek kadar yumuşak lacivert bir flanel gömlek ve bol bir şort.

"Bunları giyin."

Hiç itiraz etmeden onları alıyor ve banyoya giriyor. Suyun aktığını duyuyorum. Nefes alışverişinin sessiz sesini. Çıktığında, tişörtümün vücudunda bol durduğunu, kollarının çok uzun olduğunu fark ediyorum.

Genç görünüyor. Kırılğan.

Nefret ettim.

"Hadi gel." Elimizi uzattım.

Uzun bir süre ona bakıyor, sonra alıyor. Avuç içi soğuk ve nabızı parmaklarımın üzerinde gümbür gümbür atıyor.

Kamyona kadar olan yürüyüş kilometrelerce uzun geldi. Konuşmuyor. Soru sormuyor. Sadece kapıyı açtığımda yolcu koltuğuna oturuyor ve ön camdan uzaktaki ahıra bakıyor.

Direksiyonun başına geçiyorum ama motoru çalıştırmıyorum.

İlaç şişesi cebimde. Bu sabahtan beri yanımda taşıyorum. Oksikodon. Gerginliği azaltacak kadar güçlü. Ama yaklaşan tehlikeyi silip atacak kadar güçlü değil.

Şişeyi çıkarıp avucuma iki hap döküyorum.

"Al." diye uzattım ona.

Haplara bakıyor. Bana bakıyor. Sonra tekrar haplara bakıyor.

"Nedir?"

"Ağrı kesici. Faydası olur."

"Ne konuda yardım istiyorsunuz? Acı için mi, yoksa anılar için mi?"

Yerinde bir soru. "İkisi de."

O bunu kabul etmiyor. Sanki saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi açık avucuma bakmaya devam ediyor.

"Bunu istemiyorum," diyor sonunda.

"Aziz—"

"Hayır. İstemediğimi söyledim."

Sesi sakın ama kararlı. Bu sabah babasıyla kullandığı aynı tonda. Kararını verdiğini ve benim söyleyeceklerimin hiçbirinin bunu değiştiremeyeceğini anlatan bir tonda. Bırakmak, kararına saygı duymak daha iyi olurdu ama yapamıyorum.

"Cesur gibi davranmana gerek yok. Ağrıyı dindirmek için bir şey aldığın için kimse seni yargılamayacak, en azından ben yargılamayacağım."

"Cesur numarası yapmıyorum ve beni yargılamanız umurumda değil." Arkasını dönüp bana baktı, gözlerinde meydan okuma parıltısı vardı. "Eğer bu izi hayatımın geri kalanında taşıyacaksam, nasıl edindiğimin her saniyesini hatırlamak istiyorum. Uyuşturucuların bunu bulanıklaştırmasını, kolaylaştırmasını istemiyorum."

"Önemli olan kolaylaştırmak."

"Benim için değil." Ahıra doğru bakıyor. "Eğer hayatta kalmamız için bu gerekiyorsa, bunu hissetmek istiyorum. Her şeyini. Ailenizin tam olarak ne olduğunu bilmem gerekiyor."

Bu sözler, adeta bir yumruk gibi mideye indi.

Çünkü haklı. Ailem tam olarak böyle. Gelenek kılıfına bürünmüş Orta Çağ zulmü. Ve korumaya çalıştığım tek kişinin de aynı kaderi paylaşmasına izin vermek üzereyim.

"Aziz—"

"Hadi gidelim artık." Emniyet kemerine uzanıyor. "Şu işi bitirelim artık."

Bileğinden tutuyorum. Çok sert değil. Sadece onu durduracak kadar.

"Ya hapları alırsın ya da sen alana kadar burada otururuz."

Bana döndü. Çenesi sıkılı, gözleri alev alevdi.

"Beni zorlayamazsın."

"Yapabilirim." Hapları aramızda tutarak söylüyorum. "Ve ikimiz de yapacağımızı biliyoruz."

Birbirimize bakıyoruz. İkimiz de kazanamayacağımız bir savaşın içine kilitlenmiş iki inatçı insan.

Sonra gülüyor.

Mutlu bir ses değil. Kamyon kabininden keskin ve acı bir şey geçiyor.

"Demek ki sistem böyle işliyor," diyor. "Bana aslında seçenek olmayan seçenekler sunuyorsunuz. Kontrol bende değilken, kontrol bendeymiş gibi hissettiriyorsunuz."

"Bu bir tercih değil. Bu, korkunç bir şeyi biraz daha az korkunç hale getirme çabam."

"İstemediğim ilaçları almaya zorlayarak mı?"

"Çok yüksek sesle bağırıp bir yerinizi yırtmanızı engelleyerek." Sözler sert ve dürüst bir şekilde çıkıyor. "Çok sert çırpınıp iz bırakmanızı engelleyerek. Hiçbir merhametin olmadığı bir durumda size küçük bir merhamet göstererek." Yüz ifadesi değişiyor ve bununla birlikte mücadele azminin bir kısmı da kayboluyor. "Bunun olmasını engelleyemem ama kolaylaştırabilirim. Sizi biraz koruyabilirim. Bırakın bunu sizin için yapayım, Azizim."

"Durum ne kadar kötü?" diye soruyor sessizce.

En son isteyeceğim şey onu zaten olduğundan daha fazla korkutmak, ama ona yalan da söyleyemem. "Kötü. O kadar kötü ki, buna ihtiyacın olacağını biliyorum. Lütfen hapları al."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra onları avucumdan aldı, diline koydu ve kuru kuru yuttu.

"İşte orada." Sesi ifadesiz. "Mutlu musun?"

Hayır. Yakından bile değil.

Kamyonu çalıştırıyorum.

Ana ahır, arazinin kenarında yer alıyor. Yirmi atı barındıracak kadar büyük. Bu gece, içeride toplanan insanlar dışında kimse yok.

Kardeşlerim merkeze yakın duruyorlar. Sawyer ve Levi sol tarafta, Kade ise sağda, kolları kavuşturmuş, ifadesi okunamaz halde. Annemiz ise hepsinden ayrı, duvara yakın duruyor, sanki gölgelerin arasında kaybolmak istiyor gibi.

Roman ortada, mangalın yanında bekliyor.

Ütü zaten ısınıyor. Ucu turuncu renkte parlıyor. Henüz beyaz değil. Yeterince sıcak değil. Ama yaklaşıyor.

Azize yanımda kaskatı kesiliyor. Eli elimi buluyor. Kemiklerim birbirine sürtünecek kadar sıkıca sıkıyor.

"Yapamam." Sözleri neredeyse fısıltıdan ibaret çıktı.

"Yapabilirsin." Sesimi alçak ve sakın tutuyorum. "Sandığından daha güçlüsün."

"Levi de öyle dedi." Yine gülüyor. Aynı kırık ses. "Baban akşam yemeğinde bana tokat atmadan hemen önce."

O anın hatırası hâlâ kanımı kaynatıyor.

"Bu gece öyle olmayacak," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Haklısın. Çok daha kötüsü olacak."

Keşke bu bizim gerçekliğimiz olmasaydı, onu bu travmaya maruz bırakmak zorunda kalmasaydım, ama hiçbir şeyi değiştiremiyorum.

Biz yaklaşırken Roman başını kaldırıyor. İfadesi memnun. Mutlu. Sanki Noel sabahıymış ve en sevdiği hediyeği açmak üzereymiş gibi.

"İşte oğlum." Sesi ahırın her tarafına yankılandı. "Müstakbel gelinini usulüne uygun olarak nişanlanmaya getiriyor."

Saint'in eli benimkini daha sıkı kavradı. Titrediğini hissettim.

"Bunu uzatmak istemiyorum," diyorum. "Saint zaten yeterince korkmuş durumda, bir de bu saçmalıklarla uğraşmak istemem."

Roman'ın gülümsemesi daha da keskinleşti. "Öyle mi, sence bunun nedenini umursuyor muyum?" Onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışmamalıyım bile. Bu noktada delilik dorukta. "O da

herkes gibi törene katılacak. Acele etmeyeceğiz ve her şeyin düzgün bir şekilde yapıldığından emin olacağız."

Hiç yapılmaması gereken bir şeydi bu, ama ona bunu söylemek bana sadece suratıma bir yumruk yememe neden olurdu. Arkasındaki, yere derinlemesine gömülmüş sağlam bir tahta direk dışında bomboş olan tezgahı işaret ediyor. Tahtaya vidalanmış demir halkalara zaten ipler bağlanmış durumda.

"Calder." Saint'in sesi kısık. Korkmuş. "Ben—"

Sesindeki yumuşak yalvarış beni pençelerine geçiriyor. Bunun başına gelmesini istemiyorum. Acı çekmesini istemiyorum, ama ya bu ya da ölüm, ve ben çok bencilim, onun ölmesine izin veremeyecek kadar ona karşı saplantılıyım. "Şşş. Biliyorum." Ona doğru dönüp Roman'ı görüş alanından gizlemek için vücudumu kullanıyorum. "Korkmakta bir sakınca yok. Ben yanıdayım, tatlı kızım. Tam buradayım. Her adımda seninleyim."

"Ben—" Başını sallıyor. "Bunu yapacak kadar güçlü değilim. Yapamam."

"Bu bir yalan. Sen güçlüsün. Çok güçlüsün. Tanıdığım en güçlü insansın. Benden bile daha güçlüsün." Bu gerçek. Ham ve filtrelenmemiş. "Beni bırakma. Sana ihtiyacım var, Azizim. Sana atılan her şeyin üstesinden geldin. Bunun da üstesinden geleceksin."

Gözleri gözlerimi arıyor ve biliyorum ki bir cevap arıyor, yalan söyleyip söylemediğimi, onu bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulup bulamayacağımı görmek istiyor, ama ortada hiçbir şey yok. Sadece bana hiçbir şey ifade etmemesi gereken o kişi için korku ve endişe.

"Beni yalnız bırakma. Lütfen."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Birkaç derin nefes alıp, burnundan yavaşça veriyor. Sanki kendini sakinleştiriyor ya da belki de kendini motive ediyor? Tam olarak anlayamıyorum sanırım. Bir an sonra elimi bırakıp tuvalet kabinine doğru yürüyor.

Roman, memnun bir gülümsemeye onu izliyor. "Aferin kızım. Yerini şimdiden öğreniyor."

Ellerimi yumruk yapıyorum. Ona vurma isteği beni tüketiyor. Babamın sevdiğim birine, anneme veya kardeşlerime zarar verdiği

tüm zamanlar arasında, onu yok etme isteği şu anki kadar büyük olmamıştı.

Eğer Saint'i alıp bu kasabadan kaybolabilseydim, babamın bizi asla bulamayacağını bilerek, çoktan yapmış olurdum, ama daha iyisini biliyorum. Piskopos isminden kaçış yok, kâbustan kurtulmanın yolu yok.

Saint tezgah girişinde durur, Sawyer ve Kade ise yerlerini alırlar.

Ona uzandıklarında vücudunun hafifçe irkildiğini fark etmemek mümkün değil. Neyse ki, karşı koymuyor veya çırpınmıyor. Eğer onu zorla yerinden oynatsalardı, birini fena halde dövmekten kendimi alamayacağımı düşünüyorum.

Onu direğe sabitlemek, yan tarafını sağlam tahtaya bağlamak sadece bir dakika sürdü. Roman öne çıktı ve ne yapacağını biliyordum. Hızlıca hareket edip aralarındaki boşluğa girdim ve şortunun kenarını aşağı doğru çektim, ama sadece kalçasının üst kıvrımını gösterecek kadar. Giydirdiğim tişört, benim tişörtüm, geri kalan her şeyi örtüyordu.

Telefonumu cebimden çıkarıp ne kadar zaman geçtiğine baktım. Yaklaşık altı dakika. "Henüz çok erken." Sesim sessizliği bozdu. "İlacın etkisini göstermesini beklememiz gerekiyor."

"Yumuşak olma evlat." Roman demiri kontrol ediyor. Hala turuncu. "Acı, törenin bir parçası. İzi anlamlı kılan şeyin bir parçası."

"Ne olursa olsun acı olacak, ama onun hareket etmesini istemezsiniz. Eğer iz bulanıklaşırsa, süreç yeniden başlatılmak zorunda kalır ve enfeksiyon ve ölüm riski artar. Yavaş ilerlersek ve ilk seferde doğru yaparsak, daha az zaman kaybederiz."

Onun kendi mantığını ve sözlerini ona karşı kullanıyorum ve bu işe yarıyor çünkü duraksıyor. Roman kusurluluğu sevmez. Planlandığı gibi gitmeyen her şeyden nefret eder.

"Haklısın evlat." Demir parçayı mangala geri koydu. "Beş dakika daha bekleyelim. Sonra, ilaçların etkisi olup olmadığına bakmaksızın devam ederiz."

Saint'e daha da yaklaşıyorum, Sawyer ve Kade ise bize yer açmak için geri çekiliyorlar. Çok hızlı nefes alıyor. Paniklemeye ramak kala sığ nefes alışverişleri yapıyor. Fırtına mavisini gözleri, odaklanacak bir şey arıyormuş gibi etrafta dolaşıyor, soluk teninde ince bir ter

tabakası beliriyor. Ve gerçekten de solgun. Ahırın karanlık iç mekanında bile bitkin görünüyor, bal sarısı saçları yüzünün etrafında altın bir hale gibi, bir omzunun üzerinden gevşek bir örgü halinde sarkıyor.

"Hey." Önünde durdum ve onu sabitlemek için ellerimi kalçalarına koydum. "Bana bak."

Güzel gözleri gözlerimle buluştu. Gözleri kocaman açılmıştı ve dudakları titriyordu. "Odaklanacak bir şey bul. Yardımcı olacaktır."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Bir anı. Bir dua. Her neyse."

Bir an sessiz kalıyor. "Annem uyuyamadığım zamanlarda bana şarkı söylerdi. Eski bir ilahi. 'Ruhum Huzur İçinde.'"

Elbette bir ilahi olacaktı. Elbette bu kâbus sırasında tutunmak için iyi ve saf bir şey seçecekti.

"Öyleyse bunu düşün," diyorum. "Onun sesini düşün. Sözlerini düşün. Diğer her şeyi dışarıda bırak."

"İşe yarayacak mı?"

"İstersen işe yarayacak. Ne olursa olsun, bunu başaracaksın." Duraksıyorum ve yavaşça geri çekiliyorum. Kade ve Sawyer düğümlerini kontrol ediyorlar. Halatlar acıtacak kadar sıkı değil ama sağlam. Demir geldiğinde gövdesini hareket ettiremeyecek.

Levi gözlerime bakmıyor. Yere bakıyor, çenesi kenetlenmiş, elleri ceplerinde. Elena kusacak gibi görünüyor. Roman, mangalın içinden demiri çıkarıyor. Ucu şimdi bembeyaz. On metre uzaktan bile yayılan ısıyı hissedebileceğim kadar sıcak.

"Saintlyn Piskoposu." Roman'ın sesi törensel bir ton alıyor. "Bu aileye evlendin ve adımızı aldın. Şimdi de bizim işaretimizi alacaksın."

Azizenin nefes alışverişi hâlâ hoşuma gitmeyecek kadar hızlı ve gözleri kapalı. Dudakları sessizce kıpırdıyor. Dua ediyor mu, şarkı söylüyor mu, fark etmez. Başka bir yerde, onu takip edemeyeceğim bir yerde. Roman ona yaklaşıyor ve onu itip yolundan çekmekten kendimi zor tutuyorum. Demir, yüzüne çirkin bir ışık yansıtıyor ve onu insandan çok şeytani gösteriyor.

"Kıpırdama kızım," diyor. "Bu acıtacak."

Boşta kalan eliyle pazen gömleği yukarı çekiyor. Altında kalçasının pürüzsüz yan tarafı görünüyor.

Bu, onun acımasızlığı için mükemmel bir zemin. Demir aleti yerleştirip sonra da tenine bastırmasını izlerken dişlerimi sıkıyorum. Yanmış et kokusu burnumu doldururken kalbim mideme iniyor ve boğazımda safra yükseliyor. Başımı çevirmek istiyorum ama yapamıyorum. Yapmayacağım. İzliyorum çünkü bunu görmeyi, Saint'in acısını hissetmeyi hak ediyorum.

Gözleri birden açıldı ve dudakları sessiz bir çığlıkla aralandı. Vücudu içgüdüsel olarak uzaklaşmaya çalışırken ipler gıcırdadı. Kendimden nefret ediyorum. Ailemden nefret ediyorum. Böylesine saf, melek gibi bir varlığı böylesine korkunç şeylere maruz bıraktığım için kendimden nefret ediyorum.

Roman demir aleti kadının tenine dayıyor ve saniyeler yavaşça geçiyor.

Bir, iki, üç.

Damarlarımda öfke kaynıyor. Çok uzun zamandır. O bunu çok uzun zamandır içinde tutuyor.

Beynim dur demeden önce hareket ediyorum. "Yeter artık."

"Henüz değil." Roman'ın sesi sakın. Hoş. Sanki bana bifleği nasıl doğru şekilde baharatlayacağımı öğretiyormuş gibi. "Yeterince uzun süre pişirmezsek, tekrar yapmak zorunda kalacağız."

Dört. Beş.

Saint'in sessiz çığlığı sonunda ses buldu ve o sesi asla unutmayacağım. Yaralı bir hayvanın parçalanıp yırtılması gibiydi. Artık bunu yapamam. Onu bu acıya maruz bırakamam.

Koluna uzanıp, "Yeter artık. Dur!" diye bağırdım.

Elim ona ulaşmadan hemen önce ütüyü çekip aldı. Gözlerindeki buz gibi memnuniyet ifadesi gözden kaçmadı.

"Yeter dediğimde yeter demektir," diye homurdanarak markayı inceliyor. "Güzel, temiz çizgiler. Bu yara izi çok güzel olacak."

Güzel mi? Hayatımda çok kötü şeyler yaptım ama bunların hiçbirisi şu an hissettiğim suçluluk duygusunu bana yaşatmadı. Şu an Saint'in kalçasına bakamıyorum. Babamı mahvetme isteği duymadan bakamıyorum. Bunun olmasına izin verdim. Bunu ona ben yaptım.

Dikkatimi yüzüne çeviriyorum. Ağlamıyor. Büyük mavi gözleri açık, göz bebekleri genişlemiş ve odaklanmamış. Ve kendi öfkem, suçluluk

duygum ve durumun dehşetine rağmen, şimdi ona baktığımda başka bir şey hissediyorum.

Gurur. Meleğim kırılmadı. Yalvarmadı. Roman'a onun paramparça oluşunu izleme zevkini vermedi ve bu... bunu tarif edecek kelime yok. O, hak ettiğimden çok daha fazlası, ondan beklediğimden çok daha fazlası.

Roman, ütüü sanki sıradan bir aletmiş gibi temizlerken, "Birisi tıbbi malzemeleri getirsin," diye emretti. "Elena, ameliyat sonrası bakımı hatırlıyorsun, değil mi?"

Annem elinde büyük bir çantayla öne doğru adımlıyor. Malzemeleri çıkarırken parmaklarının nasıl titrediğini fark ediyorum. Antibiyotik merhem. Gazlı bez. Bant. O da, elinden geldiğince saklamaya çalışsa da, bizim gibi bu olaydan travma geçirmiş durumda.

Yarayı tedavi etmeye başlamadan önce, onunla Saint'in arasına giriyorum. Çizmemde sakladığım bıçağı çıkarıp ipleri kolayca kesiyorum.

"Calder—" diye başlıyor annem, ama onun ne istediği umurumda değil.

"O benim karım ve onun bakımı benim sorumluluğumda. Yarasını temizleyip saracak olan ben olacağım. Başka kimse değil."

Bu bir rica değil ve ses tonum ona şaka yapmadığımı söylüyor. Cevap vermeye bile tenezzül etmiyor ve malzemeleri bana uzatıyor. Yorgunluk ve adrenalin azalması vücudunun pes etmesine neden olurken, Saint'in önünde çömeliyorum. Yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor, mavi gözleri bana dikilmiş.

Gözlerinde hâlâ uzaklara dalmış bir ifade var, ama beni duyabildiğini biliyorum. Onun yanında olduğumu, acısını omuzladığımı, keşke o acıyı kendi acım gibi taşıyabilseydim diye düşündüğünü biliyor.

"Bir bakayım," diyorum sessizce. "İyi görüldüğünden emin olmak ve düzeltmek istiyorum." Konuşmuyor ama başını sallıyor. Tişörtü, onu gereğinden fazla açıkta bırakmayacak kadar yukarı çekiyorum.

Suçluluk duygumu yutuyorum ve kendimi zorlayarak hayatının geri kalanında teninde taşıyacağı damgaya bakıyorum. Bishop

damgası, kalça kemiğinin hemen altında, avucumun büyüklüğünde etine kazınmış. P harfi, daha büyük bir B harfiyle iç içe geçmiş.

Aile armamız. Mülkiyet işaretimiz.

Çevresindeki deri zaten kabarmış, kızarmış ve iltihaplı görünüyor. Yapışmayan bir gazlı bez çıkarıp nazikçe üzerini örtüyorum. Şimdilik yapabileceğimiz tek şey bu.

Saint dişlerinin arasından acıyla inledi, tüm vücudu kasıldı. "Biliyorum," diye mırıldandım. "Özür dilerim."

"İyiym." Sesi kısık ve çatlak. "İyiym."

Bu bir yalan. İyi değil, hatta iyiye yakın bile değil, ama hayatta. Nefes alıyor ve çok yakında bu aileden kurtulup güvende olacak.

"Seni eve götüreyim," diye fısıldadım eğilip küçük bedenini kollarıma alırken. *Bu kadar küçük ve kırılgan bir şey nasıl bu kadar güç barındırabilir?*

"Evet, eve gidelim," diye fısıldadı göğsüme yaslanarak.

Ev. Oraya ev diyordu. Veda etmiyorum, hatta kimseye ayrıldığımı bile söylemiyorum. Eğer bununla ilgili bir sorunları varsa, daha sonra benimle konuşabilirler. Şu anki tek önceliğim Saint. Ahırdan çıkıp onu kamyonu doğru taşıyorum.

Ne kadar uzaklaşırsak, saçmalıklar o kadar azalıyor. Artık Roman'ın memnun sırtışını zihnimde göremiyorum. Levi'nin boğucu suçluluk duygusunu hissedemiyorum. Ya da annemin gözlerindeki kederli ifadeyi. Boynumdaki ilmek o kadar sıkı değil ve arabaya bindiğimizde tekrar nefes alabiliyorum. Saint dönüş yolunda konuşmuyor ve ben de kendi duygularım ve düşüncelerimle o kadar meşgulüm ki bir şey söyleyemiyorum. Sanırım bu iyi bir şey çünkü şu an kendimi kaybetmek için iyi bir zaman değil. En azından onun için güçlü olmalıyım.

Ona verdiğim hapi içtiğine sevindim. Şimdiden etkisini göstermeye başladı, umarım acının şiddetini azaltır. Küçük nimetlere şükürler olsun. Onun yerinde olsaydım, ikinci kez damgalanırdım. Saint için bunu asla istememiştim.

Eve döndüğümüzde, onu kamyonundan indirip doğruca merdivenlerden yukarı, yatak odamıza taşıdım. Yuvarlanmaması için dikkatlice yatağın kenarına oturttum. Sonra banyoya gidip ilaç dolabından bir kutu hap aldım.

Yatağa geri döndüm ve onu bıraktığım pozisyonda buldum. Yüzüne baktım, sersemlemiş ifadesini fark ettim. "İlk üç gün ağrı açısından en kötüsü, bu yüzden sana başka bir hap vereceğim," dedim. "Bu, bir öncekinden daha güçlü ve vücudunda biraz daha uzun süre kalacak. Ayrıca uyumana da yardımcı olacak. Tamam mı?"

"Pekala," diye mırıldandı.

Hiçbir itirazda bulunmuyor, karşı koymuyor ve bu beni onun meydan okumasından daha çok korkutuyor. Kutudan iki hap çıkarıp dudaklarına götürüyorum, komodinin üzerindeki su şişesinin kapağını açıyorum. Gözünü bile kırpmadan hapları alıyor ve yastıklara yaslanmasına yardım etmeme izin veriyor.

O yerleştikten sonra, ben de yatağın kenarına oturuyorum. Bir süre burada oturup onu kontrol edeceğim, yarasını tekrar tekrar inceleyeceğim. Dakikalar geçiyor ve ben sadece ellerime bakıyorum, vicdan azabı beni rahatsız ediyor. *Ölseydi daha mı iyi olurdu?* Onu hayatta tutmak sadece acısını mı uzattı? *Kahretsin.* Bunun cevabını bilmiyorum.

Ellerimden başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözleri açıktı ve doğrudan bana bakıyordu. Acaba tüm bu süre boyunca beni mi izliyordu?

"Calder mı?" diye fısıldadı.

"Evet, tatlı kızım?"

"Sadece teşekkür etmek istedim."

"Teşekkür mü?" diye homurdandım. "Ne için teşekkür? Babamın sana zarar vermesine izin verdiğim için mi? Seni daha fazla sıkıntıya soktuğum için mi?" Kendimi bir girdabın içinde buluyorum ve şimdi bunun zamanı değil.

"Hayır. Benimle birlikte olduğunuz için, kaldığınız için, ilgilendiğiniz için teşekkür ederim." Gözleri kapanıyor ve sözlerinin ardında göğsümde yumruk büyüklüğünde bir boşluk kalıyor.

Daha önce bunu kabul edemiyordum. Ona gelince, sahiplenme duygusundan başka bir şey göremiyordum, ama bu, bana neler yapabileceğini göstermeden önceydi. Benimle eşit olduğunu, güçlü ve kararlı olduğunu göstermeden önceydi. Şimdi bunun doğru olduğunu biliyorum.

Saint'e aşık oluyorum.

Bu kadın benim tercihimle değil, hayatta kalmak için evlendiğim kadın. Aşktan değil, korkudan doğan bir evlilik. Cehennemden geçti, damgalandı ve Piskopos ailesinin malı olarak işaretlendi. Korkunç şeylerin burada bittiğini söylemek istiyorum ama bitmiyor. Bu sadece başlangıç. Sırada, Elena'nın onu uyardığı o tören var.

Bu onun sonunu getirecek, onu yıkacak şey olacak. Biliyorum. Bunu iliklerime kadar hissediyorum ve bunun olmasına izin veremem. İzin vermeyeceğim. Babam benden yeterince şey aldı. Saint'i de almasına izin vermeyeceğim. Bu da demek oluyor ki, baştan beri yapmam gerekeni yapmalıyım.

Roma Piskoposuna son vermem gerekecek.

Aileme ihanet etmek asla niyetim değildi, ama Saint'i öldürmek de asla bir seçenek olmayacaktı. Yine bir yol ayrımındayım ve ne olması gerektiğini zaten biliyorum. Bu sefer seçim kolay. Tereddüt yok. Suçluluk yok.

Saint'in sakinleştiğinden ve uyanmayacağından emin olduktan sonra, doğrudan ofis olarak kullandığım odaya iniyorum. Sağdaki çekmeceye yönelip açıyorum. İçinde yıllar önce aldığım bir yedek telefon var. İhtiyaç duyarsam diye almıştım.

Şimdi bu planı uygulamaya koyma zamanı.

Eskiden Roma piskoposuna sadıktım.

Artık değil.

Elimde telefonla verandaya çıkıp bir arama yapıyorum. Birinin kariyerini ya yükseltecek ya da mahvedecek bir arama.

"Merhaba?" diye selamlıyor kadın.

"Ben Calder," diyorum. "Ve konuşmaya hazırım."

BENİ UYANDIRAN ŞEY ACI; attan düştükten sonra hissettiğim o donuk, zonklayan acı ya da kağıt kesiğinin keskin sızısı değil, ateş gibi bir acı. Sanki biri kaburgalarımın meşale tutmuş ve bırakmıyormuş gibi, tüm yanımdan içten dışa yanıyor. Hareket etmeye çalışıyorum ama vücudum ağırlaşmış, uzuvlarım ağır ve itaatsiz hissediyor. Gözlerimi açtığımda ise oda dönüyor, tavan dalgalı suda bir teknedeymişim gibi eğiliyor ve sallanıyor.

Haplar. Bana hap verdi.

Hatıra, sisin arasından yavaş ve sulu bir şekilde yüzeye çıkıyor. İki hap. Beyaz ve yuvarlak. Suyla yuttum, sonra dudaklarıma tuttu—

Sonrasında.

Elim kalçama gidiyor, parmaklarım gazlı bez ve banda değiyor ve gerçeklik dalgaları halinde üzerime çöküyor. Damga. Kalça kemiğimin hemen yanında derime kazınmış, sonsuza dek taşıyacağım yara izi.

Midem bulanıyor, başımı çevirip yanağımı yastığa bastırıyorum, ateşli tenime değen serin pamuğa minnettarım. Hala sırtımda tahta direği, tenime batan ipi hissedebiliyorum. Hala tenimin yanmasının kokusunu alabiliyorum.

"Uyanıksın."

Calder'ın sesi sağ tarafımdan bir yerden geliyor ve gözlerimi tekrar zorla açıyorum, ışığa karşı göz kırpiyorum ta ki onu pencerenin

yanındaki sandalyede otururken bulana kadar. Hala dün gecedен kalma aynı kıyafetleri giyiyor, koyu renk kot pantolon, siyah termal tişört ve hiç uyumamış gibi görünüyor; her şeyi gören gözlerinin altında gölgeler var ve beni nefesimi kesen bir yoğunlukla izliyor.

"Ne kadar zamandır?" Sesim boğuk ve kısık çıkıyor, sanki bağırmışım gibi.

"On dört saat. Neredeyse öğlen oldu."

Öğlen. Yani salı. Yani dün gerçekten yaşandı; ahır, ipler, Roman'ın memnuniyetle izlediği sırada tenime bastırılan demir. Gözlerimi tekrar kapatıyorum, anıyı silmeye çalışıyorum ama kalçamdaki iz kadar kalıcı bir şekilde zihnime kazınmış durumda.

"Suya ihtiyacın var," diyor Calder ve ayağa kalktığını duyuyorum, sandalye onun ağırlığı altında gıcırıyor. "Ve bandajı kontrol etmem gerekiyor."

Yanımda otururken yatak hafifçe çöktü ve elini omzumda hissettim; nazik, babasının beni yakmasına izin vermiş bir adam için fazla nazik. Ama öfkelenmenin ne anlamı var? Ne değiştirecek ki? Artık kalıcı olarak damgalandım ve öfke bunu geri almayacak, damgayı yok etmeyecek, bana eski hayatımı geri vermeyecek ya da Roman'ın çığlık attığımda o kokuyu, sesi veya gülümseme şeklini silmeyecek.

Ben de başımı sallayıp dudaklarıma tuttuğu su bardağını kabul ediyorum ve boğazım zımpara kağıdı gibi hissetmeyene, yüzümü buruşturmadan yutabilene kadar içiyorum.

"Nazik olacağım," diyor sessizce, dikkatlice, sanki çok yüksek sesle konuşursa paramparça olacağımdan korkuyormuş gibi. "Sadece bir enfeksiyon başlamadığından emin olmak istiyorum."

"Tamam aşkım."

Gömleğimi dikkatlice kaldırıyor ve açıkta kalan tenime serin bir hava ediyor. Yavaşça bantı çıkarıyor. Aşağı bakmıyorum. Roman'ın bana yaptıklarına bakamıyorum.

Calder boğazından kısık bir ses çıkarıyor, tam bir küfür değil, tam bir iç çekme de değil, ikisinin arasında bir şey ki bu da midemi bulandırıyor.

"Ne kadar kötü?" diye soruyorum, hâlâ tavana bakarak, çünkü yüzüne bakarsam görmek istemediğim bir şey görecekmişimden

korkuyorum; acıma, pişmanlık ya da daha kötüsü, memnuniyet.

"Kabarcık var. Ama enfeksiyon yok." Parmakları, damganın etrafındaki deriye dokunurken nazik, klinik ve dikkatli davranıyor, sanki bir hayvanı muayene ediyormuş gibi; ve bu benzetmenin yanlış olmaması beni üzüyor. "Temizlemem gerek. Sonra da üzerini örtüp temiz tutmak için yeni bir gazlı bez koyacağım."

"Yapmanız gerekeni yapın."

O çalışırken ben tavana bakıyorum, kafamda sayıyorum, tenime sürdüğü serin ve ıslak bir şeyin yakıp kavurduğunu hissediyorum ve acıdan inlememek için yanağımın içini ısıyorum çünkü ne kadar acıdığını görmesini istemiyorum.

"Neredeyse bitti," diye mırıldandı, nefesi tenime sıcak bir şekilde değişordu.

Elleri o kadar nazik ki, markayla alakası olmayan sebeplerden dolayı göğsümde bir sızı hissediyorum ve sorun da bu değil mi zaten? Onun şefkatini fark ediyorum, gösterdiği ilgiye minnettarım, odadayken kendimi daha güvende hissediyorum, oysa güvenliğe ihtiyacım olmasının sebebi de o. Bu yanlış. Bunun her yönü yanlış.

Onun bana dokunuş şeklini fark etmemeliydim, yeni bandajı nazikçe yerine yapıştırdığı için minnettar olmamalıydim, hapların her şeyi bulanık ve yumuşak hale getirmesi yüzünden çözemediğim bu karmaşık duygu yumağını hissetmemeliydim.

Ama ben öyle düşünüyorum.

Sargıyı bantla yapıştırmayı bitiriyor, parmakları kumaşta bir saniye kadar oyalanıp sonra uzaklaşarak tişörtü tekrar aşağı çekiyor ve aramızda hem gerekli hem de yanlış hissettiren bir mesafe yaratıyor.

"Daha fazla hap almalısın," diyor sesi boğuk bir şekilde. "İlk dozun etkisi geçtikçe ağrı daha da kötüleşecek."

Reddetmek istiyorum, bunun her saniyesini hissetmek istiyorum ki ailesinin nelere kadir olduğunu asla unutmayayım, kendimi asla yumuşak, rahat veya aptal hissetmeyeyim ve bunun olduğundan başka bir şey olabileceğini düşünmeyeyim. Ama yaramdaki ateş yeniden alevleniyor, neye dönüştüğümün sürekli bir hatırlatıcısı ve yardım almadan bununla yüzleşecek kadar güçlü değilim.

Başımı salladım. Bana iki hap daha getirdi ve onları suyla yuttum; boğazımda bir takılma hissi oluştu, sonunda kolayca aşağı kaydılar.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diyorum.

"Yardım edeyim—"

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalktım, odanın nasıl eğildiğini ve sallandığını umursamadan, bir elimi komodinin tahtasına dayayarak dengemi sağladım. "Üstesinden gelebilirim."

Banyoya ulaşp tuvaleti kullanıyorum ve bulanık zihnimin bir köşesinde şortumu çıkardığını fark ediyorum, yani sadece tişörtüm ve pamuklu külotumla kalmışım. Kollarımı hareket ettirmek acı verse de, her hareket kalçamda küçük ağrı sarsıntılarına neden olsa da yüzüme su serpiyorum ve bakışlarımı aynadan ayırmadan önce yansımaı görüyorum.

Gömleğimin kenarında bandaj görünüyor, beyaz gazlı bez ve tıbbi bant, etrafındaki deri kıpkırmızı. Yansımaı bir bakışım var ve işim bitti. Solgunum, gözlerim çukurlaşmış. Sanki tek bir gecede yıllarca yaşlanmışım gibi görünüyor.

Ben çıktığımda, Calder hâlâ yatağın kenarında oturmuş, hiçbir şeyi kaçırmayan, her kasılmayı, sendelemeyi ve acıdan titremeyi kaydeden o her şeyi gören gözleriyle beni izliyordu.

"Dinlenmelisin," diyor, sesi boğazımı düğümleyen bir yumuşaklıkta. "İlaçların etkisini göstermesine izin ver."

Yatağa geri döndüm ve o da arkamdaki yastıkları ayarlayarak beni yarı oturur pozisyona getirdi; bu hareket o kadar şefkatliydi ki, ağlamak ya da çığlık atmak ya da her ikisini birden yapmak istedim.

"Ne kadar sürede iyileşir?" diye soruyorum, bilmeye, içinde yaşadığım bu yeni cehennemın zaman çizelgesini anlamaya ihtiyacım var.

"Birkaç hafta. Belki de en kötüsü geçene kadar bir ay kadar."

"Ve sonra tören," diyorum, bunu sesli olarak kabul etmeye zorlayarak, iyileşmenin öbür tarafında bekleyen bir sonraki dehşetle yüzleşmeye çalışarak. "Elena'nın beni uyardığı tören."

Çenesi kasıldı ve derisinin altındaki kasların seğirmesini izledim. "Şu an bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz."

"Bunu ne zaman konuşacağız? Olay yaşanırken mi? Ailenizin planladığı yeni felaketlere hazırlanmak için çok geç olduğunda mı?"

"Aziz—"

"Neler olacağını bilmeye hakkım var." Sesim hissettiğimden daha sakin, bayılacak gibi olmadan doğrulmakta bile zorlandığım düşünülürse, olmaya hakkım olmayan bir güçle çıkıyor. "Başka neler olacağını bilmem gerekiyor."

Uzun bir süre sessiz kaldı, gözleri yüzümü sanki bir şey arıyormuş gibi taradı. Ne görüyor acaba? Eskiden olduğum papaz kızını mı, yoksa piskoposun acımasızlığının ağırlığı altında dönüşmekte olduğum kırık dökük halimi mi?

Sonunda, "Bunun için endişelenmene gerek yok," diyor. "Önce iyileşmen gerekiyor. Buna odaklan. Azizim, bak, sana her şeyi anlatamam. Henüz değil. Ama lütfen bil ki, birkaç hafta içinde babam o töreni istediğinde, bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Bu ne anlama geliyor?" diye fısıldadım, kalbimde sönük bir umut ışığı belirdi.

Zorlukla yutkunup, alışılmadık bir kırılganlık anında başını öne eğdi. "Seni kaybedemem Saint, böyle değil. Eğer benimle baş edemiyorsan... bu başka bir şey. Ama şu anki ilişkimizin şansını, o pislik babam yüzünden kaybetmek istemiyorum."

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Hiçbir şey söyleme. Burada yat, iyileş, ben de müsait olduğumda sana daha fazlasını anlatırım."

İyileşmeye odaklan. Sanki her şey bundan ibaretmiş gibi, sanki sadece dinlenip iyileşsem her şey yoluna girecekmiş gibi, sanki iyileşmenin ötesinde gölgelerde saklanan bir avcı gibi başka bir dehşet beklemiyormuş gibi. Ama bir bakıma haklı. İyileşmem, bundan önce hayatta kalmam gerekiyor, sonra ne olacağını düşünmeden önce günü gününe yaşamam gerekiyor, yoksa ailesinin bana nasıl zarar verebileceğini düşünmekten deliririm. Bana zarar verebilirler mi? Artık hiçbir dehşetle yüzleşmek zorunda kalmamak düşüncesi içimde bir rahatlama sağlıyor.

Haplar etkisini göstermeye başlıyor, sıcaklıkları damarlarımda bal gibi yayılıyor ve ağrının kenarları yumuşayarak dayanılabilir, yönetilebilir hale geliyor. Nefesim düzene giriyor ve oda o kadar şiddetli bir şekilde dönmeyi bırakıyor, beni her şeyin uzak ve gerçek dışı hissettirdiği bu garip ara mekânda süzülürken bırakıyor.

Ondan nefret etmeliyim. Beni buraya getiren, isteğim dışında onunla evlenmeye zorlayan ve babasının beni hayvan gibi damgalamasına seyirci kalan adamın her zerresinden tiksiniyorum. Ama etmiyorum ve en kötü yanı da bu, acıdan, damgadan veya henüz gelecek olanlardan daha çok korkutan şey bu. Ondan nefret etmiyorum.

Bunun yerine, kendimi onu izlerken buluyorum; odanın içinde bir avcının zarafetiyle nasıl hareket ettiğini, tıbbi malzemeleri sanki çok kıymetliymiş gibi nasıl özenle kullandığını, bana baktığında gözlerindeki endişeyi, sanki yok ettiği bir şey değil de korunmaya değer bir şeymişim gibi görüyorum.

"Neden bu kadar dikkatlisin?" diye soruyorum, haplar beni gevşetmiş, kelimeler olması gerekenden daha kolay ağızımdan dökülüyordu. "Benimle. Her zaman başka bir şey varken neden uğraşayım ki?"

"Çünkü sen incindin. Senin incindiğini görmek hoşuma gitmiyor."

"Her zaman incineceğim." Kalçamdaki, bandajın altındaki ve hâlâ doğrudan bakmaya cesaret edemediğim damgaya belirsiz bir şekilde işaret ediyorum. "Bu işte bu demek. Bir piskopos eşi olmak işte bu demek. Öyleyse şimdi ne kadar nazik olmanızın ne önemi var?"

Uzun bir süre bana baktı, ifadesinde bir değişiklik oldu, her zaman koruduğu dikkatli kontrolün altından ham ve dürüst bir şey sızdı. "Çünkü bu artık sadece aileyle ya da kendimi korumakla ilgili değil. Bir daha kimsenin sana zarar vermesine asla izin vermeyeceğim."

Sözler aramızda havada asılı kaldı, ağır, tehlikeli ve yakından incelemeye hazır olmadığımla dolu.

"O zaman mesele ne? Ne istiyorsunuz?" diye soruyorum, sesim neredeyse fısıltıdan ibaret.

Yüz ifadesi tekrar değişiyor ve saklamaya çalıştığı o ham kırılğanlığı, olması gereken canavarın altındaki insanlığı görüyorum. "Bilmiyorum," diyor ve ona inanıyorum çünkü sesinde hiçbir yapmacıklık, hiçbir hesaplama yok, sadece dürüst bir şaşkınlık var. "Ama anlamaya çalışıyorum. Bildiğim tek şey seni istediğim."

Haplar beni dibe çekiyor, acının ve korkunun kaybolduğu, hatta onun için ne ifade ettiğim konusundaki kafa karışıklığının bile yok

olduğu o yumuşak, sıcak karanlığa sürüklüyor; geriye sadece bu an kalıyor, onun varlığı beni demirliyor, sesi beni bir battaniye gibi sarıyor. İlgilenildiğimi hissetmek, çarpık ve yanlış olsa bile, istememem gerekse bile, kendime ve eskiden inandığım her şeye ihanet etmeme neden olsa bile...

"Kal," diyorum, kelimeyi geveleyerek, uyuşturucunun etkisi altında ve muhtemelen kendime geldiğimde pişman olacağım bir çaresizlikle söylüyorum. "Yalnız kalmak istemiyorum."

"Tamam. Önce sana bir protein bar getireyim. Bir şeyler yemen gerek."

Odayı hızla terk etti ve hemen geri döndü. Çikolatalı fıstık ezmeli barı paketinden çıkarıp elime tutuşturana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmedim. Dakikalar içinde hepsini yedim ve mide bulantımı biraz olsun yatıştırdı.

Tatmin olduktan sonra, yaramı sarsmamaya özen göstererek yanıma uzanıyor ve kolu karnımın üzerine sarılıyor; sıcak, sağlam ve gerçek bir şekilde, haplar beni karanlığa sürüklerken beni somut bir şeye bağlıyor. Bu yanlış. Bunun yanlış olduğunu biliyorum, onun burada olmasını istememem gerektiğini, kollarının etrafımda olmasının bana güven vermemesi gerektiğini, nefes alışverişinin düzenli ritminde veya vücudunun yanımdaki sıcaklığında teselli bulmamam gerektiğini biliyorum.

Ama ben öyle düşünüyorum.

Tekrar uyandığımda oda loştu, öğleden sonranın ışığı perdelerden süzülerek her yeri altın ve kehribar tonlarına boyuyordu. Hapların etkisi yeterince geçmişti, net düşünebiliyordum; kalçamda dayanılabilir ve idare edilebilir hafif bir ağrı kalmıştı, ama her şey hâlâ kenarlarından bulanık, yumuşak ve uzak görünüyordu, sanki dünyayı bir tülün arkasından görüyormuşum gibi.

Calder hâlâ yanımda, yorganın üzerinde yatıyor, kolu hâlâ karnımın etrafında, sanki bütün zaman boyunca oradaymış gibi, kalmasını istediğimden beri hiç kıpırdamamış gibi.

Hafifçe kıpırdanıyorum ve dayanılmaz bir acı beni paramparça etmediğinde, haplara ihtiyaç duyduğum gerçeğinden nefret etsem de, onlara sahip olduğum için minnettar oluyorum.

"Hey," diyor sessizce ve anlıyorum ki uyanıktı, muhtemelen tüm bu süre boyunca beni uyurken izlemişti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tüylü."

"İşte bunlar haplar."

Başımı çevirip ona daha yakından bakıyorum ve o kadar yakın ki, sakalını tıraş etmediği için çenesindeki hafif sakal izlerini görebiliyorum; bana baktığında gözlerinin eskisi kadar soğuk olmadığını, sanki kenarlarındaki buz eriyormuş gibi olduğunu fark edebiliyorum.

"Artık damgalandım," diyorum ve bu sözler bir şekilde önemli geliyor; sanki bunu sesli olarak kabul etmek, daha önce olmadığı bir şekilde gerçek kılıyor, kalıcı ve inkar edilemez hale getiriyor. "Sonsuza dek seninim."

"Evet."

"Farklı hissetmeli miydim? Markanın içimde temel bir şeyi değiştireceğini, farklı hissedeceğimi sanıyordum ama hiçbir şey değişmedi. Her şey aynı, sadece artık acı var."

Eli belimi biraz daha sıkıyor ve vücudundaki gerginliği, koruduğu dikkatli kontrolü hissediyorum. "Özür dilerim."

"Öyle misin?" Soruyu sorduğumda, suçlayıcı değil, gerçekten meraklı bir tonda soruyorum; çünkü kafasında neler olup bittiğini, babasının tenime yaktığı damgaya baktığında neler düşündüğünü anlamam gerekiyor. "Yoksa böyle olmak zorunda kaldığı için mi üzgünsün?"

"İkisi birden."

Loş ışıktaki uzanıyoruz, yanımda hissettiğim sıcaklık beni sakinleştiriyor, nefes alışverişinin düzenli ritmi zamanı işaretleyen bir metronom gibi. İçimde bir şeyler değişiyor, adını koymak, kabul etmek ya da çok fazla düşünmek istemediğim bir şey bu, çünkü eğer düşünürsem, neye dönüştüğümle yüzleşmek zorunda kalacağım.

Haplar her şeyi bulanıklaştırıyor, acıya rağmen vücudumu uyuşuk ve sıcak hissettiriyor, Calder'ın bana dokunduğu her yeri aşırı derecede farkında olmamı sağlıyor—elinin külotumun hemen üzerindeki çıplak tenime dokunuşu, göğsünün yanıma yaslanması, nefesinin saçlarımdan üzerinden geçmesi. Bunu istememeliydim, onu istememeliydim, ama haplar "meli" ve "istemek", "doğru" ve "yanlış",

"esaret" ve adını koymaktan korktuğum bambaşka bir şey arasındaki çizgileri bulanıklaştırıyor.

"Calder?"

"Evet?"

"Haplar her şeyi..." Bu hissi çok fazla şey itiraf etmeden açıklayacak doğru kelimeyi, bir yolu arıyorum. "Farklı."

"Ne gibi farklılıklar?"

Karnımın alt kısmında, uygunsuz ve yanlış ama inkar edilemez bir sıcaklık birikiyor, tıpkı bir yangın gibi içime yayılıyor. "Sanki doğru düzgün düşünemiyorum. Sanki bedenim senden neden korkması gerektiğini, dokunuşuna neden karşılık vermek yerine geri çekilmesi gerektiğini hatırlamıyor."

Eli karnımda, tişörtümün kenarının hemen altında duruyor ve vücudundaki gerginliği hissediyorum. "Aziz—"

"Biliyorum, haplardan kaynaklanıyor," diyorum hızla, ikimize de bir bahane, gerekirse bir çıkış yolu sunarak. "Biliyorum, yapmamalıyım... yapmamalıyız... iyileşme sürecindeyken."

Cümleyi tamamlayamıyorum çünkü eli tenimde sıcak ve bedenim, hissetmem gereken nefretle hiçbir ilgisi olmayan şekillerde tepki veriyor. Mantıkla, akılla veya kendini korumayla hiçbir ilgisi yok; her şey, aramızdaki bu çarpık şeyle ilgili ve bunu açıklayamıyorum, inkar edemiyorum veya kaçamıyorum.

"Bu kötü bir fikir. Acı çekiyorsun," diyor sesi boğuk ve gergin. "Ve uyuşturucu etkisindesin."

"Ya ben istersem?"

Bu tehlikeli ve cesur bir soru ve acaba ben de böyle birine mi dönüşüyorum diye merak ediyorum: Esir alan kişiden kendisine dokunmasını isteyen, hayatını mahveden adamdan teselli dilenen, hayatta kalmakla teslim olmak arasındaki farkı artık ayırt edemeyen birine mi?

"Daha iyisini biliyorum," diyor ama eli kıpırdamıyor, geri de çekilmiyor; tenime karşı sıcak ve sıkı bir şekilde kalıyor. "İlaçların etkisi bu."

"Belki." Ona doğru dönüp baktım, çok şey gören, çok şey bilen o buz mavisi gözlerle karşılaştım. "Ya da belki sadece teselli edilmek istiyorum."

Zihninde bir savaş sürüyor. Doğru ile yanlış arasında bir mücadele. "Seni kucaklayarak teselli edebilirim. Seninle sevişmek zorunda değilim. Yapamam. Uyuşturucu etkisindeyken, acı çekerken ve kırılıganken yapamam."

"Yapamaz mısın, yoksa yapmak istemez misin?" Başımı yana eğdim. "Bu durumda senin yüzündenyim. Yanlış olsa bile, yarın pişman olsam bile, neden bana bu bir şeyi vermeyesin?"

"Çünkü bu doğru değil."

"Bunun hiçbir yanı doğru değil." Elim göğsünü buluyor, kalbinin üzerinde duruyor ve avucumun altında kalbinin kendi çılgın ritmiyle eşleşerek attığını hissedebiliyorum. "Eğer her şeyin yoluna girmesini beklersem öleceğim ve dürüst olmak gerekirse... yoruldum. Korkmaktan yoruldum. Aramızdaki *bu* her neyse, var olmaması gereken ama yine de var olan bu çarpık, berbat şeyi hissetmiyormuş gibi yapmaktan yoruldum."

"Aziz—"

"Lütfen." Kelime nefes nefese ve çaresizce çıkıyor ağzımdan ve bunu ne kadar içten söylediğimden, buna ne kadar ihtiyacım olduğundan nefret ediyorum. "Sadece acıdan başka bir şey hissetmek istiyorum. Sadece kısa bir süreliğine. Hapların etkisi geçene ve gerçeklik geri dönene kadar, ve neye dönüştüğümle yüzleşmek zorunda kalana kadar."

Uzun bir süre sessiz kalıyor, gözlerinin ardında bir savaş yaşanıyor ve biliyorum ki hem benimle hem de kendisiyle savaşıyor, doğru olanla ikimizin de istediği arasında kalmış durumda. Sonra eli karnımdan aşağı kayıyor, neredeyse tereddütlü bir şekilde, sanki fikrimi değiştirmem, aklımlı başıma toplamam ve onu itmem için bana zaman veriyor.

Fikrimi değiştirmem.

Parmakları külotumun bel kısmını bulup içeri giriyor ve bu temastan, teninin tenime değmesinin sıcaklığından, vücudumun sanki bunu bekliyormuş gibi anında verdiği tepkiden nefesim kesiliyor.

"Bana durmamı söyleyin," diyor sesi gergin ve boğuk. "Bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyin, duracağım. Hemen şimdi uzaklaşacağım."

Ona durmasını söylemiyorum. Ona hiçbir şey söylemiyorum. Sadece daha da yaklaşıyorum ve cevabı gözlerimde görmesine, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu görmesine izin veriyorum, yapmamam gerekse bile, yanlışı olsa bile, beni güçsüz gösterse bile.

Parmakları aşağı doğru kayıyor ve acıya rağmen, her şeye rağmen, bunun olmaması gerektiğine dair tüm nedenlere rağmen, beni çoktan ıslak, ona hazır buluyor.

"Kahretsin," diye fısıldadı, kelime kaba ve pürüzlüydü. "Aziz—"

"Durma." Elim gömleğinin alt kenarına kenetleniyor, kendimi ona, bu ana bağlıyorum. "Lütfen durma."

Durmuyor. Çok şükür, durmuyor.

Parmakları yavaşça, nazıkça hareket ediyor, yaralarım dikkat ederken bana istediğimi, havadan, sudan veya bundan daha önemli olması gereken herhangi bir şeyden daha çok ihtiyacım olanı veriyor. Haplar her şeyi daha yoğun hissettiriyor, her dokunuş elektrik yüklü, her hareket içimde geçici olarak acıyı gölgede bırakan, her şeyi bastıran, sadece ellerinin üzerimdeki hissini ve karnımın alt kısmında biriken sıcaklığı hissettiren zevk dalgaları yaratıyor.

Yüzümü omzuna yaslıyorum, onun kokusunu içime çekiyorum; sedir ve deri, hepsi Calder'e ait.

Başparmağı klitorisimi buluyor, yavaş ve bilinçli bir şekilde daireler çiziyor, ustaca bir kolaylıkla baskıyı artırıyor, ta ki boynuna yaslanıp nefes nefese kalana, kalçalarım kendi kendine hareket edene, içimde bir gelgit dalgası gibi yükselen hissi, boşalmayı kovalayana kadar.

"Evet, aynen öyle. Ver bana, tatlı kızım," diye fısıldadı saçlarıma, nefesi sıcak ve cesaret vericiydi. "Bana zevkini ver."

Ve ben de öyle yapıyorum. Kendimi onun kollarında paramparça ediyorum, zevkin dalgalar halinde üzerime yayılmasına izin veriyorum; bu dalgalar her şeyi, damgayı, acıyı, neye dönüştüğümü, bu çarpık dansa ikimizin de neye dönüştüğünü geçici olarak bastırıyor. Bu birkaç an için sadece bu var, sadece elleri üzerimde, nefesi saçlarımda ve sahiplenilmek yerine istenme hissi, acımasızca değil, özenle dokunulma hissi.

Her şey bittiğinde, kemiksiz ve doymuş bir halde ona yaslanıyorum; haplar ve orgazm birleşerek her şeyi yeniden yumuşak

ve uzak hissettiriyor, beni hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceği bir kozaya sarıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, kelimeler neredeyse duyulmuyordu.

Kolunu etrafıma daha sıkı sararak beni kendine doğru çekti. "Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok."

"Bunu istedim. Bunun sadece haplar veya ağrı yüzünden olmadığını, bunu benim seçtiğimi bilmenizi istedim."

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor, bu beklenmedik ve şefkatli hareket göğsümde bir acı hissetmeme neden oluyor.

"Biraz dinlen," diyor usulca. "Uyuman gerekiyor."

Muhtemelen itiraz etmeliyim, muhtemelen az önce olanları, bunun ne anlama geldiğini ve aramızdaki şeyleri nasıl değiştirdiğini düşünmeliyim. Ama haplar beni tekrar aşağı çekiyor, o sıcak karanlığa geri sürüklüyor ve buna karşı koyamayacak kadar yorgunum, analiz edemeyecek, endişelenemeyecek veya pişman olamayacak kadar yorgunum.

Bu yüzden kendimi onun kollarında güvende, olmamam gereken bir şekilde tatmin olmuş bir halde, ama aramızda bir şeylerin değiştiğinin, artık sadece onun esiri olmadığımın dehşet verici bir şekilde farkında olarak sürüklenmeye bıraktım. Ne olduğumdan emin değilim, ama daha fazlasıyım, tehlikeli bir şey, yere düştüğümde beni yakalayacak bir güvenlik ağı olmadığını bilmeme rağmen düşmeye çok benzeyen bir şey.

Damgalama işleminden iki hafta GEÇTİ ve hâlâ her sabah şafak sökmeden önce Saint'i kontrol ediyorum. Buna ihtiyacım olduğu için değil, yarası iyi iyileşiyor. Pembe ve hassas ama artık ilk birkaç gece beni uykusuz bırakan, nefes almayı bırakabileceği veya acı içinde uyanabileceği korkusuyla yanıp tutuşturana o kızgın kırmızı değil.

Göğsünün sürekli inip kalkmasını izlemek gibi tuhaf bir ihtiyaç geliştirmiştim. Sanki bu, ailemin ona yaptıklarından, benim izin verdiğim şeylerden sağ kurtulduğunun tek kanıtıydı.

Bu sabah ev sessiz, sadece onun hafif nefes alışverişi ve rüzgarın camları nasıl titreştirdiği duyuluyor. Dışarıda, dağlar şafak öncesi gökyüzüne karşı karanlık bir şekilde yükseliyor, bu vadiye yaşanan her şeye ve yaşanacak her şeye sessiz tanıklık ediyorlar.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan sessizce kalkıyorum. Dinlenmeye ihtiyacı var, gerçeklik yeniden yüzüne çarpmadan önce, Roman'ın planladıklarından ve benim planladıklarımdan önce, çalabileceği her anlık huzura ihtiyacı var.

Bunu düşünmek bile midemde keskin ve acı verici bir burkulma yaratıyor. Dolunay birkaç gün sonra. Roman, kendi standartlarına göre sabırlı davrandı, ama sabrının da bir sınırı var. Damgalama işleminden beri zaman kazanmaya çalışıyorum, Saint'in iyileşmesini Roman'ın "tamamlama töreni" dediği şeyi ertelemek için bahane

olarak kullanıyorum. Bunu düşünmek bile içimde öfkenin yükselmesine ve beni boğmasına neden oluyor. Babamın ne beklediğini biliyorum. Aile geleneğinin ne gerektirdiğini biliyorum.

Pencerede durup ilk ışığın dağlara dokunuşunu izliyorum. Karım, sonsuza dek Piskopos'un malı olarak işaretlenmiş yatağımızda uyuyor ve birkaç gün içinde Roman, ailenin gözü önünde onu herkese açık bir şekilde sahiplenmemi bekliyor. İçinde onarılabileceğinden emin olmadığım bir şeyi kıracak son bir ihlal bu. Ondan katlanmasını isteyebileceğim şeylerin bir sınırı var, benim de tahammül edebileceğim bir sınır.

Sessizce kıyafetlerimi ve botlarımı giyiyorum. Çiftlik işleri var, çitleri kontrol etmem, hayvanları taşımam gerekiyor. Zihnim ikimizin etrafına kurduğum bu tuzaktan bir çıkış yolu bulmaya çalışırken, ellerim de bu işlerle meşgul olacak.

"Gidiyor musun?" Saint'in sesi hâlâ uykudan dolayı boğuktu.

Arkamı döndüm ve o, o derin, karanlık gözleriyle bana bakıyordu. Benim gömleklerimden birini giymişti, yakası omzundan kayacak kadar genişti ve dişlerimle işaretlemek istediğim bir ten bölgesini ortaya çıkarıyordu.

"Sadece birkaç saatliğine. Yukarıdaki otlak alanını kontrol etmem gerekiyor. Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Oturuyor, hareketleri birkaç gün öncesine göre daha akıcı; o zamanlar her vardiyada acıdan yüzünü buruşturuyordu. "Ağrı hâlâ var ama artık daha hafif. Dayanılabilir."

"Güzel." Yatağın kenarına geçip saçlarını yüzünden geriye doğru ittim. "Antibiyotikleri almaya devam et. Ben döndüğümde pansumanı değiştireceğim."

El bileğimi kavradı, parmakları tenime değdiğinde minik bir his verdi. "Bir şeyler ters gidiyor. Neler oluyor?"

Saint'in özelliği bu işte, her şeyi fark ediyor, omuzlarımdaki gerginliği, gözlerimin etrafındaki sıkıntıyı okuyor.

"Roman bu sabah beni görmek istiyor." Lafı dolandırmıyorum. Çirkin olsa bile gerçeği hak ediyor. "Törenle ilgili."

Nefesi kesildi. Parmakları bileğimi sıkıca kavradı. "Ne istediğini biliyor musun?"

"Hayır, ve bundan nefret ediyorum."

"Çok yakında, değil mi?"

"Birkaç gün daha var, ama biraz daha zaman kazanmaya çalışacağım. Daha fazla zamana ihtiyacım var."

Sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı, yüz ifadesi kontrollüydü ama yüzeyin altında korkunun dalgalandığını görebiliyordum. "Eğer yapabilirsen durduracaksın, değil mi? Demıştın ki—"

"Şu anda biraz daha zaman kazanmaya çalışıyorum," diye özellikle vurguluyorum.

"Zamanımız sınırlı, Calder." Bunu gayet sakın bir şekilde söylüyor, sanki aslında olduğundan çok daha az endişeliymiş gibi, hatta benden bile daha az endişeliymiş gibi, ama ellerindeki hafif titremeyi ve yutkunurken boğazının nasıl çalıştığını görüyorum.

Bana tamamen güvenmediğini fark ediyorum ve onu suçlayamam. Yanlış olduğunu bildiğim halde o törenin dehşetiyle yüzleşmesine izin verdim. Babamın onu işaretlemesine izin verdim. Ve bunu geri alamam.

"Şu an bunun için endişelenmeyin. Bir çözüm bulmaya çalışayım."

Eğilip dudaklarımı alnına bastırdım. "Öğlene kadar döneceğim. İçeride kal. Dinlen."

"Calder." Tam ayrılmak üzereyken elimi tuttu. "Dikkatli ol. Ne planladığını bilmiyorum ama yüzünde bir şeyler görüyorum. Bunu benimle paylaşabilirsin, biliyor musun? Ve bence neyle karşı karşıya olduğumu bilmeye hakkım var, şu ya da bu şekilde."

Keskin bir karşılık yutkundum. Her şey olduğundan beri bir sıcak bir soğuk davranıyor, şimdi de benden dikkatli olmamı mı istiyor? Hazır olmadığım halde daha fazla cevap istiyor. İç çektim ve başımı salladım.

"Tamam. Onun tarafında henüz şüphelenecek bir şey yok." Onu bu işe karıştırmaya hazır değilim ve yardımına ihtiyaç duysam bile, onu gereğinden fazla zor durumda bırakmak istemiyorum.

Yalan dilimde acı bir tat bırakıyor ama yine de söylüyorum çünkü onun duyması gereken şey bu. Çünkü gerçek daha da kötü: Roman zaten şüpheleniyor. Sadece benim bunu doğrulamamı bekliyor.

Ana eve giden yol, Bishop arazisinden geçen kıvrımlı toprak yoldan aşağıya doğru uzanıyor ve uzun sürmüyor. Sabah ışığı

dağların üzerinden süzülerek her yeri altın ve kehribar tonlarında boyuyor, araziye olduğundan daha yumuşak, her zamankinden daha hoşgörölü gösteriyor.

Roman'ın kamyoneti, Sawyer'ın SUV'si ve Kade'in çamur içinde kalmış pikabı evin yakınında park halinde. Demek ki bir aile toplantısı. Sadece törenle ilgili değil. Başka bir şey. Kardeşlerimden hiçbiri beni uyarmak için mesaj atmadı. Bu hiç iyiye işaret değil.

Arabayı park edip içeri giriyorum, botlarımın ağırlığı ahşap verandada hissediliyor. Arkamdan sineklikli kapı gürültüyle kapanıyor, yemek odasına varmadan önce geldiğimi haber veriyor; yemek odasında ise zaten sesler duyabiliyorum. Orası, botlarını boynumuza basmayı en sevdiği yer.

İçeri girdiğim anda konuşmalar kesildi. Roman masanın başında, elinde kahve fincanıyla, bir kurtun geyik sürüsüne bakışı gibi beni izliyordu. Kade ve Sawyer masanın iki yanında oturuyor, Levi ise duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Elena burada değildi—şaşırtıcı değil. Özel olarak emredilmedikçe bu aile toplantılarına asla katılmazdı.

Roman, sert bir ses tonuyla, "Geç kaldın," dedi.

Saate baktım. "Tam zamanında geldim."

"Mesajıma göre değil." Roman bardağını tahtaya sert bir şekilde vurarak bıraktı. "Yedi dedim. Saat yedi on beş."

Küçük güç oyunları onun uzmanlık alanı. Ben tuzağa düşmem, sadece bir sandalye çekip otururum. "Bu neyin nesi?"

"Dolunay töreni. Cuma günü."

"Aziz hâlâ iyileşiyor."

Roman'ın gözleri kısılıyor. "İki hafta oldu. Marka sadece bir marka. Kadınlar daha kötülerini de yaşadılar ve yine de söylendiğinde bacaklarını açtılar."

Çenemdeki kasların seğirdiğini hissediyorum. Yüz ifademi nötr tutmaya zorluyorum kendimi. "Antibiyotik kullanıyor. Ateşi var. Acele ettiğimiz için enfeksiyon kapması en son isteyeceğimiz şey."

"Acele mi ettin?" Roman, çakıl taşı gibi bir sesle güldü. "Onu haftalardır yanında tutuyorsun. Bana henüz onunla birlikte olmadığını mı söylüyorsun? Eğer öyleyse, gerçek bir Bishop erkeği olmak için gerekenlere sahip olmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Eşimle özel hayatımda neler yaptığım aile meselesi değil. Hem zaten, sevişme törende olmalı. Bunu hatırlıyorum."

"Bu ailede her şey aile işi." Roman'ın sesi, çok iyi bildiğim o tehlikeli tona iniyor. Sabrının tükendiğini gösteren o tona. "Tören Cuma günü yapılacak. Dolunayda. Bütün kardeşler orada olacak. Bu bir gelenek ve bu aileyi güçlü tutan da gelenek."

Saint'i düşünüyorum, ona karşı attığımız her şeye rağmen hayatta kalmak için ne kadar çok mücadele ettiğini düşünüyorum. Bunun onu sonunda yıkacak şey olabileceğini düşünüyorum. "Daha fazla zaman istiyorum."

"Ve bu isteği reddediyorum." Roman, masanın üzerinde heybetli bir şekilde duruyor, ellerini tahtaya dayıyor. "Gelecek Cuma. Ana ahır. Saat on. Ailenizin şahitliğinde karınızı usulüne uygun olarak sahipleneceksiniz, yoksa bu evliliğin sizin söylediğiniz gibi olmadığını düşünmeye başlayacağım."

İşte orada. Tehdit, zar zor gizlenmiş. Eğer Roman evliliğin bir aldatmaca olduğunu düşünürse, Saint'i sahiplenmek yerine korumak için evlendiğimden şüphelenirse, ikimiz de ölürüz. Bishop ailesinde ihanete müsamaha gösterilmez. Bir hafta kaldı.

"O orada olacak." Sesimi sakın tutarak, gözlerimi onun gözlerine kilitledim. "Biz de orada olacağız."

"Güzel." Roman memnun bir şekilde yerine oturdu. "Çünkü oğlum, sadakatının kime ait olduğunu merak etmeye başladım. O kızı ailemize getirdiğinden beri farklısın. Dalgınsın. Yumuşak kalplisin."

"Bende yumuşaklık diye bir şey yok." Ayağa kalktım, onunla bu odada bir saniye daha geçirmek istemiyordum. "Başka bir şey var mı, yoksa işimiz bitti mi?"

"Ben bittiğini söylediğimde biter." Roman kahvesine uzandı. "Wayne sorun çıkarıyor. Ona Saint'in öldüğünü söylediğini söylüyor. Başka ne konuda yalan söylemiş olabileceğini merak ediyormuş."

Midem kasıldı. Wayne'in eninde sonunda sorun çıkaracağını biliyordum. Yarım kalmış işler her zaman sorun olur. "Wayne'in bir piskoposu sorgulamasına ne zamandan beri izin veriliyor? Herkese onun öldüğünü söyledim. O özel biri değil. O yalanın bedelini ben ödediğim için ağzını kapalı tutmalı. Ben hallederim."

"Bunu yaptığından emin ol. Cuma gününden önce." Roman'ın gözleri soğuk, hesapçı. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Kendini bende gördüğünde çok hoşuna gidiyor. "Hiçbir dikkat dağıtıcı şeye, kasabada bizi bölen ya da daha kötüsü, zayıf düşüren hiçbir şeye izin veremeyiz."

Başımı bir kez sallayıp arkamı dönerek gitmeye hazırlanırken, arkamda dört çift gözün ağırlığını hissediyorum. Arkamı dönmüyorum. Yüzümdeki öfkeyi görme zevkini ona vermiyorum.

Kapıyı itip kamyonetime doğru yöneldi, aklında çoktan senaryolar, acil durum planları, ikimizi de bu durumdan sağ salim kurtarmanın yolları dönüyordu. Tabii ki, kaburgalarımı neredeyse kırdığı gerçeğini yeterli bir ceza olarak görmüyordu.

Kamyona doğru yolun yarısına bile varmadan arkamdan ayak sesleri duydum. Levi bana yetişmek için koşuyordu.

"Bir dakika," diye seslendi ve ben durakladım, bana ulaşmasını bekledim. Endişeli görünüyordu, kimsenin onu takip etmediğinden emin olmak için gözlerini evin etrafına doğru kaydırdı. "Konuşmamız gerekiyor."

"Burada olmaz." Başımı kamyonuma doğru çevirdim. "Kuzeydeki otlak alanına kadar beni takip edin. Zaten çitleri kontrol etmem gerekiyor."

Yirmi dakika sonra, ana evin görüş alanının dışında, arazinin kenarına park etmiş durumdayız; önümüzde uzanan çit hattı, iki dünya arasında bir sınır gibi görünüyor. Arazi aşağıdaki vadiye doğru alçalıyor, Bishop arazisi göz alabildiğince uzanıyor.

Levi, alışılmadık derecede ciddi bir ifadeyle cipine yaslandı. "Cuma gününün ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Roman'ın senden asıl ne yapmanı istediğini?"

"Biliyorum." Sesim, niyetimden daha sert çıktı.

"Ve bunu gerçekten yapacak mısın? Saint'in bunu herkesin önünde yapmasını mı sağlayacaksın?" Levi, tiksintiyle başını salladı. "Acımasız olduğunu biliyordum ama zalim olduğunu düşünmemiştim."

"Ne dediğinizin farkında değilsiniz."

"Öyle değil mi? Kimsenin görmediğini sandığında ona nasıl baktığını gördüm. Sanki o sadece bir mal değil, kıymetli bir şeymiş

gibi. Ve Şimdi Roman'ı memnun etmek için onu kurtların önüne mi atacaksın?"

"Onu hayatta tutmaya çalışıyorum." Sözlerim, niyetimden daha dürüst ve hayal kırıklığıyla dolu bir Şekilde ağzımdan ıktı. "Bunu istediğimi mi düşünüyorsun? Bunun planladığım Şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence senin için neyin daha önemli olduğuna karar vermen gerekiyor: Roman'ın onayı mı yoksa Saint'in iyiliği mi?" Levi'nin gözleri sert ve suçlayıcı. "Onun için onu feda etmeye hazır mısın? Neden? O sana hiçbir Şey yapmadı, sadece seni saldırı köpeği olarak kullandı."

"Neden umurunda kardeşim? Rodeo gecesinden beri onun hakkında bana laf ediyorsun. EndiŐelenmem gereken bir Şey mi var?" Sesimi alaltıyorum, Şu anda ne kadar kavga etmek istediğimi anlamasını sağlıyorum.

"Umursuyorum çünkü sen tam anlamıyla ona dnŐyorsun!"

Bu suçlama çok hassas bir noktaya değiniyor, tam olarak iyileŐmemiŐ yaraları yeniden deŐiyor. Onun yanına yaklaşıyorum, onu cipin kenarına doğru itiyorum. "Bu aileyi koruyorum. Bu, ailenin kendisinden korunmasını da kapsıyor."

"Sana olan tek güzel Şeyi yok ederek mi? Roman'ın başka bir kadını annemiz yapmasına izin vererek mi?" Geri adım atmıyor, gözü dönmüyor, hatta ben onu sıkıŐtırırken bile. "Senin farklı olduğunu sanıyordum. Döngüyü kırmak istediğini, sürdürmek istemediğini sanıyordum. Saint'i seviyorum. Onun bir kabuğa indirgenmesini görmek istemiyorum. Eğer onun gibi bir kadına sahip olacak kadar Şanslı olsaydım, onu güvende tutmak için yoluma çıkan herkesi öldürürdüm. Onu mutlu tutardım."

Geriye doğru bir adım atıyorum, öfkem azalıyor, geriye sadece durumumuzun soğuk gerçekliği kalıyor. "Neyin tehlikede olduğunu anlamıyorsun."

"yleyse bana açıklayın."

Neredeyse her Şeyi anlatıyorum. FBI'ı, planı, zihnimde henüz yarım yamalak olan her Şeyi neredeyse anlatıyorum. Ama riske atamam. Bu yükü ona ykleyemem. Onu suç ortağı haline getiremem.

"Yapamam."

"Yapamaz mısın, yapmak istemez misin?" Ellerini havaya kaldırdı. "Pekala. Sırlarını sakla. Ama Wayne sorun olacak. Zaten şehre geldi ve eğer fısıltılar Emma'ya ya da o cadı Allie'ye ulaşırsa, işimiz bitti demektir."

"Biliyorum. Kahretsin." Sinirimi biraz olsun atmak için çit direğine yumruk atmamak adına arkamı dönüp bir aşağı bir yukarı yürüdüm.

"Evet, Roman'ın bilmediği şey şu ki, Wayne haraçtan payını alıyor. Para Sawyer'a muhasebe için ulaşmadan önce bir kısmını kendine ayırıyor. Kimsenin bu yan işine fazla dikkat etmemesi için bir dikkat dağıtma yöntemi deniyor."

Bu dikkatimi çekti. "Bundan emin misin?"

"Geçen hafta onu Garrison'da bizzat yakaladım. Tom aylık ödemesini yaptı ama Wayne parayı toplamaya eklemekten önce yüz doları cebine attı." Levi'nin gözleri ciddi. "O bir sorun, Calder. Açıkta kalan bir uç ve daha da kötüsü, bizden çalışıyor."

Martin'le ilgilenirken onunla da ilgilenmeliydim ama zaman yoktu. Şimdi bunun bedelini ödüyorum.

"Ben hallederim." Çit hattına, henüz yapılması gereken işlere bir göz attım. "Peki ya buradaki sürü? Onlar taşınmaya hazır mı?"

Levi, konu değişikliğini kabul ederek çiftlik işlerinin alışılmış ritmine girdi. "Evet, orada otlar seyrekleşiyor. Yarın onları doğu tarlasına taşımayı düşünüyordum. Şafak vakti başlarsak yeterli işçi olur."

Birkaç dakika daha lojistik konuları hakkında konuşuyoruz, nesillerdir kanımızda olan o kolay, karşılıklı iş birliğinden bahsediyoruz. Ama sığırlar ve otlatma rotasyonları gibi sıradan detayların altında, Levi'nin sorusunun aramızda cevapsız kaldığını hissedebiliyorum.

Azizi onun için feda etmeye hazır mısınız? Neden?

Onun kabul edeceği bir cevabım yok. Kendim de tam olarak kabul ettiğim bir cevabım yok. Tek bildiğim, dolunayın yaklaştığı ve onunla birlikte bizi ya kurtaracak ya da ikimizi de yok edecek bir törenin gerçekleşeceği.

Levi cipine geri binerken duraksadı, bir ayağını basamağa koydu. "Şunu bil diye söylüyorum, anlamıyorum. Roman'ın Saint'e

yaptıklarından, damgalama olayından sonra, onun kurallarına kutsal metinlermiş gibi nasıl hala uyabiliyorsun anlamıyorum. O senden daha iyisini hak ediyor."

Ben cevap veremedim arabasıyla uzaklaştı, lastiklerinin arkasında toz bulutları yükseldi ve beni sözlerinin ağırlığıyla ve göğsümde bir şeyin kırılıyormuş gibi hissettiren bir sıkıntıyla baş başa bıraktı.

Haklı. Saint daha iyisini hak ediyor. İki dünya arasında sıkışıp kalmış, bir yandan imparatorluğu içeriden yıkmaya çalışırken diğer yandan onu destekliyormuş gibi davranan biri yerine, onu bu cehenneme sürüklemeyen birini hak ediyor.

Ama o bana bağlı kalacak. Ve gelecek olanlardan ikimizin de sağ çıkmasını sağlayacağım, bunun bedeli ruhumun son kırıntıları olsa bile.

Sonraki bir saati çit hattını onarmakla geçirdim, fiziksel çalışma kafamdaki gürültüyü susturdu. Saint'in yanına, eve döndüğümde bir karar vermiştim. Dolunay töreni yapılacak. Yarım yamalak FBI planımın işe yaraması için yapılması gerekiyor. Ama sonrasında olacaklar benim şartlarıma göre olacak, Roman'ın değil.

Umarım Saint, ona yaşatacağım şeylerden, şimdiye kadar yaptıklarımın ve ikimizi de özgürleştirmek için yapmam gerekenlerden dolayı beni affedebilir.

Bu evin DUVARLARI üzerime doğru kapanıyor.

Tavandaki her çatlağı, tahta döşemelerdeki her düğümü, öğleden sonra ışığının yatak odası duvarlarında oluşturduğu her deseni ezberledim. İki haftalık iyileşme süreci. İki hafta antibiyotik tedavisi, pansuman değişimi ve Calder'ın nazik elleriyle kalçamdaki yanığa merhem sürmesi. İki hafta boyunca her an kırılabilecek bir cam gibi muamele gördüm.

Ben cam değilim. Kırılgan değilim. Ve bu dört duvara bir saat daha bakarsam aklımı kaybedeceğim.

Ev sessizdi. Calder şafak sökmeden önce ayrıldı, Sawyer ile görüşmekten ve sormamam gereken işleri halletmekten bahsederek mırıldandı. Alnımdan öptü, dinlenmemi söyledi ve her zaman yaptığı gibi gri sabah ışığında kayboldu. Sanki geride bırakılıp korunması gereken kıymetli bir şeymişim gibi.

Artık korunmak istemiyorum. Yeniden kendim gibi hissetmek istiyorum.

Mutfak penceresinde durmuş, uzaktaki otlakların üzerinde daireler çizen bir şahini izlerken aklıma bu düşünce geldi. Bugün Cuma. Ve Cuma günleri kilise, topluluk satışını düzenliyor. Toplantı salonunda kurulan masalar, bağışlanan kıyafetler, fırınlanmış ürünler ve eski kitaplarla dolu. Kasabadan kadınlar toplanıp dedikodu yapıyor,

eşyaları ayırıp fiyatlandırıyorlar. Babam, nazik gülümsemesi ve sabırlı varlığıyla her şeyi denetliyor.

Eskiden her hafta yardım ederdim. Cuma ve cumartesi sabahlarını bağışlanan kazakları katlayarak, ev yapımı reçelleri düzenleyerek ve Bayan Garrison'ın eklem ağrılarından yakınmasını dinleyerek geçirirdim; Bayan Peterson da ona sempatiyle başını salladı. Sıkıcı, tahmin edilebilir ve harika bir şekilde normaldi.

O normal hayata dönmeyi o kadar çok istiyorum ki, bu bana acı veriyor.

Kendimi ikna edemedim, kot pantolonumu ve Calder'ın bana aldığı yumuşak kazaklardan birini giyiyorum. Hareket kalçamı biraz gıcirtıyor, bandajın altındaki yara hala hassas ama ağrı artık dayanılabilir durumda. Hafif. Sürekli. Yaşamayı öğrendiğim bir şey.

Asıl zorluk oraya ulaşmak. Calder kamyonu aldı ve arazideki diğer araçların hiçbirinin anahtarı bende yok. Yürüyebilirdim ama kasabaya kilometrelerce yol var ve kalçam o kadar zorlanmaya hazır değil.

Bu durumda geriye tek bir seçenek kalıyor.

Levi'yi ahırda buldum. Çiftliğin gayri resmi buluşma yeri olarak kullanılan küçük binada rafları yeniden düzenliyordu. İçeri girdiğimde bana baktı, yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi. Etrafa bakıp ahırları inceleyebilirdim ama gözlerimi onun yüzünden ayırmadım.

"Bakın kim kalkmış da ortalıkta dolanıyor." Elindeki bir şişeyi, belki de at şampuanını, yere bırakıp yakındaki yüksek masaya yaslandı, yüzünde o rahat gülümseme belirdi. "Calder senin yataktan kalktığını biliyor muydu?"

"Calder burada değil."

"Fark ettim." Kaşları kalktı. "Bu yüzden sordum."

"Şehre gitmek için bir araca ihtiyacım var."

Levi'nin sırtışı hafifçe soldu. "Kasaba mı? Yani, Kara Oyuk Deresi. İnsanların olduğu yer. İnsanların seni göreceği yer."

"Evet."

"Ağabeyim bu küçük gezi hakkında bilgi sahibi mi?"

"Hayır. Ve beni durdurmak için çok geç olana kadar öğrenmemesini tercih ederim."

Levi kısık bir ısıklık çaldı ve başını salladı. "Cesurmuşsun, Aziz. Bunu kabul ediyorum. Calder bunu öğrenince aklını kaybedecek. Ve

öğrenecek de. Burası Kara Oyuk Deresi. Biri seni görecektir ve bundan bahsedecek, sonra da kardeşim senin korumasından kaçmana yardım eden aramaya gelecektir."

"Hiçbir şeyden kaçmıyorum. Sadece kilise satışına gitmek istiyorum. Birkaç saatliğine. Biliyorsunuz, normal insanların yaptığı şeyleri yapmak." Son kelimelerde sesim hafifçe çatladı, niyetimden daha fazlasını ele verdim.

Levi'nin ifadesi yumuşadı ve uzun süre beni inceledi, gözlerinde bir karar belirdi. İcini çekerek anahtarlarına uzandı.

"Beni öldürteceksin, biliyor musun?"

İçimde büyük bir rahatlama hissi belirdi. "Teşekkür ederim."

"Henüz teşekkür etmeyin. Calder'ın tepkisinden ikimiz de sağ çıkarsak teşekkür edin." Ceketini alıp kapıyı işaret etti. "Hadi gelin. Fikrimi değiştirmeden önce."

Şehre doğru araba yolculuğu gerçeküstü geliyor. Bu yolculuğu son yaptığımda yeni evlenmiştim ve hayatımı kurtarmak için bir yalan uydurmaya çalışırken çok korkmuştum. Şimdi ise Levi'nin cipinin camlarından manzara akıp gidiyor, hem tanıdık hem de yabancı.

"Yani," diyor Levi sessizliği bozarak. "Kilise satışından mı bahsediyorsun? Kardeşimin öfkesini bu yüzden mi göze alıyorsun?"

"Eskiden yaptığım bir şeydi bu. Eskiden." Soluk gökyüzüne karşı koyu renkli bir şahinin başının üzerinde süzülmesini izliyorum. "Tekrar kendim gibi hissetmek istiyorum."

"Cuma sabahı için oldukça ağır bir konu."

"Son zamanlarda hayatım oldukça zor geçti."

Kısa ve içten bir kahkaha attı. "Haklısın." Direksiyon simidine parmaklarıyla vurdu. "Bak, anlıyorum. Çiftlikte kapalı kalmak pek de eğlenceli değil. Kardeşim iyi niyetli ama bazen bir çit direği kadar duygusal zekaya sahip."

"Bu tamamen adil değil."

"Onu mu savunuyorsun?" Levi bana gerçekten şaşırmış bir bakış attı. "Her şeyden sonra mı?"

Bunun cevabını bilmiyorum. Gerçek çok karmaşık, beklenmedik şefkat anlarıyla çok iç içe geçmiş durumda. Bu yüzden sadece omuz silkip şehrin görünmesini izliyorum.

Black Hollow Creek tıpkı eskisi gibi görünüyor. Sahte cepheli binalar, ana caddenin çatlak asfaltı, uzakta kavak ağaçlarının arasından parıldayan dere. Ama kiliseye yaklaştığımızda, görünmez gözlerin ağırlığını hissediyorum. Kaldırımdaki insanlar durup bakıyor. Pencerelerdeki perdeler kıpırdıyor. Bütün kasaba artık kim olduğumu biliyor. Ne olduğumu. Bir Piskopos.

Levi arabayı park ederken, "Bundan emin misin?" diye sordu.

Hayır, kesinlikle değil. Ama yine de başımı sallayıp kapıyı iterek açtım.

Toplantı salonu tam hatırladığım gibiydi. Birbirine uymayan masa örtüleriyle kaplı katlanır masalar, tasnif edilmeyi bekleyen bağış kutuları, eski kitapların kokusu ve Bayan Patterson'ın meşhur tarçınlı çörekleri. İçeri girdiğimde bir grup kadın bana baktı ve konuşma o kadar aniden kesildi ki, sanki vurulmuş gibiydi.

Hepsini tanıyorum. Yem dükkanından Bayan Garrison. Hırdavatçıdan Bayan Peterson. Fırını işleten Ellen Mackenzie. Bütün hayatım boyunca tanıdığım kadınlar, büyümemi izleyen, yanaklarımı sıkı, notlarımı soran ve babam için ne büyük bir nimet olduğumu söyleyen kadınlar.

Şimdi bana yabancıymışım gibi, hatta daha da kötüsü, bir tehditmişim gibi bakıyorlar. Fısıltılar neredeyse anında başlıyor. Ellerini kapatmış, kısık sesler.

Duydun mu? Bir piskoposla evlendiğine inanabiliyor musun? Her kelimeyi anlayamasam da, söylediklerinin genel hatlarını kavrayacak kadarını duyuyorum.

Göğsüm sıkıştı. Bu bir hataydı. Geri dönmeli, Levi'yi bulmalı, çiftliğe ve beni yargılamayan duvarların güvenliğine geri dönmeliydim. Hiç gelmemeliydim.

Kapıya doğru geri geri adım atmaya başlamıştım ki babamın sesi fısıltıların arasından duyuldu.

"Saint kitap masasında çalışabilir."

Bunu söylerken bana bakmıyor. Odanın diğer ucuna gitmiyor ya da beni kucaklamıyor. Sadece elindeki ilahi kitaplarını yere bırakıyor ve bağışlanan kitapların karton kutularda yığıldığı köşeyi belirsiz bir şekilde işaret ediyor.

"Personelimiz yetersiz," diye ekliyor, hâlâ gözlerime bakmadan. "Yardıma ihtiyacımız var."

Diğer kadınlar birbirlerine bakıştılar.

Bayan Garrison itiraz edecekmiş gibi ağzını açıyor, ama babamın duruşu onu durduruyor. Kendi yapmacık, rahatsız edici tarzıyla beni koruduğunu fark ediyorum. Burada kalmam için, onun beni burada istemesiyle hiçbir ilgisi olmayan bir sebep veriyor.

"Teşekkür ederim," diyebildim.

Başını kısa ve iş bitirici bir şekilde salladı, sonra kendi işine geri döndü.

Aramızdaki mesafe kilometrelerce uzanıyor gibi geliyor. Eve geldiğinden beri aramızda gerginlik var. Ne yazık ki, şu anda bu uçurumu nasıl kapatacağımı bilmiyorum. Ona henüz gerçeği söyleyemediğim için bunu yapamıyorum.

Her şeye rağmen kitap masasındaki yerimi alıyorum çünkü koşup herkesin, bir canavarla evlenen vaizin kızı hakkındaki iddialarının doğruluğunu kanıtlamaktan daha iyi.

Sonraki bir saat boyunca kendimi işin basit ritmine kaptırıyorum. Ciltsiz kitapları türlerine göre ayırıyorum. Eski ciltli kitapların fiyatlarını belirliyorum. Bağışlanan İncilleri ve dini kitapları düzenli sıralar halinde diziyorum. Fısıltılar bilincimin kenarlarında devam ediyor, ama onları bastırıyorum, kök salmalarına izin vermiyorum. Kahretsin, diye düşünüyorum, bu şiddetli düşünceyle kendimi şaşırtıyorum. Kiminle evlendiğimi değiştiremem.

Kalçamdaki damgayı ya da parmağımdaki yüzüğü silemem. Ama fısıltıların beni tanımlamasına izin verip vermeyeceğime karar verebilirim. Her şeye rağmen dimdik durup durmayacağıma, hiçliğe dönüşüp dönüşmeyeceğime karar verebilirim.

Eskiden olduğum kız, bu kadınların ne düşündüğünü çok önemserdi. Onların yargıları karşısında yıkılır, var olduğum için özür diler, kabul edilebilir olmak için kendimi küçültmeye çalışırdım.

O kız öldü. Ben artık yeni biriyim. Ateş ve korkuyla yoğrulmuş biri. Ve bu yeni halim kırılmayı reddediyor.

"Organizasyon konusunda her zaman bir yeteneğiniz vardı."

Babamın sesiyle irkildim. Yanımda durmuş, yazara göre düzenlediğim düzgün sıralanmış ciltsiz kitapları inceliyordu. Beni kitap

masasına doğru işaret ettiğinden beri ilk kez doğrudan benimle konuşuyordu.

"Annen de aynıydı," diye ekliyor sessizce. "Her şeyin bir yeri vardı."

"Onu özlüyorum." Kelimeler, engelleyemeden ağzımdan dökülüyor. "Özellikle son zamanlarda."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Yürüyüp gideceğini, o dikkatli mesafesini koruyacağını bekliyordum. Bunun yerine, ağır ve yorgun bir şekilde iç çekti.

"Seçimlerini anlamıyorum, Saintlyn." Sesi alçak, sadece bana yönelikti. "Bunların hiçbirini anlamıyorum ve anlayacağım günün geleceğini de yalan söylemeyeceğim, çünkü bunun asla gerçekleşeceğini sanmıyorum."

"Baba-"

"Ama sen yetişkinsin." Sözümü kesiyor, çenesi sıkılı. "Seçtiğin hayatı yaşamayı engelleyemem. Bu hayat benim senin için istediğim hayat olmasa bile."

Beklediğimden daha çok canımı yakıyor. Sesindeki o sessiz teslimiyet. Hâlâ bana doğru dürüst bakmaması.

"Seni seviyorum baba." Sesim, istediğimden daha kısık çıktı.

Eli elimi buldu ve bir kez sıktı. "Ben de seni seviyorum, sevgilim. Bu asla değişmeyecek." Duraksadı ve tekrar konuştuğunda, sakinliğinde bir çatlak vardı. "Ama zamana ihtiyacım var. Bunu sindirmek için. Kabul etmek için. Bana bu zamanı verebilir misin?"

Sesime güvenmediğim için başımı sallıyorum.

Elimi bıraktı ve geri çekildi, aramızdaki mesafe yeniden yerine oturdu. İyileşmemiştir. Hatta iyileşmeye yaklaşmamıştır bile. Ama belki de onarılamaz durumda da değildi.

Bayan Garrison bağışlanan kıyafetlerle dolu bir kutuyla yaklaşıyor ve o an sona eriyor. Ama tüm bunlara rağmen göğsümde bir sıcaklık hissi oluşuyor.

Öğleden sonra beklenenden daha hızlı geçiyor ve Ellen Mackenzie'nin kedisinin bir tepsi tarçınlı çörekleri mahvetmesiyle ilgili hikayesine gülerken buluyorum kendimi. Bayan Peterson'la bahçecilik ipuçları hakkında konuşuyorum; beni çalışırken izledikten sonra bana karşı daha sıcak davranmaya başlamış gibi görünüyor. Hatta Bayan

Garrison bile organizasyon sistemim hakkında isteksizce de olsa bir iltifat ediyor. Beni gruba tekrar kabul ettiklerini düşünecek kadar saf değilim. Fısıltılar tamamen durmadı ve bakmadığımı sandıkları anlarda yan bakışlar yakalıyorum. Ama yargı duvarında bir çatlak var. Tamamen dışlanmanın dışında bir olasılık.

Beklediğimden çok daha iyi.

Babamla birlikte boş kutuları üst üste dizmeye yardım ederken, toplantı salonunun kapısı açıldı ve odanın sıcaklığı on derece düştü.

Calder.

Geniş omuzları ve zorlukla kontrol altında tuttuğu gerginliğiyle, fırtına bulutu gibi kapı aralığını dolduruyor. Buz mavisi gözleri odayı bir, iki kez tarıyor, sonra da kalbimin hızla çarpmasına neden olan bir yoğunlukla bana kilitleniyor. Çok öfkeli. Bunu çenesinin duruşundan, omurgasının sert çizgisinden, ellerinin yanlarında yumruk haline gelmesinden anlayabiliyorum.

Arkasında, Levi "*Üzgünüm, denedim*" der gibi bir ifadeyle bekliyor.

"Gitme vakti." Calder'ın sesi sakin. Kontrollü. Tehlikeli.

Odada bulunan kadınlar yine sessizliğe bürünmüş, olup biteni zar zor gizledikleri bir hayranlıkla izliyorlardı. Babam bir adım öne çıktı, kendini biraz da kocamla benim arama yerleştirdi.

"Kalmaya hakkı var," diyor ve nazik sesinin altında bir kararlılık var. "Burası hâlâ onun kilisesi."

Calder'ın bakışları babama kaydı, aralarında karmaşık bir bakış alışverişi oldu. İki adam da bana kendi yöntemleriyle önem veriyor, ikisi de beni farklı tanımladıkları tehditlerden korumaya çalışıyor.

"Gitme vakti geldi." Calder'ın gözleri tekrar benimkine döndü. "Akşam yemeği planlarımız var."

"Buradaki işim henüz bitmedi."

"Aziz." Sadece adım, ama bir uyarı niteliği taşıyor.

Babama bakıyorum. Bu olayın tamamını izleyen kadınlara. Eskiden olduğum her şeyi, tutunmaya çalıştığım her şeyi temsil eden o toplantı salonuna.

Sonra Calder'a bakıyorum. Beni damgalayan, hapse atan, bana kıymetliymişim gibi öpücükler veren, beni kendi ailesinden koruyacağına söz veren adama. Kocam. Esir alan kişi. Kolayca tanımlanamayan her şeyim.

"Belki yarın görüşürüz baba." Elini sıkıyorum. "Cumartesi günü yapılacak satış için." Calder'ın yüzündeki o ifadeyle burada olacağımı sanmıyorum ama kendi adıma bir seçim yapıyormuş gibi hissetmek güzel.

Babamın kaşları sessiz bir soruyla yukarı kalktı: *Emin misin?*

Başımı sallıyorum çünkü öyleyim. Calder'ın kamyonunda beni bekleyen ceza ne olursa olsun, ders, tartışma veya soğuk sessizlik ne olursa olsun, buna değdi. Bu öğleden sonra buna değdi. Kendim gibi hissetmek buna değdi.

Başım dik bir şekilde Calder'e doğru yürüyorum.

Ona doğru uzanırken eli dirseğimi kavradı, sıkıydı ama acıtmıyordu. Birlikte dışarı çıktık, Levi'nin özür dileyen omuz silkmesinin, bize dik dik bakan kasaba halkının ve her şey değişmeden önce çocukluğumun her pazarını geçirdiğim kilisenin yanından geçtik.

Kamyon kaldırıma park edilmiş durumda. Calder tek kelime etmeden kapımı açıyor, içeri girmemi bekliyor, sonra sürücü tarafına geçiyor.

Kiliseden uzaklaşırken, dikiz aynasında babamı gördüm. Merdivenlerde durmuş, gidişimizi izliyordu ve bu mesafeden bile yüzündeki endişeyi görebiliyordum.

Sanırım *bunu düzelteceğim*. Ne pahasına olursa olsun.

Calder, kasabadan tamamen uzaklaşana kadar konuşmuyor; önümüzde uzanan çiftlik yolu bomboş ve tenha. Sonunda sessizliği bozduğunda ise sesi tehlikeli derecede kısık çıkıyor.

"Aklınızdan ne geçtiğini bir açıklayabilir misiniz?"

Ona doğru döndüm, o buz gibi gözlerle göz göze geldim, hiç tereddüt etmeden. "Mahkum gibi muamele görmekten bıktığımı düşünüyordum. Kim olduğumu hatırlamam gerektiğini düşünüyordum. Eğer bir gün daha o duvarlara bakarsam aklımı kaybedeceğimi düşünüyordum. Akşam yemeği planları?"

Çenesinde bir kas seğirdi. "Seni oradan çıkarmam için bir nedene ihtiyacım vardı. Şu an işler hassas. Bu, düzeltmeye vaktim olmayan sorunlara yol açabilirdi."

"Calder, bir kilise satışındaydım. Yaşlı kadınlarla birlikte bağışlanan cep kitaplarını ayıklıyordum. Başımıza gelen en tehlikeli şey, Bayan

Garrison'ın raflara yerleştirme tercihlerim hakkındaki görüşleriydi. Ve sen de planların konusunda pek açık davranmadığın için, kilisenin yeterince güvenli olduğunu düşündüm."

Direksiyonu daha sıkı kavradı. "Mesele bu değil."

"Öyleyse bunun ne anlamı var?"

Uzun bir süre sessiz kalıyor. Tekrar konuştuğunda, sesindeki öfkenin bir kısmı azalmış, yerini neredeyse korkuya benzeyen bir ses almıştı.

"Mesele şu ki, nerede olduğunu bilmezsem seni koruyamam. Bilmediğin şeyler oluyor ve bunlar çözülene kadar güvende olmana ihtiyacım var. Seni kaybedemem, Saint. Şimdi değil. Her şeyden sonra değil."

İtiraf aramızda, ham ve beklenmedik bir şekilde asılı duruyor.

"Beni kaybetmeyeceksin, ama beni hapse de atma," diye fısıldıyorum. "Yaşamama izin verecek kadar bana güven. Sadece hayatta tutmaya çalıştığın bir şeyden daha fazlası olmama izin ver."

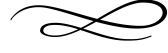
Cevap vermiyor, ama eli direksiyondan ayrılıp benimkini bulduğunda, parmakları şaşırtıcı bir nezaketle parmaklarımın arasından geçtiğinde, daha önce hiç olmadığımız kadar yakın olduğumuzu anlıyorum. Çiftlik önümüzde belirliyor ve onunla birlikte, bundan sonra ne olursa olsun, gerçeklik de ortaya çıkıyor. Ama haftalar sonra ilk kez, hücrelerine geri dönen bir mahkum gibi hissetmiyorum.

Eve dönen bir kadın gibi hissediyorum.

Ve şüphesiz içinde bulunduğum sıkıntıya, Calder'ın gözlerindeki hâlâ kaynayan öfkeye ve aramızdaki hâlâ cevapsız kalan sorulara rağmen, bu öğleden sonranın tek bir anından bile pişmanlık duyamıyorum.

Bazı şeyler sonuçlarına katlanmaya değer.

AZİZ

Kalçamdaki YARA İZİ, sanki bir şeylerin ters gittiğini biliyormuş gibi kaşınıyor.

İyileşme süreci oldukça iyi gidiyor, kızgın kırmızı yerine pembe ve hassas bir hal aldı, ama yine de farkında olmadan pantolonumun üzerinden damganın kenarlarını kaşındığımı fark ediyorum. Derime kazınmış kalıcı bir hatırlatıcı. Son zamanlarda, damgadan çok hedef tahtasına benzeyen bir şey gibi hissetmeye başladım.

Bu sabah ev sessiz. Calder gün doğuşundan beri yok, kardeşleriyle çiftlik işleriyle ilgileniyor, ne hakkında konuştuğunu ise belirsiz bırakıyor. Son zamanlarda birçok konuda gizemli davranıyor, saatlerce ortadan kayboluyor, benim duyamayacağımı düşündüğünde verandada fısıltılı konuşmalar yapıyor. Bir şeyler dönüyor ve benim karışmamı istemiyor. O gittikten beri ayaktayım.

Mutfak penceresine doğru gidip dağlara bakıyorum. Gökyüzü ağır bulutlarla kaplı, yağmur tehdidiyle dolu, bu da ruh halimle örtüşüyor. Tören yaklaşıyor. Elena'nın beni uyardığı tören. Midemi düğüm düğüm eden "tamamlanma". Umarım Roman'ın zulmünün sonunu getirecek olan tören. Ruhumun karanlık bir yanı bu düşünceden zevk alıyor ve başımı sallayıp ellerimi kavuşturuyorum. Hayır. Bu ailedeki karanlığın beni tamamen yutmasına izin vermeyeceğim. Ben ışık olacağım.

Çakıl taşları üzerinde lastiklerin çıkardığı ses, sessizliği ve duamı bölüyor. Geriliyorum, pencereden uzaklaşıyorum. Calder eve gelmeden önce mesajlaşıyor. Ve o motor onun kamyonuna benzemiyor; daha kaba, daha gürültülü. Bir anda aklıma geliyor... ev. Burayı evim olarak düşünmeye başlıyorum. Bunun midemi bulandırıp bulandırmadığını bilmiyorum.

Perdenin kenarından dikkatlice etrafa bakıyorum. Tanımadığım bir kamyon duruyor, etrafına tozlar çöküyor. Sürücü kapısı açılıyor ve bir adam iniyor. Onu daha önce görüp görmediğimi düşünmeye çalışıyorum ama hatırlayamıyorum. Calder'den daha geniş omuzlu ama daha kısa boylu, ılıman havaya rağmen koyun postundan bir palto giymiş. Kalp atışlarım hızlanıyor. Sanki her ne zaman biri buraya gelse, kötü şeyler oluyor.

Eve doğru sendelemeli yürüyüşünden anlaşıldığı kadarıyla, içki içmiş.

Geriye doğru bir adım atıyorum, zihnimde birçok düşünce dönüyor. Saklanabilirdim ama cevapsız bir ifadeye inanıp gider miydi?

Kapıya sert bir şekilde vurulması benim yerime karar vermeme sağlıyor.

"Evde kimse var mı?" Adamın sesi kaba ve boğuktu. "Piskopos? Sizinle konuşmam gerekiyor."

Derin bir nefes alıyorum. O sesi tanıyorum. Evimde geçirdiğim geceden. Her şeyin değiştiği geceden.

Kahretsin. Bu, Calder ile birlikte çalıştığı anlamına mı geliyor? Adrenalinim yükseliyor ama ister istemez ben de artık bir piskoposum. Ve burada geçirdiğim süre boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da korku göstermenin işleri daha da kötüleştirdiğidir.

Kapıyı sadece içeriye görebilecek kadar aralıyorum, vücudumu da kalkan gibi arkasına saklıyorum. Umuyorum ki... belki de aptalca bir şekilde, Piskopos adı benim için faydalı bir şekilde kullanılabilir.

"Efendim." Sesimi sakın ve hissettiğimden daha soğukkanlı tutarak konuşuyorum. "Calder burada değil."

Gözleri kısılıyor, yüz ifadesindeki değişim tüylerimi diken diken ediyor.

"Bakın, bu da papazın kızı değil mi?" Kapı çerçevesine fazla yaklaştı, viski kokusu etrafına yayılıyordu. "Şimdi de tam bir piskopos

gibi giyinmişim. Bu arada, ben Wayne."

Giriş kısmını dikkate almıyorum. "Calder yakında dönecek. Onu kamyonunuzda bekleyebilirsiniz."

Acımasız, mizah içermeyen sert bir kahkaha attı. "Bu çok tatlı. Bana ne yapacağımı söylemeye hakkın olduğunu mu sanıyorsun? Ben senden çok daha uzun zamandır buradayım, küçük hanım." Başını çevirip, verandanın ahşap yüzeyine simsiyah bir tükürük fıskırttı. *İğrenç.*

"Size söylüyorum, Calder burada değil."

"Evet, o rolü aldım." Kapiya doğru iterek, pes edip etmeyeceğimi test ediyor. Ben ise direniyorum.

"Neden buradasınız?"

Gülümsemesi tamamen dişlerden ibaret, yırtıcı bir gülümseme. "Kocanla bir işim var. Roman ona özel muamele yapıyor ve ben bundan bıktım." Tekrar verandama tütün tükürdü. "O gösterişli rodeoda beni aptal durumuna düşürdün, ben hala onun pisliklerini temizlerken seni ortalıkta dolaştırdın."

Boğazım düğümlendi. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Elbette, hatırlıyorsun. Bir cesedi ortadan kaldırmasına yardım ettim. Martin Everett. Hatırlıyor musun onu? Şimdi Calder bütün şöhreti, bütün Roman'ın güvenini topluyor, ben ise hâlâ çöpleri temizliyorum. Üstelik birdenbire benim rotalarımınla çok ilgilenmeye başladı."

Martin'in kanının verandamda bıraktığı izler zihnimde bir anda canlanıyor.

"Bu, sizinle Calder arasında bir mesele."

"Hayır, öyle değil." Wayne başını salladı. "Kocan kulağına fısıldamaya başladığından beri Roman beni gözü gibi izliyor. Ve Roman'ın güvenmediği insanlara ne olduğunu biliyorum."

"Hemen şimdi gitmelisin."

Yüzü kararıyor. "İstediğimi alana kadar olmaz."

"Bu nedir?"

"Kaldıraç." Daha sertçe bastırıyor, beni tam da ayağını kapiya sıkıştırabileceği kadar geri çekilmeye zorluyor. "Ve belki de Calder'ın bugüne kadar kendine sakladığı şeylerden küçük bir tadımlık."

Önce korku içimi kapladı, ardından soğuk ve acımasız bir öfke geldi. O gece evinden alınan kızla aynı kişi değilim artık.

"Ayağını çek," dedim alçak sesle, "yoksa seni çektiririm."

Gülüyor. "Beni zorlayacak mısın? Bu çok komik. Ne yani, sen—"

Tüm gücümle kapıyı ayağına çarptım. Acıyla inledi, tam da kapıyı kapatıp sürgüyü çekebileceğim kadar geri çekildi.

Yumruğuyla tahtaya vuruyor. "Seni kaltak! Şu kapıyı aç!"

Geri çekiliyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor. Çatlaklar devam ediyor. Kapı sonsuza kadar dayanmayacak. Bir silaha ihtiyacım var.

Gözlerim şöminenin üzerindeki av tüfeğine takıldı. Calder bu konuda hiçbir şey söylemedi ama umarım dolu ve hazır halde tutuyordur. On üç yaşındayken benzer bir şeyi nasıl kullanacağımı öğrenmiştim, bu yüzden çok farklı olmamalı. Bir sandalye kapıp yukarı çıktım. Av tüfeği ellerimde ağırdı ama ağırlığı güven vericiydi. Dolu olup olmadığını kontrol ettim. Tabii ki dolu. Calder her zaman hazırlıklıydı.

Kapıdaki vurma sesleri kesiliyor ve bir an için Wayne'in pes ettiğini düşünüyorum. Sonra mutfakta camların kırılma sesi kalbimi durduruyor—eve zorla giriyor.

Koridorda, mutfak girişini görebileceğim ama aynı zamanda siper alabileceğim bir pozisyona geçiyorum. Av tüfeği elimde garip geliyor, ama babamın o zamanki talimatlarını hatırlıyorum: dipçiği omzuma daya, parmağımı tetik koruyucusuna yasla, hedefi gövdenin ortasına nişan al.

Wayne'in botlarının kırık cam parçaları üzerinde çıkardığı çıtırtıyı duyuyorum ve sestten onun nereden geldiğini tahmin etmeye çalışıyorum.

"Gel dışarı, papazın kızı," diye sesleniyor. "Sadece konuşmak istiyorum. Belki biraz da eğleniriz."

Sessiz kalıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor. Titreyen ellerimde av tüfeği gittikçe ağırlaşıyor.

Wayne, şimdi daha da yaklaşarak, "Kocanız son zamanlarda çok kurnaz davranıyor," diye devam ediyor. "İki tarafı da oynuyor. Ama ben onun sandığından daha zekiyim. Onun gidip gelmeleriyle ilgili bazı ilginç şeyler öğrendim. Ve siz, küçük Bayan Bishop, tam da ihtiyacım olan koz olabilirsiniz."

Köşeyi döndü ve göğsüne doğrultulmuş av tüfeğini görünce donakaldı. Gözleri önce irileşti, sonra kısıldı.

"Şimdi, şimdi." Ellerini alaycı bir hareketle kaldırdı. "Bununla ne yapacaksın küçük kız? Daha önce hiç silah kullandın mı ki?"

Cevap vermiyorum, sadece silahımı daha sıkı kavrayıp sürgüyü kuruyorum. Sesi aramızda yankılanıyor. Söyleyebileceğim her şeyden çok bir tehdit gibi.

Öne doğru bir adım atıyor. "Kendine zarar vermeden önce onu yere bırak."

"Geri durun." Sesim hissettiğimden daha sakın çıkıyor.

Beni görmezden gelerek bir adım daha attı. "Beni vurmayacaksın. Sen papazın kızıydın. Toplum merkezinde yardım eden iyi kalpli Saintlyn'sin. Katil değilsin."

"Artık o kız değilim." Sözler ham ve dürüst bir şekilde ağzından dökülüyor. "Ailen bunun böyle olmasını sağladı."

"Ailem mi?" Gülüyor. "Ben piskopos değilim tatlım. Sadece onlar için çalışıyorum. Sanırım senin gibiyim. Gerçi senin konumun çok daha... yatay görünüyor."

Aniden atılarak namluyu kavradı. Geriye doğru sendeledim, parmağım tetiğe kaydı ama henüz çekmedim. Mücadele ettik, elleri silahı elimden almaya çalışıyordu. Daha güçlüydü ve av tüfeğinin elimden kaydığını hissettim.

"Ver şunu işte," diye homurdanıyor.

Mücadele sırasında sırtım duvara çarptı, kalçam alçak bir masaya değdi ve markalanmış vücudumda şiddetli bir acı hissettim. Nefesim kesildi, tutuşum gevşedi. Wayne avantajı ele geçirdi ve av tüfeğini kendine doğru çekti.

Ön kapı gürültüyle açıldı ve bir hareket karmaşası Wayne'e çarparak onu benden uzaklaştırdı. Calder. Yumruğu Wayne'in çenesine iğrenç bir çatırtıyla indi.

"Calder!" diye bağırdım, tüfeği tekrar sıkıca kavradım çünkü artık onu elimden almaya çalışmıyordu.

Bana bakmıyor, tüm dikkati Wayne'de. Calder'ın gözlerinde korkunç bir şey var, daha önce hiç görmediğim soğuk bir öfke.

"Buraya gelmemeliydin," diyor Calder, sesi ölümcül bir alçaklıkla.

Wayne kan tükürdü. "Oyunların hakkında konuşmanın zamanı geldiğini düşündüm. İkimiz de biliyoruz ki asıl sen daha yakından takip edilmeliyken, beni nasıl hırsız gibi gösterdiğin hakkında konuşmalıyız."

"Ve siz benim evime zorla girip karımı tehdit etmenin bu konuşmayı yapmanın yolu olduğunu mu sandınız?" Calder'ın sesi ölçülüydü, ama içinden yansıyan öfkeyi görebiliyordum.

"Tehditkar değildi. Sadece konuşuyorduk." Wayne'in gözleri bana kaydı. "Ta ki kafamı uçurmaya kalkışana kadar."

"Yapmalıydı." Calder öne çıkıyor. "Bana bu zahmetten kurtarırdı."

Wayne kontrolsüz bir yumrukla hamle yapıyor, Calder ise yumruğu savuşturuyor. Calder su gibi hareket ediyor, Wayne'in savurmalarından sıyrılıyor ve isabetli vuruşlar yapıyor. Wayne güçlü ve şanslı bir yumruk Calder'ın kaburgalarına isabet ediyor. Roman'ın dersi sayesinde kaburgaları hala iyileşmekte.

Kahve masasına çarparak onu paramparça ettiler. Wayne, Calder'ın boğazını kavrayıp onu duvara doğru itti. Calder'ın yüzü kızarıyor, elleri Wayne'in tutuşuna pençe gibi yapışıyordu. Birdenbire artık donakalmış değilim.

Av tüfeğini kaldırıp Wayne'in sırtına nişan aldım. "Bırakın onu."

Wayne beni fark etmiyor, sadece tutuşunu sıkılaştırıyor. Calder'ın nefes nefese kaldığını duyabiliyorum.

"Bırakın gitsin!" dedim.

Hâlâ hiçbir şey yok. Calder'ın gözleri Wayne'in omzunun üzerinden benimkilerle buluşuyor, gözlerinde umutsuz bir ifade var. Yüzü morarmaya başlıyor.

Ölmek üzere.

Bu gerçek beni derinden sarsıyor. Bir an için, eğer burada ve şimdi ölseydi, bu benim için işleri kolaylaştırır mıydı diye düşünüyorum. Benden her şeyi alan ve bir şekilde benim için her şey haline gelen bu adam, gözlerimin önünde ölüyor. Hayır. Wayne beni bıraksa bile, ki bundan şüpheliyim, Roman'dan asla kurtulamayacağım.

Silahın dip kısmını kafasına dayayarak onu Calder'dan uzaklaştırıp yana yatırıyorum, sonra da omzuma dayayıp tetiği çekiyorum. Düşünmeye, tekrar değerlendirmeye vakit bile yok.

Patlama sağır edici. Av tüfeği omzuma çarpıyor. Wayne irkilip yere yığılıyor. Sessizlik çöküyor, sadece Calder'ın duvara yaslanmış, bir eli boğazında hırıltılı nefes alışverişi duyuluyor. Barut ve kan kokusu havaya sinmiş durumda.

Donakalmış bir halde, Wayne'in bedenine bakakaldım. Yaptıklarım.

"Aziz." Calder'ın sesi kısık. "Aziz, bana bak."

Gözlerimi ondan ayırıp Calder'ın buz mavisi bakışlarıyla karşılaştım. Sanki korkmuş bir hayvanmışım gibi ellerini kaldırarak yavaşça bana doğru yaklaştı.

"Silahı ver bana, tatlım."

O nazıkçe alıp kenara koyarken direnmiyorum. Vücudum titriyor, az önce olanların gerçekliği üzerime çöküyor.

"Onu öldürdüm." Sözler ağızımdan boş bir şekilde çıkıyor. "Bir adamı öldürdüm."

"Hayatımı kurtardın." Calder beni kendine doğru çekiyor, bir kolu belime, diğer kolu da başıma sarılıyor. "Yapman gerekeni yaptın."

Yüzümü göğsüne bastırıp, sedir ağacı, deri ve ter kokusunu içime çekiyorum. Kalbinin atışı kulağıma vuruyor, hayatta olduğunun kanıtı.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

Saçlarımı nazıkçe okşadı. "Şimdi Kade'yi çağıralım. O cesetle ilgilenecek."

"Ve daha sonra?"

"Sonra şehre gideriz. Bir mazeret uydururuz. Etrafta görünür oluruz."

Şokun etkisiyle gözlerimi kırıştırdım. "Dışarı çıkmak mı istiyorsun? Bundan sonra... bundan sonra?"

"Görünür olmamız gerekiyor. Wayne kaybolduğunda buralarda bile olmadığımızı söyleyecek tanıklara ihtiyacımız var." Sesi sakın, pratik. "Bunu yapabilir misin? Kendini kontrol altında tutabilir misin?"

Wayne'in bedenine bakıyorum, sonra tekrar Calder'a, boğazında oluşan kırmızı halkaya bakıyorum.

"Evet," diyorum, içimde daha önce hiç bilmediğim bir güç bularak. "Bunu başarabilirim."

Alnını beklenmedik bir şefkatle alnıma dayadı. "İşte benim kızım."

Sahiplenme sözcükleri beni rahatsız etmeliydi, ama şu anda onlar bir can simidi. Hepimizin bu işin içinde olduğunu hatırlatıyorlar.

"Üzerimi değiştirmem gerek," diyorum, kan lekeleri olup olmadığını kontrol ederek. Nedense, hiç kan lekesi yok.

"Güzel. Kade'i arayacağım."

Duraksıyorum. "O... yapacak mı? Kardeşin... yapacak mı?"

Calder kısaca, "O halleder," diyor. "Hiçbir soru sormaz. Aile böyle yapar."

Yatak odasına gidiyorum, kapıyı kapatıyorum ve kapıya yaslanıp sadece nefes alıyorum. Bir can aldım.

İçimde bir yerlerde, eskiden olduğum kız çocuğu, Rahip James'in kızı, çığlık atıyor.

Ama daha yeni, daha zorlu bir parça, hayatta kalma mücadelesiyle şekillenen parça, Calder'ın yüzüğünü takan ve Bishop damgasını taşıyan parça, yalnızca kasvetli bir tatmin duygusu veriyor. Wayne, Calder'ı öldürürdü. Her şeyi yok ederdi. Daha da kötüsü, Calder'ı öldürmeyi başarsaydı, peşimden gelirdi ve son haftalarda öğrendiğim bir şey varsa o da hayatta kalmayı öğrenmektir.

Üzerimi hızla değiştirip sade gri bir elbise giyiyorum. Tayt ve bot da giyiyorum. Dışarı çıktığımda Calder telefon görüşmesini bitirmiş oluyor.

"Kade yolda," diyor. "O gelmeden önce buradan ayrılmış olmalıyız."

Wayne'in cesedinin etrafından dikkatlice geçiyoruz. Yanından geçerken yüzüne bakmıyorum.

Dışarıda hava daha temiz hissediliyor. Calder beni kamyonuna bindiriyor, eli kolumda gerekenden daha uzun süre kalıyor.

Arabayla uzaklaşırken içimde bir şeylerin yerleştiğini hissediyorum. Eskiden olduğum kız gerçekten gitti, kan, hayatta kalma ve imkansız seçimler yüzünden kayboldu. Bishop'ın karanlığındaki ışık olabilirim, ama Wayne gibi bir herif tarafından kesinlikle söndürülmeyeceğim.

Calder, hırdavatçı dükkanının önüne park ediyor. İçeri girerken eli belimin alt kısmına yerleşiyor. İlk defa, bu dokunuş hakkında endişelenmiyorum. Ne anlama geldiği ve ne istediğim hakkında.

"Bay Peterson sizi soruyor," diyor. "Burada, sonra yem dükkanında, fırında duracağız. Şahitlerin olduğu yerlere."

Stratejiyi anlıyorum. Bir anlatı oluşturun. Görünür olun. Evimizin oturma odasında ölü bir adam olmadığını, burada olduğumuzu kanıtlayın.

Şehirde dolaşıyoruz, hiçbir şey olmamış gibi gülümsüyor ve sohbet ediyoruz. Yalanların ne kadar kolay geldiğine, sahte kahkahamın ne kadar doğal geldiğine şaşırdım.

Kahve dükkanının önünden geçerken onu görüyorum: Her zamanki gibi dağınık bakır rengi saçlarıyla Allie, ben bakışlarımı ondan ayırmadan önce beni fark ediyor.

"Azize mi?" Kadın donakaldı, gözleri faltaşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, Azize!"

Bana doğru koşarak geldi ve beni sıkıca kucakladı.

"Neredeydin? Sana ulaşmaya çalışırken deliriyordum!"

"Çiftlikteydim," diyorum zoraki bir gülümsemeyle. "Calder'la birlikteydim. Kocamla."

Allie'nin gözleri Calder'a kaydı, yüzünde şüphe ifadesi vardı. "Evet, aceleyle yapılan düğünü duydum. En yakın arkadaşına davetiye bile göndermeye vakit bulamamışsın?"

"Çok ani oldu..." Calder'a bakıp sessizce yardım dileniyorum.

"Aile meselesi," diyor sakince. "Roman'ın emri."

Allie homurdandı. "Doğru. Roman Bishop, düğün planlama becerileriyle ünlü." Kolunu benimkine taktı. "Hadi gel, en iyi arkadaşımın kahve içmem gerek."

Calder'a tereddütle bakıyorum. Bir anlık tereddütten sonra başını sallıyor.

"Hemen geri döneceğim," diyor. "Fırında bir şeye bakmam gerekiyor."

Kahve dükkanının içinde Allie, ipuçları arayarak beni inceliyor.

"Pekala, anlat bakalım," diyor. "Neler oluyor? Bir dakika önce yoktun, bir dakika sonra da Bayan Calder Bishop oldun? Ve sakın bana yalan söyleme. Bunun hiç de güllük gülistanlık olmadığını biliyorum. Yoksa ikinci sınıftan beri arkadaş olduğumuzu mu unuttun?"

Ona gerçeği söyleyemem; Martin'i, kaçırmayı, kalçamdaki damgayı ve kesinlikle Wayne'i.

"Karmaşık."

"Karmaşık mı?" Kadın daha da yaklaşıyor. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak, Aziz. Günlerce ortadan kayboldun. Sonra yeniden ortaya çıktın ve bu kasabayı yöneten ve terörize eden ailenin en büyük oğluyla evlendin. Sanırım bunu benim için basitleştirebilirsin."

"Küçük şeyler önemli değil. Şimdi mutluyum," Bu yalanı söylerken dilimde acı bir tat kaldı. "Hepimiz hayatta değişimler yaşıyoruz. Belki de sıra bana gelmişti." Ve bu tamamen yalan değil. Zor oldu, evet, ama Calder'dan ve birlikte kurmaya başladığımız her şeyden nefret etmiyorum.

"Değişiklikler mi?" Gözleri benimkileri aradı. "Farklı görünüyorsun... Gözlerinde daha önce olmayan bir şey vardı."

"Evlilik insanları değiştirir," diyorum, ama bu sözlerin hafifliğinden eser yok.

"Stockholm sendromu da öyle." Elimden tutuyor. "Saint, eğer başın dertteyse, eğer sana zarar verdiyse, söyle bana. Annem yardımcı olabilir. Vadinin dışında bağlantıları var."

Bir an için ona her şeyi anlatmayı düşündüm. Sonra Roman'ın beni ortadan kaldırmak için ne kadar çaba sarf ettiğini düşündüm ve vazgeçtim. Vicdanıma getirebileceği rahatlık uğruna Allie'yi tehlikeye atmayacağım.

"Sorunum yok," diyorum. "Calder bana iyi davrandı. Tahmin ettiğinizden çok daha iyi."

Beni inceliyor, sonra içini çekiyor. "İyi olmasan bana söylerdin, değil mi? Söz ver bana."

"Söz veriyorum." Başka bir yalan, ama gerekli.

"Güzel. Çünkü sana zarar verirse, onu kendi ellerimle öldürürüm."

İroni gözümden kaçmadı. Keşke onun için neler yaptığımı ve onun bana neler yaptığını bilseydi. Biz hâlâ konuşurken, Allie'nin annesi Emma Porter, kaldırımında Calder'ın yanına bir anlığına geldi. Gözleri hemen bize takıldı, kısık ve yavaş bir sesle konuşurken gözlerini kısarak baktı. Calder cevap verdi ve sonra Emma, sert bakışlar ve kasılmış çeneyle onu terk etti.

"Allie," diyor sert bir şekilde. "Sana ihtiyacım var. Şimdi."

Allie gözlerini devirdi. "Anne, Saint'le sohbet ediyorum."

"Bunu görebiliyorum." Emma'nın bakışları soğuk bir şekilde bana döndü. "Bayan Bishop. Allie size yakında evleneceğini söyledi mi?"

"Ne?" Şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum ama bu oldukça zor oluyor.

Evlilik soyadımı telaffuz ediş biçimi, sanki bir hastalıkmiş gibi geliyor. Sonra da söylediklerini anlamaya çalışıyorum.

"Evleniyor musunuz?" diye sordum, Allie'yi tekrar sıkıca kucaklayarak.

Çenesini öne eğdi, yutkundu ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "En yakın arkadaşın hakkında bu kadar önemli bir şeyi bilmemek gerçekten kötü, değil mi?"

İrkilerek baktığımda Emma'nın beklentiyle bana baktığını gördüm.

"Bayan Porter," diye yanıtlıyorum tarafsız bir şekilde. "Sizi görmek güzel." Allie'nin bu sözünü sorgulamak için ona baktığımda, hafifçe başını bir kez salladı. Ben de konuyu uzatmadım.

"Öyle mi? Yeni ailenizin bu kasabaya, benim aileme yaptıklarını düşününce merak ediyorum."

Gözlerine dik dik bakıyorum, içimde bir şeylerin sertleştiğini hissediyorum. "Biz sizin düşmanınız değiliz, Bayan Porter."

Emma gülüyor. "Artık 'biz' oldunuz, değil mi? Baban bu ilişkiyi onaylıyor mu?"

"Seçimlerime saygı duyuyor."

"Eminim öyledir. Tıpkı ani evliliğinizin, Roma Piskoposunun babanızın kilisesinin ipoteğini elinde bulundurmasıyla hiçbir ilgisi olmadığına emin olduğum gibi. O ipotek, siz o yüzüğü takmaya başladığınız sıralarda aniden ödendi."

Yüzümden kan çekildi. Calder bana söylemedi. Kafamın bir köşesindeki ince bir ses, bunu benden sakladığı şeylerin listesine ekliyor.

Ben cevap veremedim Calder belirdi, yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

"Bayan Porter," diyor, aldatıcı bir sakinlikle. "Umarım karıma zorluk çıkarmıyorsunuzdur."

Emma doğruldu. "Sadece dostça bir sohbet, Calder."

"Bulduğum yerden bakınca hiç de dostça görünmüyordu."

"Zaten tam çıkıyorduk," dedim hızla ayağa kalkarak. "Allie, seni görmek güzeldi."

Dışarıda, Calder'ın çenesi sıkıydı, kasları derisinin altında kasılıyordu. "Sana ne dedi?"

"Önemli bir şey değil. Sadece kendisi olmak."

Bir an beni süzdü, sonra başını salladı. "Gezmeye devam etmeli, insanlarla konuşmalıyız."

Yürürken, izleniyormuşum hissinden kurtulamıyorum. Her çift göz bizi takip ediyor, yargılıyor, bir piskoposla evlenen vaizin kızı hakkında meraklanıyor gibi görünüyor.

Bugün yaptıklarımı bilselerdi ne düşünürlerdi acaba? Şok olurlar mıydı? Yoksa bu kasabada hayatta kalmanın bazen hiç düşünmediğiniz sınırları aşmak anlamına geldiğini anlarlar mıydı? Calder'a, boynunda oluşan morluklara, kendisini benimle olası tehditler arasına yerleştirme biçimine bakıyorum.

Beni onu izlerken yakalıyor. "Ne?"

"Hiçbir şey." Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiriyorum, birkaç hafta önce düşünülemez bir hareket. "Sadece şeylerin nasıl değiştiğini düşünüyorum."

Yüz ifadesi biraz yumuşadı. Elimi sıktı, sonra beni kasap dükkanına ve bu tehlikeli oyunda bundan sonra ne olursa olsun oraya doğru götürdü. Çünkü Black Hollow Creek'te hayatta kalmak işte böyle bir şeydi; kuralları kanla yazılmış, acıdan önce nasıl olduğunu hatırlayamayacak kadar çok acı çekmiş insanlar tarafından oynanan bir oyun.

Ve ben bu oyunu, kimsenin tahmin edemeyeceği kadar iyi oynamayı öğreniyorum.

Şehirden ayrıldıktan sonra KAMYONET ÇOK KÜÇÜK GELİYOR . Saint, sanki birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi ellerini düzgünce kucağında kavuşturmuş bir şekilde yanımda oturuyor. Şehirdeki zoraki normalliğimiz—gülümsemek, sohbet etmek ve Wayne'in kanının ellerimizde olmadığını göstermek—ikimizi de bitkin düşürüyor.

"İyi misin?" diye soruyorum, gözlerimi yoldan ayırmadan.

"İyiyim." Bana bakmıyor, sadece pencereden Black Hollow Creek'in geçen binalarına bakıyor. "Sadece biraz hava almam gerekiyor..."

Sözünü bitirmiyor ama anlıyorum. Yalan ve sahtekarlıkla dolu olmayan bir hava. Bakır ve demir tadı olmayan bir hava. O zaman bir karar veriyorum; bu karar, onu hayatıma aldığım günden beri yaptığım en akıllıca ya da en aptalca hamle olabilir.

"Billings'e gitmem gerekiyor. Bugün." Bunu sanki az önce aklıma gelmiş gibi, gayet rahat bir şekilde söylüyorum. "Geceyi orada geçirebiliriz."

Bu onun dikkatini çekiyor. Yüzünde şüphe ifadesiyle bana dönüyor. "Billings mi? Neden?"

"Halletmem gereken işler var." Yalan, olması gerekenden daha kolay geliyor. Gerçek şu ki, Roman'ın gözetiminden uzakta FBI irtibat

kişimle görüşmem gerekiyor. Nikah töreninden önce detayları kesinleştirmem lazım. Ne yazık ki, henüz bunların hiçbirini bilemez. "Ailenin orada bir dairesi var. Özel. Güvenli."

"Benim de seninle gelmemi mi istiyorsun?" Ses tonunda bir şüphe vardı.

"Seni yalnız bırakmaktansa..." Cümlemi tamamlayamadım. Wayne'i öldürdükten sonra. Bütün kasabaya yalan söyledikten sonra. Emma Porter sana sanki kıyafetlerinin altındaki damgayı görebiliyormuş gibi baktıktan sonra.

"Ne zaman yola çıkacağız?"

"Şimdi." Saate baktım. "Öğle vakti civarında orada olabiliriz."

"Peki ya Roman?"

"Missoula'da." Zamanlama mükemmel, bu imkansız durumda nadir görülen bir şans eseri. "Gittiğimizi bile anlamayacak."

Uzun bir süre sessiz kaldı, seçeneklerini tarttı, hayatın ona öğrettiği gibi riskleri hesapladı. Sonra bir kez başını salladı, kararını verdi. "Tamam."

"Tamam aşkım?"

"Evet." İfadesinde bir değişiklik oluyor, ihtiyatın yerini kararlılık alıyor. "Buna ihtiyacım var, Calder. Bugünden sonra... her şeyden sonra. Black Hollow Creek'in ötesinde bir dünya olduğunu hatırlamam gerekiyor."

Bunu ondan daha iyi anlıyorum.

"Calder mı?" Sesi şimdi tereddütlü. "Bu—bu iyi bir şey mi? Billings'e gitmemiz?"

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Bu seyahati FBI ile görüşmek ve ikimizin de ölümüne yol açabilecek bir planı sonuçlandırmak için kullanmam iyi bir şey mi?

Onu korumak için gerçeklerden uzak tutmam iyi bir şey mi?

"Evet," diyorum sonunda, çünkü duyması gereken şey bu. "Bu iyi bir şey."

Yalanın tadı dilimde kül gibi kaldı.

Saint, yolculuğun büyük bir bölümünde yanımda uyuyor, başı cama yaslanmış, nefesi camı buğulandırıyor. Dağlar yeşil ve gri tonlarında akıp gidiyor ve kendimi yoldan çok ona bakarken buluyorum. Uyurken daha genç görünüyor, yüzündeki endişe çizgileri

silinmiş ve onun gerçekten ne kadar genç olduğunu, ondan ne kadar çok şey aldığımı bir kez daha hatırlıyorum.

Billings'in eteklerine vardığımızda kıpırdanıyor, eski tuğla binaları ve yeni gökdelenlerin karışımıyla şehir önümüzde yükseliyor. Gözleri, denizde fırtına gibi mavi, aralanıyor ve benimkilerle buluşuyor. Yolculuk sadece birkaç saat sürüyor.

"Neredeyse geldik," diyorum ona.

Doğrulup oturdu, uykudan dağılmış saçlarını eliyle düzeltti. "Beklediğimden daha büyük."

"Billings'e hiç gitmedin mi?"

Başını salladı. "Black Hollow Creek'ten neredeyse hiç ayrılmadım. Babam beni bir keresinde kilise konferansı için Helena'ya götürdü, hepsi bu."

Bu itiraf göğsümde bir burkulma yarattı. Onun ne kadar korunaklı bir hayat yaşadığının, onu içine sürüklediğim hayata ne kadar hazırlıksız olduğunun bir başka hatırlatıcısı oldu.

Bishop'ın dairesi, nehrin yakınında, yenilenmiş bir depoda yer alıyor; Sawyer'ın yıllar önce iş çıkarlarımız Black Hollow Creek'in ötesine genişlediğinde seçtiği endüstriyel şıklıkta bir yer. Güvenli yeraltı otoparkına girip motoru kapatıyorum.

"Evim, güzel evim. En azından bu gece için."

Saint beni özel asansöre kadar takip ediyor, ben de şifreyi giriyorum ve kapılar sessizce açılıyor.

Daire, hatırladığım gibiydi; tuğla duvarlar, cilalı beton zeminler ve siyah-gri tonlarında şık mobilyalar. Yerden tavana uzanan pencereler nehre bakıyor ve mekanı doğal ışıkla dolduruyor.

"Bu..." Saint, etrafına bakındıkça gözleri faltaşı gibi açıldı. "Beklediğim şey bu değildi."

"Ne bekliyordunuz? Sığır kafatasları ve damgalama demirleri mi?" Şaka tutmuyor ve kendi kötü kelime seçimimden dolayı yüzümü buruşturuyorum. Damgalama hâlâ çok ham, çok taze.

"Sanırım daha az modern bir şey." Pencereye doğru ilerleyip manzaraya bakıyor. "Çok güzel."

"Bugünlük senin," dedim kendi çantamı bırakırken. "Öğleden sonra bir toplantım var. İşle ilgili. Sen burada kal, rahatla, daireyi keşfet. Ben geri döneceğim."

Omuzları hafifçe gerildi. "Beni burada yalnız mı bırakıyorsun?"

"Güvende olacaksın. Kimse burada olduğumuzu bilmiyor." Ona dokunmayacak kadar, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedecek kadar yaklaştım. "Binanın güvenliği var. Asansör için şifre gerekiyor. Buzdolabında yiyecek, raflarda kitaplar, televizyon, ne istersen var."

Bana doğru döndü, gözleri benimkileri aradı. "Bu toplantının amacı ne, Calder?"

Karım, kendi iyiliği için fazla zeki. "Sadece iş," diye tekrarlıyorum. "Çiftlik için tedarik sözleşmeleri."

"Yalan söylüyorsun." Bunu öfke duymadan, sadece basit bir gerçeği ifade ederek söylüyor. "Ama sanırım artık buna alışmış olmalıyım."

Sözler, olması gerekenden daha çok acı verdi. "Kısa süre sonra döneceğim. Akşam yemeğine çıkabiliriz. Güzel bir yere."

Duş alıp hızla üzerimi değiştirdim, toplantıma kalan zamanın hızla azaldığının farkındaydım. Çıktığımda, Saint deri koltukta kıvrılmış, kucağında Sawyer'ın kitaplarından birini açmış oturuyordu.

"Dikkatli ol." Bu sözler onu da benim kadar şaşırtmış gibi görünüyor.

Beklenmedik bu endişeye nasıl yanıt vereceğimi bilemeden başımı salladım. Sonra kapıyı arkamdan kilitleyerek dışarı çıktım ve kurtuluşumuz ya da felaketimiz olabilecek kadınla buluşmaya gittim.

Ajan Reese, apartmandan üç blok ötedeki bir kahve dükkanının arka masalarından birinde oturuyor; koyu renk saçları kısa ve dağınık, büyük güneş gözlüklerinin ardındaki ifadesi okunamaz durumda. Yanına yaklaştığımda ayağa kalkmıyor, sadece karşısındaki boş sandalyeyi işaret ediyor.

"Buraya kadar geldiğiniz için teşekkürler," diyor ben otururken.

"Elbette, ama bunu hızlıca halletmemiz gerekiyor. Karım bekliyor."

Gözlüğünü çıkararak hiçbir şeyi kaçırmayan keskin bakışlarını ortaya koyuyor. "Onu da yanınızda mı getirdiniz?"

Onun bana sorular sorması canımı sıkıyor, yıllarca süren piskoposluk sadakati resmen içime işlemişti. "Evet."

"Bu işleri karmaşıktırıyor."

"Nasıl yani? Hiçbir şey bilmiyor ve yine dairesinde." Kafenin gürültüsü konuşmamızı bastıracak kadar yüksek olsa da sesimi alçak

tutuyorum. "Onu bir süreliğine çiftlikten uzaklaştırmam gerekiyordu. Çok şey yaşadı."

"Törenin önümüzdeki Cuma akşamı, dolunayda yapılması planlanıyor."

"Evet," diye dişlerimi sıkarak cevap verdim.

"Ahırın çevresine gözetim sistemleri kuruyoruz. Sesli ve görüntülü kayıtlar olacak. Mülk sınırlarına ekipler yerleştireceğiz. Çok sayıda çalışanımız olduğu için dikkatli ve yavaş hareket etmemiz gerekiyor."

"Ben işaret vermeden kimse içeri giremez, değil mi? Anlaşmamız buydu."

Reese'in ağzı sıkılaştı. "Kabul etmiştim, değil mi? Sana çok güveniyoruz, Calder."

"Ve hayatımı sizin ellerinize bırakıyorum. Karımın hayatını." Bu kelime hâlâ dilimde garip geliyor.

"Bu iş bittikten sonra ne olacak?"

"İşbirliğiniz karşılığında size dokunulmazlık tanındı. Daha önce görüşüldüğü gibi."

"Peki ya Aziz?"

Reese'in gözleri hafifçe yumuşadı. "O bir kurban, Calder. Suçlu değil. Roman gözaltına alındıktan sonra istediği yere gitmekte özgür olacak."

Bu düşünce, olması gerekenden daha ağır geliyor. Aziz, *özgür*. Benden, piskopos isminden, onu içine sürüklediğim her şeyden uzaklaşabiliyor. Onu güvende ve karanlığımdan uzak tutmak ne kadar istesem de, gitmesine izin veremem. Vermeyeceğim. Güvende olduğunda ve ortalık sakinleştğinde, kalması için ona bir sebep vermem gerekecek. Her şeye rağmen beni seçmesi için.

Ajanla ayrı ayrı çıktık, o benden önce, ben de birkaç dakika sonra ayrıldım. Daireye döndüğümde Saint sobanın başında, cennet gibi kokan bir şeyi karıştırıyordu. Tayt ve benim tişörtlerimden birini giymişti, bal rengi saçları ensesinde dağınık bir topuz yapmıştı.

"Yemek mi pişirdin?" Şaşırmış bir şekilde anahtarlarımı tezgâhın üzerine bıraktım.

Omuzunun üzerinden bir bakış attı. "Dolapta makarna ve sos buldum. Öyle çok özel bir şey değil."

"Bunu yapmak zorunda değildin."

Omuz silkerek tencereye geri döndü. "İstedim işte. Buranın her köşesini keşfettikten sonra sıkıldım."

Onun arkasına geçip, şampuanının çiçeksi kokusunu alabileceğim kadar yaklaştım. "Peki, ne düşündün?"

"Daireden mi bahsediyorsun?" Sosu düşünceli bir şekilde karıştırıyor. "Güzel. Kişisel olmayan ama güzel. Aile fotoğrafları yok. Kişisel dokunuşlar yok. Tıpkı Black Hollow Creek'teki eviniz gibi." Duraksıyor. "Sanırım bizim evimiz."

Bu düzeltme beni hazırlıksız yakaladı. "Hâlâ akşam yemeğine çıkmak istiyor musun? Bunu yarına bırakabiliriz."

Başını salladı. "Zaten başladım. Ayrıca, belki de sadece... içeride kalıp konuşabiliriz diye düşündüm."

"Konuşmak mı?" Bu kelime, niyetimden daha şüpheli bir tonda çıktı ağzımdan.

Elinde tahta kaşıkla, ciddi mavi gözleriyle arkasını döndü. "Evet, Calder. Konuş. Normal insanlar gibi. Tehdit, şiddet veya ikimizin de sadece kontrolle ilgiliymiş gibi davrandığımız seks olmadan."

Bu doğrudanlık beni şaşırtıyor. "Ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?"

"Her şey. Her şey. İkimizin de seçmediği ama ikimizin de katlanmak zorunda kaldığı bu hayatı yaşıyoruz." Kaşığıyla işaret ediyor. "Masayı kur. Makarna neredeyse pişti."

Küçük yemek masasında oturuyoruz, akşam karanlığı çökerken şehrin ışıkları parlıyor. Makarna sade ama lezzetli, sosu ise sarımsak ve otlarla zenginleştirilmiş.

Birkaç dakika sessizce yemek yedikten sonra Saint, "Annen hakkında hiç konuşmuyorsun," diyor. "Elena'dan bahsediyorum."

Soru hiç beklemediğim bir anda, hazırlıksız yakalandım. "Ne diyebilirim ki? O, Roman'ın karısı."

"O senin *annen*. Seni dokuz ay karnında taşıdı. Seni büyüttü." Saint çatalıyla makarnayı çeviriyor. "Ama o evde sanki bir hayaletmiş gibi."

Zaman kazanmak için bir yudum su içiyorum. "Annem çoktan hayata veda etti. Onu suçlayamam aslında. Roman'la yaşamak herkesi mahvederdi."

Soruyu düşünüyorum ve çatalı tekrar elime alırken birden donup kalıyorum. Annem de tüm bunların içinde benim kadar, hepimiz gibi, bir kurban. Onun hayata veda etmesi benim için Saint'i koruma biçimim. Roman'ın en sevdiği kum torbası olmasının bir sebebi var.

"Bu seni yıkmadı. Kardeşlerini de yıkmadı."

Sözleri beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Biz farklıyız." Bardağımı dikkatlice yere bıraktım. "Biz kurban olmak için değil, silah olmak için yetiştirildik."

Uzun bir süre sessiz kalıyor, çatalı tabağının yanında bırakıyor. "Ne beklemem gerektiğini söyler misiniz? Lütfen? Hayal etmektense bilmeyi tercih ederim."

Ne hakkında konuştuğunu sormama gerek yok ve en azından ona bu kadarını borçluyum. Gelecek olanlarla ilgili gerçeği. Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor, yıllarca süren Piskopos sadakati ve sır saklama alışkanlığının ardında sıkışıp kalıyor. Kardeşlerimin en büyüğü olduğum için bunu bizzat hiç görmedim, ama babam bana gençken bir gelin bulduğumda neler olacağını anlatmıştı.

"Bana söylemediğin bir şey var," diye ısrar ediyor. "Çok önemli bir şey."

Ayağa kalktım ve tabaklarımızı topladım. "Normal şeylerden bahsetmek istiyordunuz. Bu normal değil."

"Hayatımızda hiçbir şey normal değil, Calder." Beni mutfağa kadar takip ediyor. "Ama bir şeyler oluyor. Törenlerin ve Roman'ın kontrolünün ötesinde bir şeyler. Bakmadığımı sandığın anlarda yüzünde gördüm. Verandada fısıldayarak yaptığın telefon görüşmelerini duydum."

Tabakları lavaboya gerekenden fazla güç uygulayarak yerleştirdim. "Düşür şunu, Aziz!"

"Wayne ile ilgili mi? Benim yaptıklarımla ilgili mi?" Sesi alçalıyor. "Benim yüzümden mi başın belada?"

"Hayır." Ona doğru döndüm. "Wayne, çoktan halletmem gereken bir açık uçu. Sen de yapman gerekeni yaptın."

"Öyleyse nedir bu? Bana neyi söylemiyorsunuz?"

Sesindeki çaresizlik içimde bir şeyleri parçalıyor. Gerçeği hak ediyor. Ama ona söylemek her şeyi riske atıyor.

"Yapamam." Sözcükler, niyet ettiğimden daha sert çıktı. "Henüz değil."

"Peki, ne zaman?" Gözlerindeki daha koyu mavi benekleri görebileceğim kadar yaklaştı. "Törenden sonra mı? Sonrasında ne olursa olsun? Ne zaman?"

"Güvenli olduğunda." Ellerimle yüzünü kavradım. "Kimsenin sana zarar veremeyeceğinden emin olduğumda. Ben bile."

Yüzümü inceliyor. "Bana bir şey söz ver."

"Herhangi bir şey."

"Bana söz ver ki, bu sır her ne olursa olsun, ne planlıyorsan planla, senin ölümünü izlemekle sonuçlanmayacak."

Korkusunun bu kadar belirgin olması beni hazırlıksız yakaladı. "Aziz—"

"Bana söz ver, Calder." Elleri bileklerimi kavrayıp beni kendine bağladı. "Çünkü her şeyden sonra, Wayne'den sonra, markadan sonra seni kaybedersem, ne olacağımı bilmiyorum."

İtirafımız aramızda asılı duruyor, nadiren kendimize izin verdiğimiz kadar ham ve dürüst.

"Söz veriyorum." Bu sözler, hiç edemediğimiz evlilik yeminlerinden bile daha ağır bir yemin gibi geliyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Yalan olup olmadığını bilmiyorum.

Rahatlaması gözle görülürdü, omuzları hafifçe düşmüştü. Sonra parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarını benimkine bastırdı; öyle nazik bir öpücüktü ki içimde bir şeyleri kırdı.

Geri çekildiğinde gözlerinde yeni bir kararlılık belirliyor. "Yarın beni alışverişe götür."

"Ne?"

"Alışveriş. Billings'te. Geri dönmeden önce." Dudaklarında küçük, kararlı bir kıvrımla gülümsedi. "Eğer bir piskopos eşi olacaksam, ona göre giyinmeliyim."

Ani değişiklik beni şaşırttı. "Alışverişe gitmek ister misin?"

"Evet." Geri adım atıyor. "Normalmişiz gibi davranabileceğimiz bir gün istiyorum. Kimsenin adımızı bilmediği bir sokakta yürümek istiyorum. Kanı, kiri veya hayatta kalmayı hatırlatmayan kıyafetler denemek istiyorum." Derin bir nefes alıyor. "Bundan sonra ne olursa olsun, bir günlüğüne tutsak yerine karın gibi hissetmek istiyorum."

Hayır demeliyim. Ona sabah ilk iş olarak Black Hollow Creek'e döneceğimizi söylemeliyim.

Bunun yerine, başımı sallıyorum. "Pekala. Alışverişe gidiyorum."

Ertesi gün, sabahı Billings'in lüks alışveriş bölgesinde geçirdik. Saint yanımdan ayrılmadı, etrafındaki lüksü hayranlıkla izledi.

Vitrinin önünden geçerken, "Bir fiyat etiketinde bu kadar çok sıfır hiç görmemiştim," diye mırıldandı.

"Piskoposun parası," diye hatırlatıyorum ona. "İstediğin kadar harca."

Bana yan gözle baktı. "Bu tehlikeli görünüyor."

"Bir kerecik de olsa tehlikeli yaşa."

"Sanırım seninle evlenmek tehlike kotamı doldurdu." Ama bunu söylerken gülümsüyor, sesinde nadiren duyduğum alaycı bir tını var.

Onu zevkli vitrinlere sahip bir butiğe yönlendiriyorum. Satış görevlisi hemen yaklaşıyor ve çok geçmeden Saint, kucağında bir sürü elbiseyle bir deneme kabinine alınıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Vücut hatlarını saran koyu kırmızı bir elbiseyle ortaya çıkıyor, elbisenin rengi gözlerini gece yarısı gibi gösteriyor.

Yavaşça bakıyorum, bakışlarımdaki takdiri görmesini sağlıyorum. "Mükemmel."

Yanakları kızardı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum." Ayağa kalkıp yaklaştım. "Al bunu. Ve istediğin başka her şeyi de."

Öğle yemeği vakti geldiğinde Saint, birkaç poşet taşıyor ve hemen giymekte ısrar ettiği yeni bir çift botu ayağında taşıyordu. Nehir manzaralı bir kafede oturup daha önce hiç konuşmadığımız şeylerden bahsettik: en sevdiğimiz renkler, müzik, kitaplar ve yemekler. Onunla normal bir sohbet etmek garip bir şekilde samimi hissettiriyordu.

Yalanlar ve yarı doğrularla çevrili olsak bile, birbirimize karşı hiç bu kadar dürüst olmamıştık.

Son mağazadan çıkarken saate baktım ve tüm günü sadece... birlikte geçirdiğimizi fark ettim. Hiçbir tehdit yoktu. Hiçbir şiddet yoktu. Hiçbir umutsuz hayatta kalma hesaplaması yoktu.

Sadece bir adam ve karısı, alışveriş yapıyorlar, sohbet ediyorlar ve aynı mekânda var oluyorlar.

"Geri dönmeliyiz," diyorum ona. "Hava kararmadan yola koyulmalıyız."

Başını salladı, ama gözlerindeki hayal kırıklığı parıltısını yakaladım. "Elbette."

Yaya geçidinde, karşı kaldırımda tanıdık bir yüz görüyorum; Ajan Reese, vitrinlere bakıyormuş gibi yaparken bir yandan da bizi gözlemliyor. Bana karşılık vermiyor ama mesaj açık: izleniyoruz. Eğer bu buradan defolup gitmek için yeterli bir sebep değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Black Hollow Creek'e dönüş yolculuğu sessiz geçti, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmıştık. Yaklaştıkça dağlar daha da büyüyor, Bishop topraklarının sınırını belirleyen karanlık nöbetçiler gibi duruyorlardı. Gerçekliğimizin sınırını.

Saint pencereden dışarı bakıyor, şehrin arkamızda kayboluşunu izliyor. "Sence farklı olur muydu? Başka bir şekilde bir araya gelseydik?"

Bu soru, daha önceki düşüncelerimi o kadar yakından yansıtıyor ki beni şaşırtıyor. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Eğer Martin'in öldürülmesine tanık olmasaydım. Eğer beni kaçırmasaydın. Eğer sadece... The Rusty Nail'de ya da şehirde bir araya gelseydik. Sence aramızdaki ilişki farklı olur muydu?"

Düşünüyorum da, Roman'ın oğlu olmadığım, onun vaizin kızı olmadığı ve aramızda kan bağının ve görevin engel teşkil etmediği bir dünyayı hayal etmeye çalışıyorum.

"Belki." Bu cevap yetersiz, ama elimdeki tek cevap bu. "Ama biz yapmadık."

"Hayır," diye onayladı sessizce. "Yapmadık."

Black Hollow Creek'e varmadan önceki son tepeyi aştığımızda telefonum titredi. Ekranda Roman'ın adı belirdi. Kabul et tuşuna bastım ve araba kullanırken alışkanlık gereği hoparlöre aldım.

"Neredesin sen?" Roman'ın sesi kamyonu doldurdu, sert ve buyurgan bir tonda.

"Doğu sınırını kontrol ediyorum," diye yalan söylüyorum ustaca. "Ne oluyor?"

"Burada olduğunuzdan ve hazır olduğunuzdan emin olun. Yarın akşam küçük bir aile yemeği yememiz gerekiyor. Uygun şekilde giyinin."

Damarlarımda kan donuyor. "Neden?"

Roman homurdanarak, "Çünkü sana orada olmanı söyledim, Calder. O küçük karını da getir." dedi.

Saint'e şöyle bir baktım ve yüzünün renginin solduğunu, koltuğu sıkıca tuttuğu parmak boğumlarının bembeyaz olduğunu gördüm.

"Orada olacağız," diye zar zor söyleyebiliyorum sesim, boğazımı kemiren paniğe rağmen. "Hem Saint hem de ben."

"Güzel." Roman başka bir şey söylemeden telefonu kapatır.

Kamyonadaki sessizlik insanı içine çekiyor.

"Calder—" Saint'in sesi ismimde titriyor.

"Biliyorum." Konsolun üzerinden uzanıp soğuk elini avucuma aldım. "Biliyorum."

Ama söylemediğim, söyleyemediğim şey şu ki, planım henüz hazır değil. FBI hazır değil. Her şey yarın için değil, cuma için ayarlanmıştı.

Ve eğer biliyorsa— *eğer biliyorsa* —her şey başıma bela olacak. Önümüzde uzanan yol, bizi Kara Oyuk Deresi'ne, Roman'a, her şeyi açığa çıkarmadan onu koruyamayacağım bir duruma geri götürüyor.

O anda, etrafımızda hapishane duvarları gibi yükselen dağlar ve elimde titreyen Saint'in eliyle, zamanımın tükendiğini anladım.

Şimdi aramızdaki yoğun sessizlikte **BOĞULABİLİRİZ** .

Ön camdan önümüzdeki kıvrılan yola bakıyorum, her saniye çiftliğe daha da yaklaşıyoruz. Alışveriş poşetleri, başka bir hayatta seçtiğim kıyafetlerle dolu, aramızdaki arka koltukta bir bariyer gibi duruyor. Bu sabah sanki başka birinin başına gelmiş gibi geliyor. Elbiseler deneyebilen, öğle yemeğinde gülebilen ve geleceği varmış gibi davranabilen başka bir kızın başına gelmiş gibi.

O kız artık yok.

Calder şimdi iki eliyle direksiyonu sıkıca kavramış, çenesi kasılmış, gözleri yola dikilmiş bir şekilde araba kullanıyor. İkimiz de gerginiz, duygularımız doruk noktasında.

Bir şeyler söylemeliyim. Sorular sormalıyım. Cevaplar istemeliyim. Ama boğazım çok sıkışmış, göğsüm çok boş hissediyor. Ne söyleyebilirim ki? Ne yapabiliriz? Hala neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Şimdi gerçekten bu törene katlanmak zorunda mı kalacağım?

Calder buna izin verecek mi? Ve akşam yemeğiyle ilgili neden bu kadar tehditkar bir tonda konuştu?

Bu düşünce göğsümde bir taş gibi duruyor. Ağır. Soğuk. İnkâr edilemez.

Alnımı yolcu camının soğukluğuna dayadım ve ağaçların hızla geçip gitmesini izledim. Çam ve kavak ağaçları. Kayalar ve gökyüzü. Bütün hayatım boyunca tanıdığım aynı manzara, birdenbire yabancılaştı.

"Aziz." Sesi sessizliği bozuyor, boğuk ve alçak.

Cevap vermiyorum. Kimıldama. Sadece kararan ormana bakmaya devam et.

"Beni dinlemeni istiyorum."

"Neden?" Kelime ifadesiz, cansız bir şekilde çıkıyor ağzından. "Böylece bana her şeyin yolunda olacağını söyleyebiliyorsun? Bir planın olduğunu, gerçi ne olduğunu bilmeme bile gerek yok?"

Ellerinin direksiyonu daha sıkı kavradığını, eklemlerinin bembeyaz kesildiğini görüyorum.

"Bu farklı. Sana bana güvenmeni söylemiştim."

"Nasıl?" Şimdi ona dönüp bakıyorum, öfke sonunda uyuşukluğu kırıp geçiyor. "Bu nasıl farklı, Calder? Yarın gece, ailenin bana yaşattığı diğer kabuslardan ne açıdan farklı olabilir ki? Ne olacağını hiç bilmiyorum? Akşam yemeği masasında benimle birlikte olmanı mı isteyecek?"

Hemen cevap vermiyor. Sadece araba sürmeye devam ediyor, çenesindeki kas çalışıyor. Sonunda konuştuğunda ise sesi özenle kontrol edilmiş. Fazla kontrollü.

"Sorunları düzeltmek için çalışıyorum. Bunu size söylemiştim."

"Üzerinde çalışıyoruz." Gülüyorum ve bu kendi kulağıma bile acı geliyor. "Harika. Gerçekten iç rahatlatıcı. Sen üzerinde çalışırken Roman beni tüm ailenin önünde teşhir etmeyi ve beni çiftleştirilen bir hayvan gibi becermenin izlemeyi planlıyor."

Sözlerim ağzımda kül gibi kaldı ama onları geri almıyorum. Geri alamam. Çünkü doğrular.

"Bunun bu noktaya gelmesine izin vermeyeceğim."

"Bunun bu kadar ileri gitmesine izin vermeyeceksin." Sözlerini yavaşça, sanki yabancı bir dili anlamaya çalışıyormuş gibi tekrarlıyorum. "Bu ne demek? Beni tekrar kaçırarak mısın? Beni kulübeye geri götürüp Roman bizi bulup ikimizi de öldürene kadar saklayacak mısın?"

"HAYIR."

"Peki sonra *ne olacak ?*" Sesim yükseliyor, histeri yavaş yavaş içime işliyor. Mantıksız olduğunu ve bana defalarca bunun olmasına izin vermeyeceğini söylediğini bilmeme rağmen, hâlâ dehşete kapılmış ve korku içinde boğulmuş durumdayım. "Plan ne Calder? Çünkü benim oturduğum yerden bakınca, beni yarın hayatımın en kötü gecesine hazırlanmam için eve götürüyorsun gibi görünüyor. Akşam yemeğinde. Sanki ana yemeğin öncesindeki meze gibiyim."

Ana yoldan ayrılıp daha küçük bir patikaya giriyor. Kamyonu küçük bir açıklıkta durdurmadan önce yüz metre daha ilerliyor. Motoru kapatıyor.

Yoğun ve bunaltıcı bir sessizlik yeniden çöker.

"Çık dışarı," diyor sessizce.

"Ne?"

"Kamyondan in, Saint."

Bir an için, beni burada bırakacağını, arabayla uzaklaşıp beni kasabaya yürüyerek geri göndereceğini düşündüm. İçimden bir ses neredeyse bunu yapmasını umuyordu. En azından o zaman özgür olurum, dağlarda donarak ölmek anlamına gelse bile.

Ama yine de iniyorum, yeni botlarım donmuş çimenlerde çtırdayarak kamyonun önünden geçip onun durduğu yere doğru ilerliyorum. Güneş tamamen batmış, yıldızlar kararan gökyüzünü delmeye başlıyor. Burası çok güzel. Huzurlu.

Nefret ettim.

"Söylemen gerekeni söyle," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Bana yarını nasıl katlanılabilir hale getireceğini anlat. Nasıl nazik olacağını. Nasıl düşündüğüm kadar kötü olmayacağını. Hadi anlat bakalım."

Uzun bir süre bana baktı ve kamyonun farlarının ışığında gözleri kış buzunun rengindeydi. Soğuk, berrak ve güzel.

"Eğer bunu durdurmaya niyetiniz yoksa," diye devam ediyorum, sesim titreyerek, "eğer gerçekten bunu yapacaksanız, belki de bırakıp gitmesine izin vermeliyim. Direnmeyi bırakmalıyım. Herkes için işleri kolaylaştırmalıyım."

"Hayır." Kelime keskin bir şekilde, kesin olarak ağzımızdan çıkıyor.

"Hayır mı? Hepsi bu mu? Elinizde sadece bu mu var?"

"Sadece hareketleri tekrarlamanız gerekiyor," diyor yavaşça, sanki her kelimeyi özenle seçiyormuş gibi. "Sanki her şeyi gerçekten yapacaktıysınız gibi."

Gözlerimi ona diktim. "Yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Rol yapmanı istiyorum."

"Rol yap." Bu kelime ağzımda yanlış geliyor. İsteddiği şey için çok basit. "Ailenizin önünde tecavüze uğramayı sorun etmiyormuş gibi davran. Yerini bilen iyi bir piskopos eşiymiş gibi davran. Bunu mu istiyorsun?"

"Hayatta kalmanı istiyorum." Sesi alçalıyor, şimdi daha da acil bir tonda. "Bana güvenmeni istiyorum."

"Sana güveneyim." Tekrar gülüyorum, sesim bir yerlerde çatlıyor. "Beni kaçıran adama güveneyim. Beni zorla evlendiren adama. Babası beni damgalarken yanımda duran adama. Beni kendi halka açık tecavüzüm için hazırlamak üzere eve götüren adama—" Tecavüz kelimesinde duruyorum. Sonra devam ediyorum. "Ona mı güvenmemi istiyorsun?" Aptalca olduğunu biliyorum, ama korku beni öfkeliyor ve... bilmiyorum, sanırım, gerçekten aşık olduğum adam olduğuna dair güvenceye ihtiyacım var.

Ben kime *aşık oldum* ? Aman Tanrım.

Daha da yaklaşıyor, vücudundaki her bir çizgideki gerginliği görebiliyorum. "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Zaten bazı şeylerin başıma gelmesine izin verdin."

"Biliyorum." Bu itiraf sert bir şekilde, sanki ona bir şeye mal olmuş gibi ağzından çıkıyor. "Yaptıklarımı ya da olmasına izin verdiklerimi inkar etmiyorum. Ama yarın gece buna son vereceğim."

"Neyi sonlandıracağız?"

"Hepsi." İçini çekti, omuzları ağır ağır çöktü. "Bir FBI ajanıyla, Özel Ajan Reese ile temas halindeyim. Roman'ı yakalamak için töreni kullanacaktık. Bu artık mümkün değil, bu yüzden işleri nasıl ayarlayacağımı bulmam gerekecek."

Sözler ilk başta anlamsız geliyor. Duyuyorum onları, ama beynimden suyun camdan akıp gitmesi gibi kayıp gidiyorlar. FBI ajanı. Örtün. Roman'ı yakalayın.

"Ne?"

"Ahırın her yerine ses ve görüntü kayıtları yerleştirilecekti," diye devam ediyor, sesi alçak ve telaşlı. "FBI her şeyi dinleyecekti. Roman'ı suçlarını kayda alacak şekilde tuzağa düşüreceğim. Onu tutuklamak için kullanabilecekleri her şeyi kullanacağım. Onu alt edeceğim. En azından plan buydu... ama şimdi..."

Bir adım geri attım, sonra bir adım daha, ta ki kamyonun yan tarafına çarpana kadar. Metal, ceketimin içinden bile soğuktu.

"FBI ile işbirliği yapıyorsunuz."

"Evet."

"Ne kadar süreliğine?"

"Birkaç hafta oldu. Markalama işleminden beri." Sanki bana dokunmamaya çalışıyormuş gibi ellerini ceplerine soktu. "Sana söyleyemedim çünkü kimsenin öğrenme riskini göze alamadım. Kimseye söyleyeceğini düşünmedim. Sadece ne kadar çok insan bilirse, risk o kadar artar. Seni daha fazla tehlikeye atmak istemedim."

Zihnim karmakarışık, bu bilgiyi bildiğimi sandığım her şeyle bağdaştırmaya çalışıyorum. Calder, itaatkâr en büyük oğul. Calder, Roman'ın infazcısı. Calder, emirleri yerine getiren ve babasını asla sorgulamayan kişi.

Calder, kendi ailesini çökertmek için FBI ile işbirliği yapıyor.

"Düşündüm ki," diye başlıyorum, sonra duruyorum. Tekrar deniyorum. "Belki de beni tekrar kaçıracaktın. Kaçıp ortadan kaybolacaktık."

Başını salladı ve ifadesi yumuşadı, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Kaçamam, Aziz. Ben bir Piskoposuyum. Burası Piskoposlar diyarı. Burası ait olduğum yer."

"Ama Roman—"

"Çok ileri gitti." Kelimeler sert bir şekilde, kesin bir biçimde ağzından dökülüyor. "Her zaman çok ileri gitti, ama bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Artık asla. Kardeşlerimin neye dönüştüğünden korkuyorum. Benim neye dönüştüğümünden. Bunun bir sonu olmalı."

Aşağı doğru kayarak basamağa oturuyorum, bacaklarım birden beni taşıyamıyor. "Yarın akşam, ama törensiz mi?"

“Zaman çizelgesini umursamıyorum. Yarın gece bu iş bitecek. Reese ile konuşup ne yapabileceğimizi anlayacağım.” Önümde çömeldi, buz mavisi gözleri benimkilerle aynı hizadaydı. “Onu konuşturacağım. İtiraf ettireceğim. FBI devreye girecek ve her şey bitecek. Şimdilik, yeni zaman çizelgesine göre her şeyi yeniden düzenlemem gerekiyor.”

“Ya işe yaramazsa?” Soru kısık sesle, korkmuş bir şekilde çıkıyor.

“İşe yarayacak.”

“Ama eğer öyle olmazsa—”

“Olacak.” Uzandı ve büyük eliyle yüzümü kavradı. “Onun sana dokunmasına izin vermeyeceğim. Hiçbirinin sana ulaşmasına veya seni incitmesine izin vermeyeceğim. Bana güvenmek zorundasın.”

Güven. İşte o kelime yine. Bana güvenmemem için her türlü sebebi veren, benden her şeyi alan ve daha fazlasını isteyen bu adam, sürekli güven istiyor. Ona güvenmemeliyim ama güveniyorum ve bunu itiraf etmek canımı acıtıyor çünkü teslim olmaktan, her şeyimi kaybettikten veya teslim ettikten sonra ona bu son parçayı vermekten çok korkuyorum. Ama şimdi ona bakıyorum, çakılların arasında çömelmiş, eli nazıkçe yüzümde ve gözlerinde umutsuzlukla, bir şey fark ediyorum. Güven istemiyor. Ona yalvarıyor.

“Rol yapmanı istiyorum,” diyor tekrar, bu sefer daha sakın bir sesle. “Rol yapıyormuş gibi davran. Korkmuş gibi yap. Kızgın gibi yap. Ama Roman'ın şüphelenmesine yol açacak kadar direnme. Ben işaret verene kadar sadece rol yapmaya devam et.”

“Hangi sinyal?”

“Gördüğünde anlayacaksın.” Başparmağı elmacık kemiğime öyle nazıkçe dokundu ki göğsüm acıdı. “Bunu yapabilir misin? Bana güvenebilir misin?”

Aramızda bu soru havada asılı kaldı.

Başka ne seçeneğim var ki? Zaten bir seçeneğim var. Sadece bunu bilmesi gerekiyor.

“Tamam,” diye fısıldadım. “Tamam.”

Derin bir nefes verdi, omuzlarındaki gerginlik azaldı. Ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte kaldırdı.

“Eve gitmeliyiz. Hava soğuyor.”

Ev. Bu kelime hâlâ garip geliyor. Ama başımı sallayıp kamyonete geri biniyorum ve yolun geri kalanını sessizce gidiyoruz. Şimdi farklı bir sessizlik bu. Sırlar, planlar ve gelecek olanların ağırlığıyla dolu bir sessizlik.

Arabayla yaklaştığımızda ev karanlıktı, gölgeler verandaya doğru uzanıyordu. Calder alışveriş poşetlerimi içeri taşıdı ve ben de onu takip ettim, birdenbire bitkin düşmüştüm. Tükenmişim.

Çantaları odamızdaki yatağın üzerine koydu, sonra bana döndü. "Dinlenmelisin. Yarın zor olacak."

"Zor." Bu kelime yetersiz kalıyor. Yarın hayatımın en zor günü olacak ve o bunu sanki zor bir sınav ya da uzun bir iş vardiyasıymış gibi zor diye nitelendiriyor.

Ama tartışacak halim yok. Başımı sallayıp onun gidişini izlemekten, kapıyı arkasından hafif bir tık sesiyle kapatmasından başka bir şey yapacak halim yok.

Yatak odasında yalnız başıma duruyorum, yeni kıyafetlerle dolu çantalara bakıyorum. Bu sabah denediğim kırmızı elbise. Mağazadan çıkarken giydiğim botlar. Artık başkasına aitmiş gibi gelen şeyler.

Valizlerimi yerleştirmeliyim. Duş almalıyım. Şehirde bir gün geçirdikten sonra eve gelen insanların normalde yaptığı şeylerden herhangi birini yapmalıyım.

Bunun yerine, yatağın kenarına çöküp duvara bakıyorum.

FBI. Örtü. Sinyal. Güven.

Kelimeler zihnimde bir dua gibi dönüp duruyor, sanki onları yeterince tekrarlarsam anlam kazanmaya başlayacaklarmış gibi. Ama anlam kazanmıyorlar. Bunların hiçbirisi mantıklı değil.

Calder, Roman'ı alt etmek için FBI ile birlikte çalışıyor. Yarın gece babasının suçlarını itiraf etmesini sağlayacak. FBI harekete geçecek. Her şey bitecek.

Ve ona güvenmem gerekiyor.

Gözlerimi yıldızlar görene kadar avuçlarımı gözlerime bastırıyorum.

Kapı tekrar açılıyor. Başımı kaldırmıyorum, sadece odanın içinde yankılanan ayak seslerini dinliyorum. Yanıma oturduğunda yatağın hafifçe çöktüğünü hissediyorum.

"Aziz."

"Ben iyiyim."

"İyi değilsin."

Ellerimi indirip ona doğru döndüm. "Ne dememi istiyorsun? Çok korktuğumu mu? Bunu yapıp yapamayacağımı bilmediğimi mi? Bir plan olduğunu bilmeme rağmen hâlâ çok korktuğumu mu?"

"Evet." Elime uzandı ve parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. "Bütün bunları söyle."

"Çok korkuyorum," diye fısıldıyorum. "Ve sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum. Güvenmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum." Bu tamamen doğru değil. Ona zaten güvendim, güvenmeye devam ediyorum, o halde biraz daha güvenmek ne fark eder ki?

"Biliyorum."

Uzun bir süre öylece oturuyoruz, ellerimiz kenetlenmiş, nefeslerimiz senkronize olmuş durumda. Sonra aramızdaki havada bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Söylemediğimiz her şeyin, başından beri etrafında dolanıp durduğumuz her şeyin ağırlığını hissediyorum.

Aniden ayağa kalktım, elimi onun elinden çektim. Ceketimi, ardından altındaki kazağı çıkardım. Yeni kot pantolonumu. Botlarımı.

"Ne yapıyorsun?" Sesi boğuk ve gergin.

"Eğer bunu yapacaksak," diyorum ona bakmadan, tişörtümü çıkarıp sadece sütyen ve iç çamaşırla dururken, "eğer yarın gece rol yapacaksam, o zaman tutunabileceğim güzel bir şeye ihtiyacım var. Gerçek bir şeye."

Şimdi ona doğru dönüyorum, karşısında neredeyse çıplak durmanın verdiği savunmasızlığa rağmen çenemi yukarı kaldırıyorum.

"Seni istiyorum." Kelimeler sakın ve emin bir şekilde ağızımdan dökülüyor. "Sen de beni istiyorsun. Bu sefer aramızdaki öfkeyi istemiyorum. Korkuyu istemiyorum. Bunu seçmek istiyorum. Seni seçmek istiyorum. Ve bunu sarhoş ya da uyuşturucu etkisinde olduğum için yapmıyorum."

Kollarımı ona doğru açıyorum.

Bir an için kıpırdamıyor. Sanki hiç beklemediği bir şey, çok kıymetli bir şey görüyormuş gibi bana bakıyor.

Sonra ayağa kalktı, aramızdaki mesafeyi üç adımda kapattı. Elleri yüzümü kavradı, başparmakları elmacık kemiklerime dokunurken kış

gökyüzü mavisi gözleriyle bana baktı.

"Emin misin?"

Başımı salladım. "Eminim."

Sonra beni öpüyor ve bu, daha önce paylaştığımız tüm öpücüklerden farklı. Daha yumuşak. Daha yavaş. Sanki ağzımın şeklini, tadımı ezberlemeye çalışıyor. Sanki bu, daha önce olan her şeyden daha önemliymiş gibi.

Ona tüm varlığımla karşılık veriyorum. Tüm korkumla, öfkemle ve umutsuz umudumla. Babamın evinden beni aldığı andan beri bastırmaya çalıştığım tüm duygularla.

Beni kolayca kaldırıp yatağa taşıyor. Annemin yaptığı yorganın üzerine yatırıyor, eski hayatımdan hâlâ sahip olduğum tek parça bu. Sonra, hâlâ tamamen giyinik halde, vücuduyla beni örtüyor, ağırlığını bacaklarımla arasına yerleştiriyor.

Pantolonunun üzerinden onu hissedebiliyorum, sert ve hazır. Onun sıcaklığını, sağlam gücünü hissedebiliyorum. Kollarının üzerine yaslanıp, yüzünde ham ve savunmasız bir ifadeyle bana bakıyor.

"Yarın," diyor sessizce, "ne olursa olsun, şunu hatırla. Beni seçtiğini, bunu birlikte *seçtiğimizi* hatırla."

Elimle uzanıp çenesinin çizgisini parmaklarımla takip ettim. "Unutmayacağım."

Tekrar beni öpmek için eğiliyor ve kontrolünün kırıldığını hissediyorum. Nazik tavrının altında yatan çaresizliği hissediyorum. Bunu benim kadar, belki de daha çok istiyor.

BU ÖPÜCÜK İÇİMDE BİR ŞEYLERİ AÇIĞA ÇIKARIYOR .

Haftalardır sürdürdüğüm o dikkatli kontrol değil. Onu uzakta tutarken aynı zamanda yakınımda tutmak için inşa ettiğim duvarlar da değil. Daha derin bir şey. O kadar uzun zamandır kilitli kalmış ki varlığını unutmuştum.

Dudakları benimkilerin altında yumuşak, aynı anda hem teslim olmuş hem de talepkar. Elleri göğsümden yukarı kayarak omuzlarımı kavradı, beni kendine daha da yaklaştırdı ve dokunuşundaki çaresizliği hissettim. Benimkine benzer bir ihtiyaç.

Onu çok uzun zamandır, tamamen kendime ait olarak istiyordum. Babasının evinin önünde, on sekiz yaşındayken tüm o masum arzuyla bana kendini attığı o geceden beri. Onu kanlar içinde ve kırık dökük halde kamyonuma taşıdığım günden beri. O ahırda, meydan okurcasına, dehşete kapılmış ve gördüğüm her şeyden daha güzel durduğu günden beri.

Ama ben onun sadece bazı yönlerini gördüm. Korkusunu. Öfkesini. İstemeden gelen cinsel uyarılmasını. O mutfak tezgahında, ona hak ettiğinden çok ihtiyacım olanı aldığım da yaşadığı sarhoş çaresizliği. Asla tamamını. Asla bunu değil—ayıkken beni seçmesini, açık gözlerle ve ne istediğinin tam bilinciyle beni seçmesini.

Ellerim yüzünü kavrarken öpüşümü derinleştiriyorum, tatlılığıyla karışmış umutsuzluk ve cesareti tadıyorum. Boğazından kısık bir ses çıkarıyor, kısmen inilti, kısmen homurtu, ve bu ses beni derinden etkiliyor. Vücudu benimkine karşı sıcak, benim sert olduğum yerde yumuşak ve ince pamuklu sütyeni ve külotu, sağladıkları bariyer nedeniyle sanki yokmuş gibi geliyor.

Vücudunun her kıvrımını hissedebiliyorum. Göğüslerinin göğsüme bastırılmış dolgunluğunu. Bacaklarının arasından yayılan sıcaklığı. Kalbinin kaburgalarına nasıl hızlı çarptığını, teninden bile hissedebiliyorum.

Nefes almak için öpüşmeyi kısa bir süreliğine kesiyorum. "Azizim."

"Konuşma." Gözleri karanlık, gözbebekleri ihtiyaç ve güvenle genişlemiş. "Düşünmek istemiyorum. Korkmak istemiyorum. Sadece iyi bir şey hissetmek istiyorum. Gerçek bir şey."

Sesindeki dürüstlük beni altüst ediyor.

Onu yatağa doğru bastırıp, vücudumu onunla örtüyorum. Ağırlığım bacaklarının arasına çöküyor ve o, bu temastan, kot pantolonumun içinden sert ve hazır halimi tam kasıklarına bastırmasından dolayı nefesi kesiliyor. İnce pamuklu külotunun üzerinden bile ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum.

Ellerim yanlarından yukarı doğru kayıyor, başparmaklarım kaburgalarının kenarlarını takip ediyor. Seni inanılmaz derecede yumuşak, tıpkı kıymetli bir şey gibi.

"Durmayacağım." Sesim sert ve sahiplenici çıkıyor. "Sahip olduğun bu arzuyu alıp, bana yalvarana kadar keskinleştireceğim. Kafanda sadece adım kalana kadar."

"Seni şimdiden istiyorum." Elleri, ihtiyacının yoğunluğuyla gömleğimin düğmeleriyle oynuyor.

Bileklerini yakalayıp tek elimle başının üstünde sabitledim. Bu pozisyon sırtını kamburlaştırıp göğüslerini bana doğru itti. "Beni istiyorsun. Ama seni bana muhtaç hale getireceğim. Arada fark var."

Nefesi kesiliyor ve gözleri benimkileri arıyor. Olacakları kabullendiği anı görüyorum. Seçimini yapıyor.

Bileklerini bıraktım ve topuklarımın üzerine oturarak tişörtümü tek hareketle çıkardım. Gözleri göğsümdeki ve kaburgalarımındaki yara izlerini takip etti. Babamın derslerinden kalma eski izlerdi bunlar.

"Bunlar ondan, değil mi?" Sesi yumuşak. "Roman'dan."

"Evet."

Parmakları kaburgalarımıdaki özellikle acı veren bir yara izini okşuyor. Dokunuşu nazık, sanki kırılmış bir şeyi iyileştirmeye çalışıyor gibi. "Sana zarar verdi."

"Beni ben yapan O." Yıllardır kendime verdiğim otomatik cevap bu.

"Sana zarar verdi," diyor tekrar, sert bir şekilde. Avucu, sıcak ve nazık bir şekilde yara izine değiyor. "Ve sen hayatta kaldın. Seni g     kılan bu. O değil. Sen."

Onun s    leri g      de bir kırılmaya neden oldu. Babamın eylemlerini kendi g      den ayırması, kendime bakış a ımı temelden değiştirdi.

Bunu incelemeye vaktim yok. Özellikle de altımda sadece beyaz pamuklu i   amaşırıyla uzanmışken.

Parmaklarımı s    ninin askılarına geçirip yavaşça omuzlarından aşağı doğru çekiyorum. Titriyor, t    leri diken diken oluyor. S     basit, d     beyaz pamuklu ve onu savunmasız g    teriyor.

"Kaldır," diye emrediyorum.

Hiç teredd     etmeden itaat etti, sırtını kamburlaştırdı. Parmaklarım tokasını bulup açtı. S     d    t     ve ben de onu bir kenara attım.

G      leri m        . K       ve dik. Meme uçları sivri ve koyu pembe renkte. Onu incelerken nefes alışverişi değişiyor, g     daha hızlı inip kalkıyor.

"Calder." Adımı dudaklarından d    rken umutsuzluk hissediyor.

G      lerini avu larımdan içine alıp ağırlıklarını yokluyorum. Sıcak, yumuşak ve ellerimde m          . Başparmaklarımla meme uçlarına dokunuyorum ve o da bu temasa karşılık veriyor.

"     duyarlısın," diye mırıldanıyorum, bir meme ucunu hafif    imdikleyerek. Acıtacak kadar sert değil, ama hissetmesini sağlayacak kadar sıkı. "Her dokunuşa tepki veriyorsun."

Başımı eğip bir meme ucunu ağzıma alıp sert     emmeye başladım.          attı, elleri saçlarımdan kenetledi. Dişlerim ve dilimle onu tahrik ettim, nefesini kesecek kadar sert     ısırdım, sonra acısını

dindirdim. Teninin tadı baş döndürücüydü, çok temiz ve tatlıydı, hafif bir tuz tadı da vardı.

Sırtı geriye doğru kıvrılıyor, göğsünün daha büyük bir kısmını ağzıma doğru itiyor. Daha sert emiyorum, meme ucunun dilime daha da sertleştiğini hissediyorum. Dişlerim hassas ete sürtünüyor ve o titriyor.

Diğer göğsüne geçtiğimde, nefes nefese kalmış, kalçaları çoktan sürtünme arayışındaydı. Rahatlama için can atarak uyluğuma sürtündüğünü hissedebiliyordum. Pamuklu külotu bacağıma değdiğinde ıslaktı, sırılsıklamdı.

"Lütfen," diye hıçkırarak söylüyor. "Calder, lütfen..."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Doğrulup parmaklarımı külotunun bel kısmına geçirdim. "Ama bunun için yalvarman gerekecek."

"Şimdiden yalvarıyorum."

"Bu yalvarmak değil." Külotunu yavaşça aşağı kaydırıyorum, onu açığa çıkarırken yüzüne bakıyorum. Pamuklu kumaş ıslak, ıslaklığıyla kararmış. "Bu sadece rica etmek. Seni çaresiz görmek istiyorum."

Külotunu çekip kenara atıyorum. Şimdi altımda tamamen çıplak. Annesinin yaptığı yorganın üzerinde, bacakları hafifçe aralık, savunmasız ve güven dolu bir şekilde uzanıyor.

Daha önce ona dokundum. Parmaklarımla orgazm olmasını sağladım. Sarhoş ve korkmuşken mutfak tezgahında onunla seviştim. Ama bu farklı. Bu, onun beni seçmesi. Bunu seçmesi.

Onu görünce çok etkilendim. Tahrikten dolayı teni pembeleşmişti, yanaklarından boğazına, oradan da göğsüne doğru yayılmıştı. Bacaklarının arası pembe ve şişmişti, parıldıyordu. Her şeyi görebiliyordum. Daha önce hiç ayıkken böyle görünmemişti. Daha önce hiç kendi isteğiyle bu kadar savunmasız olmamıştı.

"Bacaklarını daha da aç." Bu emir sert bir şekilde veriliyor.

İtaat ediyor, hassas olan dövme bölgesine zarar vermemek için bacaklarını dikkatlice aralıyor.

"O kadar güzelsin ki, sana bakmak bile canımı yakıyor," diyorum sertçe, ellerim iç bacaklarında yukarı doğru ilerlerken. Kasları dokunuşumun altında titriyor. "Ve sen benimsin. Söyle bunu."

"Seninim." Sesi titriyor.

"Tekrar."

"Seninim, Calder."

Kot pantolonumu ve boxer'ımı çıkarıyorum. Beni tamamen sertleşmiş halde görünce gözleri kocaman açılıyor. Penisimin kalın ve ağır olduğunu görüyor. Daha önce görmüş, içinde hissetmişti ama bu sefer gözlerinde korku yok. Sadece arzu var.

Bacaklarının arasına yerleştim ve ellerimle uyluklarını daha da açtım. "Ne istediğini söyle bana."

"Siz." Kalçasını yukarı doğru salladı. "Hepiniz."

"Daha detaylı anlat." Elim bacaklarının arasına kaydı, parmaklarım ıslaklığında gezindi. Sırılsıklam olmuştu. "Bana tam olarak ne yapmamı istediğini söyle."

Yanakları daha da kızardı ama bakışlarımı kesmedi. "İçimde olmanı istiyorum. Benimle sevişmeni istiyorum. Beni kendine ait kılmanı istiyorum."

"Önce yalvarmanı sağlayacağım." Bir parmağımı içine kaydırđım, hemen etrafımda sıkılaştığını hissettim. Çok sıkı. Çok mükemmel. İç duvarları parmağımı kavradı, sıcak ve kaygan. "Seni öyle çaresiz bırakacağım ki doğru düzgün düşünemeyeceksin."

Yavaşça parmağımı hareket ettirip yüzüne bakıyorum. Ağzı şaşkınlıkla açılıyor, gözleri seğiriyor.

Bir parmağımı daha ekleyip onu daha çok çalıştırıyor, geriyorum. Başparmağım klitorisini bulup sert bir baskıyla çevreliyor.

"Aman Tanrım." Baş yastığa geri düştü. "Calder, lütfen."

"Lütfen, ne?" Parmaklarımı kıvrıp, tüm vücudunun irkilmesine neden olan noktayı buluyorum. "Söyle."

"Lütfen benimle seviş." Sözler çaresizce ağzından dökölüyor. "Sana ihtiyacım var. Lütfen, Calder, lütfen."

"İşte böyle daha iyi." Onu daha sert, daha hızlı çalıştırıyorum, vücudunun daha da gerildiğini hissediyorum. Parmaklarım içeri ve dışarı pompalıyor, ıslak sesler müstehcen. Her itişte başparmağım klitorisine sürtünüyor. "Ama önce parmaklarımın üzerinde boşalacaksın. Benim için dağıldığında ne kadar sıkılaştığını hissetmek istiyorum."

Titriyor, uylukları sallanıyor. "Yapamam... Bu çok fazla..."

“Yapabilirsin.” Eğilip boynunu ısırdım, işaretledim. “Gel bakalım, Azizim. Bana ait olduğunu göster.”

Basıncı artırıyorum, başparmağımı klitorisine sertçe bastırırken parmaklarım içeride kıvrılıyor ve o mükemmel noktaya tekrar tekrar vuruyorum.

“Calder, ben... aman Tanrım, ben...”

“Bırak beni.” Emir kesindir. “Gel. Şimdi.”

O paramparça oluyor.

Orgazmı tüm vücudunu sarsıyor ve adımı haykırıyor. İç duvarları parmaklarımı o kadar sıkıca kavırıyor ki neredeyse acıtıyor, nabız gibi atıyor ve kasılıyor. Sırtı yataktan kalkıyor, tüm vücudu geriliyor. Parmaklarımla nazikçe ama durmadan, her titremeyi ortaya çıkararak onu bu süreçten geçiriyorum.

Sonunda yatağa yığıldığında gözleri bulanıktı. Duyguların yoğunluğu karşısında gözlerinin köşelerinden yaşlar süzülüyordu.

“Bu suydı...”

“Bu, gelecek olanların yanında hiçbir şeydi.” Parmaklarımı geri çekip kendimi onun girişine yerleştirdim. Penisimin ucu ıslak sıcaklığına bastırdı. “Benim için hazır mısın?”

Başını salladı.

Bu sefer yavaşlamama gerek yok. Artık bakire değil, acıdan korkmuyor. Tek bir yumuşak hamleyle içeri giriyorum, kendimi sonuna kadar gömüyorum.

Nefesi kesildi, bedeni beni kolayca kabul etti. Kan yoktu. Acı gözyaşları yoktu. Sadece etrafımda gerinirken duyduğu zevk vardı.

“Kahretsin.” Kelime boğuk bir şekilde ağızından çıktı. O kadar sıkı, o kadar ateşli, o kadar mükemmel ki etrafımda.

Bir an için hareketsiz kalıyorum, onun alışmasını bekliyorum. Sonra hareket etmeye başlıyorum. Nazikçe değil. Yavaşça da değil. Ona tam olarak ikimizin de ihtiyacı olanı veriyorum.

Her güçlü hareketle kalçalarım onunkilere çarpıyor. Yatak altımızda gıcırıyor. Sesler müstehcen; tenin tene çarpma sesleri, onun inlemeleri ve hırıltıları, benim çabalama seslerim.

“Bunu senden duymak istiyorum.” Daha sertçe ittim. Her güçlü vuruşta kalçalarım onunkilere çarptı. “Kime ait olduğunu söyle.”

“Sen.” Bu bir inilti gibi çıkıyor ağızından. “Calder.”

"Daha yüksek sesle. Bunu haykırmayı istiyorum."

"Calder!" diye bağıyor, ben de ona sertçe girerken.

Göğüsleri her itişte sallanıyor. Başımı aşağı indirip önce bir meme ucunu, sonra diğerini ısıyorum. Ulaşabildiğim her yerini işaretliyorum.

"Gideceğim..." Parmakları omuzlarımı kavradı. "Calder, yapamam..."

"Evet, yapabilirsin." Daha sert, daha derine ittim, vücudunun kasılmaya başladığını hissettim. "Penisimin üzerine boşalacaksın. Seni doldururken adımı haykıracaksın."

Aramıza uzanıp başparmağımı sertçe klitorisine bastırdım. Eklenen uyarım onu doruk noktasına ulaştırdı. Paramparça oldu, ikinci orgazmı daha da güçlüydü. Zevk tüm vücudunu kasıp kavururken, adımı haykırdı.

Vajinası beni sıkıca kavradı, penisimi emdi. His dayanılmazdı. İki kez daha, derinden ve acımasızca içine girdim, sonra bıraktım. Kendimi olabildiğince derine gömdüm ve içime boşaldım, onu içten dışa işaretledim.

"Benimsin," diye hırladım boğazına doğru. "Sen benimsin, Saint. Her zerrenle."

"Seninim," diye hıçkırdı, hâlâ titriyordu. "Ben seninim."

Uzun bir süre birbirimize kenetlenmiş halde kaldık, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Boşalmamın sıcak ve yoğun olduğunu, göğsümün onun göğsüne bastığı yerde kalbinin hızla attığını hissedebiliyordum.

Sonunda geri çekildiğimde, kaybın acısıyla inledi. Banyodan bir bez alıp onu nazikçe temizledim. Temastan irkildi, hâlâ hassastı ama geri çekilmedi.

"İyi misin?"

"Ben mükemmelim." Elini uzatıp yüzümü avuçlarının içine alıyor. Dokunuşu nazık, sevgi dolu. "Bu mükemmeldi."

Yanına uzanıp onu göğsüme doğru çekiyorum. Sanki bunun için yaratılmış gibi oraya tam oturuyor, başı çenemin altında, vücudu benimkine kıvrılıyor.

"Size bir şey söylemeliyim," diyor sessizce.

"Ne?"

"Seni seviyorum." Kelimeler yumuşak ama net. "Biliyorum, sevmemeliyim. Biliyorum, çılgınca, karmaşık ve muhtemelen yanlış. Ama seviyorum. Barda beni uzaklaştırmak için çok uğraştığın o gecedan beri sana aşık oluyorum. Ve o günden beri her gün, senden nefret ettiğimde bile, senden korktuğumda bile, yine de sana aşık olmaya devam ettim."

Göğsüm sıkışıyor. Bu sözleri bana hiç kimse söylemedi. Ne annem, ne kardeşlerim, ne de babam. Sevgi, sahip olacağımı ya da hak edeceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi.

"Aziz..."

"Karşılık vermene gerek yok." Göğsüme, tam kalbimin üzerine bir öpücük kondurdu. "Sadece bilmeni istedim. Yarından önce. Babanla ilgili ne olursa olsun, bundan önce. Bunun benim için gerçek olduğunu bilmeni istedim. Senin de benim için gerçek olduğunu bilmeni istedim."

Yüzünü görebilmek için çenesini yukarı kaldırıyorum. O koyu mavi gözler bana güven ve sevgiyle bakıyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ve bu kelimeler hayatımda ilk kez nefes almak gibi geliyor. "Babanın evinde beni ısırduğundan beri seni seviyorum. Kulübede benimle savaştığından beri. Dünyadaki her şey elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken bile pes etmeyi reddettiğinden beri. Tanıdığım en güçlü insansın ve seni bu yüzden seviyorum."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ama gülümsüyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Tuz tadını alarak onu nazikçe öptüm. "Ve yarın, tüm bunlar bittiğinde, babam artık bize dokunamadığında, hayatımın geri kalanını bunu sana kanıtlamakla geçireceğim."

O da beni öpüyor, bu sefer daha derinden ve vücudunun tekrar tepki verdiğini hissediyorum. Benimki de aynı şekilde, çoktan sertleşmeye başlamış durumda.

"Yine mi?" diye sordu hafif bir gülümsemeyle.

"İstersen." Onu sırt üstü çeviriyorum. "Benden her şeyi istediğini söyledin. Sana her şeyimi veriyorum."

"Öyleyse acele etme." Bacaklarını daha da açtı. "Bütün gece vaktimiz var."

Ben de öyle düşünüyorum.

Bu sefer onunla yavaşça sevişiyorum. Çıkardığı her sesi, nefesini kesen, inlemesine veya çığlık atmasına neden olan her yeri öğreniyorum. Titreyip yalvarana kadar ellerimle, ağızımla ve penisimle bedenine tapıyorum.

Sonunda tekrar içine girdiğimde, işler daha kolaylaşıyor. Vücudu beni direnç göstermeden kabul ediyor. Sıkılık hala orada, hala inanılmaz, ama şimdi yüzünde sadece zevk var.

Uzun ve yavaş hareketlerle, yüzündeki zevkin giderek artmasını izliyorum. Gözleri kararıyor ve odaklanmayı kaybediyor.

"Senin hissettirdiğin duyguyu seviyorum," diyorum ona. "Beni ele alış biçimini. Vücudunun benim için yaratılmış gibi olmasını."

"Calder." Elleri sırtımdan aşağı kaydı. "Daha sert. Lütfen."

Ona ihtiyacı olanı veriyorum, istikrarlı ve güçlü itişlerle içine giriyorum. Bacaklarını belime doluyor, açığı değiştiriyor ve aniden onu çığlık attıracak bir yere vuruyorum.

"İşte orada," diye nefes nefese kalır. "Tam orada. Durma."

Durmuyorum. Onu sert ve derinden beceriyorum, her hamlede o noktaya vuruyorum.

"Bana gelin," diye emrediyorum.

Dudaklarında benim adımla geliyor, vücudu beni sıkıca kavıyor. İki kez daha içine giriyorum, sonra bırakıyorum. Boşalmamı tekrar içine bırakıyorum.

"Benim," diye homurdandım.

"Seninki," diye nefes nefese sordu.

Ter içinde, çarşaflara dolanmış halde birlikte yere yığılıyoruz. Onu kendime doğru çekiyorum.

"Yarın," diyor uykulu bir sesle. "Yarın ne olacağını bana tekrar anlat."

Bu konuşmadan çok korkuyordum. Ama o gerçeği hak ediyor.

"Yarın yemeğe gideriz ve her şey normalmiş gibi davranırız. Roman FBI'ın kullanabileceği bir şey söyler söylemez, baskın yapıp onu yakalarlar," diye sessizce söylüyorum. "Bence onlara güvenebiliriz. Koordinasyon sağladığım ajan, Porter'ın bir kuzeni falan. İkinizin ne kadar yakın olduğunu biliyor."

Aklıma şu geliyor ki, Piskopos propagandasının beynimi o kadar yıkamış ki, babamı kurtlara yem ettiğim için suçluluk duymalıyım...

Ama duymuyorum, çünkü içimde en ufak bir suçluluk duygusu belirse bile, Saint'in o ahırdaki sessiz çığlığını hatırlıyorum ve o suçluluk duygusunu botumun altında eziyorum.

Uzun bir süre sessiz kalıyor. "Her şeyi riske atıyorsun."

"Önemli olan her şeyi koruyorum." Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Seni. Kardeşlerimi. Onun zehirlemediği bir hayata dair bir şansı."

"Ya bir şeyler ters giderse?"

"Öyle olmayacak."

"Ama ya öyle olursa?" Başını geriye doğru eğerek bana baktı. "Ya o zamana kadar öğrenirse? Ya birileri zarar görürse?"

"O zaman ben hallederim." Saçlarını okşadım. "Hayatım boyunca onunla ilgilendim. Bu sadece bir kez daha oluyor."

"Yenilmez değilsin, Calder."

"Hayır." Onu kendime daha da yaklaşıtıyorum. "Ama çok inatçıyım. Ve şimdi uğruna savaşmam gereken bir şey var. Geri dönebileceğim biri."

Beni öpüyor. "Bana dikkatli olacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

Böylece uykuya dalıyoruz, bedeni benimkine yaslanmış halde. Uyku beni nihayet ele geçirdiğinde, kendime umut etme izni veriyorum. Yarın için. Roman'ın gölgesinin olmadığı bir gelecek için. Onun esirim değil, benim seçimim olduğu ve benim de onun olduğum bir hayat için.

Yarın ne olursa olsun, babama ihanet etmenin bedeli ne olursa olsun, buna değdi. Onun için. Bizim için.

Umarım ona hak ettiği hayatı verebilecek kadar uzun süre yaşarım.

Eve doğru arabayla yaklaşırken, KABLO CEBİMDE AĞIR BİR ŞEKİLDE DURUYOR .

Öğleden sonrayı, hazırda bulundurduğum tüm acil durum planlarını tüketerek geçirdim. Ajan Reese operasyonun tamamını hızlandıramadı. Yedek ajan yok, koordineli baskın yok, tören için planladığımız hiçbir şey yok. Bana verebildiği tek şey, yem deposunun arkasındaki gizli bir buluşma noktasından gelen bir telsiz mesajı ve dinleme sözüydü. Ajanlar teyakkuzda ama işler kötüye giderse kesinlikle yeterince yakın değiller. Ve işler kötüye gidecek. Bunu hissedebiliyorum.

Yeterli değil. Ama elimde olan tek şey bu.

Güneş çoktan dağlara doğru batıyor, gökyüzünü turuncu ve kırmızı tonlarına boyuyor. Kan kırmızısı gibi. Bundan bir anlam çıkarmamaya çalışıyorum.

Arabayı park ettiğimde verandadaki lamba yanıyordu, akşam gölgelerine karşı sıcak sarı bir ışık saçıyordu. Saint kamyonun sesini duymuş olmalı çünkü ben kapıya varmadan önce kapıdaydı, yüzü solgun, gözleri benimkilerde emin olmadığım cevaplar arıyordu. Bütün öğleden sonra yalnızdı, beklemiş, merak etmişti. Bunu omuzlarının gerginliğinden, sanki paramparça olacakmış gibi kendini tutuş biçiminden anlayabiliyordum.

"Vakit geldi," diyorum.

Başını salladı. Zaten biliyordu. Ve ona her şeyi anlattığıma, onu hazırladığıma sevindim. *Bu akşam aile yemeği var. Karını da getir.* Bunu söylerkenki sesindeki küçümseme hâlâ kafamda yankılanıyor.

"Üzerimi değiştirmem gerekiyor." İçeri girmem için geri çekiliyor. "Bana on beş dakika ver."

"Yirmi dakika ayırın. Erken gelemeyiz. Aceleci görünemeyiz."

O yukarı kata çıktı ve ben de evin içinde dolaşp pencereleri ve kapıları kontrol ettim. Alışkanlık. Paranoya. İnşa ettiğim her şeyin ya çökeceği ya da bir araya geleceği bilgisi ve hangisi olduğundan emin olamamak. En azından Kade temizliği iyi yapmış. Bir damla kan yok, sadece havada hafif bir çamaşır suyu kokusu kalmış.

FBI'nın orada olması gerekiyordu. Ahırda kayıt ekipmanları, ağaçlık alanda konuşlanmış ajanlar... Tüm plan, Roman'ın tören sırasında kendini güvende ve güçlü hissetmesine, gelenek ve kendi otoritesinin sarhoşluğuna dayanıyordu. Ama bu bir aile yemeği değildi. Bu gece değil. Onu oraya kendim götürmek zorunda kalacağım. Tuzağa düşüreceğim. Gerekirse onu öfkeliendireceğim.

Ama bu değişikliğin onun bir şey bildiği veya bir şeyden şüphelendiği anlamına geldiğinden endişeleniyorum. Her iki durumda da, sigortam olmadan o eve giremem.

Cebimden kabloyu çıkarıp ellerimde çeviriyorum. Yapışkanlı arka yüzü ve Reese'in altı saat dayanacağını söylediği bir pili olan küçük siyah bir kutu. Görünüşü hiç yokmuş gibi. Dokunuşları ise her şey gibi. Bu gecenin nasıl geçeceğine bağlı olarak kurtuluşum ya da ölüm fermanım. Yirmi dakika sonra Saint merdivenlerden aşağı iniyor ve onu görünce donup kalıyorum.

Koyu mavi gözlerini daha da belirginleştiren, sade ve zarif, koyu kırmızı bir elbise giymiş. Saçları omuzlarına dökülüyor, lambanın ışığını yansıtıyor. Gözlerindeki yorgunluğu ve korkuyu gizleyecek kadar doğal görünen, hafif bir makyaj yapmış. Ayaklarında ise gerektiğinde koşabileceği alçak topuklu botlar var.

Akıllı kız.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum ona.

"Sanki kendi idamıma doğru yürüyormuşum gibi görünüyorum."

"O da öyle." Yanına gidip yüzünü ellerimle kavradım. Evin sıcaklığına rağmen teni soğuktu. "Bu gece bana güvenmeni istiyorum. Ne olursa olsun, ne söylerse söylesin, tepki verme. Ona kullanabileceği hiçbir şey verme."

"Bunu bana daha önce de söylemiştin."

"Sana tekrar söylüyorum." Gözlerine bakıyorum, bunun ne kadar ciddi olduğunu anlamasını istiyorum. "Roman kontrol altındayken tehlikeli. Kontrolü kaybettiğini düşündüğünde daha da kötü. Ve şu anda, bir şeyleri kaybettiğinden şüpheleniyor sanırım."

"FBI mı?" Sesi neredeyse fısıltıya dönüşüyor.

"Belki. Ne bildiğini bilmiyorum." Bu itiraf bana pahalıya mal oluyor. Cevaplarım olması, üç adım önde olmam, onu tam da bu tür bir kaostan korumam gerekiyor. "Ama dinleme cihazım olacak. Her şeyi kaydedeceğim. Suçlayıcı bir şey söylerse, belgelenmiş olacak."

"Ya yapmazsa? Ya bu akşam yemeği sadece bir akşam yemeğiye?"

"Sonra yemek yeriz, gülümseriz, eve gideriz." Alına bir öpücük konduruyorum. "Ama bu sadece bir akşam yemeği olmayacak. Roman sıradan şeylerden hoşlanmaz. Planı değiştirmesinin bir sebebi var."

Bir an sessiz kalıyor, sonra geri çekilip bana bakıyor. "Ya bir şeyler ters giderse?"

"Öyleyse ne olursa olsun arkamda kal."

"Calder..."

"Bana söz ver, Azizim."

Yüzüme bakıyor ve her şeye rağmen, bana güvenmemesi için tüm sebeplere rağmen bana güvenmeye karar verdiği anı görüyorum. "Söz veriyorum."

"Güzel." Elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine kenetliyorum. Teni hâlâ soğuk ama tutuşu sıkı. Haftalar önce, benim dünyamda nasıl hayatta kalacağını öğrenmeye çalıştığı zamankinden daha güçlü. "Hadi gidelim."

Kapıda beni durdurdu, eli göğsümdeydi. "Seni seviyorum," dedi. "Bu gece ne olursa olsun. O ne yaparsa yapsın. Bunu bilmeni istiyorum."

Bu sözler, içimde bir yerlerde yeniden derinden etkiledi beni. Benim gibi birinde var olabileceğini hiç bilmediğim bir yerde.

"Ben de seni seviyorum." Alnına, saçlarına, dudaklarının kenarına bir öpücük konduruyorum. "Ve bunu birlikte atlatacağız. İkimizi de. Birlikte."

Başını salladı. Omuzlarını dikleştirdi. Sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi çenesini yukarı kaldırdı.

Bir bakıma, o gerçekten de öyle.

Ana eve arabayla ulaşım on dakika sürüyor.

On dakika süren sessizlik, Saint'in elimi koltukta sıkıca kavraması, batan güneşin dağların üzerinden bir uyarı gibi kızıl renge bürünmesi... Bu yoldan binlerce kez geçtim. Ama hiç bu kadar korkmamıştım.

Ana bina, akşam gökyüzüne karşı bir kale gibi yükseliyor.

Büyük dedem bu topraklara ilk sahip olduğunda inşa ettirdiği, üç katlı ahşap ve taştan bir ev. O zamandan beri her nesil ona eklemeler yaparak mirası genişletti ve evin, ailenin kasabaya hükmettiği gibi, manzaraya da hükmetmesini sağladı. O ön kapıdan binlerce kez geçtim, ama bu gece farklı hissediyorum. Bu gece, bir pusuya düşmek gibi hissediyorum.

Sawyer'ın SUV'si çoktan burada. Kade'nin çamur içinde kalmış pikabı. Levi'nin cipi. Bütün kardeşler, tıpkı bizim gibi çağrıldılar. Sonuçta aile yemeği.

Motoru kapatırken Saint'e, "Bana yakın dur," dedim. "Doğrudan bir soru sormadıkça konuşma. İşler ters giderse, arkama geçip orada kal. Anlaşıldı mı?"

Yüzü solgun ama metanetli bir şekilde başını salladı. Olması gerekenden daha cesurdu.

Taş patikadan birlikte yürüyoruz, eli soğuk bir şekilde elimde. Kapıya varmadan önce açılıyor ve o korkunç an için Roman'ın kendisini bekliyorum. Ama sadece annem Elena, pahalı krem ve incilerle süslenmiş, incecik bir cam gibi kırılğan görünüyor.

"Calder." Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Elleri yanlarında titredi, sonra birbirine kenetlendi; çocukluğumdan beri tanıdığım gergin bir hareket. "Herkes oturma odasında. Akşam yemeğinden önce kokteyller."

"Roman ne zamandan beri kokteyl yapıyor?"

Elena'nın gözleri önce Saint'e, sonra tekrar bana kaydı. Yüzünde bir ifade belirdi. Belki bir uyarı. Korku. Çocukken Roman'ın "derslerinden" önce bana verdiği aynı bakış. Dikkatli ol. Gözleri bunu söylüyor. Ne gelirse gelsin, dikkatli ol.

"Bu gecedен beri," diyor. "Bunu bir süredir planlıyormuş."

Planlama. Bu kelime midemi bulandırıyor.

"Anne." Sesimi alçak tutarak koluna uzandım. "Neler oluyor?"

Ama o sadece başını sallıyor, geri çekiliyor. "Git. Sorun yok. Her şey yoluna girecek."

Oturma odası evin ön tarafında, neredeyse hiç kullanmadığımız resmi bir alan. Ağır mobilyalar, koyu renk ahşap, vadiye bakan pencerelerin hepsi şimdi karanlık. Kardeşlerim ellerinde içkilerle odanın dört bir yanına dağılmış durumda ve vücutlarının her çizgisinde gerginliği okuyabiliyorum.

Sawyer şöminenin yanında, kaskatı bir duruşla, bir eli dokunmadığı viski şişesinin üzerinde duruyor. Dizüstü bilgisayar ortada yok, bu da buraya iş için değil, bela için geldiği anlamına geliyor. Kade pencerelerin yanında volta atıyor, huzursuz enerjisi zorlukla kontrol altında tutuluyor, geniş vücudu her geçişinde parke zemine gölge düşürüyor. Bir şeyle, herhangi bir şeyle savaşmaya hazır görünüyor. Levi deri bir koltukta oturuyor, bacağı sallanıyor, parmakları kolçakta tıkırdıyor. Gözlerime bakmıyor.

Onlardan hiçbirisi neden burada olduklarını bilmiyor.

Onlardan hiçbirisi FBI'dan haberdar değil.

Plan hep buydu. Ne kadar az şey bilirlerse, işler ters giderse o kadar güvende olurlardı. Bunu da, Roman'ın benden istediği her şeyi taşıdığım gibi, tek başıma taşıyacağım. Ama bu sefer, onun için taşımıyorum. Ona karşı taşıyorum.

Şimdi kardeşlerime bakıyorum, yüzlerindeki şaşkınlığı ve zorlukla bastırdıkları korkuyu görüyorum, doğru kararı verip vermediğimi merak ediyorum. Hepsini hiç beklemedikleri bir tuzağa mı sürükledim acaba?

"Kardeşim." Sawyer başını salladı, sesi dikkatli ve kontrollüydü. "İlginç bir akşamdı."

"Bunun neyle ilgili olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok." Gözleri tavana, yaşlı adamın kupalarını ve sırlarını sakladığı yukarıdaki Roman'ın kanadına kaydı. "Ama bütün gün keyifsizdi. Her neyse, büyük bir şey."

Kade, bir anlığına durup bana dik dik baktı. "Sonunda gelmeye karar verdin mi?"

"Zamanında geldik."

"Beklemek zorunda kaldığında nasıl davrandığını biliyorsun." Bakışları Saint'e kaydı, küçümseyici ve düşmanca bir şekilde. Onu asla sevmemişti. Onu asla ailesinden biri olarak kabul etmemişti. Kade için o hala tanık, çözülmemiş sorun, yüzük yerine kurşunla çözmem gereken problemdi.

Tuzağa düşmüyorum. Saint'i içecek arabasına doğru yönlendiriyorum, ona bir bardak su dolduruyorum ve gerekirse onu koruyabileceğim şekilde yanımda tutuyorum. Tel henüz takılmamış halde cebimde ağır duruyor. Akşam yemeğine girmeden önce takacağım.

Levi odanın diğer ucundan göz göze geldik. Aramızda bir şey geçti. Bir soru. Bir yalvarış. Haftalardır bana açılmamı sağlamaya, neden garip davrandığımı, törenle ilgili her sorduğunda neden onu geri çevirdiğimi anlamaya çalışıyor. Ona hiçbir şey vermedim.

Bu suçluluk duygusu göğsümde, telin yakında geçeceği yerde ağır bir yük gibi oturuyor.

Sandalyeden kalkıp yanıma geldi. "İyi misin?" Sadece bana yöneltilmiş alçak bir ses tonuyla sordu.

"İyi."

"Hiç iyi görünmüyorsun. Sanki idam mangasının karşısına çıkmak üzereymişsin gibi duruyorsun."

"Belki de öyleyim."

Levi'nin çenesi kasıldı. "Bana neyi anlatmıyorsun, Calder?"

"Endişelenmenize gerek yok."

"Saçmalık." Ama ısrar etmiyor. Sadece orada duruyor, destek sunacak kadar yakın ama bana alan bırakacak kadar da uzakta. İşte Levi böyle biri. Her zaman ortamı okuyor, her zaman işleri yoluna koymaya çalışıyor. Bu gece, yoluna koyacak bir şey yok.

Dakikalar uzuyor. İstemediğimiz içeceklerimizi yudumlarken, ailenin reisi içeri girene kadar garip bir sessizlik içinde bekliyoruz.

Bunun kasıtlı olduğunu biliyorum. Roman'ın en sevdiği güç oyunu. Onları bekletmek. Onları gerginleştirmek. Odada olmasa bile kontrolün kimde olduğunu hatırlatmak.

Yirmi dakika. Otuz dakika.

Sonra merdivenlerden ayak sesleri duyuldu.

Herkes dikleşiyor. Kade bile volta atmayı bırakıyor. Levi bile bacağını sallamayı kesiyor. Hepimiz eğitilmiş hayvanlarız, o sese tepki vermeye şartlandırılmışız. Alfa'nın yaklaşması.

Roman, tahtına yaklaşan bir kral gibi aşağı inerken, Elena da arkasından bir gölge gibi onu takip ediyordu. Daha önceki halinden çok farklıydı; şimdi resmi ve koyu renkli bir şeyler giymiş, gri saçlarını sert bir topuz yapmıştı. Gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu ve orada bir şey gördüm. Uyarı. Özür. Korku. Sonra bakışlarını kaçırdı.

Siyah gömlek ve koyu renk kot pantolonla, ışığı yansıtan gümüş kemer tokasıyla, kendisine yakışır şekilde resmi giyinmişti. Babasının da taktığı, büyükbabasının da taktığı aynı toka. Bishop'a ait bir yadigâr, tıpkı beraberinde getirdiği şiddet ve zulüm gibi nesilden nesile aktarılan bir hatıra. Her adımda tahta zeminde botlarının sesi yankılanıyordu, ses kasıtlı ve ölçülüydü. Aşağıya indiğinde durdu, hepimizi sanki düzgünce sıralanmış eşyalarmışız gibi süzdü.

"Aile." Kelime düz bir şekilde telaff ediliyor. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Sanki bir seçim şansımız varmış gibi.

"Hadi akşam yemeği yiyelim." Yemek odasını işaret ederek, "Konuşmamız gerekiyor." dedi.

Yemek odası evin arka tarafında yer alıyor ve yirmi kişiyi rahatlıkla ağırlayabilecek bir masa hakim. Bu akşam yedi kişi oturuyor. Roman, doğal olarak, masanın başında, sırtı pencerelere dönük, böylece hiçbirimiz göremiyoruz. Elena, masanın ayak ucunda, sessiz ve dikkatli bir şekilde, ellerini kucağında dua eder gibi kavuşturmuş oturuyor. Sawyer ve Kade bir tarafta, omuz omuza. Levi ve ben diğer tarafta, Saint ise solumda, aramızda, bana yakın bir şekilde oturuyoruz.

Ev, eskiden evi çağrıştıran ama şimdi sadece tehlikeyi simgeleyen sıcak sedir ve deri kokularıyla dolu. Mutfakta bir yerlerde, personel sessizce hareket ediyor, neredeyse dokunmayacağımız tabakları

hazırlıyor. Porselenlerin şıkırtısı, ayakların yumuşak hışırtısı. Bu gece yanlış gelen normal sesler.

Masa resmi bir şekilde kurulmuş. Beyaz keten örtüler, kristal bardaklar, sadece özel günler için kullanılan kaliteli gümüş takımlar. Demir mumluklarda titreyen mumlar, duvarlara dans eden gölgeler düşürüyor. Roman ne planlıyorsa planlasın, törensel ve önemli bir hava yaratmak istiyor.

Herkes oturana kadar bekledim, sonra ellerimi yıkamak için izin istedim. Banyoda, kapıyı kilitledim, ceketimi çıkardım ve teli göğsüme yapıştırdım. Yapıştırıcı tenime soğuk geldi. Cihaz, gömleğimin altında kaybolacak kadar küçüktü. Görünür bir çıkıntı olmadığından emin olmak için iki, üç kez kontrol ettim. Yansımam aynada bana bakıyordu. Buz mavisi gözler. Babamın gözleri. Yetiştirildiği her şeye ihanet etmek üzere olan bir adamın gözleri.

Ceketimi tekrar giydim ve yemek salonuna geri döndüm.

Roman benim oturduğumu izliyor. Gözlerindeki bir şey bana gecikmeyi fark ettiğini söylüyor. Aklına kazımış. Babam hiçbir şeyi kaçırmaz. Hiçbir zaman kaçırmadı.

İlk yemek geldi. Tadını alamadığım bir çeşit çorba. Roman'ı, kardeşlerimi izleyerek, ortamı anlamaya çalışarak mekanik bir şekilde yedim. Saint yemeğini didikledi, neredeyse hiç yemedi. Masanın altında eli bacağımı buldu, kot pantolonumun içinden bile hissedebileceğim kadar sertçe kavradı.

Roman, çorba boyunca, salata boyunca sessizliğin devam etmesine izin veriyor. Tuz istemek, şarap hakkında yorum yapmak veya Elena'ya çiçek aranjmanı ile ilgili masum bir soru sormak dışında konuşmuyor. Odadaki gerilim her dakika artıyor, basınç yükseliyor ve hava ağırlaşıyor. Tıpkı bir fırtına kopmadan önceki anlar gibi.

Roman'ın her hareketini takip ediyorum. Bıçağının ve çatalının rahat bir hassasiyetle hareket edişini. Gözlerinin masanın etrafında dolaşıp tepkileri kataloglamasını, bilgileri kaydetmesini. Bundan zevk alıyor. Beklentinin tadını çıkarıyor. Hepimizde hissedebildiği korkunun. Bu onun için bir oyun ve hepimiz onun tahtasındaki piyonlardan ibaretiz.

Levi, yukarıdaki otlakta yapılan sığır sayımıyla ilgili bir şeyler söyleyerek sessizliği bozmaya çalışır. Roman ona bir bakış atarak

sözünü keser. Bundan sonra kimse konuşmaya kalkışmaz.

Saint tabağındaki yiyecekleri karıştırmaya devam ediyor, çatalının porselene sürtünme sesi sessizlikte yankılanıyor. Eli bacağımda gevşememiş. Hatta daha da sıkı tutuyor, tırnakları pantolonumun kumaşına saplanıyor. Parmaklarından nabzının hızla attığını hissedebiliyorum. Ona her şeyin yolunda olacağını söylemek istiyorum. Ona bu gece buradan birlikte, zarar görmeden çıkacağımıza dair söz vermek istiyorum. Ama tutamayacağım sözler veremem.

Son olarak, ana yemek servis edildiğinde Roman çatalını bırakır.

Ses yumuşak. Metalin porselene çarpmasının hafif bir tıkırtısı. Ama nedense odayı sessizleştiriyor.

"Ailenin önemine her zaman inandım."

Sözler havada asılı kalıyor. Herkes hareketsiz kalıyor. Mum alevleri bile titremeyi bırakmış gibi görünüyor.

"Aile her şeydir. Sadakat. Şeref. Bize ait olanı korumak için gerekeni yapma isteği." Gözleri masanın etrafında dolaşiyor, sırayla her birimize dokunuyor. Sawyer. Kade. Levi. Elena. Saint. Bana baktıklarında orada kalıyorlar. "Sen de aynı fikirde değil misin, Calder?"

"Elbette."

"Elbette." Şarap kadehini eline alıp koyu renkli sıvıyı çeviriyor ve yavaşça bir yudum alıyor. Acele etmiyor. Sessizliğin uzamasına izin veriyor. Korkunun artmasına izin veriyor. "Bu yüzden, bu aileden birinin sır sakladığını öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı tahmin edin."

Kalbim duruyor. Yeniden çalışıyor. Bir şekilde atmaya devam ediyor.

"Kurduğumuz her şeyi yok edebilecek sırlar. Büyükbabanızın kurduğu her şeyi. Otuz yıldır koruduğum her şeyi." Bardağı hafif bir tık sesiyle yere bıraktı, sessizlikte bu ses inanılmaz derecede yüksek çıktı. "Federal ajanları ilgilendiren sırlar."

Oda tamamen sessizliğe bürünüyor.

Saint'in bacağımdaki tutuşu sıkılaşıyor. Sawyer, Levi ve Kade'in bana doğru döndüğünü hissediyorum, kafa karışıklıkları başka bir şeye, daha soğuk bir şeye dönüşüyor. Göğsüme dayanan telin ağırlığını aniden hissediyorum, bir damga gibi yanıyor.

Kade'nin yüzü kararıyor, ihanet öfkeye dönüşüyor. Sawyer dikkatlice ifadesiz kalıyor, ama gözlerinin ardındaki hesaplamaları görebiliyorum. Levi ise sadece bakıyor, ağzı hafifçe açık, acı ifadesi saklayamadan yüzünde beliriyor.

Elena masanın ucunda donakalmış bir şekilde oturuyor, elleri hâlâ kavuşmuş, yüzü yaşlı kemik renginde. Bana bakmıyor. Roman'a da bakmıyor. Sanki ortadan kaybolmaya çalışıyormuş gibi, uzaktaki sabit bir noktaya bakıyor.

Roman'ın gülümsemesi Montana kışı kadar soğuk.

“Şimdi.” Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu, karısının duruşunu taklit ederek, bir nevi dua taklidi yaptı. “Beni FBI'ya nasıl teslim edeceğin hakkında konuşalım.”

Roman'ın sözlerinin ardından gelen **SESSİZLİK** mutlak.

Saatler gibi gelen saniyeler boyunca uzayıp gidiyor, duman gibi yoğun ve boğucu. Masanın altında Saint'in elinin benimkini sıkıca kavradığını, nabzının avucumda hızla attığını hissedebiliyorum. Kardeşlerimin gözlerinin üzerimde olduğunu, şoklarının, kafa karışıklıklarının ve ihanetlerinin zehir gibi havaya yayıldığını hissedebiliyorum.

Ve ben hiçbir şey hissetmiyorum.

Korku değil. Panik değil. Her şey cehenneme döndüğünde genellikle gelen o sıcak adrenalın patlaması da değil. Sadece üzerime taze kar gibi çöken garip, soğuk bir sakinlik.

Çünkü en kötü şey oldu. Sır açığa çıktı. Roman biliyor.

Ve şimdi özgürüm.

Yalanların ağırlığından kurtuldum. Sürekli tetikte olmaktan, paranoyadan, her şeyi aynı anda yürütmenin yorucu işinden kurtuldum. Bundan sağ çıkabileceğim yanılsamasından kurtuldum. Bu gece öleceğim. Belki önümüzdeki beş dakika içinde değil, belki de önümüzdeki bir saat içinde bile değil. Ama Roman bu ihanet yüzünden beni öldürecek. Bu bir soru değil. Bu bir gerçek, bu pencerelerin dışındaki dağlar kadar kesin ve kış kadar kaçınılmaz.

Şu an önemli olan tek şey Saint'in buradan sağ salim çıkmasını sağlamak.

Boşta kalan elimle şarap kadehine uzanıp dudaklarıma götürüyorum. Kırmızı sıvı bakır ve meşe tadı veriyor. Yavaşça, bilinçli bir şekilde yutkunuyorum, sonra kadehi hafifçe tıkırdatarak yere bırakıyorum.

"Peki." Sesim sakın, neredeyse sohbet havasında çıktı. "Ne zamandır biliyorsunuz?"

Roman'ın soğuk gülümsemesi daha da genişliyor. Masanın başındaki sandalyesine yaslanıyor, kendinden memnun bir ifadeyle. Tıpkı sonunda fareyi köşeye sıkıştırmış ve öldürmeden önceki anın tadını çıkarmak isteyen bir kedi gibi.

"Önemli mi?"

"Sadece merak ediyorum."

"Yeterince uzun sürdü." Kendi kadehini alıp şarabı çevirdi. "Gerçekten de federal ajanlarla benim haberim olmadan koordinasyon kurabileceğinizi, kayıt cihazları yerleştirebileceğinizi, gizli toplantılar yapabileceğinizi, bilgi aktarabileceğinizi ve benim fark etmeyeceğimi mi sandınız?"

Kablo göğsüme sürtünerek yanıyor. Hala kayıt yapıyor. Hala iletiyor. Reese nerede olursa olsun bunların hepsini duyuyor. Roman'ın her şeyi doğruladığını duyuyor. Planladığım gibi olmadı ama yine de bir şey. Belki de yeterli.

"Beni hep hafife aldınız, Calder. Hepiniz." Roman'ın bakışları masayı taradı, Sawyer, Kade ve Levi'ye dokundu. "İçki içtiğim için, pis işleri başkalarına yaptırdığım için dikkat etmediğimi düşünüyorsunuz. Ama her şeyi görüyorum. Her zaman gördüm."

Sawyer masanın karşısında donakalmış oturuyor, analitik zihni muhtemelen senaryoları hızla gözden geçiriyor, olasılıkları ve sonuçları hesaplıyor. Yüzü özenle ifadesiz, ama omuzlarındaki gerginliği, çatalını sıkıca tuttuğunu görebiliyorum.

Levi, Saint'in diğer tarafında, istediğimden daha yakınımda. O kolay cazibesi buharlaşmış, yerini daha sert bir şey almış. Daha genç. Eskiden peşimden dolaşan, sorular soran, tıpkı ağabeyi gibi olmak isteyen çocuk. Şimdi gözlerindeki o bakış, kaburgalarımın arasına saplanan bir bıçak gibi geliyor.

Ve Kade. Kade, Roman'ın sağında oturuyor, çenesi o kadar sıkı kenetlenmiş ki kasların seğırdiğini görebiliyorum. Elleri masanın üzerinde, parmakları sanki silahına uzanmamak için kendini fiziksel olarak engelliyormuş gibi açık. Kardeşlerim arasında Kade her zaman Roman'a en sadık olanıydı. Onun onayını en çok isteyen, onu kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya en istekli olanıydı.

Şimdi ona baktığımda, yüzündeki ihanet ve öfke çatışmasını görünce, Roman emri verdiğiinde tetiği ilk çekecek kişinin o olacağını biliyorum.

"Ne düşündüğümü bilmek istiyor musun?" diye devam etti Roman, bardağından uzun bir yudum alarak. Alkol onu çoktan etkilemişti. Sözlerindeki hafif pelteklikten, duruşundaki gevşeklikten bunu anlayabiliyordum. Biz gelmeden önce içmeye başlamış, bu yüzleşmeye hazırlanıyordu. "Bence yumuşadın. Bence bacaklarının arasındaki o küçük kaltak beynini karıştırdı ve kim olduğunu unuttun. Bu ailenin neyi temsil ettiğini unuttun."

Saint yanımda irkildi. Sessiz kalması için elini sıktım. Zaten yeterince dikkatini çekmişken, daha fazla dikkatini çekmemesi için dua ettim.

"Hiçbir şeyi unutmadım."

"Hayır mı?" Roman öne eğildi, dirseklerini masaya koydu. "Öyleyse bana kendi kanından olanlara neden ihanet edeceğini, büyükbabanın kurduğu her şeyi, otuz yıldır koruyup büyüttüğüm her şeyi yok etmek için neden FBI ile işbirliği yapacağını açıkla. Bunu bana açıkla evlat."

"Oğul" kelimesi, aşığılama duygusuyla doludur.

Masada karşılıklı göz göze geldik. Ve itiraf etmek istediğimden çok daha fazla benziyoruz birbirimize.

"Açıklama mı istiyorsun?" Sesimi sakın ve düz tutuyorum. "Peki. Bu kasabayı terörize ediyorsun. Masum insanları tehlikeye atan yasadışı faaliyetler yürütüyorsun. Hesap vermek gereken birçok günahın var."

Roman sözünü keserek, "Bu aileyi dört nesildir güçlü tutan gelenek bu," diyor.

"Bizi canavara dönüştüren gelenek."

"Biz her zaman canavardık, Calder. Ben sana sadece canavar olmanın üstesinden nasıl gelineceğini öğrettim."

"Bana nasıl sen olunacağını öğrettin." Bu itiraf, niyetimden daha sert çıkıyor ağızından. "Bunu bana zorla öğrettin. Öyle derine işledin ki, düşünce olmaktan çıkıp refleks haline geldi. Ve ben de izin verdim. Emirlerini yerine getirdim. Bana söylediğin için, sadakatin bu anlama geldiğini düşündüğüm için, piskopos olmanın bu anlama geldiğini düşündüğüm için korkunç şeyler yaptım."

"Peki ya şimdi?" Roman'ın sesi tehlikeli, soğuk bir tona büründü. "Şimdi tüm bunları bir kenara atmaya mı karar verdin? Küçük karın sana bir şeyler hissettirdi diye beni federal yetkililere mi teslim edeceksin?"

"Artık bu ailenin kalanını da yok etmene izin vermeyeceğime karar verdim. Kardeşlerimin senin gibi olmalarını, benim neredeyse yaptığım gibi kendilerini kaybetmelerini izlemeyeceğim." Duraksıyorum. "Bu, aileye ihanet etmekle ilgili değil, Roman. Bu, aileyi kurtarmakla ilgili."

"Kurtarmak." diye gülüyor, sesi çirkin ve kaba. "FBI'ın bu aileyi kurtarmayı umursadığını mı sanıyorsun? Bizi paramparça edecekler. Her şeyimizi alacaklar. Hepimizi kafeslere kapatacaklar. Bunu mu istiyorsun?"

"Gitmeni istiyorum."

Sözler havada barut dumanı gibi asılı kalıyor.

Roman birdenbire sessizleşiyor. Bir an için, duyulan tek ses köşedeki büyük duvar saatinin düzenli ve aralıksız vuruşlarıyla zamanı işaretlemesi oluyor.

"Benden kurtulmak istiyorsun," diye tekrarlıyor yavaşça.

"Evet."

"Peki ya kardeşleriniz? Federal yetkililerle anlaşma yaparken onları düşündünüz mü?" Masanın etrafını işaret ederek, "Bunun onları nasıl etkileyeceğini düşündünüz mü? Geleceklerini? Hayatlarını?" diye soruyor.

"Hiçbir fikirleri yoktu." Her şey altüst olduğunda onları korumam gerekeceğini bilerek bu ana hazırlanıyordum. "Hiçbiri ne yaptığımı bilmiyordu. Her şey benim işimdi. Sadece ben."

"Saçmalık." Roman elini masaya sertçe vurdu, tabaklar sıçradı. Saint de sıçradı. "Böyle karmaşık bir şeyi tek başına, kimseden yardım almadan organize ettiğine inanmamı mı bekliyorsun? Bunu tek başına başarabilecek kadar zeki olduğuna mı?"

"İstediğinize inanın. Ama bu gerçek. Sawyer bilmiyordu. Kade bilmiyordu. Levi bilmiyordu. Bu benim kararımdı. Benim planımdı. Benim ihanetimdi."

Kardeşlerimin gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Sormadıkları soruları hissedebiliyorum. Kafa karışıklığı, acı ve öfke birbirine karışmış durumda. Ama dikkatimi Roman'a veriyorum. Yüz ifademi nötr tutuyorum. Sesimi sakın tutuyorum. Sawyer, ne yaptığımı anlayıp benimle birlikte hareket edecek kadar zeki. Levi de öyle.

Ama Kade...

"Bu imkansız," diyor Kade, sesi titreyerek. "Gözetim sistemini kurmak için gerekli teknik bilgiye sahip değilsiniz. Federal ajanlarla koordinasyon kurmak için, böyle bir şeyi planlamak için gerekli bilgiye sahip değilsiniz—"

"Neyden yoksun?" Sözünü kestim, bakışlarım ona kaydı. "Senin yardımın olmadan mı? Bunu mu söyleyecektin?"

Çenesi kasıldı. "Yani, bunu tek başına yapacak kadar zeki olmadığını söylüyorum."

"Güven oyu için teşekkürler, kardeşim."

"Bu saçmalık." Kade masadan geriye doğru itildi, sandalyesi parkeye sürtündü. "Birini korumak için yalan söylüyorsun. Ya da birden fazla kişiyi, ve kim olduklarını bilmek istiyorum."

Roman, "Oturun," diye emretti.

Kade kıpırdamıyor. "Baba, belli ki birini koruyor—"

"Oturun dedim."

Roman'ın sesindeki emir kesindi. Kade tereddüt etti, elleri yumruk oldu, sonra yavaşça sandalyesine geri çöktü. Ama öfke hâlâ oradaydı, yüzeyin hemen altında kaynıyordu. Patlamak için izin bekliyordu.

Roman bardağından uzun bir yudum daha alıyor. Bardağı tamamen boşaltıyor. Tabağının yanındaki viski şişesine uzanıp kendine üç parmak ucu kadar dolduruyor. Alkol, gergin sessizlikte son derece yüksek bir sesle bardağa dökülüyor.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" diyor Roman, kelimeleri ağır ağır peltek bir şekilde. "Bence benim adamlarım çok yumuşak. Çok güçsüz. Hiçbirinizin Calder'ın tek başına yaptığını iddia ettiği şeyi yapacak cesareti olmazdı." Bir yudum alıyor, sonra ağzını elinin tersiyle siliyor. "Bunu neden bildiğimi merak ediyor musun? Çünkü hepinizi izledim. Sizi inceledim. Birinizin biraz omurga, biraz hırs, size zorla aşılammış biraz öldürme içgüdüğü göstermesini bekledim."

Sawyer'ı işaret ederek, "Sen. Hep kafanın içindesin. Hep hesap yapıyorsun. Gerekeceği kadar asla ellerini kirletmek istemiyorsun." dedi.

Sawyer'ın yüz ifadesi değişmiyor, ama nefes alışverişinin hızlandığını görebiliyorum. Masanın kenarını kavrayan parmaklarındaki hafif titremeyi de fark ediyorum.

Roman parmağını Levi'ye doğru salladı. "Ve sen. Bebek. Tamamen çekicilik ve gülümseme ama özden yoksun. Boğa binmenin seni sert, adam yaptığını mı sanıyorsun? Gerçek adamlar gerçek işlerini yaparken sen kovboyculuk oynuyorsun."

Levi'nin yüzü kızardı ama Roman'ın bakışlarından kaçmadı. Gözlerini kaçırmadı. Var olduğu için özür dilemedi.

Sonra Roman'ın dikkati Kade'ye yönelir ve ifadesinde bir değişiklik olur. Acımasız bir değişiklik. "Ya sen?"

Kade sandalyesinde doğruldu. "Peki ya ben?"

"Sen bunların en kötüsüsün."

Kade'nin yüzünü dikkatle izliyorum. Nasıl da tamamen hareketsiz kaldığını görüyorum. Yüzündeki umut ve korkunun nasıl da savaştığını. O her zaman Roman'ın onayını hepimizden daha çok istedi. Masada kendine yer edinmek için her zaman daha çok çabaladı, daha uzun süre çalıştı ve daha acımasız oldu.

Şimdi Roman onu yok etmek üzere.

Roman, alkol ve küçümsemeyle boğuk bir sesle, "Bütün hayatını layık olmaya çalışarak geçiriyorsun," diye devam ediyor. "Kendini kanıtlamaya çalışarak. Kardeşlerinin doğuştan sahip olduklarını kazanmaya çalışarak. Ve ne kadar uğraşırsan uğraş, asla olmayacak."

"İstediğiniz her şeyi yaptım," diyor Kade ve sesindeki hamlik göğsümü acıtıyor. "Her şeyi."

"Evet, öyle yaptın ama bunun bir önemi yok, çünkü günün sonunda gerçek bir piskopos değilsin."

Bu sözler, insanın içini acıtan bir yumruk gibiydi.

Kade'nin yüzü bembeyaz oldu. "Ne saçmalıyorsun?"

"Ah, bunu söylemeyi mi unuttum?" Roman acımasız bir kahkaha attı. "Sen benim oğlumsun Kade. Biyolojik olarak evet, ama annen..." Bir yudum daha aldı. "Annen Emma Porter'dı."

Oda sallanıyor. Bunu kemiklerimde, kanımda hissediyorum. Bu vahiyin, bir el bombası gibi uzayda patlayıp her yöne şarapnel saçtığını hissediyorum. Sawyer bir ses çıkarıyor, nefes nefese kalma ile küfretme arasında bir şey. Levi'nin ağzı açık kalıyor. Saint'in eli benimkini sıkıca kavırıyor, tırnakları avucuma saplanıyor.

Ve Kade. Kade, Roman'a sanki vurulmuş gibi bakıyor. Sanki kurşun hâlâ göğsünde saplı ve kan kaybından ölüp ölmeyeceğini bekliyor.

"Emma Porter," diye tekrarlıyor Kade, sesi boş bir şekilde. "Allie'nin annesi."

"Doğru. Yirmi altı yıl önce, dikkatimi çekme hatasını yaptı. Bir ilişkimiz oldu. Hamile kaldı. Karnında sen varken şehri terk etmeye çalıştı, ama onu bunun akıllıca olmayacağına ikna ettim." Roman'ın gülümsemesi soğuk. Memnuniyet dolu. "Yani seni doğurduktan sonra, seni aldım. Seni bir Piskopos olarak yetiştirdim çünkü yapabilirdim. Porter ailesine karşı en büyük meydan okumaydı. Onların varisini alıp onu silahım haline getirdim."

"Beni aldınız." Kade'nin sözleri ifadesiz, cansız çıkıyor. "Beni annemden aldınız."

"Sizi sıradan bir hayattan kurtardım. Porter ailesi hiçbir şey değil. Zayıf. Yumuşak. Size güç, amaç ve bir miras verdim."

"Bir miras." Kade gülüyor ve sesi kırık, pürüzlü. "Beni kendi ailemi yok etmeye, kendi kanımdan nefret etmeye yetiştirdin. Ve bunun bir *hediye* olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunu adalet olarak adlandırıyorum. Emma Porter bana karşı gelebileceğini sandı. Benim olanı alıp kaçabileceğini sandı. Ona bu aileden ayrılmaya çalışanların başına neler geldiğini gösterdim. Bana karşı gelebileceklerini düşündüklerinde neler olduğunu gösterdim."

Roman içkisini bitirip bir tane daha doldurdu. Viski onu şimdi daha çok etkiliyor, dilini çözüyor, genellikle koruduğu hesaplı kontrolü elinden alıyordu. "En iyi kısmını biliyor musun? Ona, eğer seni

görmeye kalkarsa, seninle iletişime geçmeye kalkarsa veya seni kendine ait ilan etmeye kalkarsa, seni kendi ellerimle öldüreceğimi söyledim. Yirmi altı yıl boyunca kendi oğlundan on mil uzakta yaşadı, onun büyümesini izledi ve tek kelime etmedi."

Elena masanın ucundan sert bir sesle, "Dur!" diye bağırdı.

Bütün gece ilk kez konuştu. Yıllardır ilk kez sesinin fısıltıdan başka bir şey çıkardığını duydum. Hepimiz ona bakmak için döndük. Sandalyesinde kaskatı oturmuş, elleri kucağında kavuşmuş, yüzü bembeyazdı. Ama gözlerinde nadiren gördüğüm bir şey vardı: Öfke.

"Konuşmayı kes," diyor tekrar, sesi bu sefer daha güçlü. "Yeterince konuştun."

Roman kaşlarını kaldırarak ona döndü. "Eklemek istediğin bir şey var mı, canım?"

"Emma Porter iyi bir kadın. Nazik bir kadın. Sana hayır demeye cesaret ettiği için, benim yapamadığım halde sana karşı koyacak gücü bulduğu için hayatını mahvettin." Elena'nın elleri titriyor ama bakışlarını Roman'a dikmiş durumda. "Onu yirmi altı yıldır işkenceye maruz bıraktın, oğlunu görmesine izin verdin ama asla kucağına almasına izin vermedin. Ona asla gerçeği söylemedin. Bu kötülük, Roman. Senin için bile."

"Kendine dikkat et."

"Yoksa ne olacak? Bana tekrar mı vuracaksın?" Elena ayağa kalktı, sandalyesi geriye doğru sürtündü. "Beni bir odaya mı kilitleyeceksin? Şiddetle mi tehdit edeceksin? Otuz yıldır senin şiddetinle yaşıyorum. Bana daha önce yapmadığın hiçbir şey yapamazsın artık."

Roman'ın yüzü karardı. "Otur aşağı."

"Hayır." Elena, Kade'ye baktı ve gözlerinde yaşlar vardı. "Özür dilerim. Sana yıllar önce söylemeliydim. Gerçeği bilmeni sağlayacak bir yol bulmalıydim, ama bulamadım. Korkuyordum. Onun ne yapacağından korkuyordum. Korkuyordum ki—"

"Otur dedim!" Roman'ın sesi kükredi. Ayağa fırladı, sandalyesini gürültüyle geriye devirdi. Elena irkildi ama kıpırdamadı. Kaçmadı. Sadece orada durdu, belki de hayatında ilk kez onunla yüzleşti. Bunun son olduğunu anladım. Her şeyin paramparça olacağı an buydu.

Masadan geriye doğru itmeye, hareket etmeye, aralarına girmeye hazırlanıyorum. Ama Saint'in eli beni durduruyor. O koyu mavi gözleriyle bana bakıyor ve oradaki korkuyu, yalvarışı görebiliyorum.

Yapma. Henüz değil.

Haklı. Şimdi hareket edersem, Roman'ın dikkati tekrar bana, Saint'e kayacak. Elena'ya odaklanmasına izin vermek daha iyi. Bu işin kendi seyrinde ilerlemesine izin vermek daha iyi.

Kade hâlâ donakalmış oturuyor, yüzü şok, acı ve ihanetin bir ifadesi. Annesiyle ilgili haberler onu paramparça etmiş. Bunu vücudunun her çizgisinde, hareket ederse paramparça olacakmış gibi duruşunda görebiliyorum.

Roman Elena'ya doğru ilerler ve Elena bir adım geri çekilir.

"Emma Porter'ı mı savunmak istiyorsun?" Roman'ın sözleri artık peltekti, hareketleri alkolden dolayı gevşemişti. "Benden çalmaya çalışan, kendisini benden üstün gören kadını mı savunmak istiyorsun?"

Elena sessizce, "O senden daha iyiydi," diyor. "Hâlâ da öyle."

Tokat hızla geldi. Elena'nın başı yana savruldu, ses yemek odasında yankılandı. Sendelledi, sonra masanın kenarına tutundu. Roman'ın yüzüğü dudağına değdiği yerden ağzının kenarından kan sızıyordu.

Roman, "Anlamadığınız şeyler hakkında konuşmayın," diyor.

"Seni gayet iyi anlıyorum." Elena ağzına dokundu, parmaklarındaki kana baktı. "Sen bir canavarsın. Hep bir canavar oldun. Ve oğullarımızı da canavar olarak yetiştirdin."

Sawyer, sesi titreyerek, "Anne," dedi.

Elena ona bakmıyor. Hiçbirimize bakmıyor. Gözlerini Roman'dan ayırmıyor ve bakışlarında artık meydan okuyan bir şey var. O kadar uzun zamandır içimde saklı kalmış ki varlığını unutmuştum.

"Kade, Emma'nın oğlu," diye devam ediyor. "Ve sen onu ondan çaldın. Bütün hayatı boyunca ona eziyet ettin, asla vermeyeceğini bildiğin onayı almak için onu çalıştırdın. Kendi mirasına karşı nefret duymasına neden oldun. Şimdi ona gerçeği söylüyorsun, sadece onu daha da incitmek için. Onu bir araç gibi kullanıyorsun."

"O bir araç." Roman'ın sesi soğuk ve duygusuz. "Hepiniz birer araçsınız. Yapılması gerekeni yapmak için dövdüğüm silahları ve

araçlar bozulduğunda, bana ihanet ettiklerinde..." Bana bakıyor. "Onlar atılırlar."

Kade bir ses çıkarır. Hıçkırıkla kahkaha arasında bir şey. "Emma Porter benim annem."

"Evet."

"Ve beni ondan aldın. Beni ondan nefret edecek şekilde yetiştirdin. Ailesinden nefret edecek şekilde. ..." Duraksıyor, ellerini saçlarının arasından geçiriyor. "Tanrım. Allie. Allie benim kız kardeşim."

"Üvey kız kardeş," diye düzeltiyor Roman. "Farklı anne babadan. Gerçi Emma onu evlat edindi, yani teknik olarak sanırım—"

"Sus artık." Kade'nin sesi alçak ve tehlikeli. "Sadece çeneni kapat."

"Affedersin?"

"Beni duydun." Kade ayağa kalktı, sandalyesi arkasında yere düştü. Yüzü kızarmış, elleri titriyordu. "Tüm hayatım bir yalanmış. Bana anlattığın her şey. Kendim hakkında bana inandırdığın her şey. Bu ailedeki yerim hakkında. Hepsi saçmalık."

Roman, uyarıcı bir tonla, "Kade," diyor.

"Ne? Bana da mı vuracaksın? Bana gerçek bir Piskopos olmadığımı mı hatırlatacaksın? Sadece Emma Porter'ın piç çocuğu olduğumu, sırf yapabildiğin için çaldığını mı?" Kade gülüyor ve bu duyduğum en kırık ses. "Hadi bakalım. Yap şunu. Beni mahvettiğin yolların listesine ekle bunu."

Roman, sarhoş bir adam için oldukça hızlı hareket ediyor. Eli Kade'nin boğazını kavrayıp onu porselen dolabının yanındaki duvara doğru itiyor. Tabaklar şangırdadı. Elena çığlık attı. Saint'in tırnakları avucuma kan akıtacak kadar sert saplandı.

"Sana neden özlediğin onayı hiç vermediğimi bilmek mi istiyorsun?" Roman'ın yüzü Kade'in yüzüne birkaç santim uzaklıkta, sesi alçak ve acımasız bir tona bürünmüş. "Çünkü buna layık değilsin. Emma Porter'ın hatasıdır. Bana karşı çıkmaya cüret eden tek kadının bir hatırlatıcısıdır. Ve sana her baktığımda, ağzını açıp bir köpek gibi dikkatimi çekmek için yalvardığın her an, gördüğüm tek şey o."

Kade'nin yüzü kızarıyor. Nefes almaya çalışırken Roman'ın elini tırmalıyor.

"Piskopos olmak mı istiyorsun?" diye devam ediyor Roman. "Bunu bu kadar çok mu istiyorsun? O zaman hak et. Sızlanmayı bırak. Sorgulamayı bırak. Sadece sana bu ismi taşıma izni verdiğim için bir şeyi hak ediyormuş gibi davranmayı bırak." Kade'i aniden bırakıyor ve Kade nefes nefese yere yığılıyor. "Ama dürüst olalım, ikimiz de biliyoruz ki bunu asla hak edemezsin. Sonuçta, sen benim oğlum değilsin, gerçek anlamda değil. Onun oğlusun ve bu seni zayıf kılıyor."

Kade yerde yatıyor, eli boğazında, gözlerinde ölüme benzeyen bir ifade var.

Roman sonunda çok ileri gitti. Benimle değil. FBI ihanetiyle değil. Hatta Emma Porter hakkındaki ifşaatla da değil. Ama bununla. Kade'nin tüm hayatı boyunca tutunduğu tek şeyi, ait olduğuna, önemli olduğuna, Bishop adını taşımaya layık olduğuna dair inancını elinden aldı.

Roman onu mahvetti. Kurtarılabilecek bir şey kaldı mı bilmiyorum.

"Bu akşam yemeği bitti," diyerek sessizliği bozuyorum.

Roman şaşkınlıkla bana baktı. Sanki burada olduğumu unutmuş gibiydi.

"Bitti mi?" diye gülüyor. "Daha yeni başlıyoruz. Cezanı konuşmamız gerekiyor. Sana ve evime getirdiğin o küçük fahişeye ne yapacağımı."

"Ona öyle seslenme."

"Ona ne istersem onu derim. O bir hiç. Haftalar önce ölmüş olması gereken bir tanık. Hâlâ hayatta olmasının tek sebebi, en kötü zamanda vicdan geliştirmiş olmanız." Roman tekrar masaya doğru ilerleyip viski şişesine uzandı. "Bu durum yakında değişecek."

Ayağa kalktım ve Saint'i de yanımda kaldırdım. "Gidiyoruz."

"Hayır, değilsin."

"Beni durdurmaya çalış."

Sözler havada asılı kaldı. Bir meydan okuma. Çizilmiş bir sınır.

Roman birden hareketsiz kalıyor. Sonra gülümsüyor ve bu hayatımda gördüğüm en soğuk gülümseme. "Şimdi cesur olduğumu mu sanıyorsun Calder? FBI seni dinliyor diye mi? Küçük bir güvencen olduğu için mi?" Göğsüne, tam da dinleme cihazımın saklı olduğu yere dokunuyor. "Bunun seni kurtaracağını mı sanıyorsun?"

“Sanırım sarhoşsun ve kendini on kere gömecek kadar çok şey söyledin. Yani evet. Sanırım bu beni kurtaracak.”

“O zaman sandığımdan daha aptalsın.” Roman masanın etrafında yavaş ve dikkatli bir şekilde dolaşıyor. “FBI kanıt olmadan hareket edemez. Ve kanıtın kabul edilebilir olması gerekir. Yasal olarak elde edilmiş olması gerekir. Bu geceki kayıtlardan herhangi birini kullanabileceklerini mi sanıyorsun? İzinsiz yapılmış bir kayıt? Özel bir evde? Yasadışı olarak yerleştirdiğin bir dinleme cihazıyla mı?” Gülüyor. “Ajan arkadaşın yasayı daha iyi açıklamalıydı.”

Midem alt üst oldu.

Reese bunun kabul edilebilir olduğunu söyledi. Hukuki dayanağımız olduğunu çünkü—

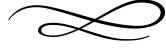
Ama Roman'ın gözlerinden bunu iyice düşündüğünü görebiliyorum. Belki de benim fark ettiğimden çok daha uzun süredir biliyordu. Bilmiş ve beni kendi kendimi asmaya bırakmıştı.

Roman, sesi artık rahat, neredeyse dostça bir tonda, “İşte olacaklar şöyle,” diye devam ediyor. “Bana o dinleme cihazını vereceksin. Kardeşlerin seni tutarken ben de senden FBI'daki tüm bağlantıların yerini zorla alacağım. Ve sonra karının sorununu bir kez ve tamamen çözeceğiz.”

Belinden bir tabanca çıkarıp Saint'e doğrulttu.

“Ya da doğrudan ondan başlayabiliriz.”

AZİZ

SILAH OLMASI GEREKENDEN DAHA BÜYÜK GÖRÜNÜYOR .

Roman, sanki bunu binlerce kez yapmış gibi rahat bir şekilde belinden silahını çıkarıyor ve aniden görebildiğim tek şey o siyah metal namlu oluyor. Her şey kayboluyor. Şık yemek odası, kristal avize, masanın etrafında donakalmış kardeşler... Hepsi yok oluyor, geriye sadece o silah ve Roman'ın onu göğsüme doğrulttuğu an gözlerindeki soğuk kesinlik kalıyor.

"Ya da doğrudan ondan başlayabiliriz," diyor. Sesi neredeyse hoş, sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi. Sanki hayatıma son vermek onun akşam programındaki sıradan bir maddeymiş gibi.

Ayakta olmamıza rağmen elim hâlâ Calder'ın elini sıkıca kavramış durumda. Parmakları sıkılaşıyor ve ani gerilim, gerilmiş bir yay kirişi gibi tüm vücuduna yayılıyor.

Sonra hareket ediyor.

Bir saniye önce yanımda duruyordu. Bir sonraki saniye ise, bu kadar iri bir insan için mümkün olmaması gereken bir hızla, benimle silah arasına yerleşti. Vücudu bir duvar, bir kalkan oldu. Roman'ın bana sıkmak istediği kurşunla aramdaki tek şey oydu.

"Hayır." Bu kelime Calder'ın ağzından alçak ve tehlikeli bir şekilde çıkıyor. Kesin. "Birini vurmak istiyorsan, Roman, beni vur. Ama ona

dokunma."

Roman'ın gülümsemesi daha da genişledi. "Ne kadar asil. Savurgan oğul, fahişesi için ölmeye razı."

"O benim karım."

"Haftalar önce ölmüş olmalıydı." Roman'ın parmağı tetiğe uzanıyor. "Ama merak etmeyin. Siz de ona katılabiliyorsunuz. İkinizi de bu gece toprağa gömeceğim. Bu karmaşayı bir kez ve sonsuza dek temizleyin."

"Baba, bekle." Levi ayağa kalktı, ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırdı. Sesi sakın ve kararlıydı, tıpkı bir intihar girişiminde bulunanı ikna etmeye çalışan birinin sesi gibiydi. "Bir dakika bekle. Bunu bir düşünelim."

"Otur aşağı Levi," diye çıkıştı Roman.

"Bunu yapmak zorunda değiliz." Levi bir adım öne çıkarak Roman'ın görüş alanına girdi. "Başka bir çözüm bulabiliriz. Her zaman başka bir yol vardır."

"Tek yol, Piskopos'un yoludur." Roman'ın sesi yükseliyor, alkol onu sakarlaştırıyor. Tehlikeli. "Kan ve sadakat. Bu aileyi güçlü tutan şey bu. Dört nesildir hayatta kalmamızı sağlayan şey bu."

"Bu güç değil." Sawyer oturduğu yerden, kısık ama etkili bir sesle konuştu. "Bu paranoya. Korku. İkisini de öldürürseniz, bu neyi çözecek? FBI zaten her şeyi biliyor. Calder'ın ölümü bunu değiştirmeyecek."

Roman silahı Sawyer'a doğru doğrultuyor ve Calder'ın gerildiğini görüyorum. Harekete geçmeye hazır. Kendini bir başka kardeşin ve kurşunun arasına atmaya hazır. Sawyer ise hiç kıpırdamıyor. Sadece orada oturuyor, ellerini masanın üzerine koymuş, Roman'ı o analitik gözleriyle izliyor.

Roman, "Sen de mi beni sorguluyorsun?" diye soruyor.

Sawyer, "Gerçekleri dile getiriyorum," diyor. "Bize stratejik olmayı, üç adım ilerisini düşünmeyi öğrettiniz. Calder ve Saint'i öldürmek, sizi ömür boyu hapse atmaktan başka bir işe yaramaz."

"Hapishaneye gitmeyeceğim."

"Tetiği çekersen, evet." Sawyer'ın sesi sakın ve mantıklı. "FBI her kelimeyi dinliyor. Onları vurursan, işin bitti. Her şey sona erdi."

Bir an için işe yarayabileceğini düşündüm. Sawyer'ın mantığının, Roman'ın muhakeme yeteneğini bulandıran alkol ve öfke bulutunun üstesinden gelebileceğini sandım. Roman güldüğünde o dua sis gibi uçup gitti.

Korkunç bir ses. Boş ve acı, deliliğin izlerini taşıyan bir ses. "Umursadığımı mı sanıyorsunuz? Hapishaneyi umursadığımı mı sanıyorsunuz?" Silahıyla çılgınca işaretler yapıyor ve herkes geriliyor. "Bu imparatorluğu kan üzerine kurdum. İstedığimi alıp yoluma çıkan herkesi yok ederek. Bu, Bishop mirası. Bunu size öğrettim çocuklar. Ve eğer bu gece sona ererse, her şey yerle bir olursa, öyle olsun. Ama onu da yanımda götüreceğim."

Silah tekrar Calder'a döndü. Aslında bana döndü, çünkü Calder hâlâ aramızda insan kalkanı gibi duruyor.

Roman, "Çekil," diye emrediyor. "Çekil, yoksa ona ulaşmak için seni vurup geçerim."

Hayır. Zaten beni öldüreceksin. Neden bekleyeyim ki?

"Calder." Sesim kısık ve korkmuş çıkıyor. Ona doğru uzanıyorum, parmaklarım gömleğinin arkasına takılıyor. "Lütfen."

"Hayır dedim." Bana bakmıyor, gözlerini Roman'dan ayırmıyor. "Onu istiyorsan, önce benden geçmelisin. Bu iş böyle yürüyor."

"Sen her zaman çok hassastın." Roman nişanını sabitledi ve ben Calder'ın sırtına yaslandım. "Çok duygusal. Çok güçsüz. Tıpkı annen gibi."

"Baba, yapma." Kade'nin sesi gerginliği dağıttı. "Bunu yapma."

Kade'i neredeyse unutmuştum. Çok sessizdi, Roman'ın sağında oturmuş, her şeyin olup bitmesini okuyamadığım bir ifadeyle izliyordu. Belki şok, belki ihanet. En büyük kardeşinin onlara karşı çalıştığını fark edince tüm dünyası yıkılıyordu.

Konuşurken sesi titriyor. Öfkeden değil. Başka bir şeyden. Neredeyse keder gibi bir şeyden.

Kade, hâlâ Roman'a bakarak, "Neden o?" diye soruyor. "Neden hep o olmak zorunda?"

Roman'ın dikkati hafifçe dağılıyor. "Ne?"

"Calder." Kade yavaşça ayağa kalktı ve elinin beline, kendi silahına doğru gittiğini fark ettim. "Onu dövdün, manipüle ettin, yıllarca onu

tetikçinin olarak kullandın. Ve şimdi onu öldürecek misin? İlk doğan oğlunu mu? Ne için? Doğru olanı yapmaya çalıştığını için mi?"

"Doğru olan mı?" Roman'ın sesi küçümsemeye doluydu. "Doğru olan diye bir şey yok evlat. Sadece hayatta kalmak var. Güçlü ya da zayıf. Galip ya da kurban. Ve Calder zayıf olmayı seçti."

"Hayır." Kade'nin eli silahını kavradı ve ustaca, pürüzsüz bir şekilde çekti. "Bizi canavara dönüştürmeyi siz seçtiniz. Bunu yaratmayı siz seçtiniz. Tüm bunları."

Oda tamamen sessizleşiyor.

Kade silahı sabit tutuyor, ne Calder'a, ne bana, tam tersine Roman'a nişan alıyor. Onu büyüten, ona öğreten, onu bugünkü haline getiren adama.

Roman yavaşça döndü, silah hala Calder'a doğrultulmuştu ama dikkati artık ikiye bölünmüştü. "Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum." Kade'nin sesi titriyor. "Artık bilmiyorum."

"Silahı yere bırak."

"Neden?" Kade bir adım daha yaklaşıyor. "Calder'ı vurmak üzereydin. Oğlunu. Kardeşimi. Bu neden kabul edilebilirken, bu kabul edilemez?"

"Çünkü ben senin babanım."

"Sen baba değilsin." Sözler ham, acı dolu bir şekilde ağzından dökülüyor. "Sen bir tiransın. Hayatımız boyunca hepimizin korktuğu şeysin. Ve ben bittim. Tamamen bittim."

Her şey aynı anda oluyor.

Roman silahını Kade'ye doğru salladı.

Calder hareket ediyor, beni geriye, aşağıya doğru itiyor, ateş hattından uzaklaştırmaya çalışıyor. Başarılı oluyor, ama ben yine de her şeyi korkunç bir netlikle görebiliyorum.

Ve Kade ateş ediyor.

İlk kurşun Roman'ı omzundan vurup döndürüyor. İkinci kurşun ise tam göğüs kafesine isabet ediyor ve Roman'ın yüzündeki şoku, kendi oğullarından birinin gerçekten tetiği çekebileceğine dair inanamamasını görüyorum.

Üçüncü atış onu yere seriyor.

Dizlerimin üzerinde, kulaklarım silah seslerinden çınlarken, Roman Bishop'un yemek odasının pahalı ahşap zemininde kanlar içinde can

çekişini izliyorum. Silahı elinden düşüyor, ahşap zeminde şangırtılar çıkıyor. Nefesi ıslak, hırıltılı hıçkırıyor geliyor.

Calder hâlâ üzerimde duruyor, hâlâ benimle tehlike arasında, tehlike üç metre ötede yok olmaya yüz tutmuş olsa bile. Omuzları titriyor ve Calder sonunda bana baktığında gözleri vahşi, odaklanmamış.

"Yaralandın mı?" Elleri üzerimde, yaraları, kanı kontrol ediyor. "Aziz. Yaralandın mı?"

"Hayır." Ellerini tutup sabit tutuyorum. "İyi. İyi."

Çevremizde kaos baş gösteriyor.

Sawyer telefonda, muhtemelen tıbbi yardım çağırıyor, ama hepimiz çok geç olduğunu biliyoruz. Levi donakalmış, Roman'ın bedenine bakıyor, sanki az önce olanları tam olarak kavrayamamış gibi. Ve Kade...

Kade silahı yere bırakır.

Yere sert bir şekilde düşüyor ve adam dizleri titreyerek yanına çöküyor. Titreyen elleri yüzünü kapatıyor. Sonunda ne yaptığının farkına varıyor.

Babasını öldürdü.

Uzaktan bir yerlerden siren sesleri geliyor. Muhtemelen FBI. Ya da yerel kolluk kuvvetleri. Silah seslerine, Sawyer'a ya da her şey cehenneme dönmeden önce Calder'ın ilettiği sinyale yanıt veren biri.

Calder beni ayağa kaldırdı ve ben de ona yaslandım, kalbi yanağıma çarpıyordu. Kollarını bana doladı, beni sıkıca kucakladı ve titremesi benimkiyle aynıydı.

"Bitti," diyor saçlarımın arasına. "Bitti. Artık güvendesin."

Ama ben güvenlik hakkında düşünmüyorum. Ben tel hakkında düşünüyorum.

Calder'ın göğsüne dayanan küçük cihaz, hâlâ kayıt yapıyor, hâlâ sinyal gönderiyordu. Kanıt. Delil. FBI'ın sadece Roman'ı değil, potansiyel olarak başkalarını da mahkum etmesi için gereken her şey. Ve Calder, yasadışı operasyonlara katıldığını, yıllarca Roman'ın emirlerini yerine getirdiğini, korkunç şeyler yaptığını kayıta itiraf etti.

Kocamın dokunulmazlığı olabilir. Ajan Reese, işbirliği karşılığında ona koruma sözü vermiş olabilir.

Ya da tutmayabilir. İnsanlar yalan söyler. Ajanlar tutamayacakları anlaşmalar yaparlar. Ve bunca şeyden sonra Calder'ın hapse girmesine izin verecek değilim.

Ona doğru eğilip kollarımı beline doladım. Travmanın ardından teselli ve güvenlik aradığımı sanıyor. Elimle ceketinin altına doğru uzanıp parmaklarımın gömleğinin kenarını bulduğumu fark etmiyor.

"Seni koruyorum," diye mırıldanıyor. "Seni koruyorum."

Tel, tam kalbinin üzerine, göğsüne bantlanmış. Sert kenarını, özellikle bakmayan kimsenin fark edemeyeceği o hafif kalınlığını hissedebiliyorum. Parmaklarım teli kavırıyor ve bir anlığına hareketsiz kalıyorum. Düşünüyorum. Tartıyorum.

Sonra onu koparıyorum.

Calder irkildi ama ben çoktan harekete geçmiştim, elimdeki cihazla ondan uzaklaşıyordum. Bana şaşkınlıkla bakıyor, ne yaptığımı sormak için ağzını açmıştı.

Ona bu şansı vermiyorum.

Masada bir bardak su var. Muhtemelen Sawyer'ınki, hâlâ dolu ve dokunulmamış. Üç adımda ona doğru yürüyorum, teli suya bırakıyorum ve batışını izliyorum.

Bu minik cihaz bir iki kez cızırdıyor. Sonra sönüyor.

"Az önce ne yaptın?" Calder'ın sesi alçaktı. Roman'ınkinden çok farklı bir şekilde tehlikeliydi.

Gözlerine bakıyorum. "Seni koruyorum."

"Aziz."

"Onların elinde yeterince şey var." Roman'ın cesedine, yerde biriken kana doğru işaret ediyorum. "Onu ele geçirdiler. Kade'nin az önce olanlar hakkındaki itirafını da aldılar. O kayıтта ne varsa ona ihtiyaçları yok."

"Bağışıklığım vardı."

"Öyle mi?" Ellerim titrese de sesimi sakın tutmaya çalışıyorum. "Yoksa sana dokunulmazlık sözü verip bu gece söylediklerini daha sonra aleyhine kullanmayı mı planlıyorlar? FBI'ın nasıl çalıştığını, mahkemede nasıl bozulan anlaşmalar yaptıklarını anlamak için yeterince suç dizisi izledim."

"Reese bana söz verdi."

"Roman da sana söz verdi. Hem de defalarca. Peki sonuç ne oldu?"

Sözler aramızda havada asılı kaldı. Acımasız ama gerçek.

Arkamızdan, parke zeminde ağır ağır yankılanan ayak sesleri duyuluyor. Sesler FBI kimliklerini haykırıyor. Kurtarıcılar çok geç kalmış durumda, ortalığı temizlemekten başka bir şey yapamıyorlar.

Calder bana sanki beni ilk defa görüyormuş gibi bakıyor. Gerçekten görüyor. Kaçırıldığı korkmuş kızı değil, korumaya çalıştığı karısını değil, tamamen başka birini. Onu kurtarmak için delilleri yok eden, geri dönüşü olmayan bir sınırı aşan birini.

Onu her şeyi riske atacak kadar çok seven biri.

"Bunu yapmamalıydın," diyor sessizce.

"Muhtemelen hayır." Ona doğru geri yürüdüm ve elini tuttum. "Ama yaptım. Ve pişman değilim."

"Aziz."

"Roman'ın ölümüne de üzölmüyorum." Bu itiraf, olması gerekenden daha kolay geliyor ağzından. "Üzölmem gerektiğini biliyorum. Rahatlama dışında bir şey hissetmem gerektiğini biliyorum. Ama hissetmiyorum. Bizi öldürecekti. Seni öldürecekti. Seni güvende tutmak için gerekirse saatlerce bu zeminde kan kaybından ölmesini izlerdim."

Elini benimkine daha sıkı kenetledi. "Sen o kişi değilsin."

"Belki de öyleyim şimdi." Kırmızı ve mavi ışıkların araba yolunu aydınlatdığı pencereye doğru bakıyorum. "Belki de beni, bir adamın ölümünü izleyip de bittiği için rahatlamadan başka bir şey hissetmeyen biri haline getirdin. Ya da belki de o sadece kötü bir insandı ve sanırım tek bir kişi bile onu özlemeyecek."

"Hayır." Beni tekrar kendine çekiyor ve bu sefer kolları beni sardığında farklı bir his oluşuyor. Sanki teselli arayan o, teselli veren değil. "Hayır. Sen hâlâ sensin. Sen hâlâ Saint'sin. Bu yerin, benim seni olmadığın bir şeye dönüştürmesine izin verme."

Artık çok geç. Beni kamyonuna bindirip dağlardaki o kulübeye götürdüğü andan beri çok geçti. Esir alan kişiye aşık olduğum ve kendimi korumak yerine onu korumayı seçtiğim andan beri.

Yemek odasının kapısı gürültüyle açıldı ve ajanlar silahlarını çekmiş, emirler bağırarak içeri daldılar. Aralarında Ajan Reese'i

tanıdım, keskin gözleri sahneyi etkili bir şekilde inceliyordu. Onu Porter ailesinin partilerinde birkaç kez görmüştüm. Roman'ın cesedini fark etti. Kade yerde yatıyordu. Geri kalanımız ise çeşitli şok hallerinde ayakta duruyorduk.

Bakışları Calder'a ve bana takıldı ve yüzünde bir anlık bir ifade belirdi. Belki anlayış, belki de şüphe.

"Kablo nerede?" diye soruyor, bize doğru yaklaşarak.

Calder ağzını açıyor ama önce ben konuşuyorum.

"Çatışma sırasında koptu. Nereye gittiğini bilmiyorum."

Bu bir yalan. Apaçık bir yalan. Ama Reese ısrar etmiyor. Uzun bir süre bana bakıyor, sonra başını sallayıp ekibiyle koordinasyon kurmak için arkasını dönüyor. Calder beni sorgularken Sawyer cihazı almıştı. Bir anlık anlayışla Calder'ın omzunun üzerinden göz göze geldik.

Belki biliyordur. Belki de umurunda değildir. Belki de Romalı Piskopos'un ölmesi yeterlidir, bu süreçte Calder aleyhindeki bazı kanıtların kaybolması anlamına gelse bile.

Bilmiyorum. Umurumda değil.

Benim için önemli olan tek şey, yanımda duran, hayatta, sağlıklı ve bana ait olan adam.

Acil tıp teknisyeni Roman'ın cesedine yaklaşmaya çalışıyor, ancak yapılacak bir şey olmadığı açık. O çoktan ölmüş, gözleri tavana anlamsızca bakıyor, kan altındaki pahalı İran halısına bulaşıyor. Kade, elleri arkasında, ajanlar tarafından götürülüyor. İfadesi bomboş, neredeyse uyuşmuş gibi. Onu götürürlerken hiçbirimize bakmıyor. O tetiği çekerek hepimizi kurtardığını kabul etmiyor.

Levi ve Sawyer ayrı ayrı sorgulanıyor. Ajanlar ifade alıyor ve her şeyi belgeliyor. Elena başka bir ajan çifti tarafından başka bir odaya götürülüyor. Bu uzun bir gece olacak. Muhtemelen uzun bir hafta. Ama bitti. En kötüsü geride kaldı.

Calder sessizce, "Gitmeliyiz," diyor. "Beni de tutuklamaya karar vermeden önce."

"Seni tutuklamayacaklar." Yanına yaslandım, iliklerime kadar işleyen bir yorgunluk hissediyordum. "Onlarla çalışıyordun. Ve umarım Reese sana sahip çıkar."

"Vardı." Bana aşağıdan bakıyor. "Geçmiş zaman. Çünkü birisi benim tüm iş birliğimi kaydeden kabloyu imha etti."

"O zaman sanırım birlikte bir çözüm bulacağız." Elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine kenetliyorum. "Bundan sonra ne olursa olsun, birlikte yapacağız."

Bir an için cevap vermiyor. Sanki bir mucizeymiş gibi, birleşmiş ellerimize öylece bakıyor. Sanki hâlâ bunu seçtiğime, onu seçtiğime inanamıyor.

Sonra elimi dudaklarına götürüp parmak boğumlarıma bir öpücük kondurdu. "Birlikte," diye onayladı. "Her zaman."

Ajan Reese tekrar bize yaklaşıyor ve bu sefer yüz ifadesi daha da karmaşık. "İkinizin de sorguya çekilmeniz gerekiyor. Bu gece."

"Elbette," diyor Calder. Her zaman kibar, şimdi bile.

"Peki ya Calder?" Duraksıyor. "Bu dokunulmazlık anlaşması hakkında konuşmamız gerekecek. Şartlar göz önüne alındığında."

Çenesi kasıldı ama başını salladı. "Anladım."

Çevremizde FBI, olay yerini incelemeye, fotoğraf çekmeye, delil toplamaya ve Roman Bishop'ın terör saltanatının sonunu belgelemeye devam ediyor.

Bittiğine inanamıyorum. Gerçek gibi gelmiyor.

* * *

Eve geri döndük ve Black Hollow Creek'teki FBI ofisi denen yerde uzun zaman geçireceğimizi tahmin ettiğim için rahat bir şeyler giymek üzere yukarı koştum. Belki de polis karakolu? Kim bilir. Yüzümü kurulumla Calder, daha önce giydiği aynı kıyafetlerle banyoya girdi. Ayaklarımın dibine siyah bir spor çanta bıraktı.

"Bu da ne? Sus payı mı? Sanırım bunu çoktan aştık." Bu bir şaka, ama Calder gözünü bile kırpmıyor.

"Hayır. Bu sus payı değil. Bu senin için. Annenin yorganı, biraz para ve kullanılmış bir telefon zaten içinde. Nerede yaşamaya karar verirsen ver, yeniden başlamak için yeterli şey var."

"Baştan mı başlayalım?" Gözlerimi kırpıştırıp ona sanki ikinci bir kafa çıkmış gibi baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Calder bana bakıyor, gözlerinde korku ve suçluluk karışımı bir ifade var. "Seni bırakma, uzaklaşmanı izleme düşüncesi beni

öldürüyor. Fiziksel olarak acı veriyor, ama seni burada tutma düşüncesi de... Hiç istemediğin bir hayata hapsolmuşsun. Evet, bencilim, ama o kadar da bencil değilim. Babam gittiğine göre, Bishop ailesinin gözetmeni rolünü üstleneceğim. Seni daha fazla karanlığa, daha fazla travmaya, kim olduğunu değiştirecek daha fazla şeye maruz bırakamam. Kilise kızına aşık oldum. Pastane kızına. Bilardo oynamayı beceremeyen kıza. Hayır... Bayan Calder Bishop'a değil."

Gözlerimi kırptırdım, kalbim göğsümde hızlandı. "Sen... sen artık beni istemiyorsun çünkü değiştim mi? Gerçekten de burada bir seçeneğim yoktu."

Başını salladı ve sonra saçlarını kaşdı. "Hayır. Söylediğim bu değil. Geriye dönüp benimle birlikte olduğun için, benimle kaldığın için pişman olmanı istemiyorum. Kendini benim gibi bir canavar olarak görmeni istemiyorum."

Onun bana söylediklerini anlamaya çalışıyorum ve bu farkındalık beni öfkeliendiriyor. "Calder Bishop, bana yaşattıklarından sonra da *bu* seçimi, benim için başka bir seçimi yapma hakkın yok. Bu sefer ne istediğimi bana sorsan nasıl olur?"

Beni inceliyor, sonra omuzlarını düzeltiyor, sanki tepkimi şu ana kadar hiç düşünmemiş gibi. "Saintlyn, ne istiyorsun? Biliyorum, eğer gidersen çok uzaklara gidip saklanman gerekecek çünkü seni bırakabileceğimden hala tam olarak emin değilim, ama senden zaten çok şey aldım..."

Ona doğru yaklaşıyorum ve o da içgüdüsel olarak ellerini belime sarıyor. "Bana sor."

Dişlerini sıktı, çenesi kasıldı. "Benimle burada kalmak mı istiyorsun, Aziz? Yoksa gitmek mi?"

Ben de karşılık olarak onu sert, derin bir öpücükle öptüm, dişlerim birbirine sürtündü, ta ki ikimiz de nefes nefese kalana kadar. "Ben Bayan Calder Bishop'ım ve hiçbir yere gitmiyorum."

Uzun bir süre bana baktı ve gözlerinde her şeyi gördüm. Korku, sevgi, minnettarlık ve belki de umut. Beni bir kez daha kendine çekti ve bu sefer nefes alamayacak kadar sıkı tuttu.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyor saçlarımin arasına.

"Ben de seni seviyorum," diyorum kısaca. Çünkü başka ne olabilir ki? Dünya etrafımızda paramparça olmuşken ve biz hala ayakta dururken başka neyin önemi var?

Başımın tepesini öpüyor. "Sana 'benim' diyebileceğime inanamıyorum. Cesur, aptal, mükemmel karım."

Sadece kocamın kollarında durup nefes alıyorum. Ve nefes almaya devam edebildiğimiz için minnettarım. Kilise etkinlikleri için kurabiye pişiren papazın kızı. Önünde açık bir yol gibi uzanan bir geleceği olan kız. Artık yok. Kulübe ile damgalama ve bu gece arasında bir yerde öldü.

Onun yerine yeni biri geldi. Daha sert biri. Bir adamın ölümünü izleyip rahatlamadan başka bir şey hissetmeyen biri. Delilleri yok edebilen ve federal ajanlara tereddüt etmeden yalan söyleyebilen biri.

Masumiyet yerine aşkı seçen biri. Kimileri buna hayatta kalma mücadelesi diyebilir. Kimileri ise canavara dönüşmek diyebilir.

Ben buna Calder Bishop'ı o kadar çok sevmek ki, onu cehenneme kadar takip edip orayı içeriden yakıp yıkmak diyorum.

Her seçim. Her fedakarlık. Beni buraya getiren her an.

Çünkü burası benim ait olduğum yer.

Babamın kilisesinde değil. Eski hayatımda da değil. Ama burada, bu adamla, birlikte kalmak için yaktığımız her şeyin küllerinin arasında.

Eğer bu beni de bir canavar yapıyorsa, öyle olsun.

En azından birlikte canavarız.

AZİZ

Üç Ay Sonra

EV VANILYALI KEK VE KAHVE KOKUYOR . Öğleden sonra güneş ışınları mutfak pencerelerinden içeri süzülüyor ve her yeri altın rengine boyuyor. Tezgahın başında doğum günü pastamın ikinci katını kremayla kaplıyorum ve bu sade ev ortamı göğsümde sıcak bir his uyandırıyor.

Bugün yirmi yaşıma girdim.

Sadece birkaç ay önce, o kulübede kapana kısılmış, korkmuş ve yalnızdım, bir daha doğum günümü görüp göremeyeceğimi merak ediyordum. Ondan önceki yıl, on sekizinci yaş günümde, Allie beni The Rusty Nail'e sürükledi ve Calder Bishop'ı kamyonunda öptüm. Ve şimdi buradayım, yavaş yavaş benim olan bu evde, kendi doğum günü pastamı kendim süslüyorum, çünkü bunu istedim.

Çünkü ben öyle seçtim.

Kalçamdaki dövme kot pantolonumun altında hafifçe acıyor. Bazı sabahlar aynada onu görünce midem bulanıyor. Diğer sabahlar ise kabarık deriyi okşayıp ne kadar yol kat ettiğimi düşünüyorum. Hala burada olduğumu, hala ayakta durduğumu.

Bu affetmek değil. Bana yapılanları asla affedip affetmeyeceğimi bilmiyorum. Ama artık benim. Benim yaram. Benim hikayem. Kalma

tercihim.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Calder'ın sesi kapıdan geldi.

Omzumu çevirip baktım. Çerçeveye yaslanmış, kolları kavuşturmuş, kış mavisini gözlerini daha da keskinleştiren koyu bir flanel gömlek giymişti. Roman'ın ölümünün üzerinden üç ay geçmişti ve Calder hâlâ omuzlarında bir gerginlik taşıyordu, sanki bir şeylerin ters gitmesini bekliyordu.

"Ben hallederim." Pastaya geri döndüm ve üzerindeki kremayı düzelttim. "Herkes yaklaşık bir saat içinde burada olur."

Yaklaşıyor. Elleri kalçalarımın yerleşmeden önce arkamda olduğunu hissediyorum. "Bundan emin misin? Herkesin burada olmasından?"

"Bugün benim doğum günüm. Kimin benimle kutlayacağına ben karar veririm."

Nefesi boynumda hafifçe gezindi. "Haklısın."

Bu buluşmayı ben seçtim. Babam, Allie, Sawyer, Levi, Elena ve kasabadan yavaş yavaş tekrar benimle konuşmaya başlayan birkaç arkadaşım. Küçük. Samimi. Benim için önemli olan insanlar.

Kade'nin geleceğini sanmıyorum. Haftalardır ana evde, her zamankinden daha içine kapanık, öfkesi yüzeyin altında zorlukla söndürülen bir ateş gibi kaynıyor. Emma Porter ve gerçekte kim olduğu hakkında öğrendiği her şeyi sindirmeye çalışıyor, ancak bu bilgi onu tüm kardeşlerini endişelendirecek şekilde dengesiz hale getirdi. Sırayla onu kontrol ediyorlar, ama çoğunlukla Roman gittikten sonra kim olmak istediğini anlaması için ona alan tanıyorlar.

Bu ihtiyacı anlıyorum. Kendinizi sıfırdan yeniden inşa etme ihtiyacını. Ama öfkeyi de anlıyorum. Kimliğinizin elinizden alınıp yalanlar üzerine yeniden inşa edilmesine duyulan öfkeyi.

Calder, "Babanız için mi endişeleniyorsunuz?" diye soruyor.

"Biraz." Spatulayı bıraktım ve göğsüne yaslandım. "Çekingen davranıyor. Sanki bana ne söyleyeceğinden emin değil artık."

"O da zamanla fikrini değiştirecektir."

"Affedecek mi?" Kollarının arasında ona doğru döndüm. "Henüz beni affetmedi."

Calder'ın çenesi kasıldı. "Onunla konuşmamı mı istiyorsun?"

"Peki ne diyeceksin? Öür dilediğini mi? Her şeyin büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu mu?"

"Hayır." Elleri kalçalarını daha sıkı kavradı. "Ona gerçeğı söyledim. Seni aldığımı, yanımda tuttuğumu ve bunu tekrar yapacağımı."

İşte orada. Beni dehşete düşürmesi gereken ama artık düşürmeyen o acımasız dürüstlük. Çünkü en azından Calder söz konusu olduğunda, her zaman nerede durduğumu biliyorum.

"Bu iyi karşılanacak," diye mırıldanıyorum.

"Bununla yaşamayı öğrenecek. Ya da öğrenmeyecek. Her iki durumda da, sen benimsin."

Elimi uzatıp çenesinin sert çizgisini okşadım. "Ne kadar sahiplenici."

"Her zaman." Elimden tuttu ve ağzına götürdü. "Burada kalmaya karar verdiğinde neye bulaştığını biliyordun."

Peki gerçekten öyle miydin? Bazı günler hâlâ emin değilim. Bazı günler onun yanında uyanıyorum ve ne yaptığımı merak ediyorum. Diğer günler ise onun odun kırmasını, çit direklerini tamir etmesini ya da sadece etrafımdaki boşlukta var olmasını izliyorum ve başka bir yerde olmayı hayal edemiyorum.

Karmaşık. Dağınık. Muhtemelen asla tam olarak kabullenemeyeceğim şekillerde yanlış.

Ama bu benim. Biz benimiz.

"Şu pastayı bitirmeliyim," diyorum ama elimi çekmiyorum.

Yüzümü, hâlâ nefesimi kesen o yoğun dikkatle inceliyor. "Sonra görüşürüz."

"Calder—"

"Sonra." Dudakları benimkileri buluyor ve kahvenin tadını alıyorum, arzuluyorum. Elleri tişörtümün altına kayıyor, parmakları çıplak tenimde geziniyor. "Herkes bir saat sonra burada olacak."

"Bu çok az zaman."

"Hâlâ onunla çalışabiliyorum."

Beni tezgâhın üzerine kaldırıp bacaklarımın arasına sokuyor. Pasta yanımda unutulmuş bir şekilde duruyor, yarısı kremayla kaplı ve mükemmel. Ev, nefes alışverişlerimizden başka sessiz ve güneş ışığı her şeyi güzel bir altın rengine boyuyor.

Özgürlük artık böyle görünüyor. Kaçış değil. Kurtuluş değil. Sadece onu seçmek. Bunu seçmek. Her gün.

Öpüşmeyi nihayet bitirdiğinde nefes nefese kalmıştım ve yüzüm kızarmıştı. O ise bundan oldukça memnun görünüyordu.

"Pastayı gerçekten bitirmeliyiz," diyorum.

"Bir dakika." Markayı kot pantolonumun üzerinden takip ediyor ve ben geriliyorum. Hemen hissediyor ve donup kalıyor. "Acıyor mu?"

"Bazen. Çoğunlukla da öyledir işte."

Yavaşça başını salladı, elleri nazikçe uyluklarıma dokundu. Marka hakkında pek konuşmadık. Neyi temsil ettiğinden, o gecenin şiddetinden, sahiplenmesinden ve dehşetinden bahsetmedik.

Ama orada. Her zaman orada.

"Kaldığınıza sevindim," diyor sessizce.

"Bunca şeyden sonra gerçekten şüphe duyulacak bir durum var mıydı?"

"Evet. Seninle birlikte olmak istedim çünkü sen bunu istedin. Zorlandığını hissettiğin için değil."

"Biliyorum ve bu yüzden kalmayı seçtim, çünkü beni tutmanız ve asla bırakmamanız, bana hiç seçim şansı vermemeniz sizin için kolay olurdu, ama yapmadınız. Bunun gerçek olmasını istediniz, benim sevgimi istediniz, boyun eğmemi değil. Bu yüzden bencil olduğunuzu düşünseniz bile, katılmıyorum, çünkü bana bir seçim şansı *verdiniz*."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, sonra kayboldu. "Hâlâ gidebilirsin. Seni dünyanın öbür ucuna kadar kovalayıp geri dönmen için elimden gelen her şeyi yapmayacağımı söylemiyorum, ama artık her zaman bir seçeneğin var."

"Biliyorum, işte bu yüzden seni seviyorum."

Elleri beni daha sıkı kavradı. "Seni kaçıran bir piç olduğum halde mi?"

"Özellikle de bu yüzden." Elimle yüzünü kavrayıp gözlerime bakmaya zorluyorum. "Evet, beni korkutan birçok seçim yaptın ve bazıları da hayatımın geri kalanında peşimi bırakmayacak, ama bu seçimler benim iyiliğim için yapıldı. Hayatta kalma niyetiyle yapıldı."

Alnını benimkine yasladı. "Ne kadar da berbat bir haldeyiz? Bunların hiçbirisi sağlıklı değil."

"Hayır, kesinlikle öyle *değildi* ." Gülüyorum ve bu neredeyse normal geliyor. "Ama o günler geride kaldı. İşler daha iyiye gidiyor ve bunun üzerinde birlikte çalışıyoruz."

"Birlikte," diye tekrarlıyor ve sesinde bir titreme beliriyor.

Uzun bir süre öylece kalıyoruz, aynı havayı soluyoruz, aynı mekânda var oluyoruz. Her şeye rağmen birbirini seçen iki kırık insan.

Belki de bu kurtuluş değildir. Belki de bu iyileşme değildir.

Ama dürüst. Ve şu anda dürüstlük yeterli.

Bir saat sonra ev seslerle doldu.

Babam önce geldi, elleri çiçeklerle dolu ve yüzünde özenli bir gülümseme vardı. Elena da onunla birlikte geldi; ikisi son birkaç aydır beklenmedik bir dostluk kurmuşlardı. Bishop ailesinin gölgesinde hayatta kalmanın ne demek olduğunu anlayan iki insan.

Allie, vahşi bakır rengi saçları ve yaramazlığıyla, kendi paketlediğini ısrarla söylediği hediyelerle dolu kollarıyla kapıdan içeri dalıyor ve bu da belli oluyor. Parmağında hâlâ bir yüzük olduğunu fark ediyorum. Henüz bu konuda konuşma fırsatımız olmadı. Sawyer arkasından geliyor, SUV'si Calder'ın kamyonunun yanına park edilmiş. Levi en son geliyor, yüzünde rahat bir gülümseme var, ancak Calder'a baktığında gözlerinde hâlâ bir tedirginlik var. İhanet derinden yaralamıştı. Haftalarca süren yalanlar. Hiçbirinin bilmediği FBI koordinasyonu. Levi, Calder'ı affetmişti, ancak güveni yeniden inşa etmek daha zordu.

Pastanın yanındaki yerimden hepsini izliyorum ve göğsümde sıcak ve kırılğan bir şey yeşeriyor. Bu insanlar. Bu buluşma. Bunu ben seçtim. Mecbur olduğum için değil. Beklendiği için de değil. Sadece onların burada olmasını istediğim için.

"Doğum günün kutlu olsun, Saintlyn." Babam beni dikkatlice kucaklıyor. Bana nasıl dokunacağını hâlâ bilmiyor. Sanki kırılacakmışım gibi.

"Teşekkürler baba."

"Yirmi." Geri çekilip yüzümü inceledi. "Artık çok büyüdün."

"Biliyorum."

Söylemediğimiz çok şey var. Herkesin yanında söyleyemediğimiz çok şey var. Gözlerinde cevaplamam gereken sorular var. Ve

cevaplayacağım. Ona gerçeği söyleyeceğim. Sadece şu an doğru olmayacak.

Allie hızla yanıma geldi ve pahalı parfüm ve isyan kokan bir kucaklamayla beni sardı. "Yirmi yaşındasın ve çok çekicisin. Sana bak."

"Bunu durdurun."

"Asla." Geri çekilip sırtıttı. "Sana harika bir şey aldım. Aslında, birkaç harika şey. Bayılacaksınız."

Endişelenmeli miyim?

"Muhtemelen."

Elena, gri saçlarını her zamanki gibi sıkı bir topuz şeklinde toplamış halde sözünü kesiyor; ancak yüz hatlarında daha önce hiç olmayan bir yumuşama var. Artık kırık dökük değil, ama tamamen de bütün değil. Hiç şüphem yok ki bir nebze de olsa normale dönecek, ama ancak zamanı geldiğinde.

"Doğum günün kutlu olsun, sevgilim!" Elimi sıktı. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Sawyer ve Levi, daha rahat bir sevgiyle bana mutlu doğum günü dileklerini iletiyorlar. Calder'ın kardeşleri olabilirler ama garip bir şekilde kendi kardeşlerim gibi geliyorlar. Onların etrafımda olmasına hala alışıyorum. Ateş, kan ve hiçbirimizin yapmak istemediği seçimlerle oluşan aile üyeleri. Calder'ın odanın karşısından beni izlediğini fark ediyorum. Bakışları tamamen sahiplenme ve hayranlıkla dolu.

Ona gülümsüyorum. Sevgisini her tarafımda hissediyorum.

O da karşılık olarak gülümsüyor ve bu gülümseme tüm yüz ifadesini değiştiriyor.

Parti akşama kadar uzuyor. Pasta yiyoruz, hediyeler açıyoruz ve her şey normalmiş gibi geliyor. Sanki doğum günü kutlayan sıradan bir aile gibiyiz. Ama gerçek şu ki, biz normal değiliz ve asla da olmayacağız ve sanırım sonunda bunu kabullenmeye başlıyorum.

Ön kapı açılıyor ve Kade içeri giriyor. Perişan, gerçekten perişan görünüyor. Gözlerinin etrafı koyu halkalarla çevrili ve çenesi birkaç günden daha uzun süredir uzamış gibi görünen sakallarla kaplı. Flanel gömleği buruşuk ve gözlerindeki vahşilik midemi bulandırıyor.

"Kade." Sawyer hemen ona doğru ilerledi. "Geldin."

"Elbette. Davet edildim." Sesi ifadesiz, boş.

İhtiyaç duyulması ihtimaline karşı gözümü dört açıyorum ama Allie'nin odanın diğer ucunda, kapıya yakın bir yerde olduğunu fark etmeden edemiyorum ve Kade'in gözleri ona değdiği anda hava değişiyor. Orada bir şey var. Enerji yüklü ve tehlikeli, eklektik bir akım. Doğruluyor ve yeşil gözleri şokla büyüyor, ardından şüpheyi kısıyor.

"Kade," diye selamladı onu dikkatlice.

"Allie." Ona doğru hareket etmiyor ama direncini görebiliyorum. Ellerin yanlarında yumruk haline gelmesi, çenesindeki gerginlik. "Emma seni beni kontrol etmeye mi gönderdi?"

"Ne? Hayır." Ona doğru bir adım attı. Gözlerinde endişe ve korku karışımı vardı. *Neler oluyordu Allah aşkına?* "Aralarında mı? Ben Saint'in partisi için buradayım. Senin geleceğinden haberim bile yoktu."

"Bunu yapmadın herhalde." Gülüşü, ses olsaydı acı bir öfke olurdu. "Şimdi hepiniz büyük, mutlu bir aile oldunuz. Ne güzel olmalı. Kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi biliyorum."

Sawyer, "Kade—" diye söze başlar, ancak Kade sözünü keser.

"Bana ders vermenize gerek yok. İyiyim. Sorun çıkarmaya gelmedim, sadece doğum günü kızına iyi dileklerimi iletmeye geldim." Konuşurken bile bakışları Allie'nin üzerindeydi, sanki odadaki tek kişi oymuş gibi. Onu boğmak mı yoksa öperek öldürmek mi istediğini anlayamıyorum.

Herkes bunu hissedebiliyordu. Kade'nin teninin altında zorlukla bastırıldığı öfke.

"Doğum günün kutlu olsun, Azizim." Kade dikkatini bana çevirdi. Şimdi ikisine de daha da yaklaşmıştım, yüzümdeki tüm şaşkınlığı belli ediyordum. Dudaklarındaki zoraki gülümsemeyi fark ettim. Kendi teninde rahatsız gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim, sizi görmek güzel." Ben de karşılık olarak gülümsemeye çalışıyorum.

"Benim de öyle. Yapmam gereken bazı işler var, o yüzden ben gidiyorum."

"Daha yeni geldin," diye mırıldandı Levi.

"Bir dilim pasta için kalamayacağınızdan emin misiniz?" diye sordu Calder, kaşını kaldırarak.

"Yok canım. Tatlılara hiç düşkün değilim. Yine de teklifin için teşekkürler." Kapıya doğru döndü, sonra duraksadı. Omzunun üzerinden Allie'ye baktı, sonra başını salladı ve kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Herkes birbirine bakıyor ama kimse ne diyeceğini bilmiyor.

Allie, yüzü solgun ve elleri titreyerek kapalı kapıya bakıyor.

Neler oluyor Allah aşkına?

Çok geçmeden konuşmalar yeniden başlıyor, ama bakışlarının sürekli o kapıya kaydığını fark etmemek mümkün değil. Üşüyormuş gibi kollarını kendine sarıyor. Aralarında bir şeyler oluyor. Karmaşık ve tehlikeli bir şey. Kade'i eniştem olarak kabul etmiş olsam da, en yakın arkadaşım ile birlikte olmasını isteyeceğim son kişi o olurdu.

Sanırım bu başka bir günün sorunu.

Birkaç tabağı mutfağa götürüp lavaboya koydum. Oturma odasına geri dönerken Calder beni buldu. Yüzünde her türlü belayı vaat eden muzip bir sırıtış vardı. Elini belime koyarak beni kiler odasına götürdü.

"Sen nesin—"

Beni bir öpücükle susturdu, konserve ve kuru makarna dolu raflara doğru itti. Kapı arkamızdan tık diye kapandı ve partinin seslerini bastırdı.

"Calder," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Herkes dışarıda."

"Biliyorum." Elleri yanlarımdan aşağı kaydı ve kot pantolonumun kemerine takıldı. "Ve hiç de pişman değilim. Çok güzel görünüyorsun. Kendimi tutamadım."

"Yapamayız. Bununla birlikte—"

"Şşş." Önümde diz çöktü ve nefesim kesildi. "Sessiz olabilirsin, değil mi tatlı kızım?"

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve onu itmekle kendime yaklaştırmak arasında gidip geliyorum. "Bunu yapmamalıyız."

"Muhtemelen hayır." Pantolonumun düğmelerini çözüp biraz aşağı indiriyor. "Ama bana izin vereceksin çünkü sen de benim kadar çok istiyorsun. Değil mi?"

Kahretsin. Bunu inkar etmenin bir anlamı yok.

"Söyle bana, tatlı kızım."

"Evet," diye fısıldadım.

"Evet, ne?"

"Evet, beni oral yolla tatmin etmeni istiyorum."

"Elbette biliyorsun." Sırıttı ve külotumu kenara çekti. Dilinin ilk dokunuşu dizlerimin titremesine neden oldu.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım, parmaklarım onun koyu renk saçlarına dolanmıştı.

Bir eliyle kalçamdan, diğer eliyle uyluğumdan tutarak beni sabit tutuyor. Bu küçük alanda pozisyon garip ve sıkışık, ama o beni yıkıcı bir hassasiyetle çalıştırıyor.

Dışarı çıkmaya çalışan sesleri bastırmak için yumruğumu sıkıyorum. Parti kapının hemen ötesinde devam ediyor. Sesler ve kahkahalar. Babamın Elena ile sessiz sohbeti. Allie'nin neşeli enerjisi. Ve işte ben, Calder Bishop beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yiyip bitirirken, kiler raflarına sıkışmış haldeyim.

Bu yanlış. Bu pervasızca. Ama o kadar tam da bizi yansıtıyor ki neredeyse gülmek istiyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu hissederek iki parmağını daha ekliyor ve bu kombinasyon göz kapaklarımın arkasında yıldızların patlamasına neden oluyor. Gerçekliğe tutunmaya çalışarak saçlarını çektiştiriyorum ama o sadece inleyerek çabalarını ikiye katlıyor.

"Calder," diye fısıldıyorum. "Yapamam—yapacağım—"

Biraz geri çekilip mırıldandı: "Evet, gel bakalım, tatlı kızım."

İşte hepsi bu. Orgazm beni sert bir şekilde vuruyor ve bağdırmamak için elimi ağzıma bastırmak zorunda kalıyorum. Dalgalar yatıştıkça dokunuşunu yumuşatarak beni bu süreçten geçiriyor, ta ki raflara yaslanmış titreyen ve nefes nefese kalana kadar.

Yavaşça dizlerinin üzerinden kalktı ve titrek elleriyle kot pantolonumu tekrar yukarı çekmeme yardım etti. Bacaklarım su gibi olmuştu. Yüzüm kızarmış, saçlarım dağılmıştı. Gözü olan herkes ne yaptığımızı tam olarak anlayacaktı.

"Sen delisin," diyorum ona, ama sözlerimde hiçbir öfke yok.

Ağzını elinin tersiyle silerek sıırıttı. "Bayıyorsun, değil mi?"

"Seni seviyorum." Bu kelimeler artık kolayca, doğal bir şekilde ağzımdan dökölüyor. "Misafirlerimizin gitmesini sabırsızlıkla bekleyen,

sahiplenici bir pislik olduğun zamanlarda bile."

"Özellikle de o zaman." Beni kendine çekiyor ve dilinde kendi tadımı hissedecek kadar derin bir öpücük konduruyor. "Doğum günün kutlu olsun, Saint."

Dudaklarına doğru gülüyorum ve bu bana özgürlük hissi veriyor. "Şimdiye kadarki en iyisi."

Partiye ayrı ayrı geri döndük. Saçımı düzeltmek ve biraz daha düzgün göründüğümde emin olmak için banyoya gittim. Oturma odasına döndüğümde, Calder pencerenin yanında Sawyer ile konuşuyordu, sanki az önce kilerde bacaklarımın arasında yüzü olmamış gibi ifadesi tamamen nötrdü.

Ama odanın diğer ucunda göz göze geldiğimizde, o alaycı gülümseme geri geliyor. Memnun. Sahiplenici. Benim.

Başımı sallayıp telefonunda bir şeyler gösteren Allie'ye döndüm. Ama gülümsüyordum. Gülümsemeyi bir türlü bırakamıyordum.

Güneş batarken, babamın pencerenin kenarında Calder'la sessizce konuştuğunu fark ettim. Aralarında mesafe var, bedenleri gergin ama konuşuyorlar. İstemsizce gülümsedim. Bu bir şey. En azından bir ilişkinin başlangıcı.

"Sence birbirleriyle hiç normal davranabilecekler mi?" Levi yanıma geldi, aynı sahneyi izliyordu.

"Bilmiyorum." Ona şöyle bir baktım. "Ya sen? Kardeşini affedecek misin?"

Levi soruyu düşünüyor. "İstiyorum. Sonuçta o ailemden, ama zor. Bize yalan söyledi, hepimizin töreni yapacağını düşünmesine izin verdi. Beni en çok kızdıran şey ihanet ve bize yardım etmemize izin verecek kadar bize güvenmemesi."

"Sana zarar vermek için ya da sana güvenmediğı için yapmadı. Seni korumaya çalışıyordu."

"Biliyorum." Levi'nin sesi yumuşadı. "Ama bu acıyı azaltmıyor."

Anlıyorum. Aşk ve ihanetin karmaşık düğümü. Birini affedebilirsin ama yine de yarayı taşımaya devam edebilirsin.

"Açıkçası," diyorum sessizce, "acı verse de, korkunç olsa da, yaptığı için mutluyum. Her şeye son vermenin bir yolunu bulduğı için mutluyum. Hepimizi özgürleştirdiğı için."

Levi bana bakıyor, gerçekten bana bakıyor. "Ve ikiniz de sonunda mutluluğu buldunuz."

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Bunun olacağını hiç düşünmemiştim, ama oldu."

"Önemli olan bu." Levi omzumu sıktı. "Doğum günün kutlu olsun, Azizim."

"Teşekkürler, Levi."

Göğsüm sevinçle doluyor. Ailem ve arkadaşarımla bu anı paylaştığım için minnettarım. Bu doğum gününü Calder ile paylaşmak harika. Hayır, aramızdaki ilişki en başından beri aşk değildi. Çok mücadele ettik, travmalar ve gözyaşları atlattık, ama işte buradayız, birlikteyiz.

Gece dağların üzerine çökerken parti yavaş yavaş sona eriyor. İnsanlar birer birer dağılıyor, sonunda sadece Calder ve ben, serin gece havasında verandada kalıyoruz.

"Beklediğimden daha iyi gitti," diyorum.

"Aşılması gereken çita oldukça düşük."

Gülerek korkuluğa yaslandım. "Doğru, özellikle de son buluşmamızdan sonra. Kimsenin gelmesine şaşırdım."

Calder gülümsüyor. "Zamanla kolaylaşacak. Belki bugün ya da yarın değil, ama sonunda Roman'ın açtığı tüm yaralar iyileşecek."

Bunu biliyorum, ama başkalarının acı çektiğini bildiğim halde mutlu olduğum için kendimi suçlu hissediyorum. "Umarım çok geç değildir. Özellikle Kade için. Kendisi gibi olmadığını anlayabiliyorsunuz."

"Kade *karmaşık bir karakter*, ama bunu çözecek. Önce kendisiyle barışmalı, sonra gerçekten ne istediğini anlayabilmeli."

"Biliyorum. Sadece endişeliyim, hepsi bu. Allie ile onun arasında bir şeyler oluyor. Ona nasıl baktığını gördün mü?"

Calder beni kollarına sardı. "Gördüm ve biliyorum ki, tıpkı bizim gibi onlar da bir yolunu bulacaklar."

Başını eğerek dudaklarını benimkine değdirdi ve ben de ona karşılık vererek öptüm. Aceleci bir şekilde değil, sanki yarın ve sonsuza dek birlikte olacağız der gibi bir öpüştük.

Biz bunu seçtik.

Biz. Birlikte. Sonsuza dek. Tüm zorluklara rağmen.

Bu bir kurtuluş ya da bağışlanma değil. Her şeyin sihirli bir şekilde düzeldiği, derli toplu bir son da değil. Dağınık ve geręek. İki kırık insanın, birlikte kırık olmanın yeterli olduğuna karar vermelerinin aşk hikayesi.

*BRANDED & BROKEN, SERİNİN BİR SONRAKİ
KİTABI VE KADE'İN HİKAYESİNİ ANLATIYOR.
BURADAN ÖN SİPARİŞ VEREBİLİRSİNİZ.*

Son

Yazar Hakkında

JL. Beck, cesur ve sansürsüz aşk romanları yazıyor.

Onun kahramanları, istediklerini alan ve sevdikleri kadın için her şeyi yapmaya hazır olan baskın erkeklerdir.

O, karanlık, tutku, gerilim ve elbette ateşli sahneler hakkında yazmayı seviyor.

Okuyucularını şaşkına çevirmek ve "Az önce ne oldu?" diye sormalarına neden olmak, onun birçok numarasından sadece biri.

Kitapları gri ve çok karanlık konuları ele alsa da, her zaman mutlu sonla bitiyor.

Kitaplarının sayfalarında her zaman en sevdiğiniz motiflerden birini bulacaksınız.

Yazarlık kariyerine 2014 yazında başladı ve o zamandan beri hiç durmadı.

Wisconsin'de yaşıyor, iki çocuk annesi, evli ve yarı zamanlı olarak edebiyat ajanlığı yapmaktan hoşlanıyor.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM